

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

kirsty
greenwood

Jessica
Beach
is a
Hot
Mess

*A laugh until you cry
romantic comedy*

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

JESSICA BEAM SICAK MESS

BU YIL OKUYACAĞINIZ EN KOMİK ROMANTİK KOMEDİ!
!

KIRSTY GREENWOOD

İÇİNDE

<u>1</u>	
<u>2</u>	
<u>Rose Beam'in</u>	
<u>Günlüğü Bölüm 3</u>	
<u>Bölüm 4</u>	
<u>Bölüm 5</u>	
<u>Bölüm 6</u>	
<u>Bölüm 7</u>	
<u>Bölüm 8</u>	
<u>Bölüm 9</u>	
<u>Bölüm 10</u>	
<u>Rose Beam'in</u>	
<u>Günlüğü Bölüm 11</u>	
<u>Bölüm 12</u>	
<u>Bölüm 13</u>	
<u>Rose Beam'in</u>	
<u>Günlüğü Bölüm 14</u>	
<u>Bölüm 15</u>	
<u>Rose Beam'in</u>	
<u>Günlüğü Bölüm 16</u>	
<u>Bölüm 17</u>	
<u>Rose Beam'in</u>	
<u>Günlüğü Bölüm 18</u>	
<u>Bölüm 19</u>	
<u>Bölüm 20</u>	
<u>Bölüm 21</u>	
<u>Bölüm 22</u>	
<u>Rose Beam'in</u>	
<u>Günlüğü Bölüm 23</u>	
<u>Rose Beam'in</u>	
<u>Günlüğü Bölüm 24</u>	
<u>Bölüm 25</u>	
<u>Rose Beam'in</u>	
<u>Günlüğü Bölüm 26</u>	
<u>Bölüm 27</u>	
<u>Rose Beam'in</u>	
<u>Günlüğü Bölüm 28</u>	
<u>Rose Beam'in</u>	
<u>Günlüğü Bölüm 29</u>	
<u>Bölüm 30</u>	
<u>Bölüm 31</u>	
<u>Bölüm 32</u>	
<u>Bölüm 33</u>	
<u>Bölüm 34</u>	
<u>Bölüm 35</u>	
<u>Bölüm 36</u>	
<u>Teşekkür Yazar</u>	
<u>Hakkında</u>	
<u>O Benim Olacak Alıntı</u>	

Her Şeyi daha iyi hale getiren annem Christine için.

BİRİNCİ BÖLÜM

Doğru erkeği çekmek için bir kadın çekiciliğini ortaya koymalı, ancak erdemli kalmalıdır. Evlilik teklifi almak istiyorsa alçakgönüllülük şarttır!

MATILDA BEAM'IN AŞK VE ROMANTİZM REHBERİ, 1955

Hayatımda pek çok akılsızca şey yaptım. Ve yeni komşumla tanışalı iki saat bile olmadan onunla yatmak, bu akılsızca şeylerin en saçma olanı olmasa da, listenin oldukça üst sıralarında yer alıyor. Tıpkı beceriksiz sevişmemizin en heyecanlı anında kontakt lenslerimi kaybetmek ve bu yapış yapış sıcak Temmuz sabahında onun yatağında kör kalmak gibi.

Aptal, lezzetli armut şarabı, sana karşı koyamıyorum.

Odanın bir yerinde telefonum boğuk bir ses çıkarıyor. Kahretsin, geç kaldım. Bugün önemli bir toplantı var ve Summer'a kesinlikle geç kalmayacağıma söz verdim.

Komşumun adını tam olarak hatırlayamıyorum, ama Jim olduğuna dair güçlü bir his var içimde. Ya da belki Timothy. Adı her neyse, kısmen gizlenmiş yüzü yanımda horluyor, benim varlığımdan habersiz, mutluluk içinde. Görme yeteneğim olsaydı, kıyafetlerimi bulur ve ona hiç aldırmadan koridordan geçerdim. En azından koridorda ona rastlayana kadar. O zaman çılgılık atıp kaçardım. Ama kontakt lenslerim yok, önümü ancak 15 santim görebiliyorum.

"Uyan..." *Jim? Timothy?* "... evlat," diye boğuk bir sesle komşumun iri omzuna dirseğimle dokunuyorum. "Kalk, güneş doğdu! Sihirli bir gün başlıyor. Hadi, kalkma zamanı."

"Mnnneblurp" gibi bir şey mırıldanıyor, elimi tutup penisine koyuyor, belli ki aynı şeyi tekrar yapmamı umuyor.

Hayır, teşekkürler.

Elimi onun aletinden çekip koluna yumruk attım.

Ayağa fırlayarak, sanki yatağında gerçek bir kadın görmüş gibi bir kez gözlerini kırıştırır. Ona gözlerimi kısarak bakarım. Kaslı, iri vücudu kafasıyla garip bir şekilde orantısızdır. Ne kadar küçük bir kafası var. Dün gece muhtemelen bu kafayı büyüleyici bulmuştum. O kadar içki içtikten sonra her şey büyüleyici gelir. "*Ne halt yedim ben?*" yüz ifademi abartılı bir esnemeyle gizlerim.

Komşum battaniyeyi kaldırıncı hala çıplak olduğumu fark etti. Sırıtarak yanıma yaklaştı. "*Merhaba, komşumuz Jess,*" dedi, solgun dudaklarını solgun diliyle ıslatarak. "*Şeker* alabilir miyim?"

Bir anlığına bana bakar, gözlerini kısar, üst dudağını yarı gülümsemeyle kaldırır. Sanırım bunun cinsel çekicilik yaratan bir yüz ifadesi olduğunu düşünüyor, ama aslında bu ona osurmayı tutan bir adam havası veriyor.

Yatağın diğer tarafına yuvarlanırım.

"*Şeker,*" diye tekrar gülümser. "Anladın mı? Ha-ha. Euphemism gibi? Seks için? Ha-ha. Ha."

Tanrım. Standartlarım – ki açıkçası hiç de yüksek değildi – son zamanlarda gerçekten düştü. Önce Mickey the Butcher, ki o bile gerçek bir kasap değildi, sonra Rupert, ki beni sadece ayaklarımın sepya filtreli Instagram fotoğraflarını çekmeme izin verdiğim için seviyordu. Ve şimdi de *bu* adam, adı bile aklıma gelmiyor.

"Hey... dostum," diye doğaçlama yapıyorum. "Seni uyandırdığım için çok üzgünüm, ama geç kaldım ve muhtemelen patronumla başım belada. Kontakt lenslerimi kaybettim ve onlar olmadan hiçbir şey göremiyorum. Kıyafetlerimi bulmama ve daireme kadar götürmene yardım eder misin?"

Kalın kollarını başının üzerine uzatıp kaşlarını kaldırdı. "Gittiğimiz yerde... kıyafetlere ihtiyacımız yok."

"Bence lazım. Gerçekten lazım."

"Çıplak kalırsan daha çok hoşuma gider."

"Bu çok gurur verici. Ama bana bir iyilik yapıp eşyalarımı bulursan *seni* daha çok severim."

O içini çekip yataktan kayar, yarı açık valizden çizgili pamuklu bir boxer ve buruşuk bir tişört alır ve giyinir. Bilgisayar masasının üzerine gelişigüere atılmış giysilerimi bulması sadece bir dakika sürer. Külotum, ortalıkta duran bir fincanın sapına dolanmıştır. Onları bana uzatır ve giyinmemi izler.

Skinny jean'imi çekip giyiyorum, fermuarını çekip geçen hafta kaybettiğim düğmenin yerine taktığım iğneyi takıyorum.

Her şey çok bulanık. Çantama yedek bir gözlük almayı unutmamam gerek. Çanta almayı da unutmamam gerek.

"Ee, numaramı ister misin Jess?" diye soruyor komşum, kolunu koluma takıp beni yavaşça yatak odasından çıkarıp koridordan geçerek köri kokulu mutfığa götürüyor. "Aramızda gerçek bir uyum hissediyorum. Romantik bir potansiyel gibi. Seni daha yakından tanımak isterim."

Sade bir oturma odasından geçiyoruz, pencereden içeri giren şaşırtıcı derecede parlak güneş ışınları gözlerimi kısıyor.

"Teşekkürler," diyorum, yerde duran açılmamış kutuları atlatarak, "ama ben 'seni daha yakından tanımak' türünde biri değilim. Yani, belki yirmi yıl sonra, vücudum mahvolduğunda ve hayatın eğlenceli kısmı çoktan bitmişken, bir ilişkiye girerim. Ama şu anda? *Hayır*. Teklifin için teşekkürler."

"Tamam, evet, tamamen katılıyorum, tamamen katılıyorum," diyor evinden çıkarken. "Ben de aynen öyleyim. İlişkileri nefret ediyorum. İlişkiler siktir olsun, umurumda değil. Ha. Şunu dinle: Gemileri severim, tamam mı? Ama en sevmediğim gemi türü ne bilmek ister misin?"

"İlişki."

"Tam isabet! Ha-ha. Sen *bağımsız bir kadınsın*, bu da bizi mükemmel bir çift yapabilir, düşünsen iyi olur. Düşünecek bir şey var mı?"

"Hmm-hmm."

Ortak salona çıkıp koridordan geçerek daireme varmamız yirmi saniye sürer. Arka cebimden anahtarı ararım.

"Eve kadar yardım ettiğin için çok teşekkürler."

"Oh, senin gibi güzel bir gençle eşlik etmek her zaman mutluluktur."

"Tabii." Başımı sallıyorum. "Tamam, kendine iyi bak. Belki bir ara dairelerde görüşürüz!"

apartmanlarda görüşürüz!"

El sallayıp *veda* gülümsemesi atıyorum. O gitmiyor. "Şey, evet, bir ara görüşürüz!" diye tekrar ediyorum.

Hâlâ gitmiyor. Neden gitmiyor?

"Biliyor musun Jess," diyor düşünceli bir şekilde, başparmağını boxerının lastiğine takmış, kasıkları hafifçe bana doğru itilmiş. "En azından

komşuluk için numaramı almalısın. Mesela hırsız girerse ya da kapıda kilitli kalırsan. Ya da dışarıda kilitli kalırsan. Ya da bir gün konserve alışveriş poşetlerini taşımak için yardıma ihtiyacın olursa. Ya da bir gün evde yalnızken çamaşır makinen bozulursa? Patlar, KABLAM diye, her şeyi su basar ve yardıma ihtiyacın olursa? Ya da ne olur – burun delikleri hafifçe genişledi – ya kendini yalnız hissedersen, ha? Çok yalnız, ama tabii ki kimse ne kadar yalnız olduğunu bilmez çünkü B&Q depoda çalışmanın seni tatmin ettiğini ve çarşamba geceleri poker turnuvalarında mutluymuş gibi davrandığını, ama bu maskenin altında sıkılmış, yalnız ve yumuşak, rahatlatıcı insan sıcaklığına muhtaç olduğunu kimse bilmez...

Vay canına.

Arkadaşlık için bu kadar çaresizce çabalayan birini görmek, bende böyle bir dürtü olmadığı için daha da minnettar hissetmemi sağlıyor. Başarılı bir tek gecelik ilişkinin sırrı çok basit: Duygusal bağlanma, tamam mı? Bunu genel olarak hayat için de mükemmel bir slogan buluyorum.

Zavallı adam, bir de o küçülmüş kafası var.

"Tamam o zaman," diyorum, ona acıyarak. "Numarayı alayım. Ne olur ne olmaz, çamaşır makinem patlar da."

Sırtarak kişisel alanımın sınırını aşar ve omzumun yanında durur, onun söylediği numarayı tuşladığımı izler.

Sonra sıra, onun adını telefonuma yazmam gereken kısma geldi.

Gözlerimi kısarak, elimi ekranın üzerinde tutuyorum.

Jim mi, Timothy mi?

Jim mi, Timothy mi?

Eğer yanlış yazarsam, bu gerçekten çok utanç verici bir an olabilir. "Şey, Jessica," diye mırıldanıyor, gülümsemesi kayboluyor, "adımı bilmiyor musun?" Burnumdan hava üfleyip abartılı bir şekilde gözlerimi deviriyorum. "Biliyorum," diyorum rahat bir şekilde.

"Tabii ki adını biliyorum!"

Jim mi Timothy mi? Bu basit bir seçim Jess. Kararını ver.

"Adın belli ki Jjjjjiiim..." Kaşları çöküyor.

"... mmmothy?"

Küçük bir nefes alır.

"Az önce bana *Jimothy* mi dedin?"

"Eeeeeee."

"Benim adım *Paul*."

Bana çok kırıgın bir bakış atar, "sürtük" diye mırıldanır ve salondan çıkıp gider.

Paul. Bezelye kafalı Paul. *Tabii ya*.

İKİNCİ BÖLÜM

Geç kalmak asla, asla moda değildir.

MATILDA BEAM'IN İYİ KADIN REHBERİ, 1959

Anahtarı kilide sokamadan, kapı patronum, ev arkadaşım ve *2011 Yılın En Güzel Poposu Yarışması ikincisi* Summer Spencer tarafından açılır.

"Yeni komşun sana fahişe mi dedi?" diye sordu, uzaklaşan adamı izleyerek.

"Ben 'cinsel açıdan neşeli' demeyi tercih ederim."

"Öyle de denebilir." Modaya uygun kalın kaşlarını kaldırdı. "Nasıl geç kaldın Jess? Cidden. Hem de bugün? Belki de benim, bizim tüm kariyerimizin en önemli günü? Yarım saatten az bir süre içinde Londra'ya gitmemiz gerekiyor ve sen berbat haldesin, *ne sürpriz ama*." Küçük siyah beyaz kedimiz Bay Belding bacaklarımın etrafında dolanıyor. Onu kucağıma alıp, Summer'ın huysuzluklarına karşı koruyucu bir kalkan gibi ona sıkıca sarılıyorum. Kafasına bakarım. Ona bu saatte ne yaptı ki?

?

"Biliyorum." Yüzümü buruşturuyorum. "Üzgünüm, Sum. Erken yatmak istiyordum. Elime bile yazmıştım. Bak!" Avucumu ona uzatarak, mavi tükenmez kalemle yazılmış "*Erken yat!*" yazısını gösteriyorum. "Ben sadece... sen gittikten sonra bira bahçesi çok kalabalık oldu ve herkes Twister oynuyordu ve hava çok güneşli ve sıcaktı ve o güzel armut şarabı var... Gözlerimi ovuşturuyorum. "Şu anda neredeyse göremiyorum, konturumu kaybettim..."

"Evet, eminim bu da Jessica Beam'in sorumluluktan uzak muhteşem dünyasında yaşanan bir başka keyifli macera." Yanaklarından havayı dışarı üfledi. "Ama belki güney treninde anlattırın? Duş aldıktan sonra, olur mu?"

Duş al, olur mu?" Öne eğilerek, bana nazikçe kokladı. "Kokuyorsun."

"Önce hızlıca koşmak için vaktim var mı? En fazla yirmi dakika? Kafamı toplamak için? Biraz mide bulantım var."

"Hayır! Tanrım, Jess."

Summer, Bay Belding'i geri almak için kollarını uzattı. Bay Belding, pençelerini umutsuzca üstüme yapıştırarak üzerimden atladı. Summer, derin bir şüpheyle gözlerini kısarak baktı.

"Hmm. Ben onunla bu kadar çok zaman geçirirken neden seni bu kadar çok sevdiğini anlamıyorum. Onun stilini yapıyor, kariyerini yönetiyorsun."

Bay Belding, internetin yükselen yıldızı. Bir model kedi. Summer onu küçük kıyafetler giydirip birlikte poz veriyorlar, Summer da bu fotoğrafları beğen ve retweet almak için internete yüklüyor.

Bay Belding'in taktığı özel yapım kedi şapkasına dikkatle bakıyorum. "Bilmiyorum," diyorum masumca. "Belki de biraz yaratıcı kontrolü geri almak istiyordur?"

Summer tısladı. "Oh, hepsi *çok* komik, değil mi? Acele et, olur mu?" Yüksek sesle iç çekti, topuklarını döndürdü ve sert ahşap zeminde geriye doğru yürüdü, oturma odasının kapısını her zamankinden daha sert kapattı.

Son zamanlarda *çok* huysuz.

Duvar süslemesine sıkıca tutunup, rahat, dolap büyüklüğündeki yatak odama ulaşana kadar el yordamıyla ilerledim ve sonunda eski, sadık kaplumbağa kabuğu gözlüklerimi taktım.

"Şükürler olsun!" Görme yetim geri geldiğinde tavana doğru haykırıyorum.

iPhone'umu docking istasyonuna takıp, beni her zaman harika bir ruh haline sokan en sevdiğim rock şarkıları listesini açıyorum ve dün gece giydiğim kıyafetleri hızla çıkarıp, zaten dolup taşan çamaşır sepetinin üzerine atıyorum. Gerçekten çamaşır yıkamalıyım.

Yarın. Kesinlikle

yarın.

Duşa atlayıp hayatımda hiç bu kadar hızlı şampuanlamamıştım çünkü Summer, *goop'ta* okuduğu holistik banyo için bu haftaki sıcak su kotasını çoktan bitirmişti ve su bana değmeden buz parçalarına dönüşüyordu. Aşağıdan bağılıyor:

"Dişlerini iki kez fırçala Jess. Belki üç kez."

"Tabii!" diye titrek bir sesle cevap veriyorum, hemen duş perdesi dışına uzanıp dış fırçamı alıyorum ve ağızımı iyice temizlemeye başlıyorum.

"Bugün iç çamaşırı giymeyi unutma," diye bağılıyor Summer, bu sefer yatak odamın kapısından. Aniden Ninja Kedi gibi banyoya girip kulaklarımın arkasını temizlediğimden emin olmak için ortaya çıkmasını bekliyorum.

"Kesinlikle iç çamaşırı giyeceğim!" diye bağııyorum.

En yakın arkadaşından biraz korkmak normal mi acaba? Tabii ki cinayet işlemeyi düşünerek değıl, ama bazen Summer bana o taş gibi, buz gibi bakışlarını attığında kalbim dizlerimin üzerine çöküyor. Eğer çok sarhoş, çok flörtöz veya çok geveze olursam, Summer'ın buz gibi bakışları ortaya çıkar ve o zaman kendimi dizginlemem gerektiğini anlarım. Arada sırada mantıklı olmaya çalışırım. Eğlenceden tamamen vazgeçerim: erkeklere deli gibi davranmayı bırakırım, içki içmeyi bırakırım, akşam yemeğinde sadece Pot Noodles, yanında McCoy's cips ve Haribo pudingi yemeyi bırakırım ve onunla birlikte korkunç Cumartesi spinning derslerine gitmeye başlarım, yatmadan önce makyajımı silerim ve modanın, hangi parlak bluzun göğüslerimi en güzel göstereceğinden çok daha fazlası olduğunu anlamaya çalışırım. Genelde birkaç gün idare ediyorum. Ama sonra, çok geçmeden, partiler olmadan hayat oldukça gri ve boş geliyor ve hoşuma gitse de gitmese de Summer'ın "saçma Jessica Beam maceraları" olarak adlandırdığı şeye geri dönüyorum. O, benim hala 28 yaşında değıl de 18 yaşında gibi yaşadığımı düşünüyor, ama bunda ne var ki? Tulisa Contostavlos'un o kadar duygulu bir şekilde söylediğı gibi, "biz genciz, biz genciz, biz genciz". Ve her zaman söylediğim gibi: hayat çok kısa, yapabiliyorken gülmekten mahrum kalmamak lazım.

"Jess! Acele et!" "Beş dakika!"

Bacaklarımı süper hızlı tıraş etmeye çalışıyorum, ki bu büyük bir hata ve çirkin, acıtan kesikler yapmamla sonuçlanıyor. Acı geçene kadar zıplayıp küfürler savuruyorum.

Geçen yıl birkaç hafta boyunca gördüğüm tatlı bir prog rock klavyecisi, Summer Spencer'ın ne düşündüğünü neden bu kadar önemseddiğimi sordu. Ona tam olarak nedenini söyledim: Summer, başka kimsenin yanımda olmadığı bir dönemde benim yanımda olmuştu. Kulağı dramatik geliyor, biliyorum, ama bu gerçek. Çünkü on sekiz yaşındayken annem Rose öldü. Manchester Üniversitesi'nde ilk yılımdaydım ve Summer benimle aynı İngiliz Edebiyatı bölümündeydi. Üç hafta derslere gitmeyince, beni bulmak için yurduma geldi.

Neden ortadan kaybolduğumu öğrenmek için. Adil olmak gerekirse, o zamana kadar ona ödevlerinde yardım ediyordum (hala o kursa nasıl girdiğini bilmiyorum – George Eliot'un erkek olduğunu sanıyordu) ve ben yokken çok kötü notlar alıyordu. Ama yine de, herkesin içinde, Summer benim kaybolduğumu fark eden tek kişiydi.

Beni odamda saklanırken, az pişmiş donmuş sarımsaklı ekmek yerken, *Rosemary & Thyme* DVD maratonu yaparken ve kutunun plastik musluğundan doğrudan boktan kutulu şarabı yudumlarken bulduğunda, bana "Bu gördüğüm en üzücü manzara" dedi. Ruj sür, dışarı çıkıp deli gibi eğlenelim." O zamanlar bunun dünyadaki en kötü, en duyarsız fikir olduğunu düşünmüştüm. Ama sonuçta, dışarı çıkıp eğlenmek haftalardır yaşadığım etkili dikkat dağıtıcı şey oldu. O andan itibaren ayrılmaz bir ikili olduk. Summer beni kanatları altına aldı ve havalı arkadaşlarıyla tanıştırdı, onlar da sonunda benim havalı arkadaşlarım oldu.

Daha önce Summer Spencer gibi biriyle tanışmamıştım. On sekiz yaşında olmasına rağmen, çoğu ortamda en kendine güvenen, en popüler kişiydi. Dergilere çıkmadan önce şık yeni saç modelleri ve moda kıyafetleri giyerdi, en iyi partilerin nerede olduğunu her zaman içgüdüsel olarak bilirdi ve benimle takılmak istemesi beni çok gururlandırıyor. Hala da öyle. Onun için tuhaf denemeler yazmak, hatta sonunda tezinin çoğunu oluşturacak olan şeyi yapmak bile umurumda değildi. Çalıştığımız kitapları seviyordum ve stresli bir Summer hiç de eğlenceli değildi. O gün beni yatak odamdan çıkarmamış olsaydı, muhtemelen hala orada küfleniyor olurum.

Banyo kapısının dışında, iPhone'dan en sevdiğim Led Zeppelin şarkılarından birinin gürültülü giriş riffleri geliyor. Saçımdaki saç kremini durulamadan önce, hızlıca hava gitarı çalmadan duramıyorum.

Mezuniyetten sonra Summer ve ben birkaç yıl görüşmedik. O, New York'ta moda tasarımcısı olmak için çok meşguldü ve MTV film ödülleriyle ünlü, parlak gözlü Anderson Warner ile çıkıyordu. Ben ise Avrupa'yı geziyordum, bir şey olmak için çabalamıyordum ama yol boyunca oldukça epik maceralar yaşıyordum. Daha sonra, Summer'ın moda hayalleri pek gerçekleşmeyince ve Anderson onu Güney Koreli bir manken için terk edince, İngiltere'ye geri döndü ve *Summer in the City* adlı bir blog kurdu.

Başlangıçta blogda çoğunlukla Summer'ın farklı partilerde ve ürün lansmanlarında çektiği duckface selfie'leri vardı. Neredeyse hiç ziyaretçisi yoktu ve gelirden bahsedilemezdi. Beni arayıp bloguna yazmak ister miyim diye sordu. O sırada Fas'ta çok eğleniyordum ama ona bir iyilik yapmam gerekiyordu ve ona büyük bir borcum vardı. Ve şimdi buradayız. Maaşım kendi evimi kiralamaya yetmiyor, ama Summer, Anderson'ın ona aldığı Castlefield'daki dairede ucuza kalmama izin veriyor. O zamandan beri burada yaşıyorum ve birlikte çalıştığımız son iki yılda, *Summer in the City*, Summer'ın Manchester'daki maceralarını anlatan muhteşem ve popüler bir yaşam tarzı blogu haline geldi. Yazıların çoğunu ben yazıyorum, ama trendleri belirleyen Summer. Tüm restoranları, kokteyl barlarını, butikleri, konserleri ve ürün tanıtım partilerini geziyorum ve birlikte blog yazıyoruz. Ben sesim, Summer ise yüzümüz. İş çok kolay ve bedavaya çok dışarı çıkabiliyoruz. Kariyerim için hiç büyük planlar yapmadım, bu yüzden bu işe girmiş olmak, itiraf etmeliyim ki, çok iyi bir fırsat.

Umarım daha da güzel olur, çünkü bugün Londra'ya gidip Southbank Press'in kurgu dışı kitap editörü Valentina Smith'e sunum yapacağız. *Summer in the City*'yi parlak bir yaşam tarzı kitabına dönüştürmek istiyorlar!

Tamam: kıyafetler.

Yıkama yapana kadar bulabildiğim tek havluyla kendimi kuruluyorum – minicik yeşil bir el havlusu – ve gardırop kapısını açtığımda, kıyafetlerimi asmam gereken plastik askıların hepsinin boş olduğunu görüyorum, sadece bir tanesi geçen Cadılar Bayramı'ndan kalma seksi Kleopatra kostümüyle dolu.

Muhtemelen o olmaz.

Çekmecelerimi karıştırırken, garip DVD kutuları arasında, yarısı boş bir rom şişesi, kaybettiğimi sandığım sevdiğim altın sütyen ve biraz buruşuk, biraz dekolte ama onun dışında gayet iyi durumda olan turkuaz ve pembe çiçek desenli pamuklu bir elbise buluyorum.

Bu benim mi?

Kokluyorum.

Fena değil...

Her ihtimale karşı bolca Febreze sıkıp giyiyorum. Oldukça kısa, popomu zar zor örtüyor ve tıraş bıçağı kurbanı bacaklarımı tamamen ortaya çıkarıyor.

Kahretsin. Bunun için daha iyi hazırlanmalıydım. Yine de, herkesin gözleri belden yukarıda kaldığı sürece elbise harika görünüyor.

"Jess! Acele et!" Tamam, bu da idare eder.

"Üzgünüm, Summer! Geliyorum!"

Kesiklere tuvalet kağıdı sürüp, beyaz sarı saç uzantılarımı kurutuyorum, kaşlarımı çizip, en sevdiğim gümüş renkli parmak arası terliklerimi giyiyorum ve giderek sabırsızlanan Summer'ın yanına gidiyorum.

* * *

"Ne giydin? Hayır. *Hayırrrrrrrr*." Summer beni görür görmez paniğe kapılır.

Oturma odamızda, mercan rengi bir elbise, kısa deri bolero ceket ve yüksek topuklu ayak bileği botlarıyla mükemmel bir şekilde hazırlanmış durumda. Koyu ombre saçları yumuşak dalgalar halinde bir tarafa yatırılmış. Boynunda altın renkli Sonic the Hedgehog kolye takıyor. Anlamıyorum, ama geçen hafta blogda yazmıştık ve görünüşe göre bu gerçekten "moda". Arkasında, sahte eskitme deri kanepemize uzanmış, Summer'ın erkek arkadaşı Holden var. Beni, onu aptal gibi gösteren büyük kare gözlüklerinin üstünden baştan aşağı süzüyor.

"Senin dediğin gibi elbise giydim!" diyerek kısa eteğimi parmaklarımla okşuyorum.

"O elbise değil tatlım, trajedi."

Holden kıkırdar. Aynada birkaç kez prova yaptığım en sert bakışımı ona atarım. Oldukça sert bir bakış.

"Ama bu senin elbisen değil mi?" diye soruyorum. "Sanırım benim değil..."

Sadece bu öneri bile onu kırıyor. "Neden sana söylediğim gibi yeni bir tane almadın?"

Lanet olsun. Geçen hafta yeni bir tane almamı istemişti. Koluma yazmıştım. *Mantıklı bir elbise al!*

"Gerçekten bu kadar kötü mü?" diye soruyorum. "Çiçekli falan. Çiçekli şeyleri seversin, değil mi? Sevdiğini söylediğin o tasarımcı... Cath Kidston! Tıpkı ona benziyor."

"Cath Kidston'ı sevdiğimi söylemedim," diye öfkelenir Summer, ayağını yere hızla vurarak. "Nefret ettiğimi söyledim. Cath Kidston'dan nefret ediyorum. *Nefret*. Ve neden gözlüğünü takıyorsun? Kontakt lenslerini tak."

Gözlüğümü burnuma itiyorum. "Dün gece kontakt lenslerimi kaybettim. Henüz yenilerini sipariş etme fırsatım olmadı."

"Çoğu insan bunları önceden sipariş eder!"

"Öyle mi? Merak etme. 80'lerin gençlik komedilerinden öğrendiğim bir şey varsa, o da gözlük takanların diğer insanlardan çok daha zeki olduğudur. Gözlükler beni daha kitap kurdu gibi gösteriyor. Bir yayıncıya gitmek için mükemmel!"

"Bu bir *gezi* değil, Jess. Hayatta kazanan ya da üzgün kaybedenler arasında fark yaratabilir. Ben hangisi olacağımı biliyorum. Bu önemli. Neden tek bir şeyi bile ciddiye alamıyorsun?"

Gözlerimi devirdim, ama bunun ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Bugünkü sunum için çok çalıştım. Yine de, annemin her zaman dediği gibi, bir şeyi çok istersen, muhtemelen ters gider. Bu yüzden her zamanki gibi davranacağım. Soğukkanlı olacağım. Yüzme havuzundaki aptal gibi soğukkanlı.

"Bu kadar stres yapma, Sum." Koluna hafifçe vuruyorum. "Muhtemelen ne giydiğimizi fark bile etmeyeceklerdir. Onlar bizim *zekâmızla* ilgileniyorlar."

Summer tıslar, retro Minnie Mouse saatine bakar (insanlar parlak yeni şeyler varken neden eski püskü şeyler giyerler, hiç anlamıyorum) ve ceket dolabına doğru yürür. "Artık seni değiştirmek için çok geç, bunca yıldır peşimde dolaştın, benim giyim zevkim sana birazcık bile bulaşmış olabilirdi. Ve bacaklarına bak. Sahte bronzluk dizlerinin etrafında lekelenmiş ve... bacağın *kanıyor* mu?"

Bacaklarıma bakıyorum.

"Ah, evet. Birazcık kanıyordu ama şimdi durdu. Neredeyse hiç belli olmuyor. Kimse fark etmez, kırmızı tüy gibi bir şeydir."

"Kırmızı tüy mü? Neden bacağında kırmızı tüy olsun ki?"

"Şey..."

Aklıma inandırıcı bir neden gelmiyor.

"Al. Bunu giy." Bana uzun siyah kaşmir kışlık paltomu fırlatıyor, ağırlığıyla geriye doğru sendeleyip duvara çarpıyorum.

"Ama Temmuz ayındayız!" Ağır kumaşı dehşetle inceledim. "Kendi terimde pişerim."

Summer ince beline elini koyup bana sert bir bakış attı.

"Başka temiz kıyafetin olmadığını ve bu kıyafetle kesinlikle kot pantolon giyemeyeceğini varsayacağım. Ben manken boyunda, bedenim 38, belki şimdi 36 bile, sen ise 1,60 boyundasın.

10 beden, yani benim hiçbir şeyim sana olmaz. Kahretsin, Jess. Ceketini giy. Gitmemiz gerek.

Siktir. Gerçekten sinirleniyor.

Ceketin koluna bile kolumu sokamadan alnımda ter damlacıkları oluşmaya başladı. Kaşlarımın tamamen kayıp gideceğini tahminim yaklaşık on dakika.

"Londra'da iyi eğlenceler çocuklar," Holden kanepeden seslenerek Gauloises sigarasını yakıyor. "Eski LDN'ye selam söyle, tamam mı? Güzel şehir. Güzel şehir."

Summer, Holden'ın kulağının arkasına sıkıştırdığı davul çubuğunun gözüne batmamasına dikkat ederek ona bir öpücük vermek için yanına yaklaşıyor. "Bize şans dile!" diyor.

"İyi şanslar," diye mırıldanır, zanaatkar bira kavanozundan bir yudum alır ve onu dizine çekip öpmeye başlar. "Git, yap şunu, bebeğim. Git, yap şunu."

"Seni çaydan, kediciklerden ve kayısı liköründen daha çok seviyorum," diye mırıldanır Summer, elleriyle kalp şekli yapıp, Bay Belding'in aralarına atlayıp tıslayarak güler.

"Seni Mumford and Sons'tan daha çok seviyorum," der Holden ciddiyetle.

Vücudum kaşınmaya başlar, tıpkı benim yanımda biri aşırı duygusal davrandığında olduğu gibi. Halka açık yerlerde sevgi gösterilerinde bir sorunum yok; her türlü yerde pek çok çeşitine şahit oldum. Ama halka açık sonsuz aşk ilanları? İğrenç. Çıkarın beni buradan.

"Görüşürüz, Crocodeelios," diyor Holden, Summer sonunda dizinden kalkınca sırtarak. Summer arkasını dönerken, Holden bıyıklı bir öpücük ve sapıkça bir göz kırpması yapıyor.

İğrenç.

"Hadi, Summer," diyorum, Summer'ın arkasından Holden'a orta parmağımı göstererek. "Londra'ya gidip şansımızı deneyelim!"

Rose Beam'in
Günlüğü 17 Nisan
1985

Nerede neredeyse yakalan yakalandım! Kapıyı
Gulliver'in Gulliver düşürdü pencerenin

pencereden geri tırmanarak. Neyse ki, annem beni bu minicik dantelli Madonna elbisesiyle yakalamak için odaya girmeden önce yatağa atlayıp başımı yorganın altına sokmayı başardım. Yirmi beş yaşında ve hala gece kulübüne gitmek için ailemin evinden gizlice kaçıyorum. Tanrım.

Buradan çıkıp bağımsız olabilmek için düzgün bir oyunculuk işi bulmak için can atıyorum. Annem ve babam, özellikle Nigel Pemberton'ın yağlı saçlarıyla ve "penisim küçük" arabasıyla etrafımda dolanıp durduğu ve aptalca sıkıcı hisse senedi portföyü olduğu için, buna ihtiyacım olduğuna inanmayı reddediyorlar. Merhaba! 1985'teyiz! Kadınların, ailelerinin onayladığı bir evlilik teklifi alana kadar beklemesi tamamen arkaik bir düşünce. Sanki Austen romanlarından çıkmış gibi. Galeride çalışmak korkunç derecede sıkıcı ve para da kazanamıyorum, ama en azından her gün bir süreliğine buradan kaçıp, bu tek ve değerli hayatımda gerçekten ne yapmak istediğimi bulmaya çalışabiliyorum!

Her neyse, oldukça sarhoşum (crème de menthe çok lezzetli değil mi?) ve ilginç olmayan şeyler hakkında yazıyorum. Victoria beni cuma gecesi Blue Canary adında harika bir yeni kulübe davet etti. Soho'da. Babam ölür. Hah! Sabırsızlanıyorum. Dans etmeyi seviyorum. Renkli ışıkları seviyorum. Victoria ile dışarı çıkmayı seviyorum, o çok neşeli ve Anna ve Claire-Marie gibi sıkıcı değil.

Şimdi uyumalı ve rüya görmeliyim. Sabah işe gitmeliyim. Boooo. UNUTMA, ROSE! Bir dahaki sefere düz ayakkabılarını dışarıda saklamalısın. Beş santimlik topuklu ayakkabılar olmasa bile bu balkonlara tırmanmak tehlikeli!

R x

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Trenle seyahat ederken sadece hafif, sade yemekler ye. Güçlü, kalıcı kokular rahatsız edicidir...

Dostça bir selam dışında, tren yolcuları genellikle konuşmazlar. Yalnız bir bayansanız, bir kitap alın veya pencereden manzarayı seyredin.

MATILDA BEAM'IN İYİ KADIN REHBERİ, 1959

Benim merak ettiğim, neden herkes trenlerdeki Sessiz Bölge'ye bu kadar takıntılı? Bu tercihi saygıyla duyuruyorlar. "Oh, ben *her zaman* Sessiz Bölge'yi rezerve ederim," diyorlar, sanki kulakları çok hassas ve insan sesleri ile yüksek hızda seyahat etmeyi aynı anda kaldıramıyormuş gibi. Ve sonra bu tuhaf insanlar tüm yolculuk boyunca mutsuz ve gergin bir şekilde, kulaklarını dikip, sessizliği bozacak ve o özel Sessiz Bölge'nin büyüsunü sonsuza dek mahvedecek en ufak bir hıçkırık veya bisküvi kırılma sesini bekleyerek geçiriyorlar.

Sevgili eski dizüstü bilgisayarımı açıp plastik tren masasına koyarken, karşımda oturan Summer, birkaç sıra ötedeki bir çocuğa öfkeyle gözlerini deviriyor. Çocuk, en sevdiği rengin gökyüzü gibi mavi mi yoksa karahindiba sarısı mı olduğuna karar vermeye çalışıyor.

"İyy. O küçük pislik, Sessiz Bölge'de olduğumuzu bilmiyor mu?" diye tıslar, solundaki adamın büyük bir hayal kırıklığına uğramasına neden olur. Adam Summer'a susmasını söyler ve böylece tüm vagona bir tıslama, homurdanma ve tiz fısıltılarla dolu bir kakofoni başlar. Okul toplantısı gibi sesler çıkar. Gerçekten gerek olmasa da öksürüyorum ve tüm gücümle "MASSIVE WANG" diye bağırarak geliyor içimden.

Summer'ın tren gürültüsüne duyarlılığı nedeniyle, anlık mesajlaşma yoluyla, ya da bizim gibi havalı gençlerin dediği gibi IM yoluyla, ses tonumuzu sessizce prova edeceğiz.

medya çocukları böyle diyor. Tren Manchester Piccadilly'den gıcırdayarak ayrılırken, iki bilgisayarımızın WiFi internet bağlantısı için ödeme yapıp bağlanıyorum.

SUMMER SPENCER: Tamam. Her şeyi son bir kez gözden geçirelim. Zaten geç kaldık.

MS BEAMBASTIC: Katılıyorum. Ama önce bir pasta alabilir miyim? Açlıktan ölüyorum.

Sen de ister misin? Ben ısmarlarım.

SUMMER: Pasty mi? Hayır, teşekkürler. Saat on bir oldu.

MS BEAMBASTIC. Biraz açım. Yemek arabasına gidip bir tane alacağım. Hemen dönerim.

Summer, dar koridorda sendeleyerek bir sonraki vagona doğru ilerlerken bana buz gibi bir bakış atıyor. Halının üzerinde terliklerimin çıkardığı çok hafif ses, diğer Sessiz Bölge yolcularının yüzlerini buruşturmasına ve bana öfke dolu bakışlar atmasına neden oluyor. Hafifçe uğultu yapan buzdolabından heyecanla sığır etli Ginsters'ımı alıp cips seçeneklerine göz gezdiriyorum. Hula Hoops, Skips mi yoksa McCoy's tuz ve sirke mi? Çok zor bir seçim. Tezgahın arkasındaki somurtkan genç adam bana bakıp yüksek sesle iç çekiyor.

"Sence hangisini almalıyım?" diye neşeyle soruyorum. Bana boş boş bakıp omuz silkiyor.

"Haklısın," diyorum ona. "McCoys açık ara daha iyi."

Bir çanta alıp tezgahın üzerine koyuyorum, ayrıca Summer için Green & Black's zencefilli bitter çikolata da alıyorum.

"Ben de bir Lilt alayım. Ve bir votka. Hangover için."

Yerime geri döndüğümde Summer kaşlarını çatıp yazmaya başlıyor.

SUMMER SPENCER: Votka mı? Ne?

MS BEAMBASTIC: Hangover için.

SUMMER SPENCER: Çok klas. Patates cipsi de mi? Burası sessiz bölge. MS BEAMBASTIC: Önce yalarım, böylece ses çıkarmazlar.

SUMMER SPENCER: İğrenç! Ne pasaklısın.

MS BEAMBASTIC:

Pastamı açıp büyük bir ısırık alıyorum, sulu etin pembe rengi alkolden solmuş yanaklarıma geri dönünce zevkle iç çekiyorum.

SUMMER SPENCER: Kokuyor. Bütün treni rahatsız ediyorsun.

Vagonda etrafa bakınıyorum ve diğer yolcuların burnunu çekip tiksiniş yüzler yaptığını fark ediyorum. Pastamı masaya koyup yazmaya başlıyorum.

MS BEAMBASTIC: Ama tadı çok güzel! Pastamın tadını kısıkanıyorlar.

Summer, ben pastayı yediğim süre boyunca burnunu dramatik bir şekilde tutar. Pastayı olabildiğince çabuk yutar ve çıkan geçirmeyi bastırmaya çalışırım. Ancak başarılı olamam ve sessizlikte yankılanan ses, tren vagonunda toplu bir nefes alma sesine neden olur. Korkarak bir tepki beklerim, hatta trenden atılmayı bile, ama kimse bir şey söylemez. Söyleyemezler, çünkü onlar Quietzonia'dalar, agresif sessizliğin ülkesinde. Koltuğumdan kalkarım, selam veririm ve en sinir bozucu burun delikleri geniş gülümsememle kraliyet selamı yaparım. Öfkelenirler. Sessizce öfkelenirler!

* * *

Sunumumuzu gözden geçirdikten sonra – önemli cümleleri düzelttikten, web sitemizin slayt gösterisinin eksiksiz olduğundan ve konuşma sırasını üç kez kontrol ettikten sonra– , bir film izlemek için dizüstü bilgisayarına kulaklıklarını takar. Film, Anderson Warner'ın New York'ta tanıştıklarında çektiği ve prömiyerine onunla birlikte gittiği, büyük başarı yakalayan "arkadaş komedisi" *True Bromance'dir*. Bu film, Summer için özel anılar barındırıyor. Anderson'la nasıl tanıştığını hatırlatmasının yanı sıra (modacı arkadaşlarından biri filmin kostüm asistanıydı ve Summer'ı seti ziyaret etmeye davet etmişti), o dönemde biraz ünlü olmaya başlamıştı. Anderson'la birlikte olsun ya da olmasın, yaklaşık altı ay boyunca dışarı çıkamadığı bir dönem olmuştu. Ünlülerin paparazzilerden nefret ettiğini hep okursunuz, ama Summer bundan besleniyordu, hatta bazen onlara nerede olduğunu haber veriyordu. Hatta tüm basın kupürlerini Manila klasörlerinde saklıyor. Tabii ki bunu bildiğimi bilmiyor – bir gece Bay Belding kovboy kıyafetiyle yatağının altında sıkıştığında onu kurtarmak için bir operasyon düzenlerken gördüm.

Anderson onu terk ettiğinde, Amerika'daki ilgi neredeyse tamamen kayboldu, ama Birleşik Krallık'taki birkaç moda blogu hâlâ ona hayran. O

havalı biri, bilirsin – lavanta rengi brogues ayakkabılarla beyaz ayak bileği çorapları giyiyor ve hem dikey hem yatay olarak kocaman bir kâkülleri var.

Esniyorum ve ona gülümsüyorum, ama fark etmiyor. Anderson'ı düşündüğünde her zaman aldığı o tuhaf, hayalperest ifade var yüzünde.

Tanrım.

Annem eskiden aşkın insanları deli ettiğini söylerdi ve haklıydı. Tabii ki ben hiç aşık olmadım. Ama normalde çok odaklanmış ve keskin zekalı biri olan Summer, o adam söz konusu olduğunda titrek bir enkaza dönüşüyor. Onu asistanına e-posta ile terk ettirmesi ya da şu anda Emma Watson ile resmi olarak çıkıyor olması önemli değil. Hala onu kaçırdığı kişi olarak görüyor ve eğer geri dönerse Holden'ı bir saniye bile düşünmeden terk edeceğini düşünüyorum, ki bu mutlaka kötü bir şey olmaz, çünkü Holden tam bir pislik.

Tren koltuğuna yaslanıp Lilt ve votkamı yudumlarken, pencereden geçen İngiliz kırsalının muhteşem yeşil ve altın rengi manzarasını seyrediyorum ve zengin ve ünlü bir bestseller kitabın ortak yazarı olduğumda hayatımın nasıl olacağını merak ediyorum. Sonunda para derdi olmadan tekrar seyahat edebileceğim. Egzotik ve uzak bir yerde bir bar açabilirim. Belki Bali'de. Ya da St Lucia'da bile. Sadece rahatlamak, eğlenmek ve ay ışığında dans etmek isteyen mutlu, rahat insanlar ile dolu bir yer. Bikini ile yaşayabileceğim, her gece hayatımı değiştirecek muhteşem partiler verebileceğim ve kimseye karşı baskı, soru veya yükümlülük hissetmeden sadece kendimi eğlenebileceğim bir yer. Dünyada hiçbir endişe duymadan tam ve mutlak özgürlük.

Sabırsızlanıyorum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yeni kız arkadaşlarla tanışırken dostça ve ilgi gösterin, ama çok fazla ilgi göstermeyin, çünkü bu şüphe uyandırır.

MATILDA BEAM'IN İYİ KADIN REHBERİ, 1959

Southbank Press'in lobisi çok şık: yüksek tavanları ve karmaşık kornişleriyle görkemli Londra mimarisi, modern minimalist dekorla harmanlanmış. Duvarlar geniş ve beyaz, kitap kapaklarının çerçeveli resimleriyle kaplı ve her biri bir sanat galerisinde olduğu gibi yumuşak, parlak bir ışıkla aydınlatılmış. Düşündüğümde daha kalabalık, insanlar asansörlere girip çıkıyor, dev kanepelerde oturup kağıt yığınlarını okuyup kalemli ısıarak derin düşüncelere dalmışlar. Duvarlardan birinde, sinema ekranı büyüklüğünde bir televizyon, ünlü yazarların kitapları hakkında konuştukları parlak tanıtım videoları gösteriyor.

"Hay aksi!" diye fısıldıyorum, son Booker Ödülü sahibi Davis Arthur Montblanc'ın asansörlere doğru aceleyle girdiğini görünce. Birkaç gün önce BBC'nin *Question Time* programına çıkmıştı. Ve şimdi burada! "Bak, Summer! Davis Arthur Montblanc. Southbank Press'in onun kitaplarını yayınladığını bilmiyordum!"

Summer gözlerini devirip beni geniş lobide itekledi. "Tabii ki yayınlıyorlar. Ülkedeki neredeyse tüm *Sunday Times* bestsellerlerini yayınlıyorlar."

"Siktir."

"Küfür etmeyi keser misin?"

Davis Arthur Montblanc'ın arkasından elektronik kapıların kapanışını izlerken, bulunduğumuz yerin önemi birdenbire kafama dank etti. Vay canına. Bu gerçek. Potansiyel olarak büyük bir fırsat. Heyecanlı kelebekler

karıncalanıyor ve ani bir gerginlik dalgası vücuduma tekrar terlemeye başlamasını hatırlatıyor. Aptal koca palto.

Olamaz. Aklıma çok kötü bir düşünce geldi. Ya toplantıda masaya terlersem? Önemli bir el yazmasına? Aman Tanrım. Ya Davis Arthur Montblanc'ın ödüllü el yazmasına terlersem? Tanrım, hayır.

"Ceketimi çıkarmamalı mıyım, emin misin?" Alnımdan bir ter damlası süzülüp burnuma doğru akarken Summer'a soruyorum.

"Evet, eminim. O saçma elbiseyle olmaz. Çok kötü bir izlenim bırakırsın."

Biraz itiraz ettim ama ceketimi çıkarmadım, çünkü Summer moda dahisidir ve Louboutin ayakkabısı kafama atılsa bile tanıyamam, ve resepsiyon masasına ulaştığımızda kızaran yüzümü çılgınca yelpazeledim.

"İyi günler," diyor, temiz, krem rengi pamuklu gömlek giymiş, dost canlısı bir genç kadın. "Southbank Press'e hoş geldiniz. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba," diyor Summer her zamanki üstün özgüveniyle. "Ben Summer Spencer, Valentina Smith'i arıyorum."

"Ve Jessica Beam. Ben de Valentina Smith'i görmeye geldim."

Summer bana küçümseyen bir bakış atar ve itiraf etmekten utanarak, benim küçümseyen bakışımdan çok daha küçümseyici olduğunu fark ederim.

Resepsiyonist kısa bir selam verip bize plastik "Misafir" yaka kartları verir ve Valentina Smith'i çağırırken oturmamızı söyler.

"Tamam," diyor Summer, biz lüks mor kanepelere oturur oturmaz. "Burayı fethedeceğiz, tamam mı? Yapmak zorundayız. Anderson, en çok satan bir yazarı terk ettiği günü pişman olacak!"

Anderson'ın şu anda Los Angeles'ta havuz başında, bir mankenin minik poposundan neşeyle kokain çekip, ne kadar zengin ve başarılı olduğunu düşünüyor olabileceğini hayal ediyorum. Summer'ın birkaç kadeh içtikten sonra ona gönderdiği üstsüz selfie'ler onun dikkatini çekmediyse, bir kitabın çekeceğini sanmıyorum. Zavallı Summer.

"Reddedemezler," diye en kendinden emin sesimle onayladım. "Harika bir sunumumuz var. Ve harika, eşsiz bir yaşam tarzı web sitemiz. Biz resmen rüya takımımız, Sum. Neredeyse moda-yaşam tarzı bloglarının Cannon ve Ball'u gibiyiz. Hayır, dur, Cannon ve Ball yıllardır rüya takım olarak karşılaştırılmıyor. Torvill ve Dean? Hayır. Kenan ve Kel? Hayır... Şey...

"Şşş." Summer sarı Mulberry çantasını açar ve New York'ta bir moda defilesinde idolü Alexa Chung ile tanıştığı zamanki yıpranmış fotoğrafı çıkarır. Gözlerini kapatmadan önce nefesini alıp ağzından çok yavaşça verir.

"Chung'un gücünü çağırıyorum, bu önemli anımda bana yardımcı olsun. En taze, en şık halime ilham versin. Süper seksi bir şekilde ortalığı kasıp kavurmam için bana yardım etsin. Yıldız gücümün yüzeye çıkmasına ve süper süper bir yıldız gibi parlamasına izin versin."

Gözlerini açar, Alexa Chung'un parlak yanağını okşar ve fotoğrafı dikkatlice çantasına geri koyar.

"Kahretsin. Biraz gerginim," diye homurdanarak, terk edilmiş bir Guardian gazetesini alıp

"Küfür etme, Jess!"

"Kahretsin, yine küfür mü ettim? Kahretsin, özür dilerim. Artık küfür ettiğimin farkında bile değilim. Belki daireye küfür kavanozu koymalıyız. Ama kavanoz değil, daha güzel bir şey. Küfür kupası? Küfür vazosu? Her neyse, havalı bir kap, ne dersin?"

"Sorun yok. Sus. Toplantıda daha dikkatli ol."

Bir stajyer gelir ve asansöre onu takip etmemizi işaret eder. Summer gülümser, büyük kahverengi gözlerinde sert bir bakış vardır. Yakınlaşır.

"Bunu batırma, Jess."

* * *

Valentina Smith, kurgu dışı yayın yönetmeni, çok zarif bir kadın. Otuzlu yaşlarının ortalarında ve gerçekten çekici: uzun boylu, bronz tenli ve ince yapılı, herkesin bildiği gibi açık bej, koyu bej ve orta bej renklerinde kıyafetler giyiyor. Uzun, dalgalı saçları, kıyafetleriyle tam olarak aynı üç tonlu renkte boyanmış, dudakları "bakın benim dudaklarıma!" der gibi posta kutusu kırmızısı ve tek takısı, sade ve zarif beyaz altın küpeler. Devasa paltomla ilgili garip bir an yaşıyoruz: Valentina, bu absürt derecede sıcak yaz havası nedeniyle hemen çıkarmam için ısrar ediyor, ama ben Summer'ın, altındaki elbisenin gün ışığına çıkmaması için ne olursa olsun paltomu çıkarmamamı söylediğini hatırlıyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum! Valentina paltomu omuzlarımdan çekmeye başlıyor, ama ben "Hayır!" diye tıslayarak paltomu sıkıca tutuyorum ve sonra bir tür palto çekişmesi başlıyor, ta ki her istediğini elde eden Valentina (–) kazanana kadar ve palto

çıkır. Şimdi çiçekli elbisem tüm çirkinliğiyle ortaya çıkıyor. Summer utançtan ölmek üzere gibi görünüyor.

"Oh, bu elbiseye bayıldım!" diyor Valentina Smith, parlak mavi gözleriyle kıyafeti değerlendiriyor. "*Dawson's Creek*'teki Jen'e çok benziyor, ama biraz daha ucuz. Tabii ki ironik bir şekilde. Geçen ay *Observer*'da ironik moda trendiyle ilgili bir makale okudum. Kendime yakıştırabileceğimi sanmıyorum, ama sen çok yakışmış Jess! Tebrikler."

"Teşekkürler, Valentina Smith!"

Ne dediğini hiç anlamadım, ama hepsi çok olumlu gibi geldi. Bu elbisenin o kadar da kötü olmadığını *biliyordum*.

Summer ve ben sert, krem rengi bir kanepeye oturuyoruz ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel ofis olduğunu düşündüğüm yeri iyice inceliyorum. Valentina kadar şık – her yer cam yüzeyler ve kocaman pencereler, renkler sadece egzotik çiçeklerin bulunduğu vazolardan ve arka duvarı kaplayan güzel parlak ciltli kitaplardan geliyor. Burası benim ofisim olsaydı, aynen böyle yapardım. Ama muhtemelen ortamı biraz aydınlatmak için birkaç peri ışığı eklerdim ve belki de kitapları okumak için birkaç puf koltuk koyardım. Ah, bir de harika bir ses sistemi, böylece canımız istediğinde müzik dinleyip dans edebiliriz. Hatta belki eğlenceli bir disko topu bile...

Valentina, üç uzun kristal bardağa şık şişeli su doldurur. Temmuz sıcağından çok susamışım, hemen bardaklardan birini alıp serinletici sıvıyı bir dikişte içerim. Summer ve Valentina, hepsini hevesle yudumlarken beni izlerler.

"Aaaaaah! Tek dikişte bitirdim!" diyorum ve elimi ağızıma kapatarak küçük bir geçirme sesi çıkarıyorum.

Yaz bana soğuk bakıyor. Neyin var onun?

"Aynen!" Valentina gülerek büyük masasının arkasına oturur. "Peki! *Summer in the City*'yi ne kadar seviyorum? Cevap: *çok*. Çok "güncel". Çok bahar ve taze. Bayılıyoruz."

Summer ve ben birbirimize heyecanla gülümsüyoruz. Bu çok havalı. Sitemizi seviyorlar!

"Buradaki Summer, tabii ki web sitesinin adını taşıyan Summer. Jessica, senin rolünü açıklayabilir misin?"

"Oh, ben çoğunlukla yazarlık yapıyorum, ama biraz da topluluk yönetimi – sosyal medya ve idari işlerle ilgileniyorum."

Valentina, kaşlarını hafifçe çatarak Summer'a bakıyor. "Ah! Tamam! Yani aslında hiçbir içeriği sen yazmıyorsun, Summer?"

Summer mırıldanır. "Ben, şey... şey..."

Summer'ın mırıldandığını en son üniversitede duymuştum, öğretim görevlisi ona benim için yazdığım ödevlerden biriyle ilgili bir soru sorduğunda. Neyse ki yan yana oturuyorduk ve kimse fark etmeden cevabı Pukka Pad'ime yazıp ona gösterebildim. Yüzü kızardı. Dayanamıyorum.

"Birlikte yazıyoruz," diye araya giriyorum. "Tamamen eşit. Değil mi, Sum?"

Summer şiddetle başını salladı ve yutkundu, sonra "Evet, doğru. Ve sitenin yüzü de benim. Neyi ve kimi yazacağımıza da ben karar veriyorum" dedi.

"Harika!" Valentina gülümsedi ve bembeyaz, mükemmel düzgün dişlerini gösterdi. "Sunumunuzu dinlemek için sabırsızlanıyorum."

Böylece başlıyoruz.

* * *

Her şey yolunda gidiyor. Gerçekten çok iyi. Summer sunumun ilk yarısını planlandığı gibi yapıyor ve ben de projektör monitöründe *Summer in the City'nin* ekran görüntülerini ve son analizlerimizi gösteriyorum. Geçen yılki trafik artışını gösteren sayfa Valentina Smith'ten hayranlık dolu bir çığlık koparır ve ürün tıklamalarının kaçının doğrudan o ürünün satışıyla sonuçlandığını gösterdiğimizde dilini zevkle dışarı çıkarır. Summer ateşlenmiştir, kararlı ve kendinden emin. Onun sitemiz hakkında konuşmasını izlerken gurur duyuyorum.

Konuşma sırası bana yaklaşıyor. Soğukkanlı olmaya çalışıyorum, ama ellerim biraz titriyor, bu daha önce hiç olmamıştı. Ne zamandan beri gergin olmaya başladım? Ellerimi sabit tutmak için birbirine sıkıca kenetliyorum.

Yapabilirsin Jess. Uzaklardaki Peru dağlarını, yakışıklı sakallı gezginleri, plaj partilerini, yepyeni bir hayatı hayal et. Bu kitap anlaşmasını yaparsan hepsine sahip olabilirsin...

Derin bir nefes alıyorum, ağzımı açıyorum
ve... Summer konuşmaya devam ediyor.

İlk düşüncem, çok erken araya girmeye çalıştığımıdır. Notlarıma bakarım. Ama hayır. O benim sözlerimi söylüyor. Benim kısmımı okuyor!

Dikkatini çekmek için mümkün olduğunca rahatsız etmeden hafifçe öksürüyorum, ama fark etmiyor, sadece buraya kadar

buraya kadar.

Ne yapıyor bu kız? Onu izliyorum ve bir an önce hissettiğim gurur, umutsuzluğa dönüşüyor. Belki gergindir? Ya da o kadar akıcı konuşuyor ki duramıyor mu?

Summer, Flickr ve Pinterest arasındaki farkla ilgili yazdığım mükemmel şakayı bitirdiğinde, konuşma fırsatını kaçırdığım için sinirlenmeli miyim, yoksa Valentina'nın bu aksaklığı fark etmemiş gibi görünmesi için mi seviniyorum, bilemiyorum.

Summer yerine oturduğunda ona "Ne oluyor?" der gibi bakıyorum ama beni görmüyor gibi, sadece Valentina'ya sakın bir gülümsemeyle bakıyor.

"Harika," diyor Valentina coşkuyla, altın sarısı bir bukleyi kulağının arkasına atarak. "Dinleyicilerini çok iyi tanıyorsun. Perakende ilişkilerin de muhteşem."

"Teşekkürler!" Summer gülümsüyor. "Bu işi çok ciddiye alıyorum."

"Jess, biz henüz duymadık." Valentina bana dönüyor. "Geleneksel olarak bu tür yaşam tarzı kitapları sehpa kitapları olarak tasarlanır. Ancak biz eski yayıncılar, heyecan verici yeni dijital devrimi düşünmek zorundayız. *Summer in the City* kitabının dijital ortamda nasıl başarılı olabileceğini düşünüyorsun?"

Ayağa kalkıyorum, dizlerim titriyor. Kahretsin. Bu soruya hazırlıklı değildik, ama şimdi bakınca hazırlıklı olmamız gerektiği çok açık. Summer'a dehşetle bakıyorum. O da gizlice omuz silkiyor.

Kahretsin.

"Şey, şey..." Öksürürüm ve terli burnuma gözlüklerimi iteklerim. "Bence... en iyisi kitabın fikirlerini tüm mecralara aktarmak olur." Su bardağıma uzanıp büyük bir yudum alıyorum, ne diyeceğimi tam olarak bilemiyorum. "Şey, Summer'ın da söylediği gibi, sosyal medyada zaten oldukça iyi bir takipçi kitlesine sahibiz. YouTube içeriğimizi kitabın sesli alıntıları veya kitapta yer alan tasarımcılar ve kuruluşlarla yaptığımız podcast röportajlarıyla zenginleştirebiliriz."

Valentina başını salladı, gözleri hafifçe kısıldı. Tamam. Henüz beni odadan kovmaya çalışmıyor.

"E-kitapla, biz..." diye başlıyorum.

"Manchester'da yer alan ve bu işe katılmak isteyecek çok sayıda harika işletme sahibi tanıyorum," diye Summer sözümü keser. "Onlar benim iyi arkadaşlarım, bu çevre çok *birbirine bağlı*. Onları arayıp sorabilirim..."

"Oh, Jess henüz bitirmemişti galiba," diyor Valentina nazik bir gülümsemeyle. Summer'a bir göz atıyorum. Yüzü kıpkırmızı olmuş. Kahretsin. Boğazımı temizleyip bir saniye duraklıyorum, sonra devam ediyorum.

"Şey, e-kitapla, kitabı tablet cihazlarda interaktif hale getirebiliriz."

"Etkileşimli mi? Harika!" Valentina cesaret verici bir şekilde başını eğiyor. Çenemi kaldırıyorum.

"Görüntülere perakende satış bilgilerini ekleyebiliriz. Video içeriğine bağlantı verebilir veya hatta doğrudan kitap içinden oynatabiliriz. Facebook yorumlarını bölümler boyunca bir uygulama olarak kullanabiliriz. Ya da bölümlerin başlıklarına hashtag ekleyebiliriz, böylece kitabın aynı bölümlerini okuyanlar Twitter'da sohbet edebilirler. Görüntüler gif'e dönüştürülebilir mi sence? Tumblr'daki takipçilerimiz gif'leri çok seviyor! Bahsettiğimiz grupların şarkılarının kısa parçalarını da ekleyebiliriz. Summer bir sürü grup tanıyor. Okuyucuların bahsettiğimiz şeyi anında görüp, duyup, satın alabilmelerini sağlayalım!"

Aşırı heyecanlandığımı ve mantıklı konuşmadığımı fark ederek duruyorum.

Valentina Smith ellerini birleştirip bana geniş bir gülümsemeyle bakıyor. "Harika fikirler, Jess. Aferin, enerjin çok güzel. Tebrikler!"

Summer'a "Uff" der gibi bir bakış attım, ama o solgunlaşmış, ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu.

"Biliyor musun..." Valentina düşünceli bir şekilde söylüyor. "Bu akşam Davis Arthur Montblanc'ın muhteşem yeni romanının lansmanı var. Siz kızlar da gelin, Southbank ekibinden birkaç kişiyle tanışın."

Hevesle başımızı sallıyoruz. Vay canına. Davis Arthur Montblanc'ın partisi!

"Tabii ki, henüz bir şey söz veremem," diye devam ediyor Valentina, "ama..." ve sonra doğrudan bana bakıyor. "Bence buraya çok yakışır. Gerçekten çok yakışır."

Evet, evet.

BÖLÜM BEŞ

Kıyafetiniz her zaman giyeceğiniz etkinliğe uygun olmalıdır. Mümkün olduğunca önceden plan yapın!

MATILDA BEAM'IN AŞK VE ROMANTİZM REHBERİ, 1955

Valentina ile toplantıdan çıktığımızdan beri yaz çok garip geçiyor. Ona neden sunumumun bir kısmını yapmama izin vermediğini sordum ve bana sinirlerin bozuk olduğunu söyledi, ama bana hiç gergin görünmüyordu. Sonra Carnaby Street'e kadar metro yolculuğu boyunca sessiz ve kaçamak cevaplar verdi. Bilmiyorum. Belki de her şeyi sindirmeye çalışıyordur. Dürüst olmak gerekirse, toplantı oldukça gergin geçmişti.

Primark'a girdiğimde bile itiraz etmedi, oysa orası polyesterden kızarıklık yaptığıı söylediği bir yer.

Bir standtan güzel, parlak pembe tüy küpeler seçtim. "Ne dersin?" diye sordum Summer'a.

"Bana ne kadar rahatsız ettiğini anlatamam bile."

Onları inceliyorum. Nesi var ki? Bir çift pembe tüylü küpe bir insanı nasıl rahatsız edebilir? Moda, göğsüme sos bulaştırmadan spaghetti bolognese yemeye çalışmaktan bile daha kafa karıştırıcı. Boş ver. Küpeleri beğendim. Onları sepetime atıp mağazada dolaşmaya devam ediyorum, Summer somurarak arkamdan geliyor.

"Ooh, bak!" diyorum. "Onesies üç al iki öde!"

Tulumları çok seviyorum. Yetişkinler için tasarlanmış bir Babygro'dan daha rahat ne olabilir ki! Ağır bir akşamdan kalma olduğumda, beni iyileştirebilecek tek şey, 80'ler filmi ve iki kutu buz gibi Fanta ile kanepede uzanmak ve tulumuma sarınmaktır.

Kapüşonlu, inek desenli bir tane, neon pembe fermuarlı leopar desenli bir tane ve düz sarı bir tane seçip heyecanla sepete ekliyorum.

Primark'ta alışverişlerimizi ödedikten sonra Carnaby Street'e doğru yürümeye devam ediyoruz. Summer'ın gitmek istediği şık bir butik var. Ona bakıyorum.

"İyi misin Sum?" O sevimli bir şekilde omuz silkiyor.

Kolumu omzuna atıyorum. "Orada gerçekten harika bir iş çıkardın, biliyor musun? Seninle gurur duydum."

Yürürken durur ve bana bakar.

"Evet, Valentina beni *anladı mı* emin değilim. Ama yine de... Sen bütün zamanını dijital teknolojiyle ilgili saçma sapan şeyler anlatarak geçirdiğin için onu etkilemek için pek fırsatım olmadı. O neydi öyle? O konuyu konuşmayacağımıza anlaşılmıştı. Notlarında yazmamıştı."

"Ah, Sum, başka ne yapabilirdim ki? Bana lanet olası bir soru sordu. O anda bir şey uydurmak zorundaydım."

"Tabii. Neyse ki akıllı Jess var!" dedi garip bir gülümsemeyle ve önümden geçerek şık mağazaya girdi.

* * *

Saat altı geçti ve Davis Arthur Montblanc partisi için otele geri döndük. Summer biraz neşelendi: butikteki satış elemanı – büyük bir Anderson Warner hayranı – onu tanıdı, bu uzun zamandır başına gelmemişti, ve satın aldığı uzun siyah kadife elbiseye indirim yaptı.

"Nasıl oldu?" diyor şimdi, otel yatağının yanında poz vererek, elini kalçasına koymuş, bir ayağını diğerinin üzerine kırmızı halı stilinde atmış.

"Çok güzel. Gerçekten çok güzelsin," diyorum. Öyle de. 170 cm boyunda, 38 beden, bebek zürafa gibi bacakları ve Jennifer Aniston'inkine benzeyen tonlu kolları var. Kahverengiden karamel rengine boyanmış saçları kalın ve dalgalı, köşeli omuzlarının üzerine dökülüyor, büyük kahverengi gözleri mükemmel uygulanan bronz gölgeyle daha da belirginleşiyor ve dudaklarını çok koyu, çok şık bir kan kırmızısı rujla boyamış. Takmış olduğu kolyenin üzerinde parçalanmış bir Barbie kafası var ama. Ancak kolye çok özel bir mağazadan alınmış, bu yüzden ben pek beğenmesem de, herkesin hayran kalacağı çok havalı ve modaya uygun bir seçim olduğu kesin.

"Peki ya popom?" Bana poposunu göstermek için arkasını dönüyor. "Harika görünüyor."

"Carol Vorderman'inkinden daha mı güzel?" Kaşlarını çatıp başını çevirerek tam boy aynada poposunu görebiliyor. Carol Vorderman, Summer'ın baş düşmanı: 2011'de Rear of the Year ödülünü burnunun dibinden çalan ve Summer'ın *"Tebrikler tatlım, en iyi kadın kazandı :D"* tweetine cevap verme nezaketini bile göstermeyen kadın.

<3 #yılınnadirdgörülenleri #pişmanlık yok.

"Carol Vorderman'dan çok daha iyi," diyorum coşkuyla. "Vorderman'ın kıcı senin kıcına göre... yulaf lapası torbası gibi."

"Tamam, iyi," diye mırıldanıyor, iPhone'unu kapıp aynada bir dizi selfie çekiyor ve hemen Twitter, Instagram ve Facebook'a yüklemeye başlıyor.

Sonunda ben de lüks butikte bir şey buldum. Halter yakasında minik metal çivilerle süslenmiş soluk gri bir ipek tulum. Normalde giydiğim kıyafetlerden biraz daha şık ama mağaza görevlisi, H&M'den şık bir kitap tanıtımına gidemeyeceğimi söyledi ve tulum indirimde olduğu için hesabımı tamamen boşaltmadım. Belki birazcık boşalttım ama kitap anlaşması para demek, bu yüzden tulum aslında kariyerime yaptığım bir yatırım. Onunla giymek için aldığım metalik mor yüksek topuklu ayakkabılar da öyle.

iPhone'umu otel odasındaki hoparlörlere takıyorum, Britpop müziği açıyorum ve dans etmeye başlıyorum. Summer minibardan iki kadeh Merlot doldurur ve yan yana oturup dostça makyajımızı bitiririz. Summer en sevdiği maskarayı bulmak için çantasını karıştırırken, çantadan bir zarf düşer ve halının üzerine düşer. Zarf kalın ve deniz kabuğu rengindedir, üzerinde Summer'ın adı altın kabartma harflerle yazılmıştır. Bir düğün davetiyesi.

"Ooh, kim evleniyor?" Daha iyi görmek için eğildim. Summer zarfı kapar ve göğsüne bastırır. "Oh, tanıdığın kimse yok," der kayıtsızca.

"Sum, hepimiz aynı insanları tanıyoruz."

"Şey..." Zarfı çantasına geri sokmaya başlar. Gizli bir düğün!

"Hey! Ne saklıyorsun?" Onu rugby gibi yere yatırıp manikürlü ellerinden zarfı alıyorum. "Bakayım!"

"Jess, sen delisin! Saçımı mahvedeceksin. Ver şunu bana."

Gülerek zarfı açtım. "Bakalım, Summer'ın yeni arkadaşı kimmiş? Summer'ın özel gizli düğün arkadaşı!"

Krem rengi davetiyei çıkarır ve sert kağıdı açarım. Amy Keyplass'ın Mark Chunder ile düğününe davetiyesi. Üniversiteden eski arkadaşlarımız.

"Ah, sadece Amy ve Mark. Eğlenceli bir düğün olur. Neden bana göstermedin? Katılım tarihi var mı?" Metni gözden geçiriyorum. "Döndüğümüzde davetiyei bulmamı hatırlat. Postaların arasında bir yerde olmalı. Aslında, kalemin var mı? Elime yazayım. *Katılım: Amy ve Mark.*"

"Davetiyei yok ki." Summer öksürdü.

"Ne?"

"Davetiyei yok. Davetiyei yok. Düğüne davet edilmedin."

"Oh... sadece resepsiyona mı?"

"Yeeeeeah... hayır. Hiçbirine davetli değilsin."

"Amy gibi, unutmuş. Kafası yerinde olmasa onu da unuttur." Gözlerimi deviriyorum. "Planlamalarla çok meşgul olmalılar. Hafta sonu onu ararım!"

Summer maskarasını bırakıp içini çekerek, "Anlamıyorsun, canım. Amy unutmadı. Onlar... sadece seni orada istemiyorlar."

Kafam karışır ve kaşlarımı çatırım. "Ne? Neden beni orada istemesinler ki? Partinin *neşesi* benim. Ben dans pistinde tek başıma cha-cha yapmadan düğün düğün olmaz. Bunu herkes bilir. Amy ve ben çok iyi arkadaşız! Onu Mark'la ben tanıştırdım!"

"Onu tutuklattın, Jess."

"O bir yıl önceydi. Corrie'nin oyuncularına Noel yemeğinde üstünü kaldırıp göğüslerini göstermedim ki. O kendi kendine yaptı. Tyrone bayıldı ama Rita gidip polisi çağırdı, değil mi? Tipik Rita."

"Sen tekilayı verdin ve Amy'ye bunu yapması için iki kez meydan okudun. Mark senin kötü bir örnek olduğunu düşünüyor."

"Mark Chunder kocaman bir salak. Sırf onun gibi kışına sopa sokmadım diye. Tanrım. Amy üniversitede çok eğlenceliydi." Amy ile geçirdiğimiz güzel günleri özlemle hatırlayarak iç çekiyorum.

Summer nazıkçe başını sallar. "Ama artık üniversitede değiliz Jess. Onlar *evleniyorlar*. Surrey'de bir şehir evini yeniliyorlar. Bilirsin, büyümek, bağlanmak, sorumluluk almak. Sen de bir ara denemelisin."

Surrey'de bir şehir evini mi yeniliyorsun? İğrenç.

Amy'yi ve eskiden ne kadar eğlenceli olduğunu düşünüyorum. Tamamen çılgın, kıkır kıkır ve her şeye hazırdı. Ve şimdi o da diğerleri gibi. *The Walking Dead* gibi, ama zombi kıyameti yerine sıkıcı insan kıyameti. Herkes değişiyor.

"Evet, şey," diyorum, midemde garip bir hissi hissederek, "düğünler zaten berbat. Davet edilmediğim için *mutluyum*. Muhtemelen bebekler, damga vergisi ve bahçe merkezi hakkında konuşan aptal çiftlerle dolu olacaktır. Chuh. Hayatını tek bir sıkıcı insanla sonsuza kadar geçirmeyi taahhüt etmek? Düşündüğünde çok aptalca. Ne olacağını asla bilemezsin. Onlardan bıkmayacağını nereden biliyorsun? Seni terk etmeyeceklerini? Seni aldatmayacaklarını? Bu çok saçma."

Summer aynadan bana gözlerini devirdi. "Saçma değil Jess. Çoğu insan aşık olarak "aldatılmaz". Çoğu insan... şey, senin annen gibi olmaz."

Tısladım. Summer, düşündüğüm veya yaptığım her şeyin annemle bilinçaltında bir bağlantısı olduğunu düşünüyor. Bu açıkça saçma ve sinir bozucu, tabii ki tamamen yanlış. Umurumda olmazdı, ama Summer'ın psikoloji bilgisi, bir keresinde M&S Food'da *This Morning* programından Dr Linda Papadopoulos'u görmüş olmasıyla sınırlı.

Yutkunuyorum ve boğazımda can sıkıcı bir kıymık varmış gibi hissediyorum. "Şarabımı uzatır mısın, Sum? Saat kaç oldu? Artık gitmeliyiz. Davis Arthur Montblanc'a geç kalamayız! Acaba şık bir büfe olacak mı...?"

* * *

Saç uzatmalarımı düzeltmek için uzun süre uğraşıyorum, sonra üst kısmını bolca tarayıp sıkı ve yüksek bir at kuyruğu yapıyorum. Sonra iki çift takma kirpik takıp, gözlerimin gözlüklerin arkasından öne çıkması için parlak altın rengi göz kalemi sürüyorum.

Banyoda, yeni ipeksi tulumumu giyiyorum ve soğuk, pürüzsüz kumaş vücudumu okşarken hafif bir zevk hissediyorum. 1,60 boyumla oldukça kısayım, ama bu tulum beni en az 2,5 cm daha uzun gösteriyor. Aynanın önünde dönüp duruyorum. Son zamanlarda yaptığım koşu ve partiler, son birkaç yıldır taşıdığım küçük bira göbeğini yok etti. Aslında oldukça iyi görünüyorum – sanırım buna "esnek" deniyor. Ve tulumların bana yakıştığını düşünüyorum! Belki egzotik bir ülkeye taşındığımda

ülkeye taşınırsam, farklı renklerde ipek tulumlar alacağım. Summer hep "kendi tarzını yarat" diye konuşur. Tulumlar benim tarzım olabilir mi? Tulumlu Jess? "Tulumlu Jess geliyor," derler. "Artık parti başlayabilir."

"Ta-da!" Banyodan çıkarken şarkı söylüyorum. "Tanga kıcıma kaçıp durduğu için çok rahatsızım, *ama...*" Aynanın önünde dönüp caz dansı yapıyorum.

"Oh! Farklı görünüyorsun. *Yaşasın!*" Summer, şarap kadehlerini komodinden alır. "Süper harika. Şarabı bitirelim, gitmemiz lazım." Yüksek topuklu ayakkabılarla ileri doğru yürür ve bir elinde şarap kadehiyle bana uzanır. Ondan almak için uzanırım ama birdenbire şarap kadehi elinden düşer...

"Siktir!"

Ve içindeki şarap yepyeni tulumumun üzerine dökülür.

Kahretsin! Summer takıldı mı? Hayır. Tamamen dik duruyor. Nasıl oldu bu? "Oh hayır!" Summer, diğer şarap kadehini dikkatlice masaya koyarak sehpaye ve makyaj çantasından yüz mendili aldı. "Ben *tam bir* "Ne sakar biriyim!"

"Ne diyorsun sen? Sen dünyadaki en sakar insan değilsin ki. Ne oldu böyle?"

"Sanırım halıda bir şey vardı. Bir şeye takılıp düştüm. Özür dilerim!"

Summer, kolumdan damlayan ve ipek örtülü karnımda şiddetli bir lekeye dönüşen şarabı telaşla silmeye çalışıyor. Baloya konuk oyuncu olarak katılmış bir korku filmindeki karakter gibi görünüyorum.

"Oh hayır." Summer tekrarlıyor. "Çıkmıyor. Kırmızı şarap çıkmaz. Çok sinir bozucu."

Kahretsin!

Banyoya koşuyorum, tulumu çıkarıp musluğun altına tutuyorum ve havluyla kumaşı öfkeyle ovuyorum. Hiçbir şey olmuyor. Leke inatla yerinde duruyor.

"Hemen taksi çağırmalıyım!" Summer endişeyle bana haber verdi. "Çabuk başka bir şey giymelisin, yoksa geç kalacağız. Çok üzgünüm, tatlım."

Midem bulanıyor. Neden bu kadar takıldığımı bile bilmiyorum. Sonuçta sadece kıyafetler.

Daha önce attığım 90'lar tarzı çiçekli elbiseyi yatak odasının köşesinden alıyorum. Bu iş görür.

"Onu tekrar giyemezsin!" Summer, cep telefonuna taksi numarasını tuşlayarak bağırır. "Valentina onu gördü bile!"

"Daha önce hoşuna gitmiş gibi görünüyordu." Başımdan çekip çıkardım.

"Sorun olmaz." Summer yaklaşıp yüzünü buruşturarak onu çekti. "Biraz kokuyor, J."

Kokladım. Haklıydı. Febreze'nin etkisi geçmişti ve orijinal nemli naftalin kokusu artık belirgindi. Kokuyordu.

"Ama başka hiçbir şeyim yok!"

Summer kaşlarını çatıp, çok düşünüyormuş gibi gözlerini kısıyor. Aklıma ne tür bir dahice plan geldiğini bilmiyorum. Elimde kalan tek seçenek...

"Tulum!" Summer, sanki bu şimdye kadar aklına gelen en bariz fikirmiş gibi nefes alır. "Yeni tulumlarından birini giyebilirsin."

"Tulum mu?" Yüzümü buruşturuyorum. Giysilerden hiç anlamam ve tabii ki tulumları çok severim, ama bunların şık edebiyat partileri için uygun kıyafetler olmadığından eminim. "Hayır. Sanmıyorum, Summer..."

"Bir dinle beni!" diye ısrar etti. "Çok havalı olacak. Onesie, aslında düşünürsen tulum gibi bir şey. Bacaklarını kıvrabilirsin ve yeni yüksek topuklu ayakkabılarını giyebilirsin. Saçın ve makyajınla birlikte... çok şık, çok taze görüneceksin. Kesinlikle."

Hmmm. Sanırım gerçekten çok güzel tulumlar... ve gerçekten çok rahat...

"Ooh, ooh," diye devam eder Summer, yatağımın yanındaki Primark poşetini açarak. "Yeni pembe pullu tüy küpelerini de takabilirsin!"

"Mağazadayken beğenmemiştin ama."

"Beğendim! Sadece sen önce gördüğün için sinirlendim. Güven bana, harika görüneceksin."

Resepsiyon taksim geldiğini haber vermek için arıyor. Hay

aksi. "Şey..."

Sanırım Manchester'da bir ürün lansmanında *Geordie Shore*'dan birinin tulum giydiğini görmüştüm ve o programı çok seviyorum. Ama o bir erkekti. Bir kadına yakışır mı?

"Bana güvenmiyor musun?" Summer, büyük kahverengi gözlerinde incinmiş bir ifadeyle sorar. "Bütün o yaşadıklarımızdan sonra? Bak, ben giderken sen burada kalabilirsin... Benim için sorun değil."

Hmm. Summer moda konusunda her şeyi bilir. Ve o benim en iyi arkadaşım. Beni aptal durumuna düşürmez.

"Tabii ki güveniyorum sana, seni büyük inek," diyorum ve neon pembe fermuarlı tüylü leopar desenli tulumu taşıma çantasından çıkarıyorum.

"Summer ve Jess dünyayı fethedecek, değil mi?"

Yaz, üniversitemizin sloganını hatırlayarak gülümsüyor. "Oh, tabii ki."

ALTINCI BÖLÜM

Sosyal bir toplantıda iyi karıştırılmış bir manhattan, hayatın zevklerinden biridir. Ama alkol sınırlarınızı bilin, bayanlar. Hiçbir iyi erkek vahşi bir kızla evlenmek istemez!

MATILDA BEAM'IN AŞK VE ROMANTİZM REHBERİ, 1955

Tulum giymek doğru bir karar mıydı, tam emin değilim.

Summer ve ben, Soho'daki gizemli ve göz alıcı Berkeley Rooms'da dolaşıyoruz; o Valentina Smith'i arıyor, ben ise arkadaş olmak için spor giyimli başka birini arıyorum. Kusursuz giyimli ve zeki konuşan kalabalığın arasından ilerlerken, yanımdan geçerken dehşetle büyüyen gözler fark ediyorum. Kahretsin. O Benedict Cumberbatch mi? Helena Bonham Carter da Davis Arthur Montblanc ile sohbet ediyor. Lanet olsun. Burası benim tulumum için çok, çok fazla şık. Odayı geçerken, keskin bir takım elbise giymiş uzun boylu kıvılcı saçlı bir adam, "Görünüşe göre eğlence başladı, millet" diyor.

Ona en sert bakışımı attım ama o çoktan arkadaşlarının yanına dönmüştü ve bakışımın etkisini göremedi.

Hay aksi. Neden bu lanet şeyi giymeyi kabul ettim ki?

"Bu tulumun gerçekten berbat bir fikir olduğunu düşünmeye başlıyorum!" Summer, geçen bir garsondan şampanya kadehini alırken ona fısıldıyorum.

"Harika görünüyorsun Jess. Gerçekten. Bu insanlar cesur bir moda tercihi olsa, arkalarından bıçaklansalar bile fark etmezler."

Dikkatim dağılmış bir şekilde barı arıyorum ama göremiyorum. Bir içki içmek çok iyi olurdu. Büyük ve önemli partiler genellikle biraz ürkütücü olabilir, özellikle de pijamalarla gelmişseniz.

"Bir içki içeceğim," diyorum Summer'a kararlı bir şekilde. "Aklımız başımızda olmalı, sadece bir tane. Bu gece Jessica Beam maceraları yok. Söz veriyorum."

"O gün de gelmez," diye alaycı bir şekilde cevap verdi Summer. Hüzünle gülümsüyorum. Bir zamanlar Summer ve Jess maceraları vardı. O nereye gitti? Ve neden, neden bu tulumu giymeyi kabul ettim? Şuradaki adam az önce beni gösterip güldü mü? Tanrım. Bana gülüyor, karnını tutuyor ve kahkahalarla ağlıyor. Dur, neden telefonunu bana doğru tutuyor? Beni mi çekiyor?

Tanrım.

Geri çekilen garsonun peşinden yarı koşarak gider ve omzuna dokunurum. "Hey, armut şarabı var mı?" diye telaşla sorarım.

O sırtarak, aydınlık avize altında kibirli bir şekilde parıldayan uzun şampanya kadehlerinin bulunduğu tepsisine anlamlı bir şekilde bakar.

"Hayır, hanımefendi."

"Arkada mavi Wicked's var mı?"

"Maalesef yok. Ama 1995 mahsulü Bollinger yeterli olur, değil mi?"

İç çekiyorum. Vintage saçmalığı. Eski şeylere bu takıntısı da ne? 2014 yılındayız!

"Peki. Merak etmeyin. O zaman bir şampanya alayım. Ama sadece bir tane. Bir daha gelirim, siktir git deyin, tamam mı?"

Garson nazikçe gülümser ve bana bir kadeh şampanya uzatır. "İyi akşamlar, hanımefendi."

"Teşekkürler. Ama bundan sonra bir tane daha vermeyin. Söz verin, tamam mı? Söz."

Ama garson çoktan kalabalığın arasına dalmış, genç yüzünde korku dolu bir ifadeyle bana bakıyor.

Kahretsin.

Şampanyadan minicik bir yudum alıyorum. İğrenç. İnsanların şampanyaya neden bu kadar deli olduğunu hiç anlamayacağım. Kendini beğenmiş ve çok gazlı bir içecek, üstelik içerken sürekli heyecanlı davranman bekleniyor. Çok baskı yaratıyor. Üstelik şampanyanın diğer alkollü içeceklerden daha kötü bir akşamdan kalma yaptığı herkes tarafından biliniyor, ama yine de bu maskaralık devam ediyor. Belki *Summer in the City* kitabı iyi satarsa, bana bir tane daha yazmam için teklif ederler? *Şampanya Komplosu: Jessica Beam'in İfşası*.

Seni özledim, armut şarabı.

Yaz'a geri dönerken, onu hardal rengi ipek bir şal elbise giymiş Valentina Smith ile derin bir sohbetin içinde buluyorum.

"Merhaba," diyorum neşeyle. "Güzel, değil mi?"

Valentina, kıyafetimi görünce ağzı açık kalır. Onun açık bakışları altında kıvranarak, kendinden emin bir şekilde gülümser ve başımı sallarım. Eminim beni gerçek bir aptal sanıyordur.

"Ne güzel bir kombin, Jess," diyor, tüy küpelerini inceleyerek. Hayal gücüm mü, yoksa Summer sırtıyor mu?

"Evet, diğer kıyafetimde büyük bir felaket yaşadık," diye özür dilercesine açıklıyorum.

Valentina şampanyasından bir yudum alır ve büyük bir zevkle içini çeker (*The Champagne Conspiracy* için potansiyel bir röportaj konuğu mu?). Gözlerini kısar ve sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi beni baştan aşağı süzer.

Kahretsin. Beni partiden atacak. Buraya ait olmadığım çok açık. "Çok... yerinde," diyor sonunda, hayretle başını sallayarak. "Hepimiz sıkıcı siyah smokinler içindeyiz, sen ise burada, güzel bir moda tutkunu papağan gibi canlısın. Ya da leopar mı demeliyim? Cesur bir hareket, bayan. Saygı duyuyorum." *Dalga mı geçiyor?* "Evet, anlıyorum," diye devam etti, başını yana eğip parmağını çenesine koyarak beni bir sanat eseriymişim gibi inceledi. "Gerçekten anlıyorum. Sahte serseri.

İronik. Kuzeyli, değil mi?" "Şey..."

"Seni seviyorum, Jessica Beam," diyor. "Çok güncel birisin."

"Teşekkürler." Neyden bahsettiğini merak ediyorum. "Dürüst olmak gerekirse, son anda karar verdim."

"Alçakgönüllüsün de." Sanki ben dünyadaki en zeki, en ilginç insanmışım gibi sıcak bir gülümsemeyle gülümsüyor. Summer'a gizlice başparmağımı kaldırıyorum, o da ılık bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

"Peki, Valentina." Summer hafifçe önümde duruyor. "Şurada Leo Frost, Davis Arthur Montblanc ile konuşuyor mu?"

"Ne? Leo Frost mu? Nerede?" Valentina'nın sesi garip ve boğuk çıkıyor.

Valentina ve ben Summer'ın baktığı yere doğru gözlerimizi dikeyiyoruz ve Davis Arthur Montblanc'ı, bana iğrenç bir şekilde "eğlence" diyen uzun boylu kızıl saçlı ahmakla konuşurken görüyoruz. Ahmak, çenesini okşuyor ve bir bardak viski içiyor. O aptal, şampanya olmayan bir içkiyi nereden bulmuş acaba?

"Önemli biri olmalı," diye mırıldanarak, öfkeyle şampanyadan bir yudum daha alıyorum.

"Leo Frost'u tanımıyorsun, *değil mi* Jess?" diyor Summer, saçlarını toplayıp omuzlarına döküyor. "Woolf Frost'un sanat yönetmeni?"

Ona boş boş bakıyorum. "Hayır. Hiç duymadım."

"Leo Frost, reklamcılık dahisi?" Sanki aptalmışım gibi yavaşça söylüyor. Tepki vermediğimde devam ediyor: "Babası ünlü reklam ajansının sahibi, değil mi? Montblanc'ın yeğeni? Kate Middleton'ın St Andrews'da kalbini kırdıktan sonra Wills'e kaçtı, değil mi?"

Omuz silktim ve o viskiyi nereden bulduğunu merak ettim. Bana da verecek mi diye düşündüm, çünkü bu şampanya gerçekten berbat.

"O şu anın adamı, çok gizemli ve esrarengiz." Summer'ın gözleri parlıyor. "Anderson onu oldukça iyi tanıyor aslında. Bir keresinde Brooklyn'de muhteşem bir partide tanıştım. Anderson'a tamamen aşıkım, ama Leo Frost... Şey, baştan çıkabilirdim. Onda bir güç var, manyetik bir güç, bilirsin, Alexa Chung'da olduğu gibi. Ama bunu tamamen kötüye kullanıyor. O gerçek bir kadın avcısı." Ona açıkça hayranlıkla bakar.

"Leo Frost kindar, kibirli bir pislik!" Valentina aniden tükürür, yüzü rujuyla aynı renkte kiraz kırmızısına döner. Derin bir nefes alır ve ağzını sıkıca kapatarak "O" şeklinde nefes verir. "Özür dilerim. Bunu söylememeliydim."

Gözleri, zorlukla bastırdığı öfkeyle yaşar. Vay canına. Bu adamdan gerçekten nefret ediyor. Hepimiz Leo Frost'a bakıyoruz. Bunu hissetmiş olmalı ki, dönüp Valentina'ya kibirli bir göz kırpmıyor.

Valentina, hiçkırık ve ciyaklama arasında garip bir ses çıkarır.

"Ne oldu?" diye merakla soruyorum.

Valentina burnunu çeker ve şampanyasından büyük bir yudum alır. "Oh, hiçbir şey, hiçbir şey." Bir an durur. "Şey, altı hafta çıktık ve o benim kalbimi ve özgüvenimi paramparça etti."

Eek.

"Zor bir durum," diyor Summer yüzünü buruşturarak.

"Ben kolay kolay aşık olmam," diye açıklıyor Valentina, öfkeyle gözleri parlıyor. "Ama ona çok aşık oldum. Hem de çok. Beni özel biriymişim gibi hissettirdi. Beni kendine çekti. İlişkimizin ciddi olduğunu ya da en azından o yolda olduğunu sanıyordum."

Sonra onun üç kadınla daha görüştüğünü öğrendim. Evet, üç. Arkamdan üç kadını birden becermiş. *Üçünü birden.*

"Hayır."

"Evet," Valentina üzgün bir şekilde başını salladı. "Korkunçtu." Burun delikleri genişledi ve kötü bir anıyı silmeye çalışır gibi başını hızla salladı. Vay canına. İki dakika içinde, kendine güvenen Elle McPherson benzeri bir baş editörden, yıkılmış bir enkaza dönüştü. Annemin bilgeliğinin bir kanıtı daha: aşk insanı mahveder.

"Üzgünüm Valentina. Bu gerçekten berbat bir durum."

Normalde, bir aptal yüzünden bu kadar dağılmış bir kadına kendini toplamasını söylerdim. Kendini, esasen kalbini açık bir hedef haline getiren bir duruma soktuğu için deli olduğunu düşünürdüm. Ama bu kadın, bizim hayallerimizi gerçekleştirebilecek potansiyele sahip ve bu pislik tarafından açıkça çok incinmiş, bu yüzden çenemi kapalı tutup empati kurmaya çalışıyorum.

Valentina şampanya kadehine sıkıca tutunarak, açıkça öfkesini dökmeye başlıyor. "Daha geçen hafta *Observer'da*, asla evlenmeyeceğini, kendini "kadınların cesur kaşifi" olarak gördüğünü söylüyordu." Parmaklarıyla tırnak işareti yapıyor. "Bu ne anlama geliyor ki? Ona altı haftamı harcadığıma inanamıyorum. Bu zamanımı çok daha anlamlı şeyler yaparak geçirebilirdim. Altı hafta! Altı haftada yeni bir dil öğrenebilirdim! Almanca. Evet! Onun yerine ona bunu yapmasına izin verdim.

– "Kendini gösteriyor"– "Bana. O tam bir korku filmi." "Bu çok kötü" diyorum.

"Ne kadar korkunç," diye Summer de aynı fikirde.

"Tanrım. Çok üzgünüm, çocuklar." Valentina kompakt aynasını çıkarır ve mükemmel makyajını kontrol eder. "Buraya geleceğini bilmiyordum. Twitter'da New York'ta olacağını yazmıştı, bu yüzden onu böyle ansızın görmek beni çok şaşırttı." Geçen bir garsondan başka bir içki alır ve bir dikişte içer.

"Eğer seni biraz olsun rahatlatacaksa, ben bu kadar telaşlanacak bir şey görmüyorum. Bence o hiç de yakışıklı değil," diyorum ve içkimi bitiriyorum.

Valentina ve Summer bana şaşkın şaşkın baktılar.

Leo Frost'u bir kez daha inceleyerek, bu sözde "çekiciliği" kaçırmış mıyım diye bakıyorum. Ama kaçırmamışım. Sıska ve solgun, bakır rengi saçları Danny Zuko ile Don Draper arasında bir tarzda tıklar tıklar taranmış. Gözleri saf yeşil ve kurnaz görünüyor, burnu ise çok uzun.

Arkadaşları ona Fake Bake'i açıklamamış mı? Bana göre onlar onun gerçek arkadaşları değil.

"Bence o çok seksi. Tom Hiddleston'a benziyor," diyor Summer isteksizce. "Üzgünüm, Valentina."

Hmmm. Sanırım Captain America'nın çene hattına sahip ve lacivert takım elbisenin altında oldukça güzel bir vücudu olduğunu tahmin ediyorum. Ama Tom Hiddleston'a benzemiyor. En azından o kadar değil.

Valentina bana bir kadeh şampanya daha uzatıyor. "Hayır, teşekkürler," diyorum kararlı bir şekilde. "Ben, şey, pek içki içmem."

Summer kalın, modaya uygun kaşlarını kaldırıyor.

"Sen de kutla, tatlı Jess," diyor Valentina bana sarhoş bir göz kırpmasıyla. "Eminim yakında resmi bir nedenin olacak." Küçük bir hıçkırık atıyor.

Ne? Benim düşündüğüm şeyi mi söylüyor? *Summer in the City* kitabının neredeyse kesinleştiğini mi? Summer'a heyecanlı bir ifadeyle bakıyorum ama o görmüyor, tanıyor gibi görüldüğü güneş gözlüklü sarışın bir adama el sallamakla meşgul.

"Hadi, sen iç," diye gülerек Valentina'dan bardağı aldım. "*Bir tane* daha daha fazla zararı olmaz."

* * *

Çoğu durumda eğlenmenin bir yolunu bulabilmek benim için bir gurur meselesi: tramvay kuyrukları, blog yazarları buluşmaları, smear testleri, hepsi yeterli miktarda alkol ve doğru şakalarla eğlenceli sosyal etkinliklere dönüştürülebilir. Ama ne yazık ki bu kitap tanıtımında eğlenceli hiçbir şey yok. Sıfır. Sanki günlerdir buradayım ve bu hiç bitmeyecekmiş gibi hissediyorum. Davis Arthur Montblanc'a yağ çekmek için yaklaşık on beş edebiyatçı konuşma yaptı ve açıkçası yeni kitabı hiç de eğlenceli gelmedi. Kitabın adı *The Beekeeper (Arıcı)*, ama arılarla ilgili bile değil, sadece kapitalizmin bir motifi olarak arılar var. Peh. Burası benim ortamı değil. Daha da kötüsü, Valentina bu odada leopar desenli tulumu beğenen tek kişi. Diğer herkes bana ya onları soyup soğana çevireceğim ya da onlara B sınıfı uyuşturucu satacağım gibi bakıyor.

Sessizce çıkıp otele dönmeyi düşündüm: oda servisine armut şarabı sipariş edip, sevimli, parlak gözlü konsiyerjle sohbet edip, gece geç saatte jakuziye girebilir miyim diye soracaktım, ama Summer herkese Barbie kafalı kolyesinden ve

Anderson'ın onu MTV film ödülleriine götürdüğünü ve James Franco'nun ona "karizmatik" dediğini anlatmakla o kadar eğleniyor ki.

Ve her halükarda, erken gidersem bu bize kötü yansır, özellikle de Valentina'nın heyecan verici imalarına rağmen henüz resmi olarak kitap sözleşmesi imzalamamışken.

Ayrıca... biraz sarhoşum. Biliyorum, biliyorum. İsteyerek olmadı. Gerçekten olmadı. Ama insanlar sürekli şampanya getirip durdu ve şampanya, tadı berbat olsa da, bedavaydı ve içecek başka bir şey yoktu ve susamıştım ve bu parti gerçekten çok sıkıcı – müzik bile çalmıyor! Ve bir şekilde, iki kadeh şampanya yedi kadehe dönüştü ve günün heyecanı yüzünden, bu sabahki lezzetli dana böreğinden daha besleyici bir şey yemedim. Neyse, artık başladım, durmanın anlamı yok.

Viski içen yapışkan kızıl saçlı adamı arıyorum. Leo Frost. Acaba *bana* viski verir mi?

İşte orada, *The Beekeeper* kitaplarıyla dolu bir masanın yanında duruyor. Üç kadınla derin bir sohbe dalmış. Sohbet diyorum ama kadınlar birbirlerinin sözünü keserek konuşuyor, o ise onların hayranlık dolu bakışlarının tadını çıkarıyor. Ve şimdi *bir bira* içiyor! Birayı nereden buldu acaba? Şu anda bir bira içmek için canım çok çekiyor. Acaba armut şarabının nerede olduğunu biliyor mu? Belli ki iç çemberin bir parçası.

Koltuktan kalkıyorum ve yeni mor yüksek topuklu ayakkabılarımla sendeleyerek yürüyorum. Berkeley Rooms'da sürünerek ilerleyip Leo Frost'un küçük kalabalığının yanına varıyorum ve aralarına giriyorum.

"Merhaba millet! Nasıl gidiyor?" diye dostça gülümseyerek el sallayarak soruyorum.

Grup bana üstünkörü bir bakış attıktan sonra ilgisizce gözlerini başka yöne çevirdi. Hemen sohbetlerine geri döndüler.

Oh.

"Evet, Mercedes'in kampanyasını çok beğendim," diyor kadınlardan biri Leo Frost'a coşkuyla. "*Sür. Yaşa*. Beni gerçekten etkiledi, biliyor musun? *Vogue'da* gördüm ve ertesi gün o arabayı aldım. Almak zorundaydım!"

"Dahice," diye onaylıyor zayıf, akıllı görünümlü Hintli bir kadın. "Gerçekten dahice bir iş. Nasıl buldun bunu?"

"*Sür, yaşa* mı?" Hafif bir hıçkırıkla alay ediyorum. "Hayatımda gördüğüm her lanet reklam panosunda olan reklamı mı kastediyorsun? Şaka mı yapıyorsun? O reklam berbat. Çok berbat. Hadi ama çocuklar. Dürüst olabiliriz. Kimseye söylemem

Kimseye söylemem." Parmaklarımla gözlüğümü burnuma itiyorum. "Haklı mıyım, haklı mıyım?"

Grup aniden konuşmayı keser ve sanki tüm *The Beekeeper* kopyalarını çalıp tuvalet kağıdı olarak kullanacağını açıklamışım gibi bana bakarlar.

Leo Frost kaşlarını çatıp uzun burnuyla bana bakar. "Söylesene, bu eserde neyi beğenmedin?"

"*Drive Alive* mı?" gülümserim. "Hiçbir anlamı yok. Sanki bir aptal, drive ile kafiyeli ilk kelimeyi bulmuş ve buna konsept demiş gibi. Drive Alive. Tabii ki araba sürerken hayattasın. Bu trafik kurallarının temel gereği. Peki neden arabayı süren kadın üzerinde sadece elmas bikini var? Anlamıyorum. Üşümüyor mu? Nereye *gidiyor*? Arkadaşlarımdan hiçbiri elmas bikiniyle araba kullanmaz."

Leo Frost sertçe yutkunur ve beni baştan aşağı süzer. "O reklam benim eserimdi," der yumuşak, derin sesiyle.

"Ah. Pardon. Özür dilerim," diyorum, biraz suçluluk duyarak.

"Endişelenme," der, gözleri benim tulumumun üzerinde dolaşır. "Bu üst düzey bir iş. Sen hedef kitle değilsin."

Hepsi bana güler ve sonra Leo Frost, Valentina'ya yaptığı gibi sinir bozucu bir göz kırpmaya yapar. "Hadi git artık, uslu bir kız ol."

Olamaz, yapmadı.

"Ne sikik bir prens!" diye tısladım. Ama bu bir "tıslama" olarak değil, öfkeli bir bağırış olarak çıktı.

Bütün salon sessizliğe büründü. Kahretsin. Booker ödüllü bir yazarın kitap tanıtımında "aptal prens" mi dedim? "Aptal prens" gerçek bir küfür bile değil. Az önce uydurdum! Ve aslında demek istediğim kadar aşağılayıcı da değil. Aslında oldukça iltifat gibi geliyor. Kahretsin. "Aptal" kelimesini ne kadar boşa harcadım, Jess.

"Özür dilerim, millet," diyorum, ellerimi kaldırarak. "Büyük gecenizi böldüğüm için özür dilerim. Özür dilerim, Davis Arthur Montblanc." Davis Arthur Montblanc bana dehşetle bakıyor. İnsanlar ellerinin arkasında fısıldaşüyor ve bana tiksinti dolu bakışlar atıyor. Benedict Cumberbatch bana öfkeyle başını sallıyor.

Leo Frost, birasını yavaşça yudumlayıp gülüyor. Gülüyor!

"Bence eve gitsen iyi olur," diyor, iğrenç yeşil gözleriyle bana bakarak, ardından kalabalığın, onun peşinden gelen

zeki, güzel kadınlar onu takip ediyor.

Ne tam bir... aptal prens! "APTAL

PRENS!" diye bağıriyorum arkasından.

Kahretsin! Yine yaptım. Arkasını dönüyor, yüzünde şaşkınlık dolu bir ifade var. Kadınlardan biri ona dirsek atıyor ve kulağına bir şey fısıldıyor. İkisi de alaycı bir şekilde gülüyor, bana başlarını sallıyor ve başka bir şık, zeki insan grubunun arasına karışıyorlar. Kendini ne sanıyor bu adam?

Ugh! Ona doğru yürüdüm, ona sandığı kadar havalı *olmadığını*, buraya geldiğimde bana *eğlence olarak* bahsetmesinin çok acımasızca olduğunu ve Tom Hiddleston'a hiç benzemediğini söylemeye kararlıyım. Ama ona ulaşmadan önce, tam da bana bir içki daha vermeyeceğine sözünü tutmayan garson, elinde şampanya dolu bir tepsiyle birdenbire ortaya çıktı. Leo Frost'a doğru öfkeyle ilerlememi yavaşlatacak vaktim yok ve, lanet olsun, garson ve tepsisine çarpıyorum.

"Oof," diye inlerim, onun imkansız derecede keskin dirseği kaburgalarımın batarken ve bacaklarım havada kalarak yere düşerken. Gümüş tepsinin havaya fırlamasını ve üzerindeki şampanya kadehlerinin pahalı, bok tadı olan, ısı arayan füzeler gibi havada süzülmesini hipnotize olmuş gibi izleyebiliyorum.

"Oh, sikik herif," diye fısıldadım, yerden katliamı izlerken. Leo Frost'un kıvrık saçlarından şampanya gözlerine damlıyordu. Öfkeyle gözlerini kırıştırıyor, pahalı mor kravatıyla yüzünü silmeye çalışıyordu. Ekşi suratlı Hintli kadının güzel, şık elbisesinde şampanya vardı; sessizce ağlıyordu, ağzı acı içinde açık kalmıştı. Sıska garson yerden kalkmaya çalışıyor ve utanç içinde barın arkasına koşuyor. Benedict Cumberbatch'in kasık bölgesine büyük miktarda şampanya dökülmüş. Ve en kötüsü, *The Beekeeper* kitapları tamamen sıırıslam olmuş. Davis Arthur Montblanc, damlayan ciltli kitabı parmakları arasında sallayarak, sıvıyı silkelemeye çalışıyor. Oh tanrım. Bu, el yazmasına ter dökmekten çok daha kötü. Elimi başıma koydum. Kahretsin.

Leo Frost, şampanya yapışmış gözlerini parmaklarıyla açarak beni yerde görür ve bana doğru gelir. Düzgün manikürlü elini uzatarak bana yardım eder. Durumu düşünürsek, oldukça nazik bir davranış.

"Teşekkür ederim," dedim içtenlikle. "Çok, çok üzgünüm. Bollinger fırtınası tamamen kazaydı. Garsonu hiç görmedim, birdenbire üzerime çullandı. Kahretsin. Gözlerin...

"Kim olduğunuzu veya neden burada olduğunuzu bilmiyorum – " diye öfkeyle sözümü kesiyor, etkileyici bariton sesi odanın her yerine yayılıyor. Neden bu kadar yüksek sesle konuşuyor? – "Ama siz tam bir rezil. Kıyafetiniz uygunsuz, kaba ve... ve terbiyesizsiniz, birçok insan için çok önemli bir geceyi mahvettiniz. Yetkilileri çağırmadan hemen gitmenizi öneririm."

Gözlerimi kırıyorum. Midem bulanıyor. Bir şey söylemeye çalışıyorum, herhangi bir şey, ama ağzım PG Tips maymunları gibi açılıp kapanıyor. Hayatımda ilk kez kelimelerim tükendi. Hiç hoşuma gitmiyor. Genelde çok konuşkan biriyimdir. Kelimeleri severim ve onlara değer veririm, ama şimdi, en çok ihtiyacım olduğu anda, beni terk ediyorlar. Çevremdeki parti katılımcılarından biri Leo Frost'un konuşmasını desteklemek için yavaşça alkışlamaya başlayınca yanaklarım kızardı. Sonra yakınımıdaki bir kadın da yavaşça alkışlamaya başladı ve kısa sürede tüm kalabalık alkışlıyordu. *Kahretsin*. Uzun zamandır gerçek hayatta spontane bir yavaş alkışa katılmayı hayal etmişim, ama bunun amacı bana ne kadar aptal olduğumu göstermekken buna katılmam mümkün mü? Hayır. Hayır, kesinlikle yapmamalıyım.

Bu korkunç bir his. Beni gerçekten nefret ediyorlar. Bu odada hayran olduğum o kadar çok insan var ve onlar beni nefret ediyor. Leo Frost, törenle kalabalığa dönerek, kollarını genişçe açarak küçük konuşmasına devam ediyor.

"Elbette, tek bir tatsız karakterin bu harika akşamı mahvetmesine izin vermemeliyiz. Saygıdeğer amcam Davis Arthur Montblanc'ın bu geceki kutlamalarının kesintiye uğramasından dolayı şahsen içten özürlerimi sunarım. Bu gece burada birçok harika yazar var. Bu küçük olayı gelecekte yazabileceğimiz bir hikaye olarak görelim, olur mu?"

Nazik kahkahalar duyuldu.

Tatsız mı? *Tatsız mı?*

"Ne halt ediyorsun?" Summer yanıma gelip tükürdü. Kolumdan tutup beni kapıya doğru sürükledi. "Tanrım. Beni hayal kırıklığına uğrattın Jess! Neden böyle yapıyorsun? Lanet olası bir ergen gibisin."

"Ben... Ben... Garson birdenbire ortaya çıktı. Tamamen kazaydı. Valentina nerede? Özür dilemeliyim." Kalabalığın içinde Valentina'yı bulmaya çalışarak boynumu uzatıyorum. Orada değil. Onun yerine, bara yaslanmış Leo Frost gözüme çarpıyor ve beni gerçekten küçümseyen bir şekilde baştan aşağı süzüyor. İğrenç!

"Olamaz. Valentina yok," diye fısıldadı Summer, beni kalabalık Londra caddesine sürükleyerek. "Artık bizi asla istemeyecektir! Her şey bitti."

YEDİNCİ BÖLÜM

Gözyaşlarını yastığa sakla.

MATILDA BEAM'IN İYİ EV HANIMI REHBERİ, 1957

Üç gün sonra Valentina Smith'ten veya Southbank Press'ten kimse haber vermedi. İkinci gün Summer kendini yatak odasına kilitledi ve dışarı çıkmayı reddetti. Kapısının önünde kamp kurdum ve yayıncıdaki herkesin muhtemelen ücretsiz parti şampanyasından hala sarhoş olduğunu ve kutlama telefonları yapmak için havada olmadığını söylemeye çalıştım. Summer cevap vermedi, sadece Holden'ı organik fındık atıştırma malikleri ve mürver çiçeği şurubu almak için gönderdi ve ne dersem diyeyim, en iyi şarkı sesimle "Lütfen beni içeri al, çok kötü davrandım, ama çok pişmanım!" diye şarkı söylesem bile beni kesinlikle görmezden gelmesini söyledi. Bay Belding'in onu ne kadar özlediğini söyleyerek onu rüşvetle ikna etmeye çalıştım, ama gerçekte o çıplak bir şekilde dairemizde dolaşmaktan çok daha mutlu görünüyordu.

Lansmandan beş gün sonra, yayıncıdan hala haber yoktu ve sonunda her şeyi mahvettiğimi anladım. İnanamıyorum. Valentina her şeye çok hevesliydi. Bu kadar çabuk değişmiş olabilir mi? Leo Frost Londra'da çok önemli biridir. Belki de bir tür mafya babasıdır ve onu gücendirdiğim için, hayatımın geri kalanında açmaya çalışacağım tüm kapılar gizemli bir şekilde yüzüme kapanacak ve bir gün, kim bilir ne zaman, asil bir aygırın başı yatağımın ayak ucunda dinlenecek.

"Valentina'yı arayacağım," diyorum kararlı bir şekilde Salı günü öğle yemeği vaktinde Summer'ın kapısından. "Aramızda bir uyum vardı, sanırım. Düzeltmeye çalışacağım

bunu düzeltmeye çalışacağım, tamam mı? Ona aptalca davranışım için özür dile. Benim yaptığım şey için seni cezalandıramaz, bu haksızlık."

iPhone'umu çıkarırım, ama Valentina'nın numarasını aramaya fırsat bulamadan Summer'ın kapısı açılır ve sonunda o çıkar. Neredeyse bir hafta boyunca kendini odasına kapattıktan sonra, beklediğim gibi dağınık ve gözyaşları içinde değildir. Taze görünür. Gözleri parlak, temiz, canlı ve... mutlu mu?

"Bir şey duydun mu?" diye soruyorum, kalp atışlarım hızlanarak koridordaki yerimden kalkarak. "Aman Tanrım. Duydun, değil mi? İyi haber mi?"

Her şeyi mahvetmedim. Kitap anlaşmasını yaptık. Summer iyi. İyi bir uçak bileti alacak kadar param olacak!

Vücudumu sıcak, parlak bir rahatlama kapladı. "Jess... konuşmamız lazım," dedi Summer.

"Tanrım, gerçekten konuşmalıyız!" diye onaylayarak onu takip ederek aşağıya, oturma odasına indim. "Beş gün oldu! Bu kadar uzun süre konuşmamamız garip. Beni hemen affetmeni beklemiyorum. Ne kadar kızgın olduğumu biliyorum. Ama telafi edeceğim..."

"Kitap anlaşması olmadı," diye keser Summer, devasa deri koltuğa düzgünce oturur.

"Biz... alamadık mı? Kahretsin. *Kahretsin.*" Onun yanına çöküyorum. "Valentina'yı arayayım, Sum. Tanrım."

"Valentina'yla konuştum bile."

"Ne? Ne zaman? Ne zaman aradı? Ne dedi? Neden bizi istemiyorlar? Geçen hafta bizi çok sevmişlerdi!"

"Kararın sadece ona bağlı olmadığını söyledi... Bu tür kararları tüm ekibin vermesi gerektiğini söyledi."

"Tanrım. Benim hatam olduğunu söyledi mi?"

Summer gözlerimin içine bakıp başını salladı. "Evet. Öyle dedi."

Kahretsin.

"Tanrım, çok üzgünüm. Leo Frost'a 'pislik prens' demek istemedim. Beni çok sinirlendirdi. Sanki onun aşırı parlak ayakkabısının üstüne pislenmişim gibi konuştu. Beni çok kızdırdı, kendimi tutamadım."

"Evet, bu yüzden konuşmamız lazım."

"Bir plan mı yapalım? İyi fikir. Yapabiliriz. Dizüstü bilgisayarımı getireyim mi? Başka bir yayıncıya başvurabiliriz, değil mi? Daha iyi bir sunum yazarım. Eminim halledebilirim..."

"Jess, taşınmanı istiyorum."

Boğazım düğümleniyor. "Ne?"

"Ve *Summer in the City* üzerinde çalışmaya devam etmemeni istiyorum."

Neeeee?

Başımı kaldırıyorum. "Sen... beni kovuyor musun? Ve evden atıyor musun? Aynı gün mü?"

Summer yavaşça omzunu silker. "Sadece bunun benim için kolay bir karar olmadığını bilmeni istiyorum. Son birkaç gündür çok düşündüm. Herkese bizim hakkımızda konuştum ve hepsi de

"Herkesle mi konuştun? Kimlerle? Anlamıyorum."

"Hepsi aynı fikirde. Herkes senin beni aşağı çektiğini söylüyor. Beni *aşağı çekiyorsun*."

beni aşağı çekiyorsun."

Ellerimi birleştirip başparmağımı avucumun içine sürüyorum. Arkadaşlarımız gerçekten benim hakkımda böyle mi dedi? Bu doğru mu?

"Bak, lansmanda batırdığımı biliyorum. Kendimi çok kötü hissediyorum. Ama yazdıklarım? Önemli olan o değil mi? Sitemiz için çok çalıştım, Summer. *Bu* fırsatın kaçmış olabileceğini biliyorum ve bu benim hatam, ama sana söz veriyorum, başka bir fırsat bulacağım. Yemin ederim ki..."

"Benim sitem."

"Anlamadım?"

"Sen *bizim* sitemiz dedin. Ama o benim." Summer başını yana eğdi. "O benim, Jess."

"Ama... ama... tüm yayın takvimini ben hazırladım. Neredeyse tüm yazıları ben yazdım, Twitter'da 30.000 takipçi kazandık. Son iki yıldır her gün, her gece ve hafta sonumu buna adadım. *Summer in the City*, sen ve *beniz*."

Summer bir an dudaklarını ısırır. "*Teknik* olarak değil. Sen sözleşme imzalamadın."

Aman Tanrım, haklı. İmzalamadım. Sadece birkaç ay yardımına ihtiyacım olduğunu söylemişti ve bir şey imzalamamız gerektiğini söylediğimde, tek ihtiyacımız olan şeyin arkadaşlığımız olduğunu ve barda bir şey ister miyim diye sordu. Daha fazla ısrar etmek aptalca geldi, ben de ısrar etmedim. Gerek olmadığını düşündüm.

Göğsüm öfkeden yanıyor.

"Hadi ama Summer, bu haksızlık! Sözleşme gerekmediğini sen söyledin!"

"Öyle mi dedim?" Bir an gözlerini kısarak baktı. "Sanmıyorum."

"Kesinlikle sen yaptın. Ve her halükarda, ortak olmadan önce web sitesi berbat bir haldeydi. Günde on beş kez görüntüleniyordu! *Üstelik tekil ziyaretçi bile değildi!*"

Summer sanki yanmış gibi keskin bir nefes aldı. "Yalancı. O kadar çok görüntülenme almıyordu!" Burnunu kaşıdı. "Unutmuş gibisin ama sen *benim* hayatıma girdin. Sana bir iyilik yaptım, seni işe aldım, kalacak bir yer verdim ve bunu seve seve yaptım. Sen kayıp bir ruhsun ve ben çok cömert biriyim. Sana bir başlangıç yapman için yardım ettim, ama sen hiç atlamadın. Hala buradasın. Her şeyi ele geçirip beni kötü gösteriyorsun!"

"Ne kaçırmaktan bahsediyorsun? Fas'tan sana yardım etmek için geldim!"

"Fas'ta meteliksizdin."

"Fas'ta mutluydum. Ben... *sana* iyilik yaptığımı sanıyordum." Gözlerimi ovuşturuyorum. "Bunların hepsi nereden çıktı? Daha birkaç gün önce birlikte kitap anlaşması imzalayacaktık." Derin bir nefes alıp Summer'ın yanındaki kanepeye çöküyorum. "Kahretsin. Bana kızgın olduğumu biliyorum, biliyorum. Ve gerçekten üzgünüm. Hadi lanet olsun... dışarı çıkalım, tamam mı? Konuşalım. Bütün gün pub'da takılalım. Summer? Her zamanki rastgele maceralarımızdan birine atlayalım ve bu berbatlığı unutalım."

Summer kaşlarını çatıp başını salladı. "Anlamıyorsun. Artık bütün gün dışarıda takılmak *istemiyorum*. Bu konuşmayı unutacak kadar sarhoş olmak istemiyorum. Her fırsatı, gerçekten bir anlam kazanmadan mahvediyorsun. Bunu yaptığının farkında bile değilsin... Annenle zor bir dönem geçirdiğini biliyorum. Ama şimdi senin duygusal karmaşın beni de *etkiliyor*."

Yutkunup çenemi kaldırdım. "Bence biraz a b artıyorsun."

Beni kovmak ve işten atmak mı? Bu çok acımasızca. Biz *en iyi arkadaşız*."

"Sen arkadaşlık nedir bilmiyorsun Jess," der Summer alaycı bir şekilde. "Sen arkadaşlık nedir biliyorsun, eğlenceli, aptalca, kolay ve gülünç olduğu sürece harikası. Ama iş ciddiye binince, hiçbir şey bilmek istemiyorsun."

Bu doğru değil. Tamam, peki, onun derin duygularını, dramlarını ve ilişki sorunlarını dinlemekte *her zaman* iyi olmayabilirim. Ama o kitap anlaşmasını onun kadar çok istiyordum. Bunun için çok çalıştım.

Summer'ın gözleri benimkilere bakıyor. Farklı görünüyor. Daha soğuk.

"Bak, Jess. Kişisel gelişimimde çok yararlı ve eğlenceli bir rol oynadın ve sitedeki yardımların için minnettarım. Ama... artık farklı yönere gidiyoruz ve kendi başıma daha büyük şeyler başaracağıma inanıyorum. Senin tüm dikkatleri üzerime çekmek için yanlış nedenlerle beni kullandığını hissediyorum ve artık bu bağı koparmanın zamanı geldi. Üzgünüm, anlıyor musun? Ama *kendim* için en iyisini yapmalıyım. Ve... artık sen bunun bir parçası değilsin."

İnanamadan gözlerimi kırıyorum. Hiç üzgün görünmüyor. Ne oluyor lan?

Adrenalin ve kafa karışıklığıyla tüm vücudum titriyor, kanepeden kalkıp sakın bir şekilde oturma odasından çıkıyorum ve kapıyı arkamdan yavaşça kapatıyorum.

* * *

Artık on yaş daha büyüğüm, ama terk edilmenin verdiği his ilk seferinde hissettiğimle hemen hemen aynı – sanki çok yüksek bir yerin kenarında durmuşsun ve arkanda birinin seni itmek üzere olduğunu biliyorsun.

Üniversitede altı aydır okuyordum ve annemin bensiz de gayet iyi idare edebileceği düşüncesine alışmaya başlamıştım – o ana kadar her şey yolundaydı. Kışın bir Salı günü, her zamanki öğle yemeği saatinde annem telefonuma cevap vermediğinde, pek aldırmadım. Annem ara sıra yatağa yatıp telefonlarına cevap vermezdi; bu sadece onun kötü günlerinden biri olduğu anlamına geliyordu. Üstelik önceki gece çok neşeliydi; telefonda derslerim hakkında sohbet ettik ve *Royal Variety* şovundaki saçma sapan bir sihirbaz hakkında güldük. Ama saat dört civarında kütüphanedeydim ve annemin toplum psikiyatri hemşiresinin numarası cep telefonumda yanıp söndü. CPN'ler sadece bir sorun olduğunda beni arardı.

"Merhaba Pam," dedim telefonu açarken. "Devam et. Yine ne yaptı?" Gözlerimi devirdim, rafta parmaklarımı gezdirdikten sonra dersim için okumam gereken *Canterbury Hikâyeleri* kitabını seçtim. "Hayır, dur, bırak tahmin edeyim. Sarhoş olup kalbini kıran adama küfrediyor, değil mi? İlaçlarını tuvalete attı mı? Yine tımarhaneye mi yatacak? Uzun zamandır böyle bir şey olmuyordu!"

Şaka yapıyordum – annem bile bazen onun olayları hakkında şaka yapardı – ama bu şakacı tavırların ardında kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu.

"Jessica. Belki oturmalısın."

Ve tabii ki o anda anladım. Herkes "*belki oturmalısın*"ın ne anlama geldiğini bilir.

"Tamam," dedim, bacaklarım titriyordu. Halının üzerine çöküp başımı kitaplara yasladım ve elimdeki telefonu sıktım.

"Jessica. Korkarım ki sana çok kötü bir haberim var," dedi Pam, sanki televizyondaki biri gibi. Sanki *EastEnders* dizisindeymiş gibi. "Korkarım ki Rose, yani annen... o... o vefat etti."

Nefesimi tuttum ve çok hızlı bir şekilde başımı salladım, midem sanki roller coaster'ın tepesindeymiş gibi dönüyordu. "Ne zaman? Nasıl?"

"Bu sabah geç saatlerde. O... o... aşırı doz almış. Aylık randevum için aramıştım. Ön kapı aralıktı ve..." Pam, normalde sakın olan sesi titreyerek sözlerini bitirdi.

The Canterbury Tales'i kucağıma düşürdüm ve elbisenin ekose eteğinde bulanıklaşan görüntüsüne baktım.

"Ama son yaptığında bir şey yoktu. Hastanede o pompa şeyini kullanmışlardı. Dün gece gülüyordu. Anlamıyorum. Emin misin o... ? Sesi çok iyiydi. O... mutluydu."

Sonra anladım. Annemin dün gece neden bu kadar neşeli olduğunu anladım. Neden birdenbire neşeli ve pozitif, normal bir anne gibi görüldüğünü anladım. Ne yapacağını tam olarak biliyordu. Gideceğini biliyordu ve Pam'ın onu bulması için kapıyı açık bırakmıştı.

Onu yalnız bırakmamam gerektiğini biliyordum. Evde kalmam gerektiğini biliyordum.

Ben evde olsaydım bunu yapmazdım.

Telefonu halının üzerine düşürdüm ve önümdeki kitap sıralarına baktım, klavyelerin tıklama seslerini ve öğrencilerin fısıltılarını duydum, hepsi de bu köşede, yerde, kalbimin parçalandığından habersizdi.

Alt dudağımı kanın tadını alana kadar ısırdım ve ağlamaya başlamam gerektiğini hissettim. Beklenen şey buydu, değil mi? Gözyaşları, ağlamalar, saçları yolma ve kütüphane görevlisinin beni dışarı çıkarırken "Herkes çekilsin, burada görecektir bir şey yok, gösteri bitti!" diye bağırması gerekiyordu. Ama bunların hiçbiri olmadı. Onun yerine, yerden kalktım, kitabı nazikçe yerine geri koyup binadan çıktım. Yürüyerek koridora döndüm, odama girip tüm ışıkları kapattım ve yatağa girdim. Karanlığa bakarak içimdeki acının geçmesini sabırla bekledim. Yaz gelene kadar neredeyse hiç oradan çıkmadım.

Annem intihar ettiği gün ağlamadım. O günden beri ağlamadım.

BÖLÜM SEKİZ

Barlar ve içkihaneler, aylakların meskenidir. İyi bir kadının yeri değildir. Hele hiç evlenmemiş bir kadının hiç değildir.

MATILDA BEAM'IN İYİ KADIN REHBERİ, 1959

Trap Inn, sokağımızın sonunda yer alıyor. Gerçek bir batakhane. Koltuklar lekeli ve yıpranmış, bira bardak altlıklarında diş izleri var ve yumurta kokuyor. Ama mecburum, çok yakın, bu yüzden şimdilik Trap Inn benim yalnızlık mekanım olacak. İnce, dişleri eksik barmen kıza bir şişe armut şarabı sipariş ediyorum. Anladığım kadarıyla adı Skanky Elaine.

"Armut şarabı mı?" diye sordu gözlerini kırparak. "Armut? Şarap? *Armut şarabı mı?*"

"Normal elma şarabı gibi, ama armut aromalı. Çok lezzetlidir, inan bana. Merak etme, hiç içmediğini görüyorum. Bir bira yeter, teşekkürler."

Kadın başını salladı ve buzdolabından bir şişe Corona aldı. Birkaç yudum içtikten sonra, barın yüksek taburesine atladım, başımı ellerimin arasına alıp uzun ve derin bir nefes verdim.

Bu biraz fazla yoğundu.

Nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. Bir yanım Summer'ın beni kendi evimden kovduğu için çok kızgın. Ama daha çok, onu bu kadar üzdüğüm için üzgünüm. Karnımda rahatsız edici bir suçluluk duygusu var. Annemden beri böyle hissetmemiştim. Dayanamıyorum. Summer bana birçok kez kızdı, ama beni hiç kovmadı. En azından, bazen onu ne kadar sinirlendirsem de, işleri yapmam için bana ihtiyacı olduğu için. Normalde birkaç saat bekler, sakinleşince onunla konuşurdum, ama bu sefer işe yaramayacağını hissediyorum.

Pub'ın köşesindeki televizyona göz attım. *Kirstie's Vintage Home*. Yine "eski bir ev alalım ve kahve masası için eski ahşap elma kasaları bulalım" gibi saçma sapan şeyler. Harika. Bugün gerçekten berbat bir gün olacak.

Şimdi nereye gideceğim? Telefonumdaki kişi listesini kaydırıyorum. Amy Keyplass ve Mark Chunder'ın gelmesi söz konusu bile olamaz.

Ooh, bak. Betty'yi deneyeyim. Betty, gazeteci arkadaşımız. Sevimli ve eğlenceli biridir ve evi Didsbury'de, bir süre takılmak için iyi bir yer olabilir.

Telefonumu çıkarıp onu arıyorum.

"Selam, ben J-dawg!" diyorum sahte bir

neşeyle. "Kim?"

"Jess."

"... Jess?"

"Jess Beam! Betty, seni şapşal. Ne yapıyorsun? Orada çok gürültü var. Duyduğum "Old Macdonald Had a Farm" mı?"

"Evet, Henry ile Baby Sensory'ye yeni vardık." "Ah

evet, Henry! Kaç yaşında oldu?"

"Sekiz aylık. Onunla hiç tanışmadın."

Hay aksi. Kızmış gibi geliyor. Onun bebeğini görmemiş olmam gerçekten *bu kadar* önemli mi? Yani, ne hakkında konuşacağız ki?

"Biliyor musun Bets? Artık onunla tanışabilirim. Summer beni evden attı ve kalacak bir yere ihtiyacım var. Seninle kalırsam, istediğin zaman Henry'ye bakabilirim. Yani, diğer bakıcıların müsait değilse ya da benim başka planım yoksa, belki... Hmmm, Henry dans etmeyi biliyor mu? Ona Bon Jovi şarkılarıyla rock yapmayı öğretebilirim!"

"Summer seni neden kovdu?" diye sordu düz bir sesle. "Ne yaptın?"

"Hiçbir şey! Neden hemen benim hatam olduğunu varsayıyorsun?"

Betty sessiz kaldı.

"Tamam, bir kitap partisinde küçük bir olay çıkardım. Tamamen kazaydı, ama Summer hiç almadı. Eminim yakında sakinleşir, ama sanırım bir süre uzak durmam en iyisi."

"Bu işe karışmak istemiyorum Jess." Arka planda bebeğin ağlama sesi duyulur.

"Hadi ama, sadece bir iki gece, Betty Boo. Hadi ama. Eski günlerdeki gibi olacak. Konserve margarita ve Kings of Leon'un canlı

DVD'sini getiririm. Ooh, büyük bir evin var. Parti verebiliriz! Efsanevi bir ev partisi!" Partide çalmak için özel bir Spotify çalma listesi düşünürken zihnim dalar. Betty reggae müziği sever. Google'da "en iyi reggae şarkıları"nı aratıp hepsini onun için çalma listesine ekleyeceğim. Ceketimin cebinden güvenilir bir tükenmez kalemimi çıkarıp koluma "ev partisi çalma listesi efsane" yazmaya başlıyorum. Betty beni durdurmadan "ev" yazmayı başarabiliyorum.

"Şey, kulağa çok eğlenceli geliyor ama, küçük oğlumun büyük bir ev partisini seveceğini sanmıyorum. Üzgünüm Jess. Kalmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Yine de iyi şanslar. Aslında Ağustos'ta Henry için bir *doğum günü* partisi vereceğiz. Jessica teyzesiyle tanışmasını çok isterim. Yaklaşınca detayları mesaj atayım mı?"

"Oh! Evet, tabii ki..." diyorum, aynı cümlede "teyze" ve "Jessica" kelimelerini duymak beni rahatsız ediyor. "Harika!"

Değil.

Konuşmayı biraz gergin bir şekilde bitirip, telefon rehberimin geri kalanını telaşla kaydırıyorum. En yakın arkadaşlarım olarak gördüğüm herkesi arıyorum, ama sonuç bir felaketten öteye gitmiyor. Tunus'ta tanıştığım Emily, insan hakları avukatı olarak çok yoğun olduğu için beni misafir edemiyor. Web tasarımcı arkadaşım Callum, özellikle geçen yılbaşı birlikte yattıktan sonra mesajlarına cevap vermediğim için bana çok kızgın. Ve iyi arkadaşım Michelle, biseksüel bas gitarist, hayatındaki "gerçek, meta sorunlar" konusunda ona yeterince destek *olmadığım* için artık iyi arkadaş olmak istemiyor.

"Bir tekila, sek lütfen," diyorum Skanky Elaine'e. Gözlerini televizyondan ayırıp, küçük bir shot bardağına tekila dolduruyor.

"Tekila için biraz erken değil mi, canım? Bir sorun mu var?" Küçük parmağı eksik kemikli eliyle içkiyi uzattı. Bir dikişte içip, hemen yenisini istemek için şişeye doğru başımı salladım.

"Bu bir tekila acil durumu," diyorum. "Arkadaşlarım beni terk etti, bankada yüz sterlinim bile yok, işimi kaybettim ve sanırım evsiz kalacağım."

Skanky Elaine dehşete kapılmış görünüyor, bu da garip bir şekilde beni biraz daha iyi hissettiriyor. Ondan yeniden doldurulmuş bardağı alıyorum.

"Biliyor musun, herkesin sorununu anlamıyorum. İnsanların farklı şeyler için farklı arkadaşları olur, değil mi? Beni tanıdıklarında nasıl biri olduğumu biliyorlardı. Ben kaygısız, eğlenceli, maceracı bir arkadaşım, duygularını konuşan

duygularını anlatıp aptal gibi ağlayan arkadaş değilim. Neden insanlar birdenbire benden farklı biri olmamı bekliyorlar? O tür duygusal saçmalıklarda iyi değilim."

Skanky Elaine, shot'ı içtiğimde omuz silkiyor ve gözleri tekrar televizyona dönüyor. "Git bir süre annenle babana git, çiçek," diyor, sanki her şey çok basitmiş gibi. "Onlar seni düzeltir."

İç çekiyorum. "Yapamam. Sorun da bu! Annem yıllar önce öldü. Babamı hiç tanımadım. Tek bildiğim, benim doğmadan önce annemi terk eden ve kalbini milyonlarca parçaya ayıran korkunç bir dolandırıcı olduğu. Annem o acıyı hiç atlatamadı." Kafamı sallayıp bir shot daha içiyorum. "Tekrar dünyayı gezmeyi planlıyordum, ama şimdi hepsi suya düştü! Hayatım."

"Zavallı şey."

Bir shot daha içip, yanaklarımın ısındığını ve her şeyin yumuşadığını hissediyorum. Skanky Elaine'i inceliyorum. Hoş birine benziyor. Hiç de skanky değil.

"Seninle kalabilir miyim, Skanky Elaine? Barda yardım edebilirim. Bir barda yaşamak hep çok havalı gelmiştir bana."

"Hayır, canım," diyor. "Sanmıyorum."

Başımı sallayıp hıçkırarak, onun reddini nezaketle kabul ediyorum. "O zaman bir içki daha alabilir miyim?"

"Çift içki kampanyası var, canım." Arkasında duran kara tahta tabelayı işaret ediyor.

"Harika. Bir tane ver."

Çift porsiyon içkiyi doldurur. "Gidebileceğin bir teyzen yok mu, tatlım? Bir büyükannen? Bir vaftiz annen? Bir kuzenin? Eski sevgilin?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır. Kimse yok." İç çekiyorum. "Ben yalnızım. Bu soğuk dünyada yapayalnızım... Ah, ama... Aslında bir büyükannem var galiba. En azından *vardı*. Hiç tanışmadım. Hayatta mı bilmiyorum bile. Yani, annemin cenazesinde yoktu... En azından ben görmedim, ama o gün hakkında pek bir şey hatırlamıyorum. Matilda, sanırım adı buydu... Evet, doğru. Matilda Beam."

"Kendi büyükannenini bile tanımıyor musun? Bu çok üzücü, tatlım." Skanky Elaine yüzünü buruşturarak, mat, yeşilimsi dişlerini ve muhtemelen lakabının nedenini ortaya çıkardı.

Gözlerimi ovuşturuyorum, biraz sarhoş hissetmeye başlıyorum. "Evet, sanırım üzücü." O ve annem hiç konuşmazlardı, ama şimdi düşününce nedenini bilmiyorum.

"Anlaşılan büyükannem çok zengindi, buradaki devasa, lüks bir evde yaşıyormuş."

—
Bir dakika.

Ceketimden iPhone'umu hızla çıkarıp, titrek ellerimle internet tarayıcısına bağlanıyorum. Tekila parmaklarımı beceriksiz hale getirdiği için biraz zaman alıyor, ama üç denemeden sonra sonunda "Matilda Beam + Kensington"

192 web sitesi açıldı. Tıkladım ve bulanık gözlerle aşağı kaydardım.

Nefesim kesildi. Matilda Beam var! Kensington'da Bonham Square adında bir yerde yaşıyor. Seçmen kütüğünde en son kayıt tarihi 2014 ve yaşı yetmiş yedi. Bu o olmalı. O olmak zorunda. Matilda Beam pek yaygın bir isim değil.

"Sen bir dahisin," diyorum, kot pantolonumun cebinde para ararken.

"Ne dedin, canım?" Skanky Elaine, Kirstie Allsop'un kameraya sırtarak bakarken tek gözüyle bana bakıyor.

"Sen, sen bir... hic... dahisin. Kesinlikle haklısın. Bir büyükannem var. Hayatta bir büyükannem. Ve sanırım, şey, sanırım o çok zengin olabilir. Dostum, bunu yıllar önce düşünmeliydim! Vay canına, ne kadar zaman kaybettim acaba?" Bar hesabını aceleyle ödedim ve bar taburesinden titreyerek indim. "Bana biraz para ödünç verebilir. Borç falan. Hemen seyahate çıkabilirim. Jamaika'ya gideceğim! Evet! Eve gidip bir gecelik çanta hazırlayıp hemen Londra'ya giden trene bineceğim. Kaybedecek zaman yok."

"Hmmm." Skanky Elaine kaşlarını çatıyor. "Epey içmişsin, canım. Bunun en iyi fikir olduğuna emin misin?"

"Hayır, emin değilim, Skanky Elaine. Hiç emin değilim. Ama bu benim tek fikrim."

* * *

Salı öğleden sonra üzgün ve sarhoşken uzun süredir kayıp olan büyükannenizi aramaya çıkmak alışılmadık bir fikir. Zihnimin derinliklerinde, belki de tüm bu olayı daha dikkatli düşünmem gerektiğini biliyorum: belki birkaç telefon görüşmesi yapmalı, büyükannemin Google'da bulduğum Kensington adresinde hala yaşıyıp yaşamadığını veya kesinlikle, kesinlikle hala hayatta olup olmadığını doğrulamalıyım. Ama çaresizlik artı tekila eşittir akıl dışı şeyler, ve ben çaresizim ve tekilayla doluyum. Eve dönüp eşyalarımı toplamaya başladığımda kararım daha da kesinleşir, çünkü

Summer'ın misafirleri olduğunu fark ettiğimde daha da kesinleşti. Evden sadece bir saat kadar önce çıkmıştım ve şimdi mutfaktan kıkırdamaları geliyor. Şampanya mantarının açılmasının o eşsiz sesi koridorda yankılanıyor.

Ne oluyor lan?

Kutlama mı yapıyorlar?

Tanrım. Beni gerçekten evden çıkarmak istiyor olmalı! Aceleyle odama koşuyorum, bir anlığına yatağa atlıyorum ve ağlamaya çalışıyorum. Bir damla gözyaşı bile olsa, tek bir damla gözyaşı bile olsa, ama tabii ki olmuyor. Beklediği gibi, ağlayamıyorum.

Uygun bir valiz bulamayınca, aceleyle bir çöp torbasına kıyafetlerimi doldurup, dizüstü bilgisayar çantamı alıp, mutfaktaki kıkırdayan şenlikten geçerek merdivenlerden aşağı süzülürüm. Ön kapıya vardığımda, Bay Belding, kabarık yüzünde meraklı bir ifadeyle oturma odasından fırlar. Bugün, Summer'ın Instagram sayfası için çekeceği saatlerce sürecektir fotoğraflar için küçük mor bir domuz şapkası takmıştır. Zavallı şey. Oynamak ve mırıldanmak yerine, kendini süsleyip poz vermekle geçireceği bir hayat bekliyor onu.

Mutfaktan yine kahkahalar ve kadehlerin tokuşturulma sesleri geliyor. Holden sanırım, "Summer'ın yükselişine!" diye bağırıyor. Tanrım. Beni başlarından attığı için onu tebrik ediyorlar. Bugün gerçekten çok kötü bir hal aldı.

Sakin bir nefes veriyorum, göğsümü keskin bir öfke dalgası sarıyor. Sonra, ne yaptığımı düşünmeden, kedimizi kolumun altına alıp daireden çıkıyorum.

* * *

Hayatımın son parasını bir bilete harcayarak, bir haftadan kısa bir süre içinde ikinci kez Londra trenine biniyorum. Kızgınken, kirli çamaşırlarla dolu kocaman bir çöp torbası, bir laptop çantası ve deri ceketinin içine gizlediğin bir kedi yavrusu ile seyahat etmek, pek de keyifli bir deneyim değildir. Özellikle de çöp torbasının bir deliği açıldığında ve gri tanga'nın köşesi herkesin görebileceği şekilde dışarı çıkınca, Euston'da üzgün ama metanetli bir şekilde baktığın adam da dahil.

Şimdi Kensington'da devasa, beyaz sıvalı bir evin önünde duruyorum.

Burası: Büyükannemin evi.

Hızlıca birkaç derin nefes alıp duvardaki küçük gümüş zili çaldım. Hemen ardından, interkom hoparlöründen tiz bir kadın sesi duyuldu.

"Merhaba?"

Ses biraz cızırtılı. Büyükanne mi, değil mi?

Hiçbir fikrim yok.

Kahretsin, bu kadını tanımıyorum bile. Hiç tanışmadığımız halde öylece gidip borç isteyebilir miyim? Belding'in ceketimin içinde memnuniyetle mırıldandığını görünce, sanki o cevabı biliyormuş gibi ona baktım. Bilmiyordu. Hiçbir şey bilmiyordu.

Ne yapıyorum ben? Alkolün etkisi neredeyse tamamen geçti ve geriye sadece gerçek kimliğimin acı gerçeği kaldı: bir kedi hırsız, kitap anlaşmasını mahveden, pis kıyafetleri ve tekiladan kaynaklanan mide ekşimesi olan bir adam.

"Şey, sorduğum için kusura bakmayın ama... Orada ne yapıyorsunuz? Yardımcı olabilir miyim? Başınız dertte mi?"

İnterkomun cızırtısıyla irkilirim.

"Şey..." Öne eğilip interkomdan konuşmaya başladım. "Merhaba. Ben... Büyükanne burada yaşıyor sanmıştım. Ama siz genç ve Amerikalı, o ise yaşlı ve İngiliz, bu yüzden muhtemelen artık burada değildir. Ben gidiyorum. Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Harika. Dünyada kalan son paramı saçma bir büyükanne arayışına harcadım. Şu anda kendimden nefret ediyorum. *Lanet olsun, Jess.*

"Matilda Beam sizin büyükanne mi?" diye sordu cırtlak

bir ses. "Evet. Ben Jessica. Jess."

Hemen ardından, parlak siyah kapı hızla açılırken düşük bir vızıltı ve tıklama sesi duyulur.

Kahretsin! Büyükanne burada mı?

"Biz ikinci ve üçüncü kattayız," diyor interkomdaki kadın, melodik bir güney Amerika aksanıyla. "Aşağıda bir tıp kliniği var."

"Oh! Tamam! Tamam, teşekkürler, harika. Hemen geliyorum!"

Ağır kapıyı iterek açtığımda, siyah beyaz kareli zemine sahip görkemli bir lobide buldum kendimi ve anladığım kadarıyla bir sürü merdiven vardı. Hemen yanlarından geçtim – asansörler her zaman en kolay ve en iyi seçeneklerdir bence, özellikle de bir kedi ve patlamak üzere olan bir plastik poşet taşıırken.

Oh, durun. Hayır. Asansör yok gibi görünüyor.

"Lanet olsun," diye mırıldanarak çöp torbasını umutsuzca yere bırakıyorum. Gökyüzüne haykırıyorum: *"Lanet olsun."*

En iyi zamanlarda bile merdivenlerden nefret ederim, ama bir de tüm bu eşyalar varken? Çok zor olacak. Bay Belding de aynı fikirdeymiş gibi burnunu çekiyor.

Solumdaki kapı açılır ve kısa, kıvrıkcık saçlı bir adamın başı dışarı çıkar. Benden biraz daha genç görünüyor ve kafası karışık bir ifadeyle, kolalı beyaz bir doktor önlüğü giyiyor.

"Yardımcı olabilir miyim?" diyor melodik İskoç aksanıyla, beni ve eşyalarımı şüpheli bir ifadeyle inceleyerek.

"Oh, evet, lütfen," diyorum. "Asansörü arıyorum. Nerede "

Boğazını temizledi. "Şey, burası on dokuzuncu yüzyılın ortalarında inşa edildi.

Sadece merdiven var." "Knobs. And. Bollocks," diye tekrar mırıldanıyorum, endişelerim doğrulanmış gibi. "Bütün bu eşyalar çok ağır."

"Burada 'topuz' ve 'saçmalık' diyemezsin!"

"Öyle mi? Neden peki?" Ona dikkatle baktım. "Bütün binanın patronu musun?"

"Şey, hayır."

"O zaman neden?"

"Çünkü burası Doktor Qureshi'nin kardiyotorasik kliniği. Kalp problemi olan insanları tedavi ediyoruz. Zaten endişeli ve rahatsız olan, yeterince derdi olan insanlar kapının dışında "knobs and bollocks" diye bağrırmalarını duymak istemezler."

Çenesini biraz kaldırır.

"Ah," diyorum, suçluluk duygusu beni kaplıyor. "Evet, bunun onlar için biraz rahatsız edici olabileceğini anlayabiliyorum. Özür dilerim. Artık küfür etmeyeceğim. Siz Doktor Qureshi misiniz?"

"Hayır. Ben Doktor Abernathy. Doktor Qureshi için çalışıyorum." "Tamam. Harika. O zaman bu çantalara yardım eder misiniz?"

"Hayır, pek değil. İşlerim çok yoğun – bekle, sen kimsin?" Gözlerini kısar.

"En kötü kabusun." diye cevap verdim.

Bunu söylemek istedim çünkü hep söylemek istemiştım ve bu da uygun bir an gibi görünüyordu. Ayrıca hala biraz sarhoş gibi hissediyordum.

"Hmm, evet, ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldanıyor ve öne eğilip göğüslerime bakıyor, gözleri şaşkınlıkla büyüyerek. Bu da ne böyle? Ne yapıyor bu adam? Yani, dürüst olmak gerekirse, göğüslerim oldukça güzel ve pek çok hayran bakış çekmişlerdir, ama hiç bu kadar açıkça değil. İğrenç. Gerçekten bakıyor. Ne sapık adam. Ona en sert bakışımı atıyorum. "İğrenç." Diye tükürüyorum.

"Özür dilerim," diyor, daha da eğilerek. "Ama... ceketinde bir *kedi* var, biliyor musun? *Şapka takmış?*"

Aha, sadece Bay Belding'i fark etmiş. Sapık değilmiş. Aşağıya bakıyorum ve Bay Belding'in küçük yüzünün ceketimin üstünden çıktığını görüyorum. Kulaklarını biraz gıdıklıyorum.

"Evet, uyardığın için teşekkürler, Doktor Seuss. Aslında onun neden orada olduğunu bile bilmiyorum."

"Pardon, *ne dedin?*"

"Yani, onu neden buraya getirdiğimi bilmiyorum. Arkadaşımla birlikte evlat edindik, ama sonra biraz sinirlendim ve ona kızdım, ben de onu aldım. *Neyse*, boş verin bunları. Lütfen eşyalarımı taşımama yardım eder misiniz?"

Doktor saatine baktıktan sonra klinik kapısından çıktı ve kapıyı nazikçe kapattı.

"Peki. Ama bu beni hayvan hırsızlığının suç ortağı yapmaz." Çöp torbasını ve dizüstü bilgisayar çantasını alır ve merdivenlere doğru yürür. "Bunu ifade vermenizi bekliyorum."

"Kutsal İncil üzerine yemin ederim ki bu konuda hiçbir şey bilmiyordunuz," diye ciddiyetle cevap veriyorum. Bay Belding ceketimin yumuşak saten astarına kıvrılıp uykuya dalıyor. "Tabii bana daha hafif bir ceza teklif etmezlerse."

"Harika, teşekkürler. Yukarıya, Bayan Beam'i görmeye mi gidiyorsun?" "Evet. O benim büyükanmem."

"Ah. Ailesi olduğunu bilmiyordum... Hiç kimseyi ziyaret ederken görmedim... Um, ona Beam Hanım dediğim için özür dilerim."

"Oh, sorun değil." Sesimi alçaltıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, yaklaşık beş saat öncesine kadar onun varlığını unutmuştum. Onunla hiç tanışmadım. Geldiğimi bile bilmiyor!"

"Vay canına. Yani onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun..."

"Hayır. Hiçbir şey. Düşününce aslında oldukça havalı. *Sürpriz sürpriz* gibi, ama bilirsiniz, boktan bir şey değil."

"Evet. Doğru."

Sonunda merdivenlerin tepesine vardığımızda, doktor çantaları bırakıp elini uzatarak biraz nefes nefese şöyle diyor: "Ben Jamie. Dr. Jamie Abernathy."

"Merhaba." Elini sıkıca sıkarak "Ben Jess. Jessica Beam." diyorum.

"İçeride iyi şanslar, Bayan Jessica Beam."

"Neden şansa ihtiyacım olsun ki?" Terli burnumun üzerindeki gözlüklerimi düzeltirim. "Ben onun *torunuyum*. Büyükanneler torunlarını sever, bu temel insan doğasıdır."

Neden kaşlarını öyle kaldırıyor?

BÖLÜM DOKUZ

Kaba sözler, iyi yetiştirilmiş bir hanımefendinin ağzından asla çıkmamalıdır! 'Hay aksi' gibi sözler, çok sinirli olduğunuzda ara sıra kabul edilebilir.

MATILDA BEAM'IN AŞK VE ROMANTİZM REHBERİ, 1955

"Sen Jessica olmalısın."

İnterkomdan gelen çekingen sesi, utangaç, hafif dişlek bir gülümseme ve burnunda çilekler olan iri yapılı bir kızın kapıyı açtığını fark ettim. Yirmili yaşların ortalarında, temiz, sağlıklı, taşralı bir güzelliğe sahipti. Uzun eteğinin üzerine krem rengi bir önlük ve büyük bir lacivert tişört giymiş, kıvrıkcık, fareli kahverengi saçları kalın bir örgüyle arkaya toplanmış.

"Ben Peach." Gözlerime tam olarak bakmıyor ama kısa tırnakları şeffaf ojeyle boyanmış tombul elini uzatıyor.

"Memnun oldum," diyorum, elini tutarak. "Ama korkarım ben pek de şeftali gibi hissetmiyorum." Artık neredeyse tamamen yırtılmış çöp torbasını işaret ediyorum.

"Hayır, hayır. Benim *adım* Peach," diyor sessizce, yuvarlak yanakları kırmızı lekelerle kaplanıyor. "Peach Carmichael. Bayan Beam'in asistanıyım."

"Oh! Güzel isim."

Büyükannemin çalışanı var!

"Bayan Beam sizi salonda kabul edecek."

Beni salonda mı kabul edecek? Burun kıvrırarak etrafa bakınıyorum, kuzen Matthew'un merdivenlerin altından çıkmasını bekliyorum. Kuzen Matthew'la kesinlikle yatardım.

Daireye giriyoruz ve binanın dış görünüşünden beklediğim güzel, muhteşem konut

gerçekleşmiyor. Hiç. Giriş kapısı elbette büyük ve geniş, ama aynı zamanda çok da kirli. Tavana bakıyorum ve devasa, abartılı bir kristal avize görüyorum, ama ampullerin sadece biri yanıyor, diğer sekizi bozuk. Köşeyi dönüyoruz ve loş bir koridordan ilerliyoruz. Vay canına. Her yer dağınık. Her şey her yerde. Tonlarca eşya var. Bir adamın taştan yapılmış büstüne çarpıyorum, sonra geriye doğru sendeleyip eski bir elektrikli süpürgenin üzerine düşüyorum ve sonunda yüksek bir gazete yığınının takılıp takılıyorum. Sanki koridorda fare kapanı oynuyorum. Düşüp popomun üstüne çöküyorum, yüzüm şekilsiz bir tenis raketine yapışıyor.

"İmdaaat."

Peach dehşetle dönüyor. "Aman Tanrım."

"Ben dağınık sanıyordum!" diye bağıryorum, yüzümü raketten çekip ayak bileğime basarak yaralanma olup olmadığını kontrol ediyorum. Peach beni kaldırmak için elini uzatıyor.

"Acıyor mu? Çok üzgünüm. Bu koridorda dolanıp kaçmaya o kadar alıştım ki, buranın misafirler için engelli parkur olduğunu unutuyorum." Omuzlarını hafifçe silkiyor. "Tabii postacı Gavin dışında pek misafirimiz olmuyor ama."

"Ben iyiyim." Hızla ayağa kalkıp skinny jean'lerimi silkeliyorum.

Karmaşık sedefli bir büyük baba saatinin yüzünü dikkatlice geçerek, şaşkınlıkla etrafıma bakındım. Bu koridor David Dickinson'ın rüyalarının gerçeğe dönüşmüş haliydi. Bu, şimdiye kadar aklıma gelen en iğrenç düşünce olabilir.

"Vay canına, sizler '*Cash in the Attic*' programına katılmalısınız."

Peach ciddi görünüyor. "Çatı katının kapısını bile açamıyoruz. Bayan Beam ... şey, Bayan Beam eşyalarının etrafında olmasını seviyor."

"Evet, anlıyorum." Üzerinde iki eski, fişi çekilmiş telefon bulunan bir sehpayı kenara çekiyorum. Bu da ne lan?

Sonra Peach başka bir büyük kapıyı açar ve beni geniş, görkemli bir odaya alır. Tavanlar koridordaki kadar yüksek ve bordo renkli bir duvar, altın çerçeveli yağlı boya tablolarla süslenmiş. Diğer üç duvar ise ağzına kadar kitaplarla dolu kitaplıklarla kaplı. 1950'lerin ürpertici Bobby Helms şarkısı "My Special Angel"ın ağıtları, devasa kanatlı pencerenin yanındaki eski moda bir pikaptan yankılanıyor. Ve odanın uzak köşesinde, sert görünümlü ördek yumurtası mavisi bir sandalyeye dik bir şekilde oturmuş, başını bir kitaba gömmüş, büyükannem var. Zayıf ve oturmasına rağmen uzun boylu olduğu belli. Gümüş rengi beyaz saçları, Grace Kelly tarzı bir topuz şeklinde yapılmış, ama

şakaklarından kıvrımlı bukleler çıkıyor ve başının etrafında vahşi bir hale etkisi yaratıyor. Büyükannem kitabından merakla başını kaldırıyor ve benim gibi onun da gözlük taktığını görüyorum. Ancak onun gözlükleri havalı kaplumbağa kabuğu renginde değil, köşeleri kanatlı, gözleri çizgi film karakterleri gibi kocaman gösteren kalın camlı büyük kırmızı gözlükler. Biraz Tim Burton'ın yaratıklarına benziyor. Ve bu iyi anlamda değil.

"Şey, Bayan Beam, Jessica Beam sizi görmeye geldi." Yaşlı kadın nefesini tutar.

Eyvah.

Bir büyükanne. *Benim*

büyükannem. Bu çok tuhaf.

Bu çok tuhaf. Ben burada ne arıyorum? Ne saçma bir fikirdi bu.

O aptalca rahatsız edici kaşıntı yine başımın derisinde hissedilmeye başladı.

Tamam, sakın ol Jess. Rahat ol, doğal davran. Onun seni sevmesini sağla, sana biraz parası ödünç versin, Jamaika'ya git. Ya da belki Yeni Zelanda. Ona güzel bir kartpostal gönder, borcunu öde, Noel'de onu ara, falan filan, Peru'ya ya da St Lucia'ya uç, sonsuza kadar mutlu yaşa, amin, vb. Her şey yolunda.

"Merhaba. Ben Jessica. Jess," diyorum, ellerimi skinny jean'imın ceplerine sokmaya çalışırken, onların modaya uygun sahte cepler olduğunu fark edip, aslında kendimi okşadığımı fark ediyorum. "Ben Rose'un kızıyım. Aslında torununuzum. Davetsiz gelip sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama... Dayanamamadım. Şey... Kendimi tutamadım."

Az önce Adele'nin şarkısını mı alıntıladım? Neden garip davranıyorum?

"Sizi yalnız bırakayım," diyor Peach o kadar yumuşak bir sesle ki onu zar zor duyuyorum, sonra omuzları kamburlaşmış bir şekilde odadan çıkıyor.

Büyükannem bana gözlerini kısarak bakar ve kitabını maun yan sehpaye koyar, sonra sandalyeden, bu yaşta birinin yapabileceğinden çok daha akıcı bir şekilde ayağa kalkar. Sert görünümlü pembe bir yün etek ve uzun kollu beyaz ipek bir bluz giymektedir. Bluzunun düğmelerinden birinin üzerinde yıpranmış bir pamuk parçası sarkmaktadır.

"J-Jessica? Bebeğim Jessica? Sen... sen gerçekten sen misin?" diye en gülünç şık aksanıyla haykırıyor. Kırıışık elini göğsüne bastırıyor, kocaman gözleri hızla kırpışıyor. "Aman Tanrım, buradasın!"

Sonunda! Bu dünyada beni gören biri var.

"Evet!" diyorum, muhteşem bir gülümsemeyle. "Buradayım... Buradayım." "Oh, Jessica," diye ağlıyor, dürüst olmak gerekirse biraz dramatik bir şekilde.

Karmaşık süslemeli tavana bakar ve başını sallayarak, "Teşekkürler Tanrım! Onu bana getirdiğin için teşekkürler," der.

Vay canına. Tamam. Bu kadın beni gördüğüne çok mutlu. Neden buraya yardım istemeye gelmekten endişelenmişim ki? Sex on the Beach'in tadını şimdiden alabiliyorum, ayak parmaklarımın arasında güneşin ısıttığı kumu hissedebiliyorum, iyi vücutlu Avustralyalı bir yakışıklının ellerinin sırtıma faktör 15 güneş kremi sürdüğünü hissedebiliyorum. Yaz gelebilir artık. Artık bana ihtiyacı yok mu? Benim de ona ihtiyacım yok. Artık bir *büyükannem* var.

"Evet, harika, değil mi?" Diye sıırttım. "Neden bu kadar uzun süre bekledik bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu sabaha kadar seni hiç düşünmemiştim. Annem hiç bahsetmemişti..."

Büyükannemin hareket ettiğini fark edince sözlerim kesilir. Kollarını açarak bana doğru yavaşça yaklaşıyor. Acaba... bana sarılmaya mı geliyor? Öyle olmalı. Televizyonda büyükanneler hep insanları sarılırlar. Sarılırlar, yanaklarını çimdikler ve dudaklarından öperler.

Olamaz.

Yaklaştıkça, kocaman gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu fark ediyorum. Yaşlı kadınların kocaman gözyaşları. İlk içgüdüm geri çekilmek, yanaklarımı onun kemikli, çimdikleyen ellerinden, dudaklarımı onun dudaklarından korumak. Kabusumu yaşıyorum. "Olduğun yerde kal!" diye bağırarak istiyorum, ama yapmamam gerektiğini biliyorum. Onun duygusal yaklaşımını reddetmek çok acımasızca olur.

Sadece bu durumu atlatmam gerekecek.

Büyükannem şaşırtıcı bir hızla hareket ediyor ve farkına bile varmadan karşımda duruyor. Yüzümü tutuyor. Elleri buz gibi soğuk.

"Zavallı, yetim, evsiz Jessica. Seni yıllarca bekledim. Ne kadar korkunç zamanlar geçirmişsin." Beni saf acıma dolu bir ifadeyle inceliyor. "Şu haline bak, zavallı, sefil yaratık."

Ne? Evsiz ve fakir olduğumu nereden biliyor? Ve "yıllarca bekledim" de ne demek? İnternetin her yerindeyim. Eğer bu kadar önemliyse, şimdiye kadar beni bulabilirdi, değil mi? Onu bulmak beş dakikamı bile almadı.

Ne olup bittiğini sormadan, uzun ince kolları beni sardı.

Büyükannem bir dementor.

Gözlerimi sıkıca kapatıp nefesimi tutarken, beni kendine çekiyor ve...

-REEEEAAAOOWWW!

"*Aman Tanrım!*"

"Siktir!"

Bay Belding deri ceketimden fırladı.

Cockwaffle. Onun orada olduğunu tamamen unutmuşum! Havaya fırlar ve anlaşılır bir şekilde, az önce ben ve büyükannem arasında ezilip ölmekten kurtulduğu için tıslar. Sonra omzuma konar ve pençeleri, hayatımın en acı verici olaylarından biri olduğunu düşündüğüm şekilde, dekoltemi deler.

"ARGH, BAY BELDING, SENİ BOK KAFALI!"

Küfürüm devasa odanın duvarlarından yankılanarak bana geri geliyor. Büyükannem şaşkınlıkla hızla geriye doğru sendeliyor, burun delikleri genişliyor. Dudakları yine titriyor. Dudakları titriyor. Yüzü artık Cullen'ların beyazlığıyla kaplı.

"Aman Tanrım," diye boğuk bir sesle, kendini dengelemek için sandalyenin koluna uzanır. "*Aman Tanrım.*"

"Kahretsin, özür dilerim," diye mırıldanarak Bay Belding'i omzumdan çekmeye çalışıyorum. "Orada olduğunu unutmuşum!"

"Neden... neden bir kediyi yanına almışsın?" Uzun parmağıyla omzumda dengede duran Bay Belding'i işaret ediyor. "Dayanamıyorum! Sokaklarda yapılan bir şey mi? Bir numara mı?"

"Sokak geleneği mi? Neee?"

"Aman Tanrım, onu ısınmak için mi kullanıyorsun? Tanrım... para dilenirken acıma uyandırmak için mi? Bu yüzden mi şapka takıyor?"

Para dilenmek mi? Bekle, – beni gerçekten evsiz mi sanıyor?

Bu durumda kafası karışık olanın *ben* olacağımı hiç beklemiyordum, ama şu anda *EastEnders* dizisindeki karakterlerden biri Phil Mitchell ile yattığında olduğumdan daha da şaşkınım.

Bay Belding'i omzumdan başarıyla indirip yere bıraktım. Büyükanneme doğru yavaşça yürüdüm ama büyükannem onu düzgünce katlanmış *The Lady* dergisiyle kovdu.

"Aslında evsiz değilim!" diyorum. "Şey, teknik olarak evsiz sayılırım. Ama serseri gibi değil. En azından şimdilik... Neden böyle bir şey yaptınız ki?"

"Saklamana gerek yok Jessica. Yaşlı olabilirim ama bunak *değilim*. Bir serseriye gördüğümde tanırım. Sadece bir serseri, tüm dünyadaki malını eski, eski bir plastik torbada taşır. Sadece bir serseri, çocuk pantolonu giymek zorunda kalır. Kaba konuşma, sert içki kokusu..." Burnunu kırıştırıyor. "*Yıkanmamış giysiler...*" Aşağıya bakıyorum ve çöp torbasının üstünden yine gri tanga görünüyor. Kahretsin. Onu geri soktuğumu sanmıştım.

"Yanlış anladın..."

"Zaten yeterince açık değil mi, eline 'ev' yazmışsın."

Elime "ev partisi çalma listesi efsanesi" yazmaya başladığım yere bakıyorum. Tükenmez kalem silip, pencerenin yanındaki lacivert kadife koltuğa çöküyorum.

"Bak, sanırım tamamen yanlış anladık. Ben kesinlikle sokaklarda yaşayan biri değilim. Yemin ederim. Bunlar çocuk kot pantolonları değil. Harika skinny jean'ler. Çok dar olmaları gerekiyor. Seksi oluyorlar! Ve çok berbat bir gün geçirdim, bu yüzden tekila kokuyorum, hayatın nasıl olduğunu bilirsin. Çöp torbası kullanıyorum çünkü çok acelem vardı ve valizimi bulamadım. Gördün mü? Tamamen bir yanlış anlaşılma. Lütfen baştan başlayabilir miyiz?"

Büyükannem cevap vermiyor. Sadece dudağını ısıırıyor, bluzundaki pamuk ipliği ile oynuyor ve daralmış, sulu gözleriyle bana bakıyor.

Kahretsin. Planım işe yaramıyor. Durumu düzeltmem lazım. Para istemekten önce ortamı biraz yumuşatmalıyım. Güneşli tavırlarımı kullanacağım.

"Eviniz çok güzel," diyorum en güneşli, en torunvari gülümsememle. "Gerçekten çok şık." Etrafa bakınırken, duvarda Dalmaçyalı bir köpeğin yanında asil bir şekilde oturan, görkemli bir kadının portresini fark ediyorum. "Resminizi beğendim." Resme işaret ediyorum. "Ne kadar güzel bir kız! Kemik yapısı muhteşem. Kiera Knightley'in tıpatıp aynısı!"

"O benim *babam*. Senin büyük büyükbaban."

"Aman Tanrım, özür dilerim. Elmacık kemikleri... Ben sadece düşündüm ki..." Sözler boğazımda düğümlenir, yüzüm kızarır. "Kitabın ne?" Konuyu hızla değiştiririm, yan sehpa da duran ciltli kitabı fark ederim. Eski kitaplar: her zaman güvenli bir konu.

Yanına gidip kitabı aldım. *Lady Chatterley'in Aşığı*. Hemen Sean Bean'in poposu gözümün önüne geldi. "Ooh, müstehcen," dedim, biraz sapıkça gelen tuhaf bir ses tonuyla.

Biraz sapıkça. Ah.

Öksürdüm. "Okumayı çok severim, biliyor musun? Ailevi bir şey olmalı! Her şeyi okurum. Sadece kitap değil. Gazeteler, dergiler, broşürler, posterler ... şey, tebrik kartları, yol işaretleri, yine kitaplar. *Zihinler*. Ha-ha. Şaka yapıyorum

... ya da şaka mı yapıyorum ... ?" Büyükanne'nin ağzı açık kalır. Boğazımı tekrar temizlerim. "Evet, evet ... Okumak, okumak, okumak, ben buyum! Bana Jessica Beam Okuma Makinesi diyebilirsin. Ya da Jessica Beam Bayan Okuma Delisi. Um. Öyle bir şey, neyse ... şey ..."

"Ah, canım." Büyükanne'nin gözleri yine yaşlarla doldu. "Sanırım bir tür duygusal kriz yaşıyorsun. Bu hiç de şaşırtıcı değil, düşünürsek... " Kemikli ellerini birbirine sıkıca bastırdı. "Kocan nerede, Jessica? Sana yardım etmek için nerede? " Sanki kocası ceviz dolabın arkasından aniden ortaya çıkacakmış gibi odanın içinde çılgınca bakınıyordu.

Ben burun kıvrarak güldüm. "Sana yemin ederim ki "duygusal kriz" geçirmiyorum— , *bu* bana göre değil. Kocaya gelince? Ben daha yirmi sekiz yaşındayım. *Elbette* kocam yok."

Büyükanne dudaklarını o kadar sıkı sıkıştırır ki, dudaklarının kenarları yüzü kadar beyazlaşır. "Sen de o... kariyer kadınlarından mısın?"

"Şey, aslında hayır. Bugün blog yazarı olarak işimi kaybettim." Üzgün bir şekilde omuz silkiyorum. "Bu çok kötü oldu çünkü patronumla birlikte yaşıyordum. O benim en iyi arkadaşımdı. Yani evimi de kaybettim."

"Blog yazarı mı? *Tanrım*." Hafifçe sallanıyor.

Blog yazarı hakkında ne düşünüyor acaba? Şimdi açıklamak için uygun bir zaman değil.

"Bütün bunları düzeltebilirim," diye fısıldadı, neredeyse kendine. "Bana gelerek en doğru şeyi yaptın. Kendimi affetmeme izin ver. Sana yardım etmeme izin ver."

Bana yardım etmek istiyor! İşte bu. Bu benim için bir fırsat.

"Şey, Bayan Beam, *büyükanne*, aslında size sormak istediğim bir şey var. Biraz tuhaf, biliyorum, ama, şey... Biraz para ödünç alabilir miyim? Tabii ki, işlerim yoluna girer girmez her kuruşunu geri ödeyeceğim. Söz veriyorum. Ama tahmin edebileceğiniz gibi, biraz zor durumdayım ve biraz para işlerimi yoluna koymama yardımcı olur. Ve biliyorum ki biz neredeyse yabancıyız, bu yüzden belki size teminat olarak bir şey bırakabilirim. Depozito gibi bir şey. Bay Belding'in evi nasıl? Ya da bu yüksek kaliteli gerçek deri bomber ceket? Ne isterseniz. Ne dersiniz? Çok minnettar olurum."

Büyükanne zarif çenesini kaldırır, gümüş rengi kaşlarını indirir ve başını kesin bir şekilde sallar. "Oh, Jessica, elbette elimden gelen her şekilde sana yardım ederim – " *Evet* – "ama . . . sana para veremem." *Hayırrrr*.

"Oh. Tamam."

Hayal kırıklığıyla midem burkulur. Her şeyi mahvettim. *Tabii ki* bana para vermeyecek. Neden versin ki? Habersizce ortaya çıkmış, *Lady Chatterley'in Aşığı'nı* okumuş, babasına hakaret etmiş, en ucuz külotumu göstermiş, çaldığım kedi yavrusu ortaya çıkıp onu korkutmuş ve üstüne bir de borç istemişim. Başka ne diyebilirdi ki?

Siktir.

"Sana para vermeyeceğim Jessica, ama tabii ki burada benimle kalabilirsin." Büyükanmem, "burada"yı göstermek için kollarını geniş oturma odasında açarak kırmızı gözlüklerini burnuna taktı. Kocaman gözleri bana bakıyordu. "Sana bu konuda yardım edeceğim." Endişeli, yalvaran bir bakış attı ve bir adım öne çıkarak sıska kollarıyla bana uzandı.

Geri çekilip kucaklamasından kaçtım. Şu anda hayatımın en zor anını yaşıyor olabilirdim, ama beni "düzeltmesi" gerektiğini düşünen bu tuhaf, gözyaşlı yaşlı kadınla burada yaşamak, benim için en kötü kabusumdu. Evet, akraba olabiliriz, ama bu kadın hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve o da benim hakkımda daha az şey biliyordu. Annem, sebebi ne olursa olsun, bunu sağlamıştı.

Ancak... Hiçbir seçeneğim kalmadı. Gerçekten, gerçekten hiçbir seçeneğim kalmadı.

Esnememi bastırıp iPhone'umu çıkarıp saate bakıyorum. Saat sekizi çoktan geçmiş. Kahretsin. Şimdi ne yapacağım? Sanırım birkaç gece burada kalıp düzgün bir plan yapabilirim. Kim bilir, belki birkaç gün içinde Summer sakinleşir. Hatta o zamana kadar, benim olmadan *Summer in the City'nin* hiç de iyi olmadığını fark eder ve geri dönmem için yalvarır...

Büyükanmemin yoğun bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Belki birkaç gece kalabilirim?" Bir esneme daha yapıyorum. "Eğer, şey, senin için sorun olmazsa?"

Yüzü birden gülümsemeye boğulur. Yüzü tamamen değişir. Anneme tıpatıp benzer.

Göğsümün içinde rahatsız edici bir his uyandırıyor ve kafamdaki kaşıntı tüm vücuduma yayılıyor. *Bu iyi bir fikir değil.*

Yatağının yanındaki masadan küçük beyaz bir çan alır ve nazikçe sallar. Peach, yuvarlak yüzünde ciddi bir ifadeyle, sanki kapının arkasında kulak misafiri olmuş gibi, aniden ortaya çıkar.

"Peach, Jessica bir süre bizimle kalacak..." "Sadece birkaç gece."

"Lütfen onu ön misafir odasına götür ve eşyalarını yerleştirmesine yardım et..."

"Eşyalarımı boşaltmanıza gerek yok." Çöp torbamı alıyorum. "İki gün sonra yine gideceğim, boşuna."

Büyükannem sanki ben konuşmamışım gibi Peach'le konuşmaya devam ediyor. Sesi Mary Poppins'e benziyor. "Dolapta bolca elbise askısı var." Çantama bakıp burnunu kırıştırıyor. "Biraz çamaşır da yıkaman gerekebilir." Bana yaklaşıyor ve ben 2.0 versiyonunu deneyeceğini düşünerek geriliyorum, ama o sadece yüzümü anlamlı bir şekilde inceliyor. Onun yoğun bakışlarından kaçınarak geri çekiliyorum. Dudakları tekrar titremeye başlıyor.

"Ne korkunç bir zaman geçirdin Jessica. Ama bunu düzelteceğiz. Düzeltene kadar durmayacağım."

Eeeeeek. O tamamen deli. Kapıdan çıkıp bir daha geri dönmek için güçlü bir dürtü hissediyorum.

Derin bir nefes al. Mantıklı ol, Jess. Sadece birkaç gün. Başka seçeneğin yok.

"Şey... Tamam o zaman." Omuzlarımı silkiyorum. "Teşekkür ederim."

"Çok yorgunsun, canım. Sıcak bir banyo ve erken yatmak sana iyi gelir." Büyükannem parmağını havaya kaldırır. "İyi bir kadın her zaman güzellik uykusunu almalıdır! Kahvaltı saat yedide, bir dakika bile geç kalma."

Neden bahsediyor? Beni yatmaya mı gönderiyor? Şimdi mi? Saat daha dokuz bile değil. Büyükannemle oturup *hayatımız boyunca* neler yaptığımızı konuşmak istemiyorum ama *onun* bunu isteyeceğini düşünmüştüm. Özellikle de yakında gideceğim ve dürüst olmak gerekirse, muhtemelen bir daha geri dönmeyeceğim için.

Ve sonra, sanki az önce olan her şey tamamen normal, tuhaf ve garip değilmiş gibi, hatta belki biraz hayatımı değiştirecek bir şey değilmiş gibi, büyükannem sandalyesine geri dönüp kitabının cinsel içerikli dünyasına dalıyor.

Sean Bean'in poposu.

ONUNCU BÖLÜM

Dedikodu hoş bir şey değildir. İyi bir kadın kendi işine bakar.
MATILDA BEAM'IN İYİ KADIN REHBERİ, 1959

"Bu gece bu oda senin odan olacak." Peach ikinci kattaki bir kapıyı açar ve içeri girer.

"Olamaz!" diye fısıldayarak, korku içinde inleyerek yatak odasından geriye doğru koşarak çıkıyorum. Daha önce hiç korkudan inlememiştim, ama bu durum gerçekten korkutucuydu. Oda bebeklerle doluydu. Çocukken oynadığımız sevimli oyuncak bebekler değil, çok ciddi görünümlü, eski moda porselen bebeklerdi ve çok ürkütücüydüler. Üç büyük pencerenin önünde ve antika çekmecelerin üzerinde dizilmiş bir sürü bebek var. En az yirmi tanesi sert ahşap zeminde çeşitli pozlarda duruyor. Bebeklerden biri, kendisinin minik bir kopyasını tutuyor. Korku beni sarmış durumda.

"Neden?" diyorum, dikkatlice içeri girerek. "Neden bu kadar çok bebek? Neden biri böyle bir şey yapar?"

Peach omuzlarını hafifçe silkiyor. "Bilmiyorum. Ama bence çok sevimli. Bu benim en sevdiğim. Adını Felicity koydum." İnsan boyunda, altın ve mavi çizgili koltukta oturan, bukleli kahverengi saçlı bir bebeği işaret ediyor. Küçük cam gözlükleri var ve endişeli bir şekilde küçük bir kitaba bakıyor. Ondan nefret ediyorum. Felicity'den nefret ediyorum.

Odanın ortasında, Londra'nın en büyük yatağı olduğunu düşündüğüm bir yatak var. Manchester'daki yatağımın üç katı büyüklüğünde ve Summer'ın *güvercin grisi* olarak adlandıracağı renkte, ipekle kaplı devasa bir başlığı var. Normalde koşarak üzerine atlar ve

iyi bir sıçrama yapardım. Ama bugün olanlardan sonra hiç havamda değilim.

"Bu çok tuhaftı." Yatağa uzanıp kollarımı ve bacaklarımı denizyıldızı gibi açtım. "Sanki saçma sapan bir kabusun içindeyim. Matilda Beam deli. Onunla akraba olduğumuza inanamıyorum. Alınma ama. Ne demek "seni düzeltmek" ve "kendini affettirmek"? Garip bir kadın, değil mi?"

"Oh, o sadece öyle biri," diyor Peach yumuşak bir sesle, çantamdaki kıyafetleri nazikçe boşaltırken. Yardım etmek istiyorum ama o hayır anlamında başını sallıyor. "Matilda her şeyi çok derinden hissediyor. O çok kalbi olan bir kadın."

"O kadar da kalbi büyük değil," diye mırıldanıyorum. "Kendime acımak istemiyorum ama bugün evimi, en iyi arkadaşımı, işimi ve gururumu kaybettim. Sadece biraz para ödünç almak istedim, ki onun bolca parası olduğu belli ve kesinlikle geri ödeyecektim, ama o hayır dedi. Öylece! Hiç düşünmeden!"

"Hayır, bunun seninle bir ilgisi yok. Matilda Beam tamamen ve tamamen iflas etti." Peach aniden mavi dantelli bluzumu göğsüne sıkıştırır ve diğer eliyle başını tutar. "Aman Tanrım. Bu ağzımdan kaçtı. Lütfen söylediklerimi unut. Aman Tanrım."

Tekrar oturdum.

"Beş parasız mı? Büyükannesi *beş parasız* mı?" Büyük salonu, şık antika mobilyaları işaret ettim. "Nasıl?"

"Hmmm." Peach kaşlarını çatarak büyük pencereye doğru yürür ve balkon kapısını açar. "Biraz hava alalım mı?"

"Hey, merak etme." Yatağın kenarına kayıp bacaklarımı sarkıtıyorum. "Bana söyleyebilirsin!" Güvenilir gülümsememi takınıyorum. "*Ben ailenin* bir parçasıyım. Bilmeye hakkım var. Ayrıca yarın değil, yarından sonra gidiyorum. Sana söylediğini asla öğrenmez. Hadi ama. Neden parasız? Bu evin değeri bir milyon sterlin değil mi?"

"Beş milyon," diye cevaplar Peach hemen, ciddi yüzünde suçluluk ifadesi belirir. Başını eğiyor. "Ah, yapmamalıydım... Bayan Beam her zaman dedikodunun nezaketsizliğinin doruk noktası olduğunu söyler."

"Ee, *doğruysa* dedikodu olmaz ki. Söyle bana, Leydi P!"

Takma isme hafifçe gülümser, savunması zayıflar. "Ben... Sanırım yakında ayrılıyorsunuz..."

"Kesinlikle, hiç şüphe yok, iki gün sonra buradan ayrılacağım."

"Oh... peki o zaman, sanırım bir zararı olmaz. Şey, aslında, gerçek şu ki, Jack, yani büyükbaban, Matilda'ya korkunç bir borç bıraktı. Alkolikti, yıllar boyunca berbat yatırımlar yaptı ve tüm paralarını kaybetti." Tereddüt etti. "Bunu söylememem gerekir..."

"Devam et, Lady P, merak etme."

Dudaklarını ısırır. "Ş-şey... O öldüğünde, Matilda alt katı sattı ve geri kalanını yeniden ipotek ettirdi, böylece devasa borçları ödeyebildi ve geriye kalanla geçinmeye devam etti. Ama şimdi para neredeyse tamamen bitti."

"Kahretsin." Gözlerimi kırkıyorum. Beni yukarıya kadar takip eden Bay Belding kucağıma tırmanıyor ve ben boş boş onun kulaklarını okşuyorum. "Neden taşınmıyor ki? Burayı idame ettirmek bir servete mal oluyor olmalı. Satıp gitse ya. Ne bu kadar abartıyor ki?"

Peach başını sallar, gözleri fal taşı gibi açılır. "Haklısın, buradaki faturalar çok yüksek, ama Matilda Beam, şey, o bir katır kadar inatçıdır. Bu evi asla bırakmaz. Yıllardır Beam ailesine ait ve daha da eskiye dayanır. Kızına ve onun kızına miras kalması gerekiyordu ve

"Bana! Kızının kızı, yani bana!" Peach nefesini tutar. "Tabii, öyle olmalı."

"Bu ev bir gün benim olabilir mi?" Yataktan zıplayıp odada dolaşmaya başladım, bebekleri görmezden gelmeye çalışarak. Kendimi malikanenin hanımı olarak hayal ettim. Burası benimmiş gibi dolaşıyordum, ki öyle olacaktı. Bu evde gerçekten çığır açan partiler verebilirdim.

Peach bana ciddi bir bakış attı ve onun anlattığı hikayeye göre hayallerimin oldukça uygunsuz olduğunu fark ettim.

Öne eğildim. "Bu dedikoduları nereden biliyorsun?"

Loafer ayakkabılı ayaklarına bakıyor. "Beş yıldır buradayım. Bayan Beam pek konuşkan biri değildir, ama bu tür şeyleri duymadan edemezsin."

"Sorduğum için kusura bakma, ama o kadar parasızsa sana nasıl para veriyor?"

Peach kızarak ellerine bakıyor. "Maalesef şu anda pek yok. Kalacak yerim ve yemek var. Çoğunlukla kalacak yer. Ama ihtiyacım olduğunda izin veriyor ve şu anda onu bırakamam. Bana ihtiyacı var. Küçüklüğümünden beri Londra'ya aşığım ve Matilda için çalışarak burada *yaşayabiliyorum*. Alabama'dan her kız dünyanın en güzel yerlerinden birinde yaşayamaz ki.

En azından, kitaplarını yeniden bastırmaya çalışıyor ve umarım her şey yoluna girer. Yarın biri geliyor..."

"*Kitapları yeniden basılacak mı?*

Ne kitapları?" "*İyi Kadın* rehberleri mi?"

Peach'e boş boş baktım.

"Oh, biliyor olmalısın," dedi sessizce, önlüğünün kenarını parmaklarıyla oynayarak. "Bayan Beam onları 1950'lerde yazdı, sen ve ben daha kimsenin gözünde birer ışık parçası bile değildik. Elbette biliyorsundur?" Hayır dediğimde ağzı inanamadan açıldı. "Gerçekten bilmiyor musun? O kitaplar neredeyse bir kurumdu. Alabama'daki sevgili büyükannem beşini de almıştı. Kimin için çalıştığımı fark ettiğimde inanamadım. Kaynaktan doğrudan ipuçları alabilirim diye düşündüm, özgüvenime yardımcı olur diye düşündüm – biraz utangaç biriyim de – ama, şey, Bayan Beam eski günlerden pek bahsetmez. Onun kitaplarını bilmediğine inanamıyorum ..."

"Hiç bilmiyordum," diyorum şaşkınlıkla.

Vay canına. Büyükannem de yazar. Yayınlanmış bir yazar. Bu, bilmemem gereken çok önemli bir bilgi. Annemin bana büyükannem ve büyükbabam hakkında hiçbir şey anlatmadığı aklıma geliyor. Hayatımda ilk kez, onların bu kadar uzaklaşmalarına ne sebep oldu diye merak ediyorum.

"Heyecan vericiydi," diye devam ediyor Peachy, gardıroptan askıları çıkarırken. "Yayıncılar yarın buraya önemli birini gönderecekler, kitabın yeniden basılması olasılığını konuşmak için. Ve sonra, umarım her şey yoluna girer."

Hayretle başımı sallıyorum. Vay canına.

Peachy iç çekip kollarında biriken giysileri topladı. "Bu giysileri yıkamalıyım. Küveti de açayım mı? Sen günün yorgunluğunu at, ben de gazete ve kedi için süt alayım. Adı neydi?" "Bay Belding," diye cevapladım.

Bu da aklıma geldi, muhtemelen Summer onun benimle olduğunu biliyor. Şimdiye kadar endişelenmiştir, diye suçlulukla düşünüyorum.

"O diziyi çok severdim. Hep Kelly Kapowski gibi bir yatak odam olsun istemişimdir." Peachy rüya gibi gülümser, hafifçe çıkıntılı dişleri onu çekingen bir tavşan gibi gösterir. "Gitmeden önce bir şey ister misin? Seçenek çok fazla değil ama. Bir fincan çay? Bir bardak ılık süt? Zaten Bayan Beam için yapacağım, zahmet olmaz."

Yine esniyorum, kemiklerime kadar yorgunluk hissediyorum. Bugün çok yoğun bir gün oldu.

"Yiyecek bir şey istemiyorum, ama banyo şu anda harika olur, Peach. Teşekkürler."

"Sorun değil." Kapıyı açar ve sonra geri döner. Gözlerime bakmaz ama sanki kendine gülümser. "Seninle konuşmak hoşuma gitti." Cevap veremedi odadan çıkar ve kapıyı kapatır.

* * *

Çok yorgun olmalıyım ki banyoda uyuyakalmışım ve uyandığımda lavanta kokulu kabarcıklı köpükler yok olmuş, su soğumuş.

Büyük, tekerlekli küvetten çıkıp kendimi kocaman yumuşak mavi bir havluya sararak titreyerek yatak odasına koştum. Başıma başka bir havluyu turban gibi sarıp, yanımda getirdiğim birkaç temiz giysiden biri olan mavi kareli pijamalarımı çöp torbasından çıkardım ve giydikten sonra devasa yatağa girdim. Yan masadan iPhone'umu alıp Summer'a mesaj atarak Bay Belding'in benimle olduğunu haber veriyorum, ama mesaj simgesine basmadan, son ziyaret ettiğim site olan Facebook yeni bir bildirimle açılıyor. Summer Spencer yeni bir durum güncellemesi yazmış. Kırmızı daireye tıklıyorum.

Summer Spencer

Arkadaşlar, Seth Astrow'un yapım şirketiyle Summer in the City için bir Amerikan TV geliştirme anlaşması imzaladığımı duyurmaktan büyük heyecan duyuyorum! Başarı çok uzun zaman aldı ve sanki bir rüya gerçek oldu. Woop! #noregrets #summerinthecity

Bu da ne böyle?

Anlamıyorum.

Telefonuma bakıyorum, kalbim çarpıyor. Amerikan televizyonu için bir anlaşma mı? Ne? Bu gerçekten oldu mu? Ama bu sabah... Yorumları açıyorum— , bir sürü yorum var— ve çılgınca aşağı kaydırıyorum. Tanıdığımız herkes *tebrik* ve *iyi dileklerini* yazmış, *hep ünlü olacağını biliyorduk* yorumları var. Biri "Harika, Summer! Ama kitap anlaşması yapacağını sanıyordum?!" yazmış.

Evet, ben de öyle sanıyordum dostum. Summer'ın cevabını görmek için aşağıya tıklıyorum.

Seth Astrow'u Anderson'la birlikteyken tanıyordum, geçen hafta katıldığım bir kitap partisinde tekrar gördüm! SITC'yi çok seviyor ve Amerika'da televizyona çekmek istiyor. Rachel Bilson'ın beni oynamak isteyebileceğini söyledi. İnanamıyorum!

Geçen hafta mı? Sırtım kaskatı kesildi. Summer'ın Davis Arthur Montblanc partisinde bütün gece konuştuğu güneş gözlüklü sarışın adam aklıma geldi. Anderson'dan tanıdığı biri olduğunu söylemişti. Aman Tanrım. O Seth Astrow muydu? Her şey yerine oturunca kalbim durdu. Bu sabahki şampanya patlaması muhtemelen benimle ilgisi yoktu, Summer'ın arkamdan yaptığı bu şık televizyon anlaşmasıyla ilgiliydi. Neden bunu benden habersiz yaptı ki? Ve neden bu kadar gizlice?

Ortak bir üniversite arkadaşımızdan başka bir yorum daha geldi.

Jess çok heyecanlanmış olmalı! Sizler çok zekisiniz!

Ve hemen ardından Summer'dan bir cevap geldi.

Jess başka bir yöne gitmeye karar verdi, muhtemelen en iyisi...

Ne diyorsun sen? Ben başka bir yöne gitmek istemiyorum!

Bu sabah, daha büyük işler yapacağı ve artık bana ihtiyacı olmadığını söyledi. Bu televizyon işinden mi bahsediyordu? Partide her şeyi mahvettiğimi biliyorum ve onun çok hırslı olduğunu da biliyorum, ama bu kadar acımasız olamaz. Beni resmen kenara attı.

Havlu başımdan düşer ve ıslak saçlarım yüzüme damlar, gerçek gözyaşlarımın yerine geçici gözyaşları oluşturur. Bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Sitenin sahibi ben değilim, hiçbir şey imzalamadım. İş sözleşmesi bile yok. Kendimi çok aptal hissediyorum. Televizyon kitaplardan çok daha kazançlı. Sinirli bir homurtuyla telefonumu kapatıyorum. Summer'a henüz mesaj göndermeyeceğim. Belding'in nerede olduğunu biraz daha merak etsin

Belding'in nerede olduğunu merak etsin. Artık ünlü bir televizyoncu olacağı için farkında bile değildir herhalde.

"Orospu çocuğu," diye kendime söylenerek, stresli olduğunda herkesin yapmanı önerdiği gibi yastığa yumruk attım. Yastık kaliteli olduğu için elim yastıktan sekip geri geldi, bu da hiç tatmin edici değildi. Kocaman yatağa uzandım ve yaylardan biri açılıp kalçama sertçe battı.

Melodramatik olmak istemem ama sanırım bu hayatımın en kötü ikinci günü olabilir.

Rose Beam'in
Günlüğü 19 Nisan
1985

Hayatımın geri kalanını geçireceğim adamla tanıştığımı düşünmek saçma mı?

? Oh, önemsiz olsun ya da olmasın umurumda bile değil. Bütün vücudum titriyor. Dirseklerim bile. Saat sabahın 3'ü ve bu hisle nasıl uyuyacağım bilmiyorum. Bu sadece şehvet değil. Belki biraz şehvet var, ama çoğunlukla bir bağ var. Bunu fiziksel bir şey gibi hissettim! Kulağa çok aptalca geliyor, biliyorum, ama burada aptalca konuşabilirim, değil mi? Sana ondan bahsedeyim – unutmamak için bunu bu sayfaya yazmam lazım. El yazımın dağınıklığını görmezden gel!

Yani... adı Thomas Truman. Thom. Ve onu sadece beş saat önce tanıştım.

Thom Truman. Ne kadar havalı bir isim, değil mi? Victoria ile Blue Canary'deydik ve Whitney Houston'ın aptalca, enerjik bir şarkısına dans ediyorduk. Sonra uzun boylu, eksantrik görünümlü b i r adam dans pistinden geçip gitti ve tabii ki Victoria'ya doğru gittiğini sandım, çünkü erkekler hep öyle yapar. Ama o doğrudan bana geldi ve yaklaşarak şöyle dedi: "Bu gece seninle dans etmezsem kendimi asla affetmem. Bu bu berbat şarkıya olsa bile."

Biraz abartılı, biliyorum, ama o bunu hiç ucuz bir şekilde değil, çok samimi bir şekilde söyledi. Kuzeyli bir aksanı vardı, bu da samimiyetine katkıda bulunmuş olabilir. O benim normalde sevdiğim tipte biri değil. Saçları koyu renk, dalgalı ve çenesine kadar uzanıyor! Ve desenli bir kravat takıyordu, normalde erkeklerde hiç sevmem ama onda çok havalı ve şık duruyordu. Rob Lowe ve Adam Ant'ın karışımı gibi, biraz da David Bowie'yi andırıyordu. Ama çok daha iyi, anlarsınız ya? Tabii ki evet dedim ve sonraki üç şarkı boyunca birbirimizin yüzüne bakarak dans ettik. Daha sonra Victoria DJ'le sohbet etmeye başladı, ben de Thom Truman'la oturup bir içki içtim. Ve tahmin edemezsiniz ne oldu? O bir aktör. Evet, biliyorum! Ve benim gibi işsiz/dinlenen/özenti bir aktör değil. The Old Vic'te *Romeo ve Juliet*'te Benvolio rolünü oynuyor! Beni gelecek hafta izlemeye davet etti ve hayatımda hiç bu kadar heyecanlanmamıştım. V ve ben eve gitmeden önce beni öpeceğini umuyordum ama öpmedi ve şimdi onun dudaklarının tadını öğrenene kadar bir daha iyi bir günüm olmayacakmış gibi hissediyorum.

Vay canına, beni dinle. Muhtemelen yıllar sonra bu günlükleri okuyup, tanıştığımdan sadece beş saat sonra bir erkeğe bu kadar kapıldığım için kendime ne kadar ezik diye düşüneceğim.

Ama umarım öyle olmaz. İçimden bir ses, Thomas Truman'ı daha çok göreceğimi söylüyor.

Kolum ağrıyor, o yüzden seni bırakıp yatağıma gidip TT'nin dans eden yeşil gözlerini hayal edeceğim ve Whitney Houston'ın şarkısını kafamdan atmaya çalışacağım.

R x

ONBİRİNCİ BÖLÜM

İyi dinlenmiş bir kadın, iyi bir kadındır! Saçınıza ipek bir eşarp sarın, yüzünüze soğuk krem sürün ve yatağınızın yanına hafifçe ısıtılmış bir bardak süt koyun, böylece güzel bir uyku çekebilirsiniz.

MATILDA BEAM'IN İYİ KADIN REHBERİ, 1959

Son kırk dakikadır uyumaya çalışıyorum ama bir türlü uyuyamıyorum. Dışarısı hala aydınlık, yatak çok sert, Bay Belding çok gürültülü mırlıyor ve açıkçası kafam biraz karışık. Hayatındaki *tüm* sorunları nasıl çözeceğini düşünmek, mutlu ve dinlendirici bir gece geçirmeni sağlamaz. Kaygı vücudumu sarar, her sinir ucumu ateşler ve ayağımın eski yatağa tekrar tekrar vurmasına neden olur.

Dostum, sigara içmem lazım. Biliyorum, kesinlikle içmemeliyim çünkü bu beni öldürebilir falan. Ama *bir şeye* ihtiyacım var.

Yanımdaki yastığa uzanmış Bay Belding'i uyandırmamaya dikkat ederek yataktan sürünerek çıkıyorum ve deri ceketimin cebindeki acil durum Marlboro paketinden bir sigara alıyorum. Daha önce giydiğim dar kot pantolonumu ve mavi dantelli bluzumu giyiyorum ve koridora çıkıyorum. En az üç saatin senkronize olmayan tik tak sesleri dışında sessizlik hakim. Peach ve büyükanne muhtemelen derin uykudadırlar. Maun ağacından yapılmış duvar askısından anahtarı alıp, sessizce dışarı çıkıyorum ve yakut rengi halıyla kaplı merdivenlerden parmak uçlarında iniyorum. Koridordan ses çıkarmadan geçmek zor. Düşmemeye dikkat ederek, işe yaramaz nesnelerin etrafından eğilerek ve kıvrılarak ilerliyorum. Aslında oldukça iyi iş çıkarıyorum. *Entrapment* filmindeki Catherine Zeta-Jones'un seksi lazerden kaçışları gibi.

Binanın kapısını açıp ön merdivenlerden ikisini inip, güneşin ısısı hâlâ hissedilen üçüncü basamakta oturuyorum. Saat on buçuk ve henüz hava kararmadı bile. Büyükanнемin evinin karşısındaki lüks özel parkı muhteşem bir altın-pembe ışık aydınlatıyor. Vay canına. Burada yaşamak. Kapının önünde bir park. Greater Manchester'da bana en yakın park, yerel uyuşturucu bağımlısı Jimmy ve tüm uyuşturucu bağımlısı arkadaşlarının takıldığı yer.

Sigara yakıyorum ve bir iki dakika sonra arkamda kapının açıldığını duyuyorum. Kim olursa olsun merdivenlerden inebilsin diye kenara kayıyorum.

"Burada sigara içmemenizi tercih ederim," diyor yanımdaki İskoç aksanlı bir ses. Dönüp bakıyorum ve daha önce gördüğüm kıvrıkcık saçlı genç adamı görüyorum. Her şeyi bilen doktor. Tam da görmek istediğim kişi. *Hayır*.

"Bunu söylemek için mi dışarı çıktın?" diye soruyorum abartılı bir iç çekişle, o benim önümde durmuş, parkın güzel manzarasını engelliyor.

"Evet. Korkarım öyle."

"Pencereden beni *izliyor* muydun?"

"Şey, hayır," diye mırıldanıyor. "Klinik penceresi açıktı ve pis koku içeri giriyordu. İşıme konsantre olamadım."

Sigarayı ayağımın altında söndürdüm. "Neden hâlâ iş başındasın? Biraz geç olmadı mı?"

"Yaz okulu sınavına çalışıyorum. Doktor Qureshi binayı kullanmama izin verdi."

"Ne sınavı?"

"Şey, ben, ah, birkaç hafta sonra kadavra domuz modelinde ıslak laboratuvar aort diseksiyonu yapacağım ve teoriyi iyice öğrenmek istiyorum."

"Ooh. Tamam, bu bana hiç mantıklı gelmiyor, ama zor gibi."

"Öyle."

"Domuz... domuz mu demek?"

"Evet."

"Domuz üzerinde ameliyat mı yapıyorsunuz?"

"Hatalara meyilli stajyerler için domuz modelleri daha uygundur. İnsanlar üzerinde ameliyat pratiği yapmak istemeyiz. En azından şimdilik."

"İğrenç. Domuz hayatta mı olacak?"

"Hayır. Kadavra."

"Zavallı şey."

Sanki çok komik bir şey söylemişim gibi yüksek sesle gülüyor.

"Neden evinde çalışmıyorsun?" diye soruyorum.

Gözlerini ovuşturur. "Ev arkadaşlarım yeni evlendi. Yeni evlilerin yaptığı şeyleri yapıyorlar ve onların... sesleriyle konsantre olmak zor."

"Ne sesleri?" diye soruyorum masumca.

"Aşk sesleri falan." Kaşlarını çatıp, yerde yatan sigaramı, son turuncu közlerin griye dönüşmesini dikkatle izledi.

"Hay aksi. Şimdi ne var?"

"Onu öylece bırakamazsın."

"Tanrım. Küfür yok, sigara yok, bir dakikalığına bile yere bir şey bırakmak yok. Kimsin sen? Hayat Polisi mi?"

"Hayır. Ama bu çöp atmak. Fark ettin mi bilmiyorum ama burası çok güzel bir sokak. Böyle kalmalı."

"Tanrım, adamım." Sigara izmaritini parmak uçlarımla alıp, boş caddede yarış yeşili renkli çöp kutusuna doğru yavaşça yürüdüm ve içine attım. Geri döndüm, yerdeki temizlenmiş yeri işaret ettim ve ellerimi belime koydum. "Mutlu oldun mu?"

"Evet, teşekkürler. İngiltere'yi temiz tutuyorsun."

Ona sert bir bakış atarak beni rahat bırakmasını istiyorum. Gerçekten de merdiven basamaklarındaki tek kişilik acıma partime geri dönmek istiyorum.

Bir an beyaz önlüğüyle oynadı.

"Bir fincan çay ister misiniz?" diye soruyor sonunda. "Aslında biraz ara vermek iyi olur."

Ayaklarını sürüyerek bir ayağından diğerine geçer ve ellerini ceplerine sokar.

Kulaklarının uçları kızarır.

Aaaah, bu bakışı biliyorum. Doktor benden hoşlanıyor. Mavi dantelli bluz – her zaman işe yarar.

Ona gözlerimi kısarak bakıyorum. Oldukça sevimli görünüyor, sanırım. Biraz kısa boylu, ama güzel, parlak, koyu renk, kıvrıkcık saçları ve sıcak, uzun kirpikli kahverengi gözleri var. İnek tipli. Ama gerçekten çok sevimli.

Sanırım biraz öpüşmek beni neşelendirmek, günün stresinden sonra rahatlamama yardımcı olmak için makul bir yol olabilir.

"Alkollü içecek var mı?" diyorum.

Şaşırmış görünüyor. "Şey... Doktor Qureshi Müslüman, o yüzden hayır. Alkol içmem." "Anlıyorum. Çay olur."

Kaba bir şekilde başını sallıyor ve binanın lobisine geri dönüyoruz. Kliniğin kapısını açıyor ve içeri giriyoruz, büyük, rahat görünümlü koltukların ve duvarlarda iğrenç, çamurlu kalp resimleri olan şık bir bekleme odasından geçiyoruz.

Küçük, karanlık bir odaya giriyoruz. Pencereleer sonuna kadar açık ve hafif bir esinti, panjurları bir o yana bir bu yana sallıyor, sanki twist yapıyorlarmış gibi. Duvarın birinde iki ağır dosya dolabı var ve odanın ortasında, kalp ile ilgili bilimsel diyagramların olduğu ders kitapları ve kağıtlarla dolu bir masa var. Masanın köşesine atlıyorum ve bacaklarımı sarkıtıyorum.

"Burası senin ofisin mi,
Doktor?" "Evet."

"Çok küçükmüş. Burada insanları nasıl tedavi ediyorsunuz? Ben zar zor sığıyorum. Daha iri birini tedavi etmeniz gerekirse ne yapacaksınız? Güreşçiyi tedavi etmeniz gerekirse ne olacak?"

"Aslında hastaları tek başıma tedavi etmiyorum, bu yüzden dolap büyüklüğünde bir ofis sorun değil çünkü burada benden başka kimse yok. Ben yarı zamanlı asistanım. Dürüst olmak gerekirse, çoğunlukla idari işlerle uğraşıyorum, ama kardiyotorasik uzmanlık eğitimimi alırken özgeçmişimde iyi görünüyor ve her gün dahi bir cerrahın yanında olabiliyorum.

"Madem sadece idari işlerle uğraşıyorsun, neden beyaz önlük giyiyorsun?" Jamie'nin yanakları biraz kızardı. "Ben hala doktorum."

"Evet, ama burada doktorluk yapmıyorsun."

"Ben, ah... Sanırım görünüşünü seviyorum," diye itiraf ediyor ve utangaç bir şekilde omuz silkiyor, ardından şişedeki suyu küçük bir su ısıtıcısına döküyor.

Gülüyorum. Jamie utanarak gülümsüyor.

"Sen de kalp cerrahı mı olacaksın?" diye soruyorum, o da masasının çekmecesinden iki kupa çıkarıyor. Biri NHS kupası, diğeri ise her tarafında küçük pembe kalpler var. Bu adam kalpleri çok seviyor.

"Evet, planım öyle."

"Zor bir iş gibi görünüyor."

"Öyle. Ama seviyorum." Elini sakallarına sürer. "Senin mesleğın ne, Jess?"

Hmm. Mesleğim *ne*? En iyi arkadaşını aşağı çeken kişi mi? Büyükannelelerini rahatsız eden kişi mi? Uyuşturucu bağımlısı Jimmy'nin gelecekteki en iyi arkadaşı mı? Kim bilir artık?

Hızla konuyu daha kolay bir şeye çeviriyorum.

"Çayı sen yapmana gerek yok, biliyorsun," derim, kaynayan su ısıtıcısını işaret ederek.

"Pardon?" Jamie arkasını döndü. "Sen istediğini sanmıştım..."

"Öpüşmeye geçebilir miyiz?"

"Anlamadım?" Kaşığı düşürür; yere çarparak ses çıkarır. "Anlamadım..."

"Hadi ama, Doktor. Beni buraya davet etmenin sebebi benden hoşlanman değil miydi?"

O kekeler ve çay poşetiyle oynar. "Şey... evet. Sanırım dedi, ama..."

"Sorun değil. Sakin ol. Ben diğer kızlar gibi değilim. Beni etkilemek için çaba sarf etmene gerek yok."

Kaşlarını kaldırıp ayaklarına bakar.

Çok uzun ve garip bir anın ardından iç çekip masadan atladım.

"Dinle, Doktor. Çay ikramın için teşekkürler..."

Ama cümlemi bitiremeden Jamie yanıma gelip beni masaya nazıkçe itti.

"Öpüşme kısmı kulağa hoş geliyor," diyor ve elimi tutuyor. "Evet," diyorum omuz silkerek. "Genelde öyledir."

Ve öpüşüyoruz.

* * *

Doktor Jamie masasında otururken ben masanın önünde duruyorum. Öpüşüyoruz. Hem de çok ateşli bir şekilde. Sanki daha önce hiç kadınla birlikte olmamış gibi vücudumun her santimini okşuyor. Geri çekilip bana ciddi bir ifadeyle bakıyor. Bilemiyorum, belki de daha önce hiç kadınla birlikte olmamıştır. Oldukça beceriksiz. Belki de ben onun ilk deneyimi. Tanrım. Belki sonra sarılmak isteyecektir. O olmadan kaçmanın bir yolunu bulmalıyım.

Her halükarda, seksi zamanlar geçirmenin, beklediğim gibi, hayatımın başarısızlığından en iyi kaçış yolu olduğunu inkar edemem.

Jamie ellerini sırtımda gezdirip beni masadan indiriyor, böylece ayağa kalkıyorum. Popomu tutup beni kendine çekiyor. Sertleşmiş penisini üzerimde hissediyorum ve heyecanlanıyorum. Elini saçlarımın arasından geçirip at kuyruğumu hafifçe çekiyor.

Oooh, tamam. Kesinlikle ilk seferi değil. Umarım daha sert çekmez, yoksa saç uzatmalarımı koparır ve bu anı mahveder. *Dur, dur, saçımı bırak.*

"Hiç böyle bir şey yapmadım," diye mırıldanıyor, nefes nefese ve yanakları kızarmış.

"Ne gibi?" diye soruyorum, boynunu öperken.

"Birini önceden tanımadan... ama sen... Bunun olduğuna inanamıyorum. Nasıl oldu bu? Hem de iş yerinde... Şu anda olanlara inanamıyorum..."

Sözleri kesilir ve geri adım atarak gömleğinin düğmelerini açar, gözleri şehvetle parıldıyor.

"Nasıl buluyorsun?" diyorum, gömleğinin yakasını çekerek onu tekrar kendime doğru çekiyorum.

"Harika." Kararlı bir şekilde başını sallar. "Aslında mükemmel."

Tekrar öpüşmeye başlıyoruz ve işler hızla ilerliyor. Kendimi bırakmak, endişelenmemek ve suçluluk duymamak, etrafımı saran şaşırtıcı derecede güçlü kolların rahatlığını hissetmek çok güzel. Seks harika değil mi?

Jamie'nin ofisine bağlı başka bir odaya giriyoruz, mavi kağıtlarla kaplı yüksek bir tek kişilik yatak ve tonlarca kutu ve metal arabaların bulunduğu bir tür muayene/depo odası.

Jamie'nin kemerini çözdüm ve o da mavi dantelli bluzumu ve sütyenimi çıkardı. Avucunu göğsüme bastırdı ve inledi. Pantolonunu aşağı çekerek bir bacağı çıkardı, hala beni öpmeye devam ediyordu, şimdiye kadarki cinsel maceralarımda hiç karşılaşmadığım bir hevesle. Diğer pantolon paçası sıkışmış gibi görünüyordu. Çıkarmaya çalışırken biraz zıpladı.

Gülüyorum. "Acele et,

Doktor." "Deniyorum.

Güven bana."

Belinden öne eğilerek pantolonun paçasını tuttu, ama sonra bir şekilde fazla eğildi ve metal bir arabaya devrildi.

"Ah!" Yere düşer ve bir yatak kabı kulağına çarpar. "Kahretsin, iyi misin?" Hemen yanına koşarım ve gülmemeye çalışırım. Ne salak adam.

"Ah," der, dirseğini ve sonra kulağını ovuşturur.

"Umarım ameliyathanede bu kadar koordinasyonsuz değilsindir." "Ah!"

diye tekrar bağırır, bana kasıtlı ve huysuzca dudak bükerek kolunu sıkıca tutarak.

"Yarayı göster."

Gömleğinin kolunu sıyırıp dirseğinde beliren morarmış şişliği gösterir. Gözleri yaşarır.

"Lanet olsun," diye inliyor.

"Burada lanet olası diyemezsin," dedim, kötü bir İskoç aksanıyla. Bana alaycı bir gülümseme attı.

"Duralım mı?" Giysilerimizin durumunu işaret ettim.

"Hayır. Hayır," diyor cesurca. "Sanırım başarabilirim." "Çok cesursun."

Sonra, tek kelime etmeden, tekrar yukarı çıkıp sanki hayatı buna bağılıymış gibi beni öper.

* * *

Ertesi sabah saat 9.30'u biraz geçmişti ve Doktor Jamie ile ben, Jamie'nin patronu gelmeden ve klinik saat 10'da açılmadan önce çılgınca giyinip temizlenmeye çalışıyorduk. Neredeyse bütün gece sevişmiştik. Şey, sabah 5'e kadar, yorgun ve sersemlemiş bir halde klinikteki yataklardan birine yığıldığımız ana kadar. Şaşırtıcı bir şekilde, çok da güzeldi. Doktor Jamie, her şeyi yaptığı gibi, derin bir konsantrasyon, biraz garip bir nezaket ve bolca coşkuyla sevişti.

"Sütyenimi bulamıyorum!" diye mırıldanarak panik içinde üstümü giymeye çalışıyorum. "Kahretsin. O sütyeni çok seviyorum."

"Burada." Jamie klinik yatağının çarşafının altından sütyenimi alıp bana fırlatıyor. "Yastık olarak kullandım."

Üstümü çıkarıp sütyenimi giyecek vaktim yok, onun yerine askıyı bileğime doluyorum.

"Gitmem gerek. Kahvaltı iki saat önceydi galiba," diyorum ve skinny jean'imi bacaklarımdan mümkün olduğunca hızlıca çekiyorum, ki bu pek de hızlı olmuyor.

Jamie başını sallar ve ıslak buklelerini eliyle tarar. "Tamam, peki. Bu hafta boyunca buralarda mısın?"

Ona yarın ayrılacağımı ve muhtemelen bir daha asla görmeyeceğimizi, çünkü hayatımın karmakarışık olduğunu ve dünyada hiç arkadaşım olmadığını ve bunun benim hakkımda ne anlama geldiğini açıklamayı düşünüyorum. Ama ortam hafif ve bir gecelik bir ilişkiye boktan durumumu açıklamak istemiyorum, zamanım da yok.

"Tabii, tabii. Buralarda olurum."

"Güzel. Tamam. Seni ararım, olur mu?"

"Arayacak mısın?" Dişlerimi göstererek gülümsüyorum. "Tamam, büyükanne dışarı çıkmama izin verip vermeyeceğini sorayım."

Kulakları yine kızardı. Kıkırdandım. "Görüşürüz," dedim daha nazikçe. "Bunu yapmaktan hoşlandım."

Uykudan uyanmış yüzünde, *az önce harika bir seks yapmış gibi* kocaman bir gülümsemeyle bana el sallar.

Tanrı seni korusun.

* * *

Hızla lobide geri dönüp merdivenleri çıkıyorum. Neden bu kadar çok merdiven var? Her adımda uyluk kaslarım yanıyor.

"Ah. Ah. Ah... Ah," diye kendime fısıldayarak yukarı çıkıyorum. Bir dahaki sefere bütün gece sevişmek istersem ısınma hareketleri yapmalıyım.

Ah.

Tanrım, çok geç kaldım.

Kapının açılma sesiyle Peach mutfaktan koşarak çıkıp elinde güzel çiçek desenli bir fincan tabağıyla koridora girer. "Neredeydin?" diye fısıldayarak eski bir KitchenAid'i kenara itip endişeyle gözlerini bana diker. "Gittiğini sandık! Bayan Beam çok üzüldü."

"Oh, üzgünüm. Ben, şey, sabah koşusu yapmaya çıktım." "Üç saatlik koşu mu?"

"Koşmayı seviyorum." Omuzlarımı umursamazca silkiyorum. "Neyse, Bay Belding hala burada ve tüm eşyalarım da burada. Onları burada bırakmazdım!" Parlak renkli poster boyalarıyla dolu bir karton kutunun üzerinden atlıyorum.

Peach dolgun dudaklarını büzüştürdü, çilli burnunun üstünde küçük bir kaş çatma belirdi. "Buradan geçerken yine takılıp düşmemeye dikkat et. Bayan Beam, yayıncının hanımefendisiyle çizim odasında toplantı yapıyor. Hiç iyi gitmediğini sanıyorum, onları rahatsız etmek durumu daha da kötüleştirebilir."

Çizim odası mı? Burası eski zamanlarda mı?

"Neden iyi gitmiyor?"

Peach'in gözleri "çizim odası"nın kapısına kayar. "Sadece birkaç kez çay götürmek için içeri girip çıktım ama anladığım kadarıyla yayıncılar Matilda'nın kitaplarını yeniden basmak için teklifte bulunmak için gelmemişler, kitaplarını yeniden basmakla kesinlikle ilgilenmediklerini ve bu konuyla ilgili mektuplar göndermemesini söylemek için gelmişler. Sanırım ona olan saygılarından dolayı bizzat birini göndermişler."

"Oh, çok kötü." Bir anlık sempati duydum. Yayıncı tarafından reddedilmek. Büyükanmemle bu konuda ortak noktamız var.

"Çok yazık," dedi Peachy, örgüsünün ucuyla oynayarak. "Tanrı bilir şimdi ne yapacağız."

"Bir şeyler çıkar, eminim. Her zaman çıkar." Peachy'nin koluna hızlıca vuruyorum. "Onları rahatsız ettiğin için endişelenme. Artık bu koridorda profesyonelim. Bak." Yıkılmış bir kalay yatak iskeletinin yanından geçmek için yana doğru dönüyorum ve daha bir adım atmadan, vücudumun dışarı çıkan bir kısmı

vücudumun dışarı çıkan bir kısmı, üstünde bir bowling topu bulunan dengesiz bir masaya çarptı ve top yere düşerek büyük bir gürültü çıkardı.

"Siktir," diye tısladım.

Peach elini yanağına koyar. "Aman Tanrım."

Salonun kapısı hemen açılır ve adaçayı yeşili bir takım elbise ve soluk altın rengi bir eşarp-şal giymiş büyükannem dışarı çıkar. Beni gördüğüne çok rahatlamış görünüyor, ta ki gözleri aşağıya inip bileğimden sarkan pembe sütyeni fark edene kadar. Sonra bakışları yavaşça yukarı doğru kayar ve ben onun saç stiline, az önce şiddetli bir seks yapmış birine ait olduğunu düşünürüm. Elinin tersini alnına bastırır.

"Neredeydin sen?" diye yalvarırcasına sorar. "Ben sandım ki... Sandım ki..."

"Üzgünüm! Dışarıda koşuyordum."

"Koşmak mı? Kaçmak mı? *Nereye* koşuyordun?" "Sadece... etrafta. Koşmayı seviyorum."

Bana dün olduğu gibi endişeli bir bakış attı. Sinirlenerek kollarımı kavuşturdum. Ve sanki işler daha da saçma hale gelememiş gibi, büyükannemin omzunun arkasından bir kafa çıktı. Güzelce boyanmış saçları ve hayranlık dolu, göz kamaştırıcı bir gülümsemesi olan tanıdık bir kafa.

"Jessica Beam? Ne güzel! Sütyeni bilezik olarak kullanmak ne harika, ne soyut bir fikir. Çok yaratıcısın!"

Valentina Smith büyükannemin evinde ne arıyor?

ON İKİNCİ BÖLÜM

İyi bir kadın her zaman kendinden emin olmalıdır. Siniri bozulsa bile sakın ve zarif bir tavır sergilemelidir.

MATILDA BEAM'IN İYİ KADIN REHBERİ, 1959

"İnanamıyorum. İnanamıyorum," diyor Valentina. "O güzel sesi duydum ve 'Acaba?' diye düşündüm. Tatlı Jessica Beam burada olabilir mi? Evet, sensin!"

Salona geçtik ve şimdi büyükannemin turkuaz ipek pufunun etrafında oturuyoruz. Pufun üzerinde, çay yapmak için gerekli tüm eşyaların bulunduğu kalaydan bir tepsi var. Valentina, sanki bu ev onun eviymiş ve biz de misafirleriymişiz gibi, kendinden emin bir şekilde çayları fincanlara döküyor. Valentina Smith'in, Peach'in bugün büyükannemi rehberleri hakkında ziyaret edeceğini söylediği yayıncılık sektörünün önemli ismi olduğunu anlıyorum. Southbank Press. Tabii ya. Summer'ın dediği gibi, onlar herkesi yayınlıyorlar.

Ben hariç.

Nazıkçe selam veriyorum ama Valentina'nın gülümsemesine karşılık vermiyorum. Bu kadın, Summer ve benim bir kitap anlaşması yapacağımızı söylemişti, ama sonra eski sevgilisini aşağıladığım için vazgeçti. Tamam, *kazara* eski sevgilisine şampanya döktüm. Ama yine de. Bu fikre çok hevesliydi ve partiden dolayı vazgeçmesi, bence oldukça kararsızca.

"Anlamadım," dedi büyükannem, sıvı mavi gözleri benden Valentina'ya, sonra tekrar bana kaydı. "Siz tanışık mısınız?"

"Oh, Matil, Jess ve ben eski arkadaşız." Valentina, mükemmel renkteki saçlarını geriye atarak sıcak bir kahkaha atar. "Daha fazla kalamayacağım için çok üzgünüm, çünkü bu..." Bir parmağıyla beni, diğer parmağıyla büyükannemi gösterir. "Gerçekten muhteşem bir an. Büyükannesi ve torunu!"

Jessica, seni gizli yetenek. Saygın kitapçı soyundan geldiğini hiç söylememiştin. Gülümse. *Tabii* ki. Bilmeliydim! İkiniz de yazar, ikiniz de olağanüstü yetenekli. Matil, Jessica'nın Southbank Press'i reddettiğine inanabiliyor musun? Sanırım daha önce hiç reddedilmemiştim. Çok hayal kırıklığına uğradım. Hayal kırıklığımdan ofisimdeki buzdolabına tekme attım. Şimdi bozuk. Tıpkı kalbim gibi."

Reddedildi mi? Ne?

"Ben seni reddetmedim," diyorum öfkeyle. "Sen *bizi* reddettin!"

Valentina'nın kaşları çatıldı. "Partide sana söyledim! Neredeyse kesinleşmişti. Tabii biraz çakırkeyiftim ama kitaplar söz konusu olduğunda asla geri alamayacağım sözler vermem. Summer, başka bir yöne gitmeye karar verdiğini söylediğinde, hem de televizyon, kalbim kırıldı. Aramızda bir bağ olduğunu sanıyordum! Utanmana gerek yok Jess. Her zaman kazanamam ama genelde kazanırım

...

İnanmıyorum. Summer gerçekten beni mahvetti. *Summer in the City* için kitap anlaşması teklif edildi, ama o reddetti çünkü parlak bir Amerikan TV yapımcısı ilgilenmişti ve o iş için bana ihtiyacı yoktu. Kitap için bana ihtiyacı olacaktı. Ne halt yiyor bu? Hayal kırıklığı boş midemi kemiriyor. Her şeyi daha da kötü yapan şey, bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmaması.

"Jessica, sen yazar mısın?" diye soruyor büyükannem, sandalyesinde öne eğilerek. "Neredeyse yayınlanacaktım," diyorum karanlık bir sesle. Lanet olası Summer.

"Jessica harika bir yazar," diyor Valentina neşeyle, sonra duraksıyor. "Dur. Sen bunu neden bilmiyordun, Matilda? Sen onun büyükannesisin."

"Uzun hikaye," dedik büyükannem ve ben aynı anda.

"Uzun hikayeleri çok severim. Aceleyle gitmem gerekmesi ne yazık. Belki bir ara bir gin tonik içerken anlatırsın, Jess? Bana bir e-posta at, takvime ekleriz." Büyükanneme dönüyor. "Ve bir kez daha, Matilda, sana yeniden baskı teklifi yapamadığım için çok üzgünüm."

Büyükannem sandalyesinden kalkar, endişeyle ince ellerini ovuşturur. "Bayan Smith, *lütfe*n bir daha düşünün. Günümüz kadınları benim kitaplarımdan, yılların deneyiminden çok şey öğrenebilirler. Günümüzde kadınların davranışları... Hiç zarif değiller! Hiç terbiye yok! Ev işleri yapmayı bilmiyorlar! Böyle iyi bir erkek bulmayı nasıl düşünebilirler..." Sesi kesilir ve

Parlak pembe Wonderbra'ya bakıyor. Onu çözüp popomun altına sıkıştırıyorum.

"Oh, Jess, bunu sevgili Matilda'ya açıklamama yardım et," diye yalvarır Valentina, büyükbaba saatine gizlice bakarak. "Belki sana dinler. Southbank Press, 1950'lerde yayınlanan *Good Woman* rehberlerini yeniden basamıyor çünkü 2014 yılında satılmayacaklar. Ellerim bağlı."

Büyükannemin kırmızı çerçeveli gözlüklerinin ardında kocaman gözleri yaşlarla parlıyor. Çok çaresiz görünüyor. Onun için çok üzülüyorum. Ama Valentina haklı.

"Üzgünüm Matild... *Büyükanne*. Korkarım ki, tanıdığım hiçbir genç kadın bu günlerde eski kişisel gelişim tavsiyelerine kulak asmaz," diyorum nazikçe. "Artık alakasızlar. Yani, artık böyle şeyler düşünmüyoruz."

Büyükannem sinirle ellerini havaya kaldırarak iç çekiyor. "Sen, canım, neredeyse otuz yaşında ve kocan yok! Bu çok anlaşılmaz. Bu... *üzücü*."

"Hey, ben üzgün değilim!" Diye öfkeyle kanepeden kalkıyorum. "Neredeyse otuz da değilim. Yirmi sekiz yaşındayım. Evlilik genel olarak aptalca bir fikir olmasının yanı sıra, bekar olmak benim *tercihim*. Hayatımı seviyorum. Ben buyum. Genç, bekar ve heyecana hazır. Feminist ve bağımsız bir kadınam ve bunu seviyorum. Çok çalışıyorum, çok eğleniyorum, çok parti yapıyorum ve canım ne isterse onu yapıyorum, tamam mı? Bu *üzücü* olmanın tam tersi."

"Bravo, Jessica!" Valentina alkışlıyor. "Bravo!"

"Aman Tanrım. Aman Tanrım." Büyükannem kırıksık avuçlarını yanaklarına bastırır. "Bana bu şekilde yaşamayı *seçtiğini* mi söylüyorsun? Bunun sadece... korkunç bir bunalımın parçası olduğunu sanıyordum. Tanrım. Bu, saç renginin yardım çağrısı *değil*, bilinçli bir karar olduğu anlamına mı geliyor?"

Nefesimi tutarım. Gözyaşlı gözleri ve endişeli bakışlarının altında, Matilda Beam'in tavırları çok sert. Ve henüz bitirmemiştir. "Senin işin yok, Jessica. Evin yok. Bana para için geliyorsun, canım. Bu şekilde yaşamak seni hiç mutlu etmiyor gibi görünüyor."

"Tanrım," diyor Valentina, şimdi iyice eğlenmeye başlamış. "Tanrım."

"Güzel platin sarı saçlarıma dokunma!" diye şikayet ediyorum. "Şu anda çok mutlu değilim, itiraf ediyorum. Aslında işler oldukça kötü. Ama *genel olarak* mutluyum! Senin hiç sahip olmadığın kadar özgür ve eşitlik içindeyim. Bu harika bir şey. Sen de şu anda pek iyi durumda sayılmazsın, değil mi? Meteliksizsin, tüm eşyalarını biriktiriyorsun ve odan

porcelain bebeklerle dolu bir odan var. Senin hayat tavsiyelerin, bugünün havalı ve cesur genç kadınlarına hiç uymayacağına eminim."

Büyükanmem nefesini tutar, yanaklarında iki pembe leke belirir.

"Sana garanti ederim, benim tavsiyelerim her zaman ve her dönemde yüzde yüz etkilidir," der, uzun kollarını göğsünün önünde kavuşturarak.

"Eh, ben öyle sanmıyorum," diye homurdanırım.

Valentina ikimiz arasında bakarak, yüzünde çok eğlenmiş bir gülümsemeyle. "Aile benzerliği *inanılmaz*."

Yüzüm kızarır. Koşmaya, duş almaya, kafamı boşaltmaya, buradan gitmeye ihtiyacım var.

"Artık gidebilir miyim?" Kapıyı işaret ediyorum.

"Ben de gerçekten gitmeliyim," diyor Valentina neşeyle. "İkinizi görmek çok güzeldi. Jessica, seni görmek özellikle harika bir sürpriz oldu."

Kapıyı açtığımda, Valentina hemen arkamda, büyükanmem aniden nefesini tutarak bağırdı: "Durun! İkiniz de. Bir dakika. Gitmeyin! Bu günlerde benim tavsiyelerimin işe yarayacağını kanıtlayabilirim. Bir fikrim var! Size göstereceğim!"

Valentina'nın yüzü sempati dolu bir ifadeye büründü. "Gerçekten çok üzgünüm, Matil. Gerçekten. Bu imkansız. Umarım sen..."

"Mümkün!" Büyükanmem Valentina'nın sesini bastırarak çığlık attı. "Jessica bana kanıtlamama yardım edecek!"

"Anlamadım?" diyorum.

"Güzel Jessica mı?" Valentina bir an için gözlerini kısar, sonra başını sallar. "Tamam, devam et."

Büyükanmem bana bir bakış atar ve Valentina'ya doğru bir adım atar.

"Eğer benim ipuçlarımı kullanarak Jessica'yı İyi Kadın'ın vücut bulmuş hali haline getirebilirsek, bu rehberlerin işe yaradığını ve yeniden yayınlanmaya değer olduğunu kanıtlar."

"Bu, hayatımda duyduğum en aptalca şey," diyorum alaycı bir şekilde. "Ve dürüst olmak gerekirse, oldukça küstahça."

Büyükanmem küfüründen irkilir, ama beni görmezden gelir ve sanki ben odada yokmuşum gibi Valentina'ya devam eder.

"Zavallı Jessica'nın görünüşünü düzeltir, tavırlarını ve duruşunu, kadınsı becerilerini, iyi bir erkeğin yanında nasıl davranması gerektiğini çalışırız..."

Terbiye mi? Terbiye dersi alması gereken Matilda Beam!

"Görünüşüm gayet iyi!" diye araya girdim. "Ve inan bana, kadınsı becerilerim bolca var. *Bolca*. Tanrım." Odadan çıkmak için bir kez daha döndüm, ama

Valentina beni geri çağırdı.

"Bir saniye bekle, Jessica." Düşünceli bir şekilde parmağını çenesine koyar. "Devam et, Matilda, bunu duymak istiyorum."

Durdum. Valentina onu dinliyor mu? İnanamadan başımı sallayarak burnumdan hava çıkardım.

Büyükannem devam etti. "Jessica'ya aşık olacak iyi bir erkek bulmak için ilk kitabımı kullanabiliriz, *Matilda Beam'in Aşk ve Romantizm Rehberi*."

"Ve bu deneyimi anlatan bir kitap mı yazacağız?" Valentina düşünür. "Yani... bir flört rehberi mi? Kadınlara, rehberlerindeki teknikleri günümüzde nasıl kullanacaklarını gösteren *eski* bir flört rehberi mi?"

"Aynen öyle." Büyükannem, Valentina'nın yeniden ilgisini fark ederek yavaşça başını sallar. "Aynen öyle."

"Tanrım, yine vintage mi?" diye söyleniyorum, sabrımı kaybetmemeye çalışarak. "Alınma ama, vintage'in "eski bok"un modağa uygun bir kelimesi olduğunu artık herkes biliyor."

"Aslında Jess, en son çıkan en çok satan kurgu dışı kitabımız harika bir vintage ikindi çayı yemek kitabıydı," diyor Valentina alaycı bir gülümsemeyle.

Vintage ikindi çayı yemek kitabı mı? Bu, şimdiye kadar duyduğum en iğrenç ve en şirin şey olabilir.

"Vintage tarzı şu anda çok moda," diye onaylıyor. "*Akıllıca* düşünmüşsün, Matil."

Valentina beni kapının yanında bırakıp kanepeye geri oturuyor, artık acelesi yok gibi görünüyor. Çantasından bir kalem ve siyah bir Smythson defter çıkarıyor. Deftere hiçbir şey yazmıyor, ama iğne gibi keskin kalemmini havaya doğrultuyor.

"Hmm. Peki ya... *1955'te Bir Erkeği Nasıl Yakalarsın?*" diye mırıldanıyor birkaç saniye sonra.

Ona boş boş bakıyorum. Büyükannem sevinçten parıldıyor.

"İşe yarayabilir..." Valentina gözlerini kısar. "Jessica Beam'in tamamen modern bakış açısıyla denenmiş ve test edilmiş vintage flört ipuçlarıyla dolu *yepyeni* bir kitap. Beğendim. Ve tabii ki, yeniden canlanan ilgi, sonunda orijinal kitapların yeniden basılmasını da düşünebileceğimiz anlamına gelir."

"Oh!" Büyükannem ellerini boynuna koyar, yanakları zevkten kızarır. "Bayıldım!"

"Matil, sence bu adamı tuzağa düşürmek ne kadar sürer?" diye sorar Valentina.

"Jessica Bonham Square'de kalırsa ve tüm zamanımızı bu projeye ayırırsak, iki ila dört haftadan fazla sürmez." Büyükanнем beni baştan aşağı süzer. "Yapacak çok iş var, ama daha kısa bir süreye sıkıştırabiliriz."

"Bir dakika, durun," diye araya giriyorum, ikisi arasında bakışarak. "Yani siz, iki ila dört hafta boyunca bu evde kalmamı, görünüşümü ve davranışlarımı tamamen değiştirip, sanki bir bilim deneyiymişim gibi, rastgele bir ahmağı kendimle çıkmaya ikna etmemi mi istiyorsunuz?"

"Çıkmak için değil. Sana derinden *aşık* olması için," diyor büyükanнем mutlu bir şekilde. Valentina da onaylayarak gülümsüyor ve defterine bir şeyler yazıyor.

Onlara elimi sallayarak veda ediyorum. "Sonra da bunu yazmamı mı istiyorsunuz?"

"Evet," diyorlar, sanki bu saçma, tamamen geri kafalı, tamamen aşağılayıcı bir teklif değilmiş gibi.

İkisine de deliymiş gibi bakıyorum. İki gün kalmak niyetiyle geldiğim bu yerde, bu garip yeni büyükanнемin davranış ve tarzını öğrenmek, bir erkeğin peşinden koşup onu – kusmak istiyorum – bana aşık etmek için uğraşmak mı? Bu tam anlamıyla iğrenç, zamanımı geçirmek isteyeceğim her şeyin tam tersi. Evet, yazar olmak istiyorum. Evet, bir kitap anlaşması yapmak istiyorum. Ama *böyle* değil. Bir adam için kendimi tamamen değiştirmek gibi bir fikre tamamen karşıyım. Hayır, olmaz.

Büyükanнемin kocaman gözlerinin umutla dolduğunu görüyorum ve boynum karıncalanmaya başlıyor.

"Bakın, çocuklar." Kapı yönünde geri çekiliyorum. "Teklifiniz ve her şey için çok teşekkürler, ama, şey, hayır, teşekkürler. Ben "görünüşümü", "davranışlarımı" ve "kadınsı becerilerimi" olduğu gibi seviyorum. Size iyi şanslar. Ben gidiyorum. Duş almam lazım, sonra koşmaya gideceğim."

"Ama az önce koşmaya çıkmadın mı?" "Koşmayı seviyorum."

* * *

Yirmi dakika sonra duştan çıkıp en sevdiğim koşu kıyafetimi giydim: likralı kısa üst ve yumuşak gri eşofman altı.

Güzel parlak sarı spor ayakkabılarımın bağcıklarını bağlarken yatak odasının kapısı çalındı.

"Jessica, girebilir miyiz?"

Büyükannem.

"Seni yaramaz ördek yavrusu, Jessica, bizi içeri al. Seninle konuşmak istiyoruz." Ve Valentina.

Neyin var onların? Onlara fikrinizle ilgilenmediğimi söyledim. Valentina neden bunu düşünüyor ki? Southbank Press'te ilk tanıştığımızda çok akıllı bir kız olduğunu düşünmüştüm. Meğer o da büyükannem kadar deliymiş. Aceleyle yatağa atılıp yorganın altına giriyorum ve yorganı başımın üstüne çekiyorum. Uyuduğumu sanırlarsa giderler. Kimse uyuyan birini rahatsız etmez.

Tabii ki bu insanlar hariç.

Kapının açıldığını ve Valentina ile büyükannemin halı üzerinde yürüyen sessiz ayak seslerini duyuyorum. Mahremiyet ihlali diye buna derim. Evet, burası benim evim değil, ama yine de burada birçok özel şey yapabilirdim. Aynada öldürücü bakışlarımı çalışıyor ya da mastürbasyon yapıyor olabilirdim. Tanrım.

"Uyuyor mu?" diye merakla soruyor büyükannem.

Gözlerimi sıkıca kapatıp derin bir uykuya dalmış gibi yapıyorum. "Hmm.

Spor ayakkabı giymiş," diyor Valentina, "Çok güzel, cesur sarı spor ayakkabı. Bayıldım Jess. Gerçekten çok beğendim."

Kahretsin. Ayaklarım yatağın ucundan dışarı çıkmış. Doğu'nun Kötü Cadısı gibi onları rahatça geri sokuyorum.

"Evet, bence uyanık ve bizden kaçmaya çalışıyor," diyor Valentina.

"Ne tuhaf bir davranış."

"Jess, uyanık olduğunu biliyoruz," diyor Valentina sert bir sesle. "Matilda ve ben bu yeni fikir hakkında konuşuyorduk ve gerçekten çok heyecanlandık. *1955'teki gibi bir erkeği nasıl yakalayabiliriz*, bu benim listeme çok yakışacak. Özellikle de *Summer in the City* artık ne yazık ki bir seçenek olmadığına göre."

"Ve Bayan Smith yakalayabileceğimiz adamı çoktan buldu," diye ekledi büyükannem. "Leo Frost adında iyi bir beyefendi."

Ben boğulur gibi öksürürüm ve bunu hızlıca esneme/uykulu burun çekme sesiyle gizlerim. Leo Frost mu? Valentina Smith ne halt ediyor? O benden nefret ediyor. Ben de ondan nefret ediyorum. Valentina da ondan nefret ediyor. Üstelik beni anında tanır.

"Seni tabii ki kılık değiştiririz," diyor Valentina sanki aklımı okumuş gibi.

"Ve onunla olan kişisel deneyimlerime rağmen, belki de

bunun yüzünden, onun *mükemmel* bir seçim olduğuna inanıyorum. Londra'nın en ünlü, sonsuza kadar bekar, kalpsiz bekarı. Leo Frost'tan gerçek aşkını ilan etmesini sağlayabilirsen, kitap en çok satan kitap olur."

"Ve benim *İyi Kadın* rehberlerim yeniden basılacak. Jessica, evim kurtulabilir! Her şeyi kurtarabilirsin."

Duygusal şantajın en üst seviyesi.

Valentina boğazını temizledi. "Ve tabii ki avans da verilecek.

Beş bin pound peşin."

Ne? Beş bin mi? Beş bin. Şu anki banka hesap bakiyem gözümün önüne geliyor: yirmi üç peni. *Limit aşmış*.

Yorganın üstünden kafamı çıkarırım, mirket gibi. Büyükanneimin elleri heyecandan titriyor.

"Beş bin sterlin mi?" diye soruyorum, emin olmak için.

"Başlangıçta," diye cevaplar Valentina kendinden emin bir gülümsemeyle.

"Eğer iyi giderse, olanaklar sınırsız."

Büyükanneime bakıyorum. Neredeyse çılgılık atacak. "Adam Leo Frost olmak zorunda mı?"

"Daha iyi birini düşünemiyorum. Bunun ne kadar iyi bir hikaye olacağını sen de görüyorsun."

"Gerçek adımları kullanmam gerekiyor mu?"

"Evet. Matilda Beam ve Jessica Beam. Aile dinamikleri net olmalı."

"Şey... Her şey fena halde başarısız olursa beş bin doları alabilir miyiz?"

"Umarım öyle olmaz, ama evet. Avanslar böyle işler."

Vay canına. İki ila dört haftalık iş için beş bin doların yarısı *garantili*. Bu proje ne kadar anlamsız olursa olsun, bunu yapmaktan ne kadar nefret edersem edeyim, benim durumumda bu kadar parayı reddetmek zor. Bu parayla Tayland'a gidebilirim. Hatta Fiji'ye bile gidebilirim. Bu benim için bir sıçrama tahtası, yeni bir başlangıç olur. Kendimi gün batımında sahilde, armut şarabı ile doldurulmuş yarım hindistan cevizi yudumlar, yepyeni bir ipek tulum giymiş ve Pink Floyd'un *Dark Side of the Moon* albümünün melodisine uyarak sallanırken hayal ediyorum. Reddedemeyecek kadar cazip.

"Tamam. Kabul ediyorum."

Büyükanneim, hiç de kendinde değilmiş gibi gözyaşlarına boğulur ve "Tanrıya şükür" ve "Ne gün ama!" diye mırıldanır, sonra odadan koşarak

Valentina sadece yatağa eğilip elimi sıktı.

"Tabii ki, kitabın ilk yirmi bin kelimesini dört hafta içinde teslim etmelisin," diyor mutlu bir şekilde.

Neye razı oldum ben böyle?

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İyi bir kadının cildi her zaman nemli, taze ve pürüzsüz olmalıdır. Mükemmel erkek, kuru veya lekelili ciltten uzak durur ve bu ne yazık olur!

MATILDA BEAM'IN AŞK VE ROMANTİZM REHBERİ, 1955

Büyükannem mücevher renginde ciltli kitaplardan oluşan uzun bir yığını getirip, sanki bana dünya barışının çözümünü sunuyormuş gibi uzatıyor ve Valentina'yı uğurlamak için aceleyle odadan çıkıyor. Yatağın ucuna uzanıp yığının en üstündeki kitabı seçiyorum.

Matilda Beam'in Aşk ve Romantizm Rehberi

Kitabı burnuma yaklaştırıp kokladım ve anında hapsirdim. Eski kokuyordu. Kaba, koyu pembe, kumaş kaplı kapağı parmağımla okşayarak kitabı açtım. İç sayfada, bir elinde şampanya kadehi, diğer eliyle kameraya doğru zarifçe uzanmış, art deco tarzı bir nişan yüzüğünü gösteren bir kadının siyah beyaz fotoğrafı var. Muhtemelen büyükannem. Genç görünüyor, yirmi yaşlarında. Ve çok seksi! Acı gerçeğin ötesinde, annem gerçekten çok güzeldi, ama Matilda Beam bambaşka bir şey. Tek renkli fotoğraftan saçlarının tam rengini anlayamıyorum, ama oldukça koyu ve omuzlarına kadar uzanan muhteşem dalgalı bir saç modeli var. Kaşlarını kaldırmış ve eteği havada uçan bir elbise giymiş, bu da belini çok ince gösteriyor. Fotoğrafın altında kısa bir biyografi var:

Matilda Beam (kızlık soyadı Miller), Delightex imparatorluğunun New York'taki varisi Jack Beam ile nişanlandığı gün çekilmiş fotoğrafı.

Delightex mi? Amerikan sütyen şirketi mi? Büyükbabam Delightex'in sahibi miydi? Vay canına. Annem neden bana bu bilgiyi vermedi? Bu çok önemli bir bilgi.

Beam'e aşık olmadan önce, Matilda New York sosyetesinin gözdesi idi ve Manhattan'ın en gözde bekarlarından en az üçü tarafından evlilik teklifi almıştı! Hiç şüphe yok ki Matilda Beam iyi bir kadındır. Onun hikayesini okuyun! Onun tavsiyelerini dinleyin! Her kadının hayalindeki erkeği kapın!

Üç evlilik teklifi mi? New York'un gözdesi mi?

Birkaç sayfa ileri çeviriyorum.

Randevuda asla pantolon giyme. İyi bir erkek, düzgün bacakları takdir eder. Ama çok fazla bacak gösterme, yoksa hafif bir kız olarak algılanırsın. Etekler diz altı olsun, her zaman.

Burun kıvrarak, dün öğle yemeğinde ne yediğimi bile görebilecek kadar dar olan skinny jean'lerimi düşünüyorum. Diz altı eteğim ise sadece geceliklerim. Ve çoğu da diz boyu bile değil.

Kimse geveze kadınları sevmez. Konuşmayı randevuna bırak ve onu ne kadar çekici bulduğunu gizemli bir gülümseme ve birkaç iyi yerleştirilmiş boğuk kahkaha ile ona hissettir. Seninle birlikte olmaktan kesinlikle keyif alacaktır!

Ne? Bu gerçek olamaz. Benden bunu yapmamı mı bekliyorlar? Bunun komik mi yoksa korkunç mu olduğunu tam olarak anlayamıyorum.

Diğer kitapları alıp sayfalarına göz atıyorum. *İyi Gelin Rehberi* ve *İyi Anne Rehberi'nden İyi Ev Hanımı Rehberi'ne* kadar her şey var. Vay canına, büyükannem çok yazmış!

Son kitaptaki biyografi resmini inceliyorum – *Matilda Beam'in İyi Kadın Rehberi*: yine büyükannem. Uzun boylu, yakışıklı bir adamın yanında oturuyor, dizinde sevimli, tombul bir çocuk var.

Matilda Beam kesinlikle İyi Bir Kadın! 1955'te Jack Beam ile evlenen Matilda, İyi Kadın olarak yaşamaya dair rehber kitapların en çok satan yazarıdır. Matilda Beam'in İyi Kadın Rehberleri, sadece İngiltere'de değil, Matilda'nın samimi cazibesi ve şaşırtıcı sonuçlarıyla ünlü Amerika'da da her evin kütüphanesinde bulunan temel kitaplardır. Matilda Beam, Delightex iç çamaşırı şirketinin CEO'su olan eşi Jack Beam ve küçük kızları Rose ile New York'ta yaşıyor.

Vay canına. Annem New York'ta mı yaşıyordu? Ne kadar süre kalmış acaba? New York'ta mı büyümüş? *Cheerleader* mıydı? Neden geri dönmüşler? Bir kez daha, annem ve geçmişim hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark ediyorum ve fırsatım varken ona daha fazla soru sormadığım için suçluluk duyuyorum. En azından önümüzdeki bir ay boyunca buraya tıkılıp kalacağım için, onu daha iyi tanıma fırsatım olacak.

Daha fazla düşünebilmem için kapı aniden açılır ve büyükannem içeri girer, hemen arkasından da taze, yumuşacık mavi havlular taşıyan Peach gelir.

"Ah, Jessica. Daha mutlu olamazdım. Dualarım kabul oldu," diye boğuk bir sesle söyledi büyükannem. "Valentina, gelişmelerden bizi haberdar etmemizi istedi. Sanırım senden çok hoşlanıyor. Ah, ne kadar harika bir gelişme."

Peach, pembe yanaklarıyla küçük bir gülümsemeyle bu duyguyu yineledi.

Ve sonra en kötü kabusum gerçek olur. İkisi beni coşkulu bir grup kucaklaşmasına dahil eder. Bitene kadar nefesimi tutarım, o kadar uzun sürer ki görüşüm bulanıklaşır.

"Yeni bir arkadaş," diye fısıldar Peach kendine, oldukça yoğun bir şekilde. "Oh! Evet."

"Sana öğretecek çok şeyim var, canım," der büyükannem nefes nefese. "Bildiğim her şeyi sana öğreteceğim. Her şeyi. Mükemmel bir İyi Kadın olacaksın. Bu sefer başaracağım."

Spor ayakkabılarımı giydim. Koşup kaçabilirim, hemen şimdi kaçıp bir daha geri dönmem... ama gidecek hiçbir yerim ve oraya gidecek param yok. Henüz.

"Harika," diyorum zayıf bir sesle, vücudumu saran ellerinden kurtulduğumda. "Tamam. Evet. Harika. Yaşasın. Sadece... artık sarılma, tamam mı?"

Sanki şaka yapıyormuşum gibi hafifçe gülüyorlar. Ama şaka yapmıyorum.

** *

Bana evin anahtarını, sabit telefon numarasını ve – kucaklaşma yasağını sıkı bir şekilde uyguladığım için – sevinçle gözyaşları içinde koluma birçok kez vurarak, büyükannem isteksizce (iyi davranışım nedeniyle) koşuya çıkmama izin verdi ve saat 13:00'te Kensington High Street'teki Cafe Lucius'ta Peach ile buluşmamı söyledi.

Koşum, Kensington ve Chelsea'nin şık sokaklarında güneşli ve keyifli geçer. Bu civarda, Manchester'da olduğu gibi, başımı eğip köpek pisliklerinden kaçmak zorunda olmadığımı fark edince çok sevinirim. Her şerde bir hayır vardır.

Önümüzdeki ay ne yapacağım, o pislik Leo Frost'u tekrar görmek zorunda olduğum, dört hafta içinde yirmi bin kelime yazmam gerektiği ya da büyükannemin gülümsediğinde anneme tıpatıp benzediği gibi şeyleri fazla düşünmemeye çalışıyorum. Bunun yerine kulaklıklarımı takıyorum, iPhone'umda Arctic Monkeys'i son ses açıyorum ve bu projenin getireceği para ve bunun sağlayacağı özgürlüğü düşünüyorum.

Artık koşamayacak hale geldiğimde, telefonumdaki saate bakıyorum. Saat bir on geçiyor. Oops. Terli ve nefes nefese, olabildiğince çabuk Cafe Lucius'a doğru koşuyorum. Büyükannem ve Peach'i kaldırımdaki dış masalardan birinde otururken görüyorum. Bugün hava yaklaşık otuz derece olmalı ama yaklaşırken Peach'in büyükannemin başına şemsiye tuttuğunu fark ediyorum. Serbest eliyle bana utangaçça el sallıyor.

"Ah, geldin!" Büyükannem, yanlarına demir sandalyeye çöküp nefesimi toparlarken diyor. "Ve terliyorsun. Önemli değil, en azından geldin. Ama Jessica, geç kalmanın asla moda olmadığını unutma." Bana anlamlı bir gülümseme atıyor.

"Şemsiye ne için?" diyorum, kulaklıklarımı boynumdan çıkarıp masanın üzerine atarak.

"Güneş şemsiyesi Bayan Beam'i güneşin zararlı ışınlarından korur," diyor Peach, sanki birinin başına güneş şemsiyesi tutmak onun için normal bir şeymiş gibi. Ne kadar zamandır tutuyor acaba? Kolu çok ağrıyor olmalı.

"Evet, iyi bir kadının cildi her zaman nemli, taze ve pürüzsüz olmalı," diye tekrarlar büyükannem. "Mükemmel erkek, bakımsız bir ciltten kaçır."

Burnumdan hava çıkararak glerim. "Birkaç sivilcen var diye seni terk eden bir erkek mi? Bana pislik gibi geliyor. Ben gneşı seviyorum, gerçekten." Gözlerimi kapatır, kollarımı açar ve yatıştırıcı altın ısıda güneşlenirken mutlu bir şekilde i geçiririm. "Zaten, günümüzde harika bilimsel ışık yansıtan fondtenler var, biliyorsun. Her şeyi gizliyor."

"Doğal olarak temiz bir cilt en iyi fondtenidir," diye ısrar ediyor büyükannem. "ğrenecek çok şey var," diye mırıldanıyor kendi kendine.

"Alt tarafı cilt." Gözlerimi devirip buğulu gözlüklerimi çıkararak masadaki sert keten peçeteyle silerim. "Neden bu kadar abartıyorsun ki?"

"Ah evet, losyon çok iyi bir fikir." Büyükannem benim imamı anlamadan onaylayarak başını sallar. "Eve döner dönmez sana nemlendirici süreceğiz."

Biz mi? Beni nemlendirmek bir tür grup etkinliğı mi olacak? Sanırım buna hazır değılim.

Onun planlarını doğırulamadan, asma ardaklı kafenin kapısından bir garson çıkıp bize kalın kremalı menü kartları uzattı.

"Ah evet, şarap listesi," diyor büyükannem gülümseyerek. "En sevdiğim şampanyadan bir şişe alalım. Güzel anları her zaman kutlamak gerekir." Sonra listeyi gözden geçirirken burun delikleri genişliyor.

Şarap listesine bakıyorum. Kahretsin, çok pahalı! Peach'in dediğıne göre, büyükannemin bunu karşılayması imkansız: Valentina'nın çeki birkaç gün sonra çekilecek ve o zaman bile bu parayı bu ayın mortgage ödemesi için kullanmak zorunda kalacak. Yanakları hafifçe kızarıyor.

"Tanrım, şampanyadan gerçekten nefret ediyorum," diyorum ve menüyü garsona geri veriyorum. "Bunu almazsak sorun olur mu?"

"Ben de," diye Peach de hemen katılır. "Ama ev yapımı limonata alabilir miyim lütfen?"

Büyükannemin dudakları titrer. Bir an masaya bakar, sonra i çekerek menüyü kapatır. "Ama tabii ki bütün şişeyi kendime iemem. Ben de limonata alayım."

"Yiyecek bir şey ister misiniz?" diye sorar garson, kalemi elinde.

Her birimiz en ucuz yemeğı sipariş ederiz: Büyükannem ve Peach için bahçe salatası, benim için ise el yapımı patates kızartması. Garson bize son derece sinirli bir bakış atar ve kafede uzaklaşır.

Büyükannem keskin bir nefes alır ve hemen çantasına dalar – altın tokalarına bakılırsa gerçek bir Chanel – ve küçük bir deri defter ile gümüş kalem çıkarır.

"Çabuk olalım, başlamalıyız," diyor hızlıca. "Peach, hemen Bay Frost'un sekreterini arayıp programını öğren. Jessica ile *rastlantısal* bir karşılaşma ayarlamak için onun nerede olduğunu bilmemiz gerekiyor."

"Oh, zahmet etme." iPhone'uma dokunuyorum. "Twitter'da burada olacak, hemen bakabilirim."

"Twitter mı?" Büyükannem kaşlarını çattı. "O bir telefon rehberi mi?"

"Hayır," diye gülerek telefonumu ona gösteririm. "Twitter bir sosyal medya sitesi. Bak! İnsanlar birkaç saatte bir dünyadaki düşüncelerini, planlarını, kahvaltıda ne yediklerini, beğendikleri hayvanların resimlerini paylaşıyorlar."

Hayretle başını sallar. "Ne kadar da kendini beğenmiş."

"Çok popüler, Bayan Beam," diyor Peach, garson limonatalarımızı getirirken. "Martha Stewart Twitter'da, biliyor musunuz?"

"Sevgili Martha Twitter'da mı?" Büyükannem şaşkın görünüyor. "Ne için?"

Omuz silkiyorum. "Neden bu kadar iyi olduğunu açıklamak zor. Ama harika, inan bana.

Aha! İşte burada. Leo Frost, gördün mü?"

Profil sayfasına tıklıyorum ve avatarının profesyonelce çekilmiş olduğunu fark ediyorum. Siyah beyaz ve Instagram'daki aşırı kontrastlı filtrelerden biri ile işlenmiş. Fotoğrafta Leo Frost, şık bir siyah takım elbise giymiş ve puro içiyor. Arkasında Manhattan silüeti görünüyor.

"Çok yakışıklı bir adam." Büyükannem onaylayarak başını salladı.

Peach ciyaklıyor. "Aman Tanrım, ne yakışıklı bir adam. Aktör Tom Hiddleston'a benziyor."

"Hiç de benzemiyor. Hem o bir aptal."

Leo Frost'un Twitter biyografisini okurken içimi bir nefret dalgası kaplıyor: *Leo Frost. Woolf Frost reklam ajansı. Sanatçı. Düşünür. Adam.*

İğrenç. Ne berbat bir adam. Bu aptalla gerçekten zaman geçirmek zorunda kalacağıma ve daha da kötüsü, onu *sevmiş gibi* davranmak zorunda kalacağıma inanamıyorum. "İğrenç," diye ekrana tıslıyorum. Bağlantıları, sohbetleri ve retweet edilen övgülerden aşağı kaydırırken, dört gün önceki bir tweet görüyorum.

"*Anladım*," diyorum, bir FBI ajanı suçluyu bulmuş gibi. "Leo Frost yarın akşam lunaparka gidiyor. Regent's Park'ta geçici bir retro yaz lunaparkı. Etkinliği düzenleyen şirket, görünüşe göre ajansın büyük bir müşterisi.

" Profesyonelce hızlıca Google'da arıyorum. "Açılış yarın ve Leo VIP konuk."

"Harika. Lunapark, özellikle ılık bir yaz akşamında, Bay Frost'a ilk kez yaklaşmak için mükemmel bir yer. Pamuk şeker kokusu, gençlerin kahkahaları..." Büyükanmem iç çekerek uzaklara bakar. "Benim değerli Rose'um küçükken lunaparkı çok *severdi*. Atlıkarıncaya bayılırdı..." Anılarına dalar.

Gözlerimi kırpıyorum. Annem lunaparkları sever miydi? Yorgun ve bitkin yüzünü hatırlıyorum. Onu lunaparkta hayal edemiyorum. Doktorun muayenehanesinde, sosyal yardım dairesinde, yatağında ağlarken, Morrisons'ta, evet. Ama lunaparkta asla. Bu çok zıt bir görüntü. Ve büyükanmemin onu mutlu olarak tanımlaması? Annem mutluluğun tam *tersiydi*.

Dudaklarımı ısırp, defterine bir şeyler yazan büyükanmemi incelerim. Annemin ben doğmadan önce tamamen farklı bir hayatı olduğu bir kez daha aklıma gelir. Benim hakkında hiçbir şey bilmediğim uzun, karmaşık, lunaparklara giden bir hayatı varmış. Benim için o sadece annemdi, beni okula götüren (iyi günlerde) kişi. Doğum günüm ya da Noel olmasa bile, ikinci el dükkanından kitap alıp hediye kağıdına saran kişi. Çok sevdiğim, güldürmek, gülümsetmek ve tekrar mutlu etmek istediğim kadın. Ama bunu başaramadım.

"Neden cenazesine gitmedin?" diye büyükanmem kendimi durduramadan patladım.

Büyükanmem defterinden hızla başını kaldırır. Kıvrıcık gümüş saçlarından bir tutam topuzundan düşer. Kırmızı gözlüklerinin altından hızla gözlerini kırpar ve bir şey söylemek ister gibi ağzını açar, ama sonra tekrar kapatır. Etrafımızdaki kafe masalarına bakarak, sonunda tekrar ağzını açar.

"Ben... çok kötü... göğüs enfeksiyonu geçirdim," diyor yavaşça. "Maalesef, çok hasta olduğum için gidemedim." Elinin biraz titrediğini fark ediyorum. O da benim fark ettiğimi fark ediyor ve elini masanın altına, kucağına koyuyor. "Jessica, burası böyle şeyleri konuşacak yer değil." Dudaklarını sıkıştırıyor. "Yapacak çok işimiz var ve çok az zamanımız kaldı."

Ne tuhaf bir cevap. Büyükanmem kaşlarımı çatarak bakıyorum. Bir anlığına bana bakıyor, yüzünde okunamayan bir ifade var, sonra gözleri başka yere kayıyor ve not almaya devam ediyor.

Limonatamdan büyük bir yudum alıp kafamı boşaltmaya çalışıyorum.
Annemi düşünmekten hoşlanmıyorum. Beynim ve içim acıyor.

Bir bardak armut şarabı için çok mu erken acaba?

Neden soruyorum ki? Armut şarabı için *asla* erken değildir. Garsona işaret ettim.

Rose Beam'in
Günlüğü 26 Nisan
1985

Ne gece ama! En önemli olay – Thom Truman ve Öpüştük. Ve hayal ettiğimden bile daha güzeldi. Sakalları vardı, daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Her şeyi çok daha olgun hissettirdi. Beni öpmeden önce, gerçekte sadece birkaç saniye sürmüş olsa da bana bir yıl gibi gelen bir süre boyunca dudaklarıma baktı. Vay canına. Öpüşmeden önce, The Old Vic'te onun oyununu izlemiştim. Harikaydı. Romeo'yu oynayan sersemden çok daha etkileyiciydi. Sonra Victoria ve Thom'un arkadaşı John (mükemmel bir Mercutio) ile birlikte bir pub'a gittik. Tabii ki üniversitede birçok pub'a gitmişim, ama burası farklıydı. Küçük bir ara sokakta ve kapısında iri yarı adamlar vardı. İçeride herkes Thom'u tanıyor gibiydi. Sadece bu da değil, hepsi onu seviyor gibiydi. Müşterilerin gerçek Shakespeare hayranları olduğu izlenimini edinmedim, bu yüzden bunun Thom'un doğal karizmasıyla bir ilgisi olmalıydı, ki o karizma onda bolca vardı. Thom sayesinde ben de çok popüler oldum ve insanlar bana çok iyi davrandı. Thom bütün gece yanımdan ayrılmadı, rahat olduğumdan ve bardağımın boş kalmadığından emin oldu. Daha sonra, birkaçımız başka bir odaya kart oynamaya gittik. Her şey çok ciddi ve gergindi ve ben hem heyecanlı hem de gergindim. Thom kazandı ve o zaman beni öptü. Benim onun uğurlu tılsımı olduğumu söyledi! Sanırım o da benim uğurlu tılsımım olabilir.

R x

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İyi bir kadın, parmağına alyans takılana kadar cinsel ilişkiye girmez. Sonuçta, sütü bedavaya alabilecekken neden ineği satın alsın ki?

MATILDA BEAM'IN AŞK VE ROMANTİZM REHBERİ, 1955

Zamanlaması kötü cenaze yorumumun ardından, öğle yemeğinin geri kalanı gergin ve tuhaf geçer. Sessizce yemeğimizi yedik ve eve döner dönmez büyükannem öğleden sonra uykusu için odasına koştu. Peach, çeşitli proje malzemeleri almak için kasabaya gönderildi ve bana *Matilda Beam'in Aşk ve Romantizm Rehberi'nin* ilk iki bölümünü okumam ve "Yeni Bir Erkek Tanımak" başlıklı bölüme özellikle dikkat etmem söylendi. Yukarıdaki odama çıkıp, koltuğu balkona sürükleyip güneşin altına oturuyorum ve rehberin ilk bölümünü açıp doğru bölüme gelmek için birkaç sayfa çeviriyorum. Metni gözden geçirirken, bazı saçma önerilere burun kıvrıyorum.

İyi bir erkeğin dikkatini çekmek için "kazara" eldiveninizi düşürün ve onun size almasına izin verin.

İyi bir erkekle asla kıyafetler hakkında konuşma – o senin yeni elbisenle ilgilenmez. Onun ilgisini çeken şeyleri öğren ve sadece ondan bahset.

Erkeğinizle yumuşak, yatıştırıcı bir ses tonuyla konuşun, sanki lezzetli bir sır saklıyormuşsunuz gibi.

Gülsem mi, öfkeyle kitabı duvara fırlatsam mı karar veremiyorum. Ne saçmalık ama. En iyisi "korkak gibi davran" kısmını hatırlayıp bu işi bitireyim. Rehberi bir kenara atıp yüzümü güneşe çeviriyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Aklımdan çıkarmaya çalışıyorum, ama büyükannemin annemin cenazesine gelmeme nedenini düşünmeden edemiyorum. Tekiladan o kadar sarhoş olmuştum ki, neredeyse hiçbir şey hatırlamıyorum ve Summer beni oraya sürüklemek zorunda kalmış olabilir, ama ben gittim. Cenazeleri kaçırmazsın. En azından göğüs enfeksiyonu yüzünden değil. Büyükannemin bir şey sakladığını düşünmeden edemiyorum. O gün çok ketum ve sinirliydi. Ama neden bir şey saklasın ki? Ve şimdi düşününce, beni görmekten bu kadar memnunsan, neden daha önce hiç haber vermedi? Ve *neden*, şüpheli bir ruh halindeyken, bu yaşta porselen bebekleri saklamanın makul bir seçim olduğunu düşünüyor?

Ona sormayı aklımın bir köşesine yazıyorum. Kafede yaptığım gibi pat diye sormayacağım – o zaman çok garip olmuştu ve o da kendini kapamıştı – ama belki doğru anı bekleyip, ince ve doğal bir şekilde sorabilirim. Bu tür derin sohbetler düşüncesi bile beynimi kaşıdırsa da, annem ve büyükannem hakkında merakım iyice artmış durumda.

Gözlüklerimi çıkarıp ayaklarımla balkonun korkuluğuna dayanıyorum. Birazdan o aptal bölümü tekrar çalışmaya devam edeceğim. Ama şimdilik güneşin tadı çok güzel. Sanki yurtdışındayım. Keşke...

* * *

"Jessica? İyi misin? Jessica?"

Birden kendime geliyorum. Buradaki tüm bu saçmalıklar bittiğinde yapabileceğim egzotik seyahat seçenekleri hakkında, neredeyse hipnotik denebilecek kadar güzel bir hayale dalmışım. Gözlerimi açtığımda, Peach'in endişeli yuvarlak kafası güneşi engelliyor. Ağzımın köşesinden salya siliyorum.

"Selam, Peach," diyorum uykulu bir sesle. "Nasıl gidiyor?"

"İstediğin kontakt lensleri aldım," diyor ve bana Specsavers poşetini uzatıyor.

"Harika, teşekkürler. Sanırım uyuyakalmışım. Saat kaç?"

"Dört."

"Öyle mi? Çok uzun süre şehirdeydin!"

"Matilda'nın uzun bir listesi vardı."

Ben sandalyeyi yatak odasına geri sürüklerken o da peşimden geliyor. Dışarıdaki güneşin parlaklığından gözlerimin alışması biraz zaman alıyor. Uykulu bir iç çekişle sandalyeye geri çöküyorum.

uykulu bir iç çekişle sandalyeye çöküyorum. Peach yatağın ucunu işaret ediyor.
"Oturmamda sakıncası var mı?"

"Tab— , sormana gerek yok. Ne var ne yok?"

Peach tişörtüne bakıp eteğini oynatıyor. "Düşünüyordum da."

"Tamam."

"Sen buraya geldiğinden beri, arkadaşlarının seni terk ettiğini söylediğinden beri düşünüyorum. Alabama'da hiç çok arkadaşım olmadı ve burada da bulamıyorum. Biraz utangaçım da..."

"Hadi canım."

"Umuyordum ki..."

"Ne?"

"Şey, belki arkadaş olabiliriz diye düşündüm?" "Oh."

Başımı salladım. "Tabii. İyi fikir. Artık arkadaşız."

"Gerçekten mi?"

"Evet, neden olmasın? Arkadaşız. Artık resmi."

Peach'in yanakları pembe lekelerle kaplanırken sandalyeden kalkıp kapıya doğru yürüdü. "Harika. Çok sevindim. Hiç endişelenme Jess, *her* şeyi ben hallederim."

Heyecanla odadan çıkar. Bekle. *Her şeyi ayarlamak mı?*

Neden bahsediyor?

"Neyi ayarlamak?" diye sesleniyorum ama cevap yok. "Peach? . . .

Peach? . . . *Peach?*"

Hayır. Gitmiş.

Neden herkes hep bu kadar tuhaf?

* * *

O akşam yemekte, Peach bana tuhaf, heyecanlı, komplo kurar gibi bakışlar atıp duruyor, ben de ona belirsiz gülümsemelerle karşılık veriyorum. Büyükanmem öğle uykusundan sonra çok daha iyi bir ruh halindeydi ve gençlik yıllarından çok uzun ve dolambaçlı hikayeler anlatarak bizi eğlendiriyordu: New York sosyetesine girişini, gittiği dansları ve giydiği kıyafetleri, ona bakan her erkeğin onunla evlenmek istediğini ve ona deli gibi aşık olduğunu, ve benim de bir gün muhteşem Matilda Beam gibi olmak istiyorsam ne kadar çok şey öğrenmem gerektiğini. Gerçekten. Summer'ın kendini beğenmiş olduğunu düşünürdüm, ama büyükanmem bambaşka bir şey. Jack dedemle evlilik yeminini yenilediği anları gözyaşları içinde anlatıyor ve bu çok tuhaf çünkü bahsettiği kişilerin hiçbirini tanımıyorum, hatta bazıları

ön kapının zili çalınca, bu fırsatı hemen değerlendirip sandalyemden atladım. "Ben açarım!"

"Ben açarım!"

Koridordan koşarak ön kapıya gidiyorum ve dün gece (ve bu sabah da – heh) gördüğüm Doktor Jamie'yi orada, beyaz önlüğünün ceplerinde elleriyle ayaklarını sürterek beklerken buluyorum.

"Merhaba," diyor, İskoç aksanıyla "r" harfini titretirerek. "Seni arayacağımı söylemişim. İşte buradayım. Seni aramaya geldim."

Gülümsüyorum. Hatırladığımdan daha yakışıklı. Ama belki de bunun sebebi dün gece ve beni üç kez orgazm etmesi. Hmmm. Aslında bunu tekrar yapmayı düşünürüm – bu gece, içerideki eğlenceli ikizlerle takılmak dışında başka planım yok.

"Yine aşağıya, kliniğe gidebilir miyiz?" diye soruyorum, lafı dolandırmadan. "Korkarım ki hayır," diyor, sakallarını eliyle okşayarak.

"Doktor Qureshi."

Hala orada. Bu gece geç saatlere kadar çalışacak. Ben de, şey, bir şeyler yiyelim mi diye düşünüyordum. Buradan çok uzak olmayan harika bir Yunan restoranı biliyorum.

Yüzümü buruşturuyorum. Bu biraz randevu gibi. Ben randevuya çıkmam. Randevular ilişkiye, ilişkiler aşka ve annemin her zaman dediği gibi, aşk acı kalplere yol açar ve ben öyle bir şey istemiyorum.

"Az önce yedim." Omuz silkiyorum.

"O zaman yürüyüşe çıkalım mı?" diye gülümsüyor. "Kensington Meydanı'na?"

"Bak ne diyeceğim..." Sesimi alçaltıyorum. "Sen dükkana gidip bize içki al, büyükannemin evde sadece şeri var ve sanırım tarihi geçmiş. Her halükarda iğrenç bir şey. Sonra balkonda buluşalım. Büyük balkon değil, o salonun balkonu. Onun üstünde, soldaki. Benim yatak odamın balkonu."

"Oraya nasıl çıkacağım?"

"Bilmem. Tırman? Uzak değil. Soldaki, tamam mı?"

"Tehlikeli gibi. Normal ön kapıdan giremez miyim?"

"Büyükannemi tanıyor musun, Doktor?"

"Şey, pek sayılmaz. Koridorda karşılaşıncı selamlaşırız."

"Peki, bu kısa etkileşimlere dayanarak, sana torunuyla flört etmek için bir erkeği evine alacak türde bir kadın gibi geliyor mu?"

"Biraz eski kafalı gibi görünüyor..." Bu hafifletici ifadeye burun kıvrıyorum. Jamie emin değil gibi görünüyor. "Öyle olsa bile, o kadar yükseğe tırmanmak yine de biraz..."

"Bu kadar ezik olma. Rapunzel gibi olursun. Ya da *Pretty Woman*'ın sonu gibi."

Woman'ın sonu gibi olur."

"Balkonlarla ilgili her şeyi saymayı kes." "Ya da *Romeo ve Juliet*..."

"Peki. Sonra ne yapacağız?"

Kaşlarımı seksi olduğunu düşündüğüm bir şekilde oynatıyorum. O bir kez başını sallıyor. "On dakika sonra dönerim."

* * *

Yemek odasına koşarak geri döndüm ve masadakilere özür diledim.

"Tanrım, ne kadar doydum!" derim, karnımı okşayarak. "Ve çok uykum var. Bugünkü tüm heyecandan sonra çok yorgunum. Sanırım şimdi yatacağım."

"Ama saat daha sekiz," dedi Peach, kum rengi kaşlarını indirerek.

"Takılabiliriz diye düşünmüştüm. Ben... Odamda buzlu çay içebiliriz diye ummuştum."

"Yarın yapabilir miyiz? Çok yorgunum."

"Oh. Tabii. Tamam," diye mırıldanıyor, masaya tekrar bakıyor. "Kapıda kim vardı?" diyor büyükannem, bıçağını ve çatalını tabağına koyup bana daralmış gözlerle bakarak sordu. "Oh, şey..."

Yehova'nın Şahitleri."

"Bu saatte mi?" Yemek odasındaki büyük saatine bakar – bildiğim kadarıyla evde çalışan tek saat.

"Kurtarılacak milyonlarca ruh varken saatin önemi ne?" derim ciddiyetle.

"Ah, canım. Dinlen o zaman Jessica. Güzel bir uyku, iyi bir kadının hayatında çok önemlidir!"

"Tabii, kesinlikle, tamamen katılıyorum!" diyorum neşeyle. "Hoşça kal!"

* * *

Doktor Jamie için yatak odasının balkon kapısını açtım ve duvarın kenarından tırmanmaya çalışırken çıkardığı sesleri duyunca gülmekten kendimi alamadım. Ateşli akşam güneşinin altında balkona çıktım ve balkonun korkuluklarından tırmanmaya çalışan onu eğlenerek izledim. Bileklerinden çizgili plastik bir poşet sarkıyordu ve sakallı yüzünde gerçek bir korku ifadesi vardı.

"Ah, lanet olsun," diye nefes nefese, sonunda bacağını çubuğun üzerinden atıp balkona düşerken.

"Çok akıllıca. Gerçekten akıllıca," diye alay ettim.

"Bu çok tehlikeliydi," diye kızarak söylüyor. "Brogues ayakkabılarımı giyiyorum.

Bir erkek brogues ayakkabıyla tırmanmamalı."

"Erkeklerin brogues ayakkabılarla *bir şey* yapması gerektiğini sanmıyorum." "Hey, brogues ayakkabılarımı bırak. Beni içeri alacak mısın?"

"Hadi gir bakalım, küçük Joey Potter," diye gülerек onu balkon kapısından geçip yatak odasına götürdüm.

Pantolonunu silkeliyor ve bana poşeti uzatıyor. "Al bakalım, Dawson. Merhaba, kedi." Belding'in tüylü vücudunu Jamie'nin bacaklarına sürtüştürdüğü yere çömeliyor ve kulağının arkasını nazikçe gıdıklıyor.

Yatağa tırmanıp çantaya daldım ve bir şişe kırmızı şarap çıkardım. Doktor Jamie'nin anahtarlarına takmış olduğu mini tirbuşonla şişeyi açtım.

Ayakkabı bağcıklarını çözer, brogues ayakkabılarını çıkarır ve yatağa bana katılır, porselen bebekleri fark edince titrer. "Tanrım, burası Point Horror kitabının içinde gibi."

"Ürkütücü, değil mi?" Şişeden bir yudum alıyorum.

"Çok fazla var. Onlar... bana bakıyorlar." "Öyle. Kötü planlar yapıyorlar, sanırım."

Bebeklere sırtını dönerek Jamie telefonunu çıkarır ve korkunç bir tiz sesli müzik çalmaya başlayana kadar onunla oynar.

Kaşlarını çatıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Spotify'da 'Saksofon Sesleri' çalma listesi," diye gülümser. "Sadece havayı yaratmaya çalışıyorum."

"Bunu ne sanıyorsun, *Kırmızı Ayakkabı Günlükleri* mi?"

Omuzlarını silker ve tişörtünün yakasını çeker. "Beğeniyorum."

"Tamam, tamam. Biraz kısar mısın?" Gözlerim kapıya kayar. "Büyükanнем burada olduğunu kesinlikle bilmemeli. Birlikte gizli bir proje üzerinde çalışıyoruz ve benim burada "güzellik uykusu" almam gerekiyor. Bizi duyarsa, ortalık cehenneme döner."

"Gizli bir proje mi?" Koyu renk kaşlarını kaldırır. "İlginç."

Hmm. Ona anlatmalı mıyım? Ona güvenebilir miyim? Ya birine söylerse?

Ah, neden endişeleniyorum ki? O sadece kalplere takıntılı, brogues giyen, inek bir doktor. Kimseye söylemez ki?

"Tamam, sana anlatacağım."

Ve ona projeyi, Valentina Smith'i ve rehberleri, Leo Frost'u ve büyükannemin onun aşk tavsiyelerinin onu bana aşık edeceğini düşündüğünü anlattım.

Anlatmayı bitirdiğimde Jamie yüzünü buruşturdu.

"Aptalca bir fikir, değil mi?" Ben gülümserim. "Gerçekten saçma."

"Evet, biraz delice. Frost'a biraz acımasızca gelmiş. Onun için." Sesi onaylamayan bir tondadır.

"Oh, onu merak etme." Leo Frost için endişelenmemeyi işaret ederek elimi salladım. "O tam bir pislik. Başına gelecek her şeyi hak ediyor, inan bana."

"Hmm." Jamie düşünür, şarabı benden alır ve biraz içer. "Ama ya o gerçekten, bilirsin, sana aşık olursa? Senin söylediğin kişi olmadığını öğrenmek onu mahveder. Her şeyin bir flört kitabı için yapılan alaycı bir deney olduğunu öğrenmek. Biraz kalpsizce görünüyor."

"Tanrım, bana *aşık olmaz* ki!" diye gülerek cevap verdim. "*Bu* iş yürümez, Doktor. Ben sadece iki buçuk bin sterlin alacağım için kabul ettim, bunu reddedemezdim. O zaten kadın düşkünü, ebedi bir bekâr. Kalpsiz olan o. Gerçekten, Leo Frost için endişelenme!"

Jamie sertçe omuz silkti. "Sen öyle diyorsan."

İçimde bir tahriş hissediyorum. Pah. Neden kendimi bir yabancıya açıklıyorum ki?

Biraz garip bir sessizlik olur. Garip sessizlikleri pek umursamam ama burada fazla vaktimiz yok.

Buzları kırmak için üstümü çıkarırım. İşe yarar. Jamie üzerime atlar.

* * *

Hayat şu anda genel olarak garip ve berbat olabilir, ama gerçekten iyi seks yapıyorum ve bunun için şükrediyorum. Doktor Jamie, ellerimi kadife pantolonunun kemeriyle devasa yatak direğine bağladı ve bacaklarımdan birini omzuna attı. Gerçekten çok etkili. O kadar hoş ki, ağzımdan çıkan zevk çılgınlıklarını engelleyemiyorum.

"Tanrım, Jess," diyor Jamie sert bir sesle, iç bacağımdan ısırıp derin bir konsantrasyonla hareket ediyor. "Tanrım."

Bacağımlı bırakıyor, ellerini popomun altına kaydırıyor, gövdemden hafifçe kaldırıyor ve daha derine giriyor.

Aman Tanrım!

Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim. Ama söyledim. Hem de çok yüksek sesle. Ve tam da o anda, yatak odasının kapısı açıldı ve büyükannem ortaya çıktı. Bir elinde nemlendirici krem, diğer elinde bir bardak süt tutuyordu, ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. En kötüsü, en utanç verici şey ise Jamie'nin onun orada durduğunu fark etmemesiydi. Kıpırdanıp yataktan kalkmaya çalışıyorum ama ellerim kelimenin tam anlamıyla bağlı. Jamie hala devam ediyor, hala vahşi bir boğa gibi devam ediyor! Büyükannem odadan geriye doğru koşarak çıkıyor ve kapıyı üzerimize çarpıyor.

"Jamie, kalk üstümden!"

İtmeyi bırakıp benden kalkarak yatağın kenarına doğru sürünür. "Ne oldu? İyi misin? Ben... ben çok... büyük müyüm?"

Ona sert bir bakış attım. "Büyükannem bizi yakaladı.

Beni çöz!"

O, titrek ellerle kemeri çıkarır. Yataktan atlarım ve yorganla üzerimi örterim.

"Ne? Yaşlı Bayan Beam kışımı gördü mü?"

" her şeyi gördü! Balls, bums, boobs. All of the B words. Her şey.

"Tamam. Oh, lanet olsun."

'Kahretsin.' Başımı ellerimin arasına gömdüm. Gerçek, derin utanç duygusunu hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim – daha önce hiç yaşamamıştım. Ama öte yandan, yetmiş yedi yaşında, uzun zamandır görmediğim bir akrabamın beni hafif bir bağlama oyununda izlemesi de hiç başıma gelmemişti. Çok rahatsız edici bir duygu.

Garip bir ses duyar ve ellerimi yüzümden çekerim.

Garip ses Jamie'den geliyor. Hala çıplak, devasa gardırobun önünde duruyor, yüzü domates kırmızısı, omuzları yukarı aşağı titriyor. Kahkahalarla gülüyor.

"Gülmeyi kes!" diye tıslıyorum. "Sen bir doktorsun. Mantıklı olmalısın. İçeri girdiğine inanamıyorum. Bana süt getiriyordu. Tanrım!"

–"Üzgünüm," Jamie kahkahalar arasında özür dileyerek kekeledi, yerden gri pamuklu boxer şortunu alıp gürültüyle giyerken. "Ben... ha-ha-ha– Gerçekten üzgünüm, ama bunun bir gün harika bir "nasıl tanıştık" anekdotu olacağını inkar edemezsin. Ha-haa!"

Birlikte olma anekdotu mu?

Şey, Doktor Jamie burada neler olduğunu düşünüyor? Ben tamamen rahat bir hava vermeye çalışıyordum... Öyle değil mi?

Ona keskin bir bakış attım.

"Um, havayı bozmak istemem ama, aramızdaki *ilişkinin* hiçbir bağlayıcılığı olmadığını biliyorsun, değil mi?"

O, şakacı bir şekilde elini ağzına bastırarak nefesini tutar. "Yani bana ... beni vücudum için kullanıyorsun mu demek istiyorsun?"

"Evet, aynen öyle. Cinsel tatmin, stres atmak, falan. Başka bir şey yok. Sana karşı bir şeyim yok tabii ki, çok sevimli birisin ve yetenekli olduğunu inkar edemem. Sadece daha fazlasıyla ilgilenmiyorum... *duygusal* şeyler falan, anladın mı? Ben öyle bir kız değilim. Yani, eğer tekrar görüşeceğiz ya da her neyse, bunu bilmen gerekiyor."

"Şaka yapıyordum Jess," diye karşılık verir Jamie, ağzının kenarında hafif bir kaş çatma. "Sadece dalga geçiyordum. Bağlanmak yok, anladım."

"İyi." Kesin bir şekilde başımı sallarım. "Öyleyse sorun yok."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Hayallerinizdeki erkek, elinizle kavrayabileceğiniz ince bir belin fısıltısını takdir edecektir. Göğüslerin en geniş kısmı kalçaların en geniş kısmıyla eşit olmalı ve bel, her ikisinden de en az 25 cm daha ince olmalıdır!

MATILDA BEAM'IN AŞK VE ROMANTİZM REHBERİ, 1955

Ertesi gün, büyükannem dün gece ve vajinamı görmüş olabileceği gerçeğinden hiç bahsetmez, ancak gözlerime bakmaktan özenle kaçınır, ki bu benim için hiç sorun değildir. Bu gece Regent's Park'ta retro lunapark gecesi var. Orada 1950'ler kılığına girip Leo Frost ile buluşacağım ve onu etkileyerek benimle gerçek bir randevuya çıkmasını sağlayacağım. Geçen Şubat ayında dondurucuyu buzunu çözmek zorunda kaldığımdan beri hiçbir şeyi bu kadar heyecanla beklemedim.

Büyükannem beni baştan aşağıya değiştirmek için bütün günü ayırdı. Normalde iyi bir makyajı severim, özellikle de 80'lerin gençlik filmlerindeki gibi ve perma gibi bir şey varsa, ama bu sefer çok tedirginim. Görünüşümü değiştirmek istemiyorum, bence zaten gayet iyi. Ama mecburum ve bir kadın gibi kabullenmeye karar verdim.

Büyükannemin nazikçe ifade ettiği gibi, dönüşümüm "kafamın üstündeki korkunç durum", yani saçlarımla başlıyor. O ve Peach beni büyükannemin dev Hollywood aynasının önüne, ampullerle çevrili ve üzerimize şehvetli bir yatak odası ışığı saçan büyük banyosuna yerleştirdiler. Uzun platin saç uzantılarıma bakıyorum ve kalbim sıkışıyor. Neredeyse maviye yakın, çok beyaz sarı saçlarımı seviyorum: insanlar kalabalıkta beni kolayca fark edebiliyor ve güneş saçlarımdan yansıyarak bana belirli bir

ışıldı veriyor. Bunu özleyeceğim. Ancak sinir krizi geçirmeyeceğim. Makyaj gününde sinir krizi geçiren kimse *America's Next Top Model*'i kazanamadı. Tyra asla unutmaz, bilirsiniz.

Peach, alışveriş çantalarından birinin içindeki malzemeleri karıştırır ve bir ev boyama kiti çıkarır. Dün uzun tartışmalardan sonra, beni ateşli bir çilek sarısına çevirmeye karar verdik. Büyükanmem, gençken saç rengi bu olduğu için ve daha şık görüldüğünü düşündüğü için (ne demekse) kahverengi saçları savunuyordu, ama ben reddettim. On yedi yaşından beri esmer olmadım ve o hayata geri dönmem mümkün değil. Asla. Bu yüzden çilek sarısı bir uzlaşma oldu ve platin sarıdan Leo Frost'tan gizlenmek için yeterli bir değişiklikti.

Üçümüz saç uzantılarımı çıkarmaya başladık, Peach'in kasabadan aldığı aseton çözeltisiyle yapıştırıcıları gevşettik. Eski saçlarımın banyo çöpüne atıldığını izlerken üzülüyorum. O yabancıнын güzel saçları için bir aylık maaşımı harcamıştım. Peach ve büyükanmem, saçları çıkarırken tiksiniş yüzler yapıyorlar, yapıştırıcı uçlar bazen parmaklarına yapışıyor. Kabul etmek gerekirse, oldukça iğrenç bir manzara, ama bu kısmı kimsenin görmemesi gerekiyordu. Saç uzantıları çok özel bir şeydir.

İkisi telaşla ağır lastik eldivenleri giyip boyayı karıştırıyorlar. Boyayı dikkatlice başımın her yerine sıkıp ovuyorlar. Aynada üçümüzü izliyorum ve bu tuhaf insanların başımı bu kadar hevesle ovarken kendimi nasıl bu tuhaf duruma soktuğumu merak ediyorum. Buraya gelmek için kaç yanlış yol seçmiş olmalıyım?

"Yeni bir erkek tanıdık edinme bölümünü gözden geçirdin, değil mi?" diye soruyor büyükanmem, aynada gözlerimden kaçarak.

Tekrar okudum demek, dün gece Jamie'ye göstermek için kitabı baştan sona göz gezdirip sonra bir kenara atmak anlamına geliyorsa, evet. Evet, okudum.

Başımı sallıyorum.

"Güzel. En azından bu iyi." Büyükanmem hafifçe gülümser ve göğsüme keskin bir suçluluk duygusu saplanır. Bu geceye kadar o bölümü iyice gözden geçirmeliyim. Normalde hatırlatma olarak elime yazardım, ama kalemim yok. Bornozun cebinden iPhone'umu çıkarır, *Notlar* uygulamasını açar ve "FROST" adında yeni bir belge oluştururum.

Not alıyorum: *JESS İÇİN HATIRLATMA: Erkeklerle tanışmakla ilgili bölümü oku.*

Boyayı duruladığımda, banyoda beklenti dolu bir atmosfer oluşur. Peach eski adaçayı yeşili saç kurutma makinesiyle saçlarımı kurutur ve sonra aynaya bakarım. Tamamen kızıl saçlıyım. Soluk, turuncu-altın rengi bir kızıl. Ela rengi gözlerimi ön plana çıkarıyor ve bronzluğumu daha da belirginleştiriyor. Beğendim.

Büyükannem Peach'e döner. "Bronzluk kesinlikle gitmeli." Ne?

"Hayır!" diye bağıyorum İskoç aksanıyla. "Özgürlüğümü alabilirsin, saçımı alabilirsin, ama bronzluğumu asla alamazsın!"

Peach küçük bir kahkaha atarken, büyükannem şaşkınlıkla başını sallıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı açık kalmış. "Hay Allah," diyor boğuk bir sesle. "Garip kız."

Bronzluğumu alamazlar! Bronzluğum beni *ben* yapan şey. Biri bana beni tek kelimeyle tanımlamasını istese, "Tek kelime yetmez! Üç kelime lazım ve o kelimeler Altın Kahverengi" derlerdi.

Peach odadan koşarak çıkar ve bir torba limonla geri döner, limonları silah gibi havada sallayarak. Limonları çok iyi bilirim. Limonlar bronzluğun katilleridir.

"Lütfen soyun Jessica," diyor büyükannem, bornozu işaret ederek. Huysuzca bornozu çıkarıyorum, büyükannemin gümüş rengi Wonderbra'mı ve arkasında mor payetlerle "Juicy" yazan turkuaz renkli, uyumsuz külotumu görünce çıkardığı keskin bir hayret nidasını kasten duymazdan geliyorum.

Ona nazıkçe gülümserim. Hızla başka yere bakar ve uygun iç çamaşırları hakkında kendi kendine mırıldanarak odadan çıkar.

Peach limon suyunu bir süngere sıkıp bacaklarımın ve kollarımın her yerine sürmeye başlar. Ah! Güzel bronzluğum yavaş yavaş kaybolur. Hoşça kal mükemmel bronzluk. Mahvoldum.

"Arkadaş olacaktık *sanmıştım*," diyorum Peach'e, o aptal limonlarıyla beni gittikçe daha da şeffaf hale getirirken.

"Harika görüneceksin, bekle de gör," diyor ayak bileklerimi ovarken cırtlak bir sesle. "Ve Jess... arkadaşlıktan bahsetmişken..." Ovmayı bırakıp utangaç bir şekilde bana bakıyor. "Gördüğüm birçok filmde, kız arkadaşlar sık sık bir araya gelip DVD izleyerek arkadaşlıklarını pekiştiriyorlar. Popcorn ve şarap içip yüz maskesi falan yapıyorlar. Düşündüm de

sen bu akşam döndüğünde birlikte DVD izleyebiliriz diye düşünüyordum..."

"Tabii." Omuz silkiyorum. "Kulağa hoş geliyor. Film izlemeyi severim."

Peach gülümser ve yüzü kızarır, vücudumdaki limon lekelerini silmem için bana bir havlu uzatır. Büyükanнем üç parça kumaş ve bir elbise çantasıyla geri döner.

Yakından bakınca kumaşın bir tür iç çamaşırı olduğunu fark ettim.

"İç çamaşırı mı? Neden?" Popomu ve süper havalı "Juicy" külotumu tutuyorum. "Bunun amacı benim namuslu görünmem değil mi? Leo Frost külotumu asla görmeyecek ki!"

"Jessica," diyor büyükanнем, büyük bir çaba sarf ederek sakinliğini korumaya çalışıyor. "İç çamaşırları modanın altındaki modadır. Silüetini düzgün gösterir."

"Silüetim mi? Silüetim ne olmuş?"

Büyükanнем beni baştan aşağı süzer ve dudaklarını büzer. "Biraz *zayıf* görünüyorsun. Herhalde çok koşuyorsundur. Daha yumuşak, daha kıvrımlı görünmeni isterim. Bu..." Elinde, bir tür Spanx etek gibi görünen elastik, krem rengi bir kumaş parçası tutar. "Bu bir Spirella 206 korse. Vücudunu düzeltir, özellikle de poponu kaldırır." Ve bu..." bana çok geniş bir kemer gibi görünen şeyi uzattı. "Bu ise kemikli bir korse. Vücuduna kıvrımlar kazandırarak 59 cm'lik bir bel yaratacak." Büyükanнем bunu sanki anatomik olarak imkansız bir şey önermemiş gibi rahatça söylüyor. "Düğün günümde belim 59 cm'ydi," diye ekliyor gururla.

"Evet, Kylie Minogue'un da 23 inç bel ölçüsü var," diye karşılık veriyorum. İşte bu kadar.

"Aslında 24 inç," diye cevaplar büyükanнем hemen.

Bunu nereden biliyor?

Korsenin içine giriyorum ve Peach ile büyükanнемin, çok küçük bir prezervatif gibi korsenin belime sarılması için uğraşmasını hüznle izliyorum. Sonunda yerine oturduğunda, büyükanнем korseyi alıp belime sarıyor.

Aslında biraz sıkı. Hatta oldukça sıkı.

"Siktir!" diye bağıriyorum, onlar korseyi çekerken, istemediğim halde nefesimin kesildiğini fark ediyorum. "*Daha fazla* kıvrım görünmesi gerektiğini söylemiştin, değil mi?" Acıyla inliyorum. "Bu benim tüm kıvrımlarımı çalıyor!"

"İyi bir kadın böyle kaba sözler kullanmaz, Jessica," diyor büyükanнем sabırsızca, korseyi çekerek. "Alışırısın. Buna değer."

Buna değer. Güzellik genellikle acı verir."

Normalde buna katılırdım – gözüme defalarca kirpik yapıştırıcısı kaçtı – ama bunun yanlış bir şey olduğunu hissediyorum.

"Şimdi üst kısmını kancalayacağız," diyor büyükannem, korseyi çekip çekmekten nefes nefese kalmış. "Peach, yardımına ihtiyacım var. Biraz daha sıkı olması lazım."

"Kanca mı? Daha sıkı mı? Henüz bağlanmadı mı? Aman Tanrım."

"Daha fazla zamanımız olsaydı, kaburgaların basınca alışması için birkaç deneme yapardık."

"İğrenç. Bu tür kısıtlayıcı şeyler, bugün kadın olduğum için neden mutlu olduğumu çok iyi açıklıyor. Kaburgalarımın alışması gereken hiçbir şey giymemem gerekir."

Peach ve büyükannem korseyi sıkılaştırıp son kanca ile bağlarken, vücudumu olması gereken şeklin dışına sokarken kendimi solgun hissediyorum.

"Sütyen de mi?" Büyükannem bana son kumaş parçasını uzattığında, garip, sivri uçlu bir sütyen olduğunu görünce öfkeyle soruyorum. "Dünyada benim Wonderbra'm kadar iyi bir şey olamaz, değil mi?" Harika bir şekilde yukarı itilmiş göğüs dekoltemi işaret ediyorum. O kadar yukarı itilmiş ki, sanki Harry Hill ve Harry Hill'in ikiz kardeşi rahatça içine sığmış gibi görünüyor.

"Bu sadece bir sütyen değil," diyor büyükannem, sesi M&S reklamlarında seslendiren kadına benziyor. "Bu, orijinal Delightex sıkılaştırıcı, kaldırıcı bulut sütyen."

"Tehlikeli gibi," diye homurdanıyorum, hala kaburgalarımın gelen ağrıyla kıvrınarak.

"Bana yıllarca iyi hizmet etti," diyor büyükannem, kırılgan yüzünde mutlu bir nostalji ifadesi belirliyor.

Bu *büyükannemin* sütyeni mi? İğrenç. Hayır. Yapamam.

"Uyup uymayacağını bile bilmiyorsun!" diye itiraz ediyorum, tuhaf koni şeklindeki sütyene dehşetle bakarak.

"36C," diyor büyükannem ikna edici bir şekilde. "Tüm Beam kadınları öyle." Haklı. Ben 36C'yim. Tanrım, lütfen hayır. Bu çok yanlış.

İsteksizce sevgili gümüş Wonderbra'mı çıkarıyorum ve onlar bana mahremiyetimi vermek için arkalarına dönüyorlar, ki benim hiç sahip olmadığım ve şu anda da ihtiyacım olmayan bir şey. Garip sivri sütyeni giyip arkadan kopçalarını takıyorum. Geri döndüğümde, göğüslerimle ilgili tüm uzamsal farkındalığımı kaybetmişim gibi hissediyorum ve sol göğsümle Peach'i duvara çarpıyorum.

"Aman Tanrım."

"Kahretsin, özür dilerim Peach. Her yerim dengesiz! Bir bakayım, bunu görmem lazım."

Şu anda kesinlikle bir sirk üyesi gibi görünüyor olmalıyım. Göğüslerim yol konisi gibi ve belim uyluk çevremden daha ince.

"Biraz daha sabret Jessica, canım. Görünüşün mükemmel olmalı. İyi bir kadın *sabırlı* bir kadındır."

Büyükannem büyük çekmecedan bir jartiyer kemeri çıkarır ve belime takar. Tanrım, üzerimde o kadar çok şey var ki ve daha giyinmedim bile. Büyükannem elbise çantasının fermuarını açar ve üzerinde soluk mavi puantiyeli beyaz pamuklu bir yazlık elbise çıkarır. Eteği çok geniş, pilili ve dışarıya doğru çıkıntılı.

"Bu benim en sevdiğim Victor Josselyn elbisesi. Jack'le ilk yaz ortası pikniğimde giymiştim. Lunapark için *mükemmel*. Hafif, mevsimlik ve zarif olduğu kadar vücudunu da ortaya çıkaracak."

Elbiseye daha yakından bakıyorum. Annemin kullandığı Chanel No. 5 parfümünün hafif kokusu geliyor. Kokudan biraz başım dönüyor. *Düşünme Jess*.

Derin bir nefes alıp kendime geliyorum, Peach ve büyükannem elbiseyi başımdan geçirirken ellerimi havaya kaldırıyorum.

Sırtımdaki sayısız düğmeyi ilikledikten sonra, büyükannem köpekbalığı gibi etrafımda daireler çizerek, kocaman gözlerini kısarak beni değerlendirir.

"Artık bakabilir miyim?" diye soruyorum, kollarımı önümde kavuşturarak.

Büyükannem bir kez başını sallar ve aynayı işaret eder. "Hadi."

Bu saçma kıyafetle nefes almakta zorlanmamak için kendimi çok zorlamamaya çalışarak, büyük banyo aynasına doğru sert adımlarla ilerledim. Eminim çok komik görünüyorum...

Oh.

Vay

canına

.
İşte buradayım.

Karşımda gördüğüm şey doğaüstü bir yaratık değil, Jessica Rabbit'in daha zarif bir versiyonu. Belim çok ince, ama o kadar da tuhaf görünmüyor, sadece kalçalarımı ve göğüslerimi daha büyük gösteriyor – tam bir kum saati. Yazlık elbisenin ince askıları, artık kremi renkteki omuzlarımı ve dekoltemi ortaya çıkarıyor ve göğüslerimin çıplak kısmı tamamen örtülü olsa da, hala çok çekici görünüyorlar.

"Haklısın," diyorum sonunda. "Belki de görünüşüm konusunda haklısın."

"Tabii ki görünüş konusunda haklıyım Jessica, canım." Büyükanmem omuzlarını kayıtsızca silker ve kırmızı gözlüklerini kartal burnuna nazikçe iter. "Ben Matilda Beam."

Rose Beam'in
Günlüğü 5 Mayıs
1985

Bu hafta her günümü Thom'la geçirdim. Annem ve babam galeride fazla mesai yaptığını sanıyorlar

galeride fazla mesai yaptığını sanıyorlar ama aslında tiyatronun yakınındaki dairesinde Thom'u ziyaret ediyorum. Orada üç aktörle birlikte yaşıyor ve koşulları pek iyi değil. Pencereerde perde yok ve sanki bir aydır kimse küllüğü boşaltmamış gibi. Ama ortalıkta dağınık bir enerji var, bilirsin. Duvarlarda çok sayıda etkileyici sanat eseri var ve her zaman havalı müzik çalıyor. Thom'un odası evin çatı katında. Çoğunlukla yatakta uzanıp kırmızı şarap içiyor ve hayallerimizden bahsediyoruz. O Manchesterlı ve her zaman Hollywood'da aktör olmak istemiş. Ben de isterdim. Belki bir gün birlikte gider ve film yıldızı oluruz! İmkansız, biliyorum, ama hayal etmek güzel, değil mi? Perşembe akşamı anneme Claire-Marie ile Bach konserine gideceğimi söyledim, ama aslında Thom beni kumarhaneye götürdü. Daha önce hiç kumarhaneye gitmemiştim. Thom rulette yüz pound kaybedene kadar çok eğleneliydi. Neyse ki bankada ona yardım edecek kadar param var. Tabii ki benden para almayı hiç istemiyor, ama o parayı bana iyi vakit geçirtmek için kaybetti ve bana geri ödeyeceğini biliyorum. Aşıkken para hiçbir şey ifade etmez.

R x

ON ALTI

Pudrayı bolca sürün. Mümkün olduğunca bastırın ve fazla pudrayı yumuşak pamukla alın. Ne kadar pürüzsüz ve parlak bir görünüm elde ettiniz!
MATILDA BEAM'IN AŞK VE ROMANTİZM REHBERİ, 1955

Öğleden sonra, elbise provaları, tırnak boyama (uygun bir şekilde "Pamuk Şeker" adı verilen soluk pembe bir ton) ve saç dalgalandırma ile çılgın bir telaş içinde geçiyor. Bütün gün korseyi çıkarmam yasaklandı ve bu yüzden, çok sık nefes alıp *hiç* hareket etmediğim sürece bu kıyafetle ölmeyeceğime alıştım sayılır. Saat dörtte Peach, evdeki işlerini halletmek için isteksizce ayrılırken, büyükannem akşam için makyajımı yapmaya başlar.

Kalın, küflü kokulu fondöteni ilk kez sürdüğü anda, sulu mavi gözleri aynada gün boyunca ilk kez benimle buluştu.

"Jessica, canım, Peach başka işlerle meşgul, şimdi sadece ikimiz kaldık, dün gece hakkında seninle konuşmak istiyorum."

Hay aksi, onu suçüstü yakaladığını unutmuş olmasını ya da en azından bu olayı çok utanç verici bulup gündeme getirmeyeceğini umuyordum.

"Ben, şey, bunu görmek zorunda kaldığın için çok üzgünüm," diye içtenlikle özür dilerim. "Bir dahaki sefere yatak odamın kapısının önüne bir şey koyacağım. Ya da belki bir kilit alırım. Bu hafta B&Q'dan bir tane alacağım."

Büyükannem yüzümdeki fondöteni ustaca ve emin bir dokunuşla düzeltir. Burnunu çeker. "O adamı bir daha görmemelisin, Jessica."

Şey, şimdi ne olacak?

"Pardon?" Onun yansımasına gözlerimi kısarak bakıyorum. "Şaka mı yapıyorsun?"

Başını sallar. "Ben *şaka yapan* bir kadın değilim. Sadece bu projeye başlıyorsak, tüm dikkatini buna vermen gerektiğini düşünüyorum. Bay Frost'un sevgisini kazanmak için zamanını ayırmaya karar verdikten sonra yeni biriyle çıkmaya başlamak bana çok kötü bir fikir gibi geliyor."

"Ama Jamie'yle *flört* etmiyorum. Sadece seks yapıyoruz. Bağlanma yok, hiçbir şey yok. Endişelenmene gerek yok, gerçekten, projeye gayet iyi odaklanabilirim."

Büyükannemin gözleri fal taşı gibi açılır. "Ama iyi bir kadın evlenene kadar namuslu kalmalı," der nefes nefese.

Ben burun kıvrırım. "Bunun için biraz geç kaldık."

Dudaklarını sıkıştırır. "Jessica, bu kadar dürtüsel davranmamalısın. Anlık arzularına bu kadar kolay teslim olmamalısın, bu kendini belaya sokmanın en garantili yoludur."

Bu kadını üç gün bile tanımıyorum ve bana kiminle yatıp yatamayacağımı söylemeye çalışıyor? Ne oluyor lan? Derin bir nefes alıp sabrımı korumaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Ben yetişkin bir kadınam, tamam mı? Odam benim odam, boş zamanım da benim boş zamanım, ve *1955'te bir erkeği nasıl tavlayacağımı* sana söylediğim sürece, senin endişelenecek hiçbir şeyin yok. Üzgünüm, ama kiminle vakit geçirdiğim seni hiç ilgilendirmez. Tanrım."

Benim açıklamama karşılık, büyükannem hemen fondöten tüpünü tuvalet masasına düşürdü ve ağlamaya başladı.

Oh

hayır.

Kahretsi

n.

Yakınımda insanlar ağladığında dayanamıyorum. Annem çok yapardı ve ben bunu nasıl durduracağımı hiç bilemedim. Ne yapmalıyım? Göğsüm sıkışıyor.

"Matilda?" Kelimeler ağzımdan çıkmıyor. "Ne oldu? Neden ağlıyorsun? Peach'i çağırayım mı?"

Kocaman gözleri, kalın gözlük camlarıyla büyüyen gözyaşlarıyla doldu. "Sadece sana yardım etmek istiyorum, Jessica. Artık buradasın ve biz *bir aileyiz*. Endişeleniyorum." Yüzünde suçluluk ifadesi belirir. "Annen de aynı dürtüsel yapıya sahipti, düşünmeden körü körüne tutkularının peşinden gitti ve başına gelenlere bak. Eğer

onu dinlemesini sağlayabilseydim, bir kadının nasıl davranması gerektiğini bildiğim için ona rehberlik etmeme izin verseydi, belki ..." Ağır bir iç çekerek sözünü bitirir.

"Ne?" diyorum, midem bulanıyor. "Belki intihar etmezdi?"

Büyükannem nefesini tuttu. Kalbim güm güm atıyordu.

"Bak... Bu senin suçun değildi, değil mi?" diyorum, garip bir şekilde onun ince kolunu ovuşturarak. "O, kırık kalbi yüzünden hep çok depresifti. Babam onu terk etti ve o bunu atlatamadı. Yanlış kişiye aşık oldu. Bunun seninle hiçbir ilgisi yoktu."

Büyükannem burnunu çeker, bluzunun cebinden işlemeli pamuklu mendili çıkarır ve nazikçe burnunu siler.

"Jessica... bilmiyorsun..."

Elinde titreyerek mendilin dantel kenarını oynatıyor. "Neyi bilmiyorum?"

Büyükannem derin bir nefes almadan önce içsel bir mücadele veriyor gibi görünüyor.

"Bilmiyorsun... burada olmandan ne kadar mutlu olduğumu. Sadece aşağıda genç Dr. Abernathy'yi görmeyeceğini söyle. En azından buradaki işimiz bitene kadar. Bu ikimiz için de harika bir fırsat. Odaklanmalıyız. İyi bir kadın her zaman soğukkanlıdır." Kesinlikle aynı fikirde değilim.

Ama büyükannem şu anda açıkça biraz tereddüt ediyor.

Hmmm... Her zaman gizlice Jamie ile harika seks yapabilirim. Yani, büyükannem bilmezse üzülmez ve bu onun her yerde ağlamasını engeller.

"Tamam, G. Onu bir daha görmeyeceğim." Büyükannem rahat bir nefes alır. "Sen iyi bir kızsın, Jessica."

* * *

Büyükannem yüzümü boyamaya devam ederken ara sıra "Cildin gül ve krema rengi olmalı", "Elizabeth Arden'ın Flamenco'su yazın çilek sarısı saçlara çok yakışır" ve en iyisi "Göz farını kelebek kanatları kadar hafif bir dokunuşla sür" gibi şeyler söylüyor. Her şeyi garip, melodik bir sesle söylüyor, sanki kafasında yazıyormuş gibi. Bitirdiğinde bana

 irkin beyaz pamuk eldivenler uzatır. Eldivenlerin man etlerine minik inciler dikilmi tir. Eldivenleri hiç be enmem.

"Bu güzel eldivenler yıllardır bana çok şans getirdi. Annem, ilk balo gecemde bana hediye etmişti. Onları senin giydi ini görmek benim için çok anlamlı olur." Büyükannem umutla bana gülümsüyor. Eldivenleri reddedersem ne olur? Yine a lamaya mı ba lar?

Hırıldayarak eldivenleri giyerim. A a ıda, merdiven korkulu una yaslanmış, Bay Belding'i kollarının arasına sıkı tırmı  Peach'le kar ıla ırız. Bu geceki g r n   m  görünce  ı lık atar. "Rita Hayworth'a benziyorsun!"

" yle mi?" Eski bir film projekt r n  ve bir yığın *Good Housekeeping* dergisini kenara iterek,  n kapının yanındaki boy aynasına doğru ilerledim.

Vay canına. O haklı. Her şey bir araya geldi   , yazlık elbisenin altındaki kum saati şekli, aşırı yana ayrılmış açık pas rengi sa lar ve kalın dalgalar (sa  spreyi sayesinde hiç bozulmuyor), hem narin hem de d n   t r c  makyajım - pembe dudaklar, uzun, kıvrımlı kirpikler ve kremsi g l rengi yanaklar - etkisinin oldukça  a ırtıcı olduğunu itiraf etmeliyim.

Hiç bana benzemiyorum.

Eğer d  me prensi ile bulu maya gitmiyor olsaydım, fuarda ge irece im yaz gecesi için oldukça heyecanlı olabilirdim.

"Unutma, canım, kısa kes," diyor büyükannem evden çıkarken. "Bu ak amın amacı, Bay Frost'u büyüleyip telefon numaranı almak. Başka bir şey yok. Uzun konuşmalar yok, Jessica. Bunun için daha çok  alı malız. Şimdilik sadece güzel g r n, çekici ve gizemli ol. Onun ilgisini çekip, seni daha yakından tanımak istemesini sa la."

"Evet, evet. A zımı kapalı tutup güzel görünmek. Sanki feminizm hiç var olmamış gibi. Anladım. Tela lanma."

"Hepsini tekrar etti in bölümde var, eminim ba arırsın." Kahretsin, o bölüm.

Yapmam gereken bir şey olduğunu *biliyordum*.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Bir hanımefendi, bir beyefendiyle ilk kez tanıştığında asla fazla kendinden emin veya küstah olmamalıdır. İdeal olarak, resmi bir şekilde tanıtılmalıdır, ancak bu mümkün değilse, hava durumu hakkında sohbet etmek hoş bir konuşma başlatmanın uygun bir yoludur.

MATILDA BEAM'IN AŞK VE ROMANTİZM REHBERİ, 1955

Metroda, özenle hazırlanmış kostümler giymiş, çok havalı görünen bir grup yirmili yaşlarında genç görüyorum. Ghostbuster kostümü giymiş yakışıklı sarışın bir adam, sanki onunla aynı kostüm partisine gidiyormuşum gibi bana el sallıyor. *Keşke öyle olsaydı.* Proton paketiyle bana ateş ediyormuş gibi yapıp seksi bir göz kırpıyor. Hmm. Bu gece Leo Frost olayını boşverip bu grupla arkadaş olup onların gittiği partiye katılsam mı? Bu çok daha eğlenceli olur ve geceyi geçirmek için kesinlikle daha mantıklı bir yol olur...

Hayır.

Yapamam.

Bunu yapmayı kabul ettim. Ve o paraya gerçekten *ihtiyacımız var*. Sadece kaçış fonum için değil, Matilda için de. Bu gece evden çıkarken, açılmamış posta yığığında bir dizi son ödeme hatırlatma faturası gördüm. Beni fark etti ve dudakları titredi.

Kostümlü kalabalığa isteksizce veda gülümsemesi atıp, Piccadilly'de metrodan inip üstümü değiştirmek için indim. Regent's Park'a vardığımda gökyüzü hala aydınlıktı ama güneş alçalmış ve ahududu pembesi renkteydi. Hafif bir esinti, burnuma pamuk şekerin lezzetli kokusunu taşıdı.

Taze, kavrulmuş çimlerin üzerine çıkıp, dans müziğinin ritmi, neşeli kahkahalar ve çınlayan

Leo Frost'u hemen fark ettim. Uzun boylu silueti kalabalığın arasından sıyrılıyor, parlak bakır rengi saçları bir fener gibi parlıyordu. Soluk gri bir takım elbise giymişti, ceketinin cebinde şık bir bordo mendil vardı. Takım elbisesinin pantolonları oldukça dar. Çok dar.

Leo Frost. Sanatçı. Düşünür. Adam. Dar pantolonlu.

Etrafında takım elbiseli insanlar var - belli ki fuarı ona gezdirmek için gelen etkinlik şirketinin önemli isimleri.

Onun küstah yüzünün lunaparkın renkli ışıklarıyla aydınlanmasını görmek, ona karşı olan ilk nefretimi daha da alevlendiriyor. Duruşu bile – burnu havada, göğsü şişkin – sinirimi bozuyor. Kendini çok beğeniyor. Davis Arthur Montblanc lansman partisinde o kadar pislik gibi davranmasaydı, Summer beni kovmazdı, hiçbir şey değişmezdi ve şu anda bu saçma sapan durumda olmazdım. Onun varlığının beni ne kadar rahatsız ettiğini belli etmemek için tüm gücümü kullanmam gerekecek, ona *ilgi duyuyormuş* gibi davranmak bir yana.

Tamam. Odaklan, Jess. Büyükanmem bu gece tek yapmam gerekenin Frost'un telefon numaramı istemesini sağlamak olduğunu söyledi. Onun dikkatini tatlı ve hanımefendi bir şekilde çekmem gerekiyor. Bunu nasıl yapacağımın talimatları *Matilda Beam'in Aşk ve Romantizm Rehberi'nin* ilk bölümünde yazıyor.

Ama ben kitabı düzgün okumadım.

Aslında, kitaptan hatırladığım tek şey, bir erkeğin dikkatini çekmek için eldivenini düşürmekle ilgili bir şey. Bu çok önemli gibi görünüyordu...

Leo Frost'u, etkinlik organizatörleriyle birlikte fuar alanında dolaşırken gizlice takip ediyorum, şüpheli görünmemek için en az birkaç metre geride kalmaya dikkat ediyorum. Sertçe şekillendirilmiş dalgalı saçlarımı düzelterek, yumuşak pamuklu eldivenlerimi çıkarıyorum ve terli ellerimde esen rüzgârın hissini tadını çıkarıyorum.

Grup hindistan cevizi atma oyununun yanında durur ve etkinlik organizatörleri Frost'un söylediği bir şeye çok içten gülerler. Chuh. Sanki söylediği bir şey *o kadar* komik olabilirmiş gibi.

Tamam, Jess. Bu geceki görevi halletme zamanı.

Derin bir nefes alıp çenemi kaldırdım ve hindistan cevizi atma oyununa doğru çimlerin üzerinde sallanarak ilerledim. Leo'nun yanından geçerken, eldivenlerden birini yere düşürdüm ve kaybolan eşyayı fark etmemiş gibi yürümeye devam ettim.

Eldiveni düşürdükten beş saniye bile geçmeden omzumda hafif bir dokunuş hissettim.

Evet! İşe yaradı! *Harika*. Büyükanнем gerçekten bir dahi.

Leo Frost'u narin ama çekici bir gülümsemeyle büyülemeye hazır olarak arkamı döndüm.

Oh.

Biri eldiveni almış, ama Leo Frost değil. Kalın yapılı, orta yaşlı, gür siyah sakallı bir adam. Elinde bir ip tutuyor, ipte küçük bir lunapark eşeği bağlı. İkisi de oldukça güçlü bir gübre kokuyor.

"Hey, güzelim, eldivenini düşürdün." Adam sırtarak eldiveni uzatıyor. "Al bakalım."

İşte bu kadar. Bahşışler işe yarıyor. *Büyükanne, yeni sevgilimle tanış: Eşek Adam*.

Nazikçe gülümsayarak teşekkür edip eldiveni alırken, üzerinde küçük kahverengi bir leke olduğunu fark ettim. Kendime bunun eşek pıslığı olmadığını söylemeye çalıştım, ama içimden biliyordum ki öyleydi.

Arkamı döndüğümde Leo Frost ve arkadaşlarının hindistan cevizi atma oyununu bırakıp, dönme dolapların arkasındaki küçük atış poligonuna yöneldiklerini fark ettim. Leo'ya oyuncak bir tabanca verilmiş ve hedefleri vurması söylenmişti. Üç atışta üç isabet kaydetti. Tabii ki yapacaktı.

Yavaş yavaş kalabalığın arasından geçerek atış poligonuna yaklaşıyorum ve onların konuşmalarının durmasını sabırla bekliyorum. Sonra bir kez daha onun yanından geçerek eldiveni düşürüyorum.

Eldiven, bir donut arabasının tekerleğine düşüyor. Hayır!

Mümkün olduğunca dikkat çekmeden - ki kıyafetim göz önüne alındığında pek mümkün değil - eğilip, üzerinde çim lekesi ve tekerlek yağı da olan kumaş parçasını alıyorum! Onu incelerken, Leo Frost'un üstümden konuştuğunu duyuyorum.

"... evet, iki parçalı bir yapbozdan daha kolaydı, hiç görmediğin gibi kıvrımlıydı. Açıkçası, Martin onu eve götürmeden önce ona hızlı bir tur attırmaktan başka seçeneğim yoktu."

Gruptaki tüm erkekler gülüyor, biri bile sırtına vuruyor.

İğrenç. Kim kadınlar hakkında böyle konuşur? Ne iğrenç, cinsiyetçi pislik. Valentina'nın bu aptalla çıktığına inanamıyorum.

Bu projeyi tamamen unutmak ve Frost'un bacaklarına sertçe tekme atmak için duyduğum güçlü arzuyu bastırıyorum. Bunun yerine, son bir denemeye "eldiveni atmaya" odaklanıyorum.

Bir gözümü kapatıp dikkatlice nişan alıyorum – eğer gerçekten görecekse, onun görüş alanına düşmesi gerekiyor – ama lanet şeyi atamadan önce, iki iri yarı genç delikanlı yanımdan geçip koluma çarpıyor. Eldiveni elimden geçiriyorum ve havada uçarak Leo Frost'un şık gri takım elbisesinin omzuna mükemmel bir şekilde düşüyor.

Her şey ters gidiyor!

Kimse benim kirli eldiveni fırlatan kişi olduğumu fark etmeden, hızla pamuk şeker arabasının arkasına saklanıyorum, görüş alanından ve olay yerinden uzaklaşıyorum.

Leo Frost ve etkinlik görevlileri çok korkmuş durumda. Şaşkınlıkla etrafına bakınan Leo, eldiveni parmakları arasında tutup çıkarır, etkinlik görevlilerine sert bir gülümsemeyle bakar ve eldiveni yakındaki çöp kutusuna atar. Ceketinin cebinden bordo renkli mendilini çıkarır ve omzuna siler.

Harika. Evet, Eldiveni Atma Operasyonu tamamen başarısız oldu. Operasyon iptal. Operasyon iptal. Büyükanmem, annesine, yani benim büyük büyükanne bu eldivenleri verdiğini söylemişti ve şimdi biri çöp kutusunda! Kahretsin. Onu kurtarmam lazım, ama bunu daha sonra yapmalıyım; Leo Frost, beni pis bir çöp kutusunda karıştırırken bulursa, benden pek hoşlanmayacaktır.

Şimdi ne yapacağım? Kitaptan hatırladığım tek şey, yatıştırıcı sesler hakkında bir şeydi. Nazik birine yumuşak, alçak bir sesle mi konuşmalıydım? Öyle miydi? Bana çok saçma geliyor. Her halükarda, etrafı lunapark organizatörleriyle çevriliyken ona nasıl yaklaşabilirim ki?

Aha!

Sanki ilahi bir müdahaleyle cevap verilmiş gibi, Leo'nun lunaparkın ortasındaki büyük çarpışan araba pistine doğru yürüyerek gittiğini fark ettim. Bir görevliye biletini uzattı ve heyecanla uzun boylu vücudunu limon yeşili bir çarpışan arabaya sıkıştırdı. Bunun onunla baş başa konuşmak için tek şansım olabileceğini fark ederek, koşarak yanına gittim – ki bu korseyle çok zordu ve aslında daha çok hızlı bir yürüyüş gibiydi – ve diğer etkinliklerden insanlar ona katılmadan önce, görevlinin yanından gizlice geçip arabaya atladım ve Leo'nun hemen yanındaki sürücü koltuğuna kendimi attım.

Şaşkınlıkla zıplar ve sanki bir serapmışım gibi bana bakar.

Kirpiklerimin altından ona bakıyorum. Lütfen beni kitap lansmanından tanımasın. Tanımamalı – gözlük ya da tulum giymiyorum, saçım ve makyajım *tamamen* farklı. Normal halime hiç benzemiyorum. Ama yine de... *lütfe*n beni tanımasın.

Nefesimi tutuyorum.

Dehşet dolu çığlıklar yok. Güvenlik çağırma yok. Uff.

Rahat bir nefes alıp elimi uzatıyorum ve Leo Frost'a gizemli bir şekilde bakıyorum. Ama elimi sıkma fırsatı bulamıyor, çünkü pistin ışıkları yanıp sönmeye başlıyor – gitme işaretimiz. Pistteki dev hoparlörlerden aniden müzik çalmaya başlıyor. Madness'ın "Driving in My Car" şarkısı.

Güzel seçim! Tamam, yapabilirim.

Ayağımı pedala hafifçe bastırıyorum ve pistte yavaşça ilerliyoruz.

"Merhaba," diyorum Leo'ya hoş, alçak ve yatıştırıcı bir sesle. "Ben..."

Kahretsin! Ben kimim? *Gerçek* adımlı söyleyemem. Beni sadece bir kez gördü, biliyorum, ama hafızası çok iyi olabilir – sonuçta üzerine şampanya döktüm. Aptal, bunu neden düşünmedik? Hemen yeni bir sahte isim bulmalıyım. İlham almak için hızla etrafa bakıyorum. *Dönme dolap, falcı, şişme kale, portatif tuvalet... tuvalet...*

"Tuvalet, yani... Lucille," diye alçak sesle bitiriyorum. "Ben Lucille." Küçük bir tahta yemek arabası görüyorum: *Darling's Roasted Chestnuts!* "Darling! Lucille Darling. Tanıştığımıza çok memnun oldum."

"Evet, merhaba Lucille," diyor Leo Frost dalgın bir şekilde. Onu büyülediğimi görmek için gözlerine bakıyorum. Gözleri tamamen göğüslerime odaklanmış, o kadar sivri ki neredeyse arabanın direksiyonuna değecekler. Sivri göğüsler kazanır.

Tamam. Nazik bir sohbet başlatma zamanı. Boğazımı temizledim. "*Ne güzel* bir panayır, değil mi? Ben çok seviyorum..."

ÇARP!

Arkadan başka bir çarpışan araba bize çarptı. Leo ve ben koltuklarımızda öne doğru fırladık.

"Şşşş..." içimden bağırmak istiyorum ama neyse ki son anda kendimi tutuyorum. Bunun yerine "Shimmy!" diyorum ve omuzlarımı hafifçe sallıyorum. Leo, göğsümün sallanmasına şaşkınlıkla bakıyor. Kafamı çevirip, arabamı bu kadar sert çarpanlara

kimseye sertçe çarpan kişiye. Bunlar daha önce bana çarpan lanet olası gençler – eldiveni düşürmeye çalışırken bana itenler. İçlerinden biri – koltuklu bir tişört giyen, boktan bir dikenli tel dövmesi olan sıska bir salak – eliyle bana "mastürbasyon" hareketi yapıyor. Tam bir salaklar. Kızgın ifademi gülerek izliyorlar. Onlara orta parmak göstermeyi çok istiyorum, ama büyükannemin kurallarında bunun yazmadığından eminim.

Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalışıyorum ve pistte bir tur daha atıyorum. Tekrar Leo'ya dönüp sırtarak gülümsüyorum. *Tam o sırada telefonu çalıyor.* Numaraya bakıp cevap veriyor. Ne kaba! Benden biraz uzaklaşıp telefona konuşuyor. "Dodgems", "hesap" ve "iyi gösteri" dediğini duyuyorum ama diğer sürücülerin heyecanlı çığlıkları ve etrafımda çalan teneke lunapark müziği yüzünden tam olarak anlaşıyorum.

BAM!

Gençler tarafından tekrar öne doğru çekiliyorum ve bu sefer sol göğsüm direksiyona çarpıyor.

Ah. *Siktir.*

Tamam, yeter artık!

Leo'ya yan gözle bakıyorum – açıkça telefonla konuşuyor ve başka hiçbir şeye dikkatini vermiyor. Mümkün olduğunca nazik ve dikkatli bir şekilde arabamı döndürüyorum ve şimdi o sersem gençlerin peşine düşüyorum.

"O şişko bir inek. Ve yaşlı," Leo'nun yanımdaki telefonda söylediğini duyuyorum. "O artık kimseye bir faydası yok. Onu kov, görevini yaptı." Ne halt yiyorsun sen? Kulaklarıma inanamıyorum. Birinin yaşlandığı ve birkaç kilo almış olabileceği için kovulmasını mı tavsiye ediyor?

Ugh!

Göğsümde karanlık bir öfke alevleniyor ve pedala biraz daha sert basmamı sağlıyor. Korkunç Leo Frost'un sesini duymazdan gelerek korkunç gençlerin peşine düşüyorum.

BLAM!

Onların arabasının yan tarafına sevinçle çarptım. Gençler korkuyla irkildiler.

"Hak ettiniz, sizi küçük pislikler!" demek *istiyorum*. Ama iyi bir kadın asla böyle bir şey söylemez. Bu yüzden gözlerimle söylüyorum. Gözlerimle çok iyi söylüyorum.

Gençler nefeslerini tutuyor. Evet. Tuhaf giyimli, mantıksız derecede ince belli kadın, Beam ile uğraşırsan ne olacağını size gösterecek.

ne olacağını gösterecek.

Bir kez daha pistte hızla dönüp kaçıyorum – Leo hala cinsiyetçi telefon görüşmesine dalmış durumda – ve gençlerin arabasına tekrar çarpıyorum. Çarpışan arabaları seviyorum! İçimden gelen sevinç kahkahasını tutamıyorum. Sanırım biraz manyakça çıkıyor.

Gençlerden biri "Anneeeee" diye sızlanıyor.

Tamam. Belki bu kadar yeter. Sanırım derslerini aldılar. Aptallar pistin geri kalanında benden çok uzak duruyorlar ve arabalar durana kadar Leo konuşmasını bitirmiyor ve telefonunu ceketinin iç cebine geri koyuyor. Gözümün ucuyla etkinlik organizatörlerinin yaklaşıp Leo'nun bitmek bilmeyen lunapark turuna devam etmeye hazırlandıklarını görüyorum. Kahretsin. Onu büyülemek ve etkileyebilmek için fırsatı tamamen kaçırdım. Kahretsin.

"Lucille, değil mi?"

Leo'nun kendini beğenmiş yüzünün bana baktığını görünce şaşkınlıkla başımı kaldırdım.

"Evet, Lucille. Lucille Darling," diye cevap veriyorum, nefes nefese, yatıştırıcı bir sesle.

"Ben Leo. Sana söylemeliyim, az önce yaptığın dodgem sürüşü oldukça mükemmeldi." Bir kaşını kaldırarak sırtıyor. "O iki küçük pisliğe günlerini gösterdin. Önemli bir telefon görüşmesi vardı, ama içten içe seni destekliyordum."

Kendime rağmen yüksek sesle güldüm.

"Biraz gürültücüydüler," derim sahte bir utangaçlıkla, mükemmel saçlarımı düzeltirken.

"Evet, tabii ki birinin dikenli tel dövmesi vardı, bu da senin öfken için yeterli bir sebepti."

Bana arabadan inmem için elini uzattı. Elini tuttum ve arabadan inerken Spirella korseyle oldukça dikleşen popomu izlediğini fark ettim. Ona gizemli, ilginç, iyi, zarif, seksi, çekici ve belki de aşık olabileceği bir kadınmışım gibi gülümserim. Bu gülümsemeyi taklit etmek kolay değildir. İşe yarıyor mu, yoksa biraz deli gibi mi görünüyorum? Sanırım işe yarıyor. Leo Frost da yarı gülümser, yeşil gözlerinde eğlence kıvılcımları parlar.

"Bu biraz alışılmadık bir teklif olacak ama... benimle dönme dolaba binmek ister misin?" der sonunda, pahalı saatine bir bakış atarak. "Belki bir şeyler içeriz? Halletmem gereken bir iş var ama sonra biraz... eğlenmek için vaktim var."

Ne oluyor? İŖe yaradı mı? Başardım mı? Göğüslerim ve belim sayesinde olmalı. Yoksa yatıştırıcı sesim mi? Her halükarda, ilgisini çekmişim.

Büyükannemin veda tavsiyesini hatırladım: *Kısa tut. Bu akşamın amacı, Bay Frost'u büyüleyip telefon numaranı almak. Başka bir şey değil.*

"Çok üzgünüm, ama bu akşam önceden planlanmış bir işim var," diyorum, sanki bu uydurma plan gerçekten canımı sıkmış gibi. "Ama uygun bir zamanda randevu ayarlamak için telefon numaramı alabilirsiniz." Kirpiklerimi kırıp başımı yana eğiyorum.

Uygun olduğunuzda randevu ayarlayalım mı? Bu da nereden çıktı şimdi?

O sırtıyor. "Pardon?"

Var olmayan bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırıp alt dudağımı ısırıyorum. "Telefon numaramı *ister* misiniz, Bay Frost?"

Hafifçe şaşkın bir şekilde gözlerini kırptırdı, sonra ilgilenerek bana baktı, gözleri vücudumda yavaşça dolaştı, göğüslerimde durdu ve sonunda yüzümde sabitlendi. İğrenç. Tiksinti duyduğumu gizlemeye çalıştım.

Neden yaptığından emin değilmiş gibi gözlerini kısarak telefonunu bana uzattı. "Tamam. Kaydet o zaman, Lucille," dedi. "Bir ara ararım."

"Harika! Sabırsızlıkla bekliyorum," diye kıkırdarım. Gerçekten yapmacık, kıkırdayan bir kıkırdama. Bundan nefret ediyorum.

Bana geniş bir gülümsemeyle, ön iki dişi arasında küçük bir boşluk olan düzgün beyaz dişlerini gösterir. Leo'nun gülümsemesinin etkileyici olduğunu itiraf etmeliyim. Daha az bilgili ve çok daha aptal kadınların buna nasıl biraz şehvet duyabileceğini anlayabiliyorum.

Ona sakın bir şekilde bakarak numaramı yazdım.

Leo Frost, seni çok fena oyuna getireceğim.

Rose Beam'in
Günlüğü 18 Mayıs
1985

Bu gece Thom ve ben ilk kez seviştik. Bu çok kişisel bir şey ama şunu söyleyebilirim: mükemmeldi. Thom'un hayatımı birlikte geçireceğim kişi olup olmadığı konusunda en ufak bir şüphem varsa, bu gece o şüpheyi tamamen ortadan kaldırdı. Sonrasında ikimiz de ağladık ve birbirimize aşık olduğumuzu söyledik. Thom, benimle birlikteyken hayatının parlaklığının arttığını hissettiğini söyledi. Bu çok hoşuma gitti.

Annemle babamla tanışmak istedi. İlişkimizin henüz çok erken olduğunu söyledim, ama asıl sorun bu değil. Ailem onu sevmeyecek, sırf nereli olduğu ve ne iş yaptığı için. Ailemin snobluğu beni utandırıyor. Bu anın mahvolmasına izin veremem.

R x

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Telefon görüşmeleri uzun konuşmalar için uygun değildir – iyi bir adamı uzun uzadıya konuşarak sıkmak istemezsiniz! Sohbeti hafif, kısa ve konuya odaklı tutun. Ses tonunuzun yumuşak, çekici ve ilgilenmiş gibi olmasına dikkat edin.

MATILDA BEAM'IN İYİ KADIN REHBERİ, 1959

Pembe güneşin son ışınları Londra'nın üzerine batarken, başarıdan kaynaklanan heyecanla adımlarım hızlanarak Kensington'a geri dönüyorum. Eldiveni fena batırmış olabilirim (daha sonra çöpte buldum, hot dog sosu ve ketçapla lekelenmişti) ve o cinsiyetçi Leo Frost ile konuşmak zorunda kaldığım her dakikadan kesinlikle nefret ettim, ama benden istenen şeyi yaptım: Onun beni kesinlikle tanımadığından emin oldum ve numaramı almayı başardım. Üstelik büyükannemin kitabının bütün bölümünü okumak zorunda bile kalmadım! Aferin bana!

Bonham Meydanı'na vardığımda, Jamie'nin binanın ön kapısından çıkarken cep telefonu ile heyecanla konuştuğunu fark ettim. Doktor önlüğü koluna asılıydı ve üzerinde bir mavna resmi ve "Abernathy Canal Centre" yazan soluk haki renkli bir tişört giyiyordu.

Ona ulaştığımda, kıyafetime komik bir şekilde iki kez bakarak, birazdan biteceğini işaret etti.

"Tamam o zaman, sümüklü." Telefonuna gülümsüyor. "Sizi çok seviyorum. Görüşürüz."

"Snotface mı?" Telefonu kapattıktan sonra kaşlarımı kaldırdım.

"Yeğenim Charlie. Yedi yaşında." Koyu renkli gözleri parıldadı. "Bak." Bana telefonunu uzattı. Ekranda Leeds United futbol forması giymiş zayıf bir çocuk resmi vardı. "Bu hafta sonu beni ziyarete geliyor. Harika bir velet, değil mi?"

"Çok sevimli," diye başımı salladım, ama bana göre Charlie, dünyadaki diğer yedi yaşındaki çocuklardan pek farklı değildi.

"Bilime deli gibi meraklı," diyor Jamie gururla gülerek. "Geçen yıl doğum günü için ona çocuklara yönelik kimya setlerinden bir tane aldım ve en sevdiği şey oldu. Wii'den ve osurmaktan sonra tabii."

"Oh. Harika."

Jamie'nin gülümsemesi biraz kaybolur. Yeğeninden bahsetmesini istemediğimden değil. Aslında, istemiyorum, gerçekten. Ama sadece... ne anlamı var ki? Aile konuşmaları, ilişkisi olan insanlar içindir, samimi hayat detaylarını ve paylaşılan deneyimleri ortaya koyarak bağ kurmanın bir yoludur. Ve burada olan şey bu değil.

"Kıyafetin güzel." Jamie bana anlamlı bir bakış attı.

Aptalca bir dönüş yapıyorum. "Büyükanneimin projesi için. Aptalca, biliyorum. Lanet olası bir *korse* giyiyorum."

"Korse mi? Evet, bu gerçekten saçma. Ama aynı zamanda... oldukça seksi." Bir adım yaklaşır, aramızda sadece birkaç santimetre kalır.

"Aslında çok acıyor," diye homurdanıyorum. "Her neyse, Doktor, arkadaşlık etmemeliyiz. Büyükanne seni bir daha görmemi *yasakladı*..." Hafifçe kaşlarını çatıyor. Gülümsüyorum. "Ama... bilmediği şey ona zarar vermez."

"Aha." Yaklaşır ve kolunu benim dar belime dolamıştır. "Gizlice kaçalım mı diyorsun? Bir, şey, gizli bir ilişki mi yaşayalım?"

"Öyle bir şey..." Kaşlarımı oynatıyorum. "Seksi olabilir..."

"Hemen başlamak ister misin?" Sıcak elini sırtımda gezdirerek karnımın derinliklerine kadar titreme gönderir. "Klinik boş. İstersen seni o korseye kurtarabiliriz."

"Tanrım, evet lütfen." Bir kez daha tam olarak nefes alabileceğim o güzel anı bekleyerek karnımı ovuşturdum.

"Hadi gel," Jamie fısıldayarak elini uzatır ve aşırı endişeli bir ifadeyle sokağı yukarı aşağı süzer. "Biri bizi burada görmeden."

Ne salak adam. Gülerek elini tutup onu kliniğin içine sürükledim.

* * *

Kollarımda bir sürü eski iç çamaşırı (Jamie'nin beni soyma hevesiyle yırttığı taytlar da dahil) ile gece yarısı büyükanneimin evine gizlice giriyorum, kimseyi uyandırmamak için dikkatli davranıyorum

kimseyi uyandırmamaya dikkat ediyorum. Evde çok güçlü bir patlamış mısır kokusu var. Bu garip. Makyajımı yapmak için çok yorgunum, bu yüzden giysilerimle yatakta uzanıyorum ve birkaç saniye içinde uykuya dalıyorum.

Gözlerimi kapatalı sadece birkaç dakika olmuş gibi hissederken, yatak odasının kapısının sert bir şekilde çalınmasıyla uyanırım.

Sabah oldu mu? Hayır!

Büyükannenin sesi merdivenlerden neşeli ve canlı geliyor.

"Jessica, canım, kalk da güneşin yüzüne girsin! Dün gece olanları duymak için sabırsızlanıyoruz! Kahvaltı hazır. Peach ve ben aşağıda bekliyoruz. Acele et!"

"Mnnghg." Yanımda kıvrılmış, sabahın bu saatinde uyanmanın önemi yokmuş gibi mırıldanan Bay Belding'e doğru dönüyorum. "Aşağı in, benim için bir bahane uydurur musun Bay Belding?" diye soruyorum. "Takım için fedakarlık yap, olur mu?"

Cevap olarak soğuk burnunu burnuma dayadı ve pençesini yüzüme sürttü.

Tanrım, neden kimse bana birazcık daha yatmama izin vermiyor? Neden? NEDEN?

İç çekerek isteksizce yataktan kalkıyorum, eşofman altı ve mavi pamuklu bir tişört giyiyorum ve aşağıya iniyorum. Gözlerim yarı açık bir şekilde mutfığa giriyorum ve kocaman meşe masanın üzerine çökerek kendime bir fincan siyah kahve dolduruyorum.

"Nasıl gitti?"

"Bay Frost senin büyüne kapıldı mı?" "Numaranı aldı mı?"

"Eldivenlerim nerede?"

Sorular yağmur gibi yağıyor. Kahveden büyük bir yudum alıp gözlerimi ovuşturuyorum. Sonra onları kızdırmak için uzun uzun esniyor ve geriniyorum.

"Ne oldu Jess?" "Söyle bize,

Tanrı aşkına!"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Oh, bilirsiniz," diyorum kayıtsızca, kahve fincanını masaya geri koyarak. "Ona numaramı verdim, değil mi?"

Şeftali güler dışarı yüksek sesle şaşkınlıkla şaşkınlıkla.

Büyükannem dener şaşırmamış şaşırmamış ve soğukkanlı görünmeye çalışır ama tamamen başarısız olur. Gözleri heyecandan parıldar

ve yüksek kemikli solgun yanaklarında iki pembe leke beliriyor. "Benim Good Woman ipuçlarından hangisi işe yaradı, Jessica?" diye soruyor. "Hangisi işe yaradı?"

Dudaklarımı ısıırıyorum. Eldiveni düşürmeyi tamamen başaramadığımı ona söyleyemem. Muhtemelen yine ağlamaya başlar. Bunun yerine şöyle diyorum:

"Eldiven! Eldiveni düşürdüm ve kitapta yazdığı gibi Leo'nun yanından yavaşça geçtim ve o hemen yanıma geldi. Sanki, sanki sihir gibiydi."

Ellerini çırpır. "Ve küfür etmedin mi?"

"Kötü kelime bile kullanmadım. Tam bir hanımefendi gibiydim."

Onlara bütün geceyi anlatıyorum, kendime Lucille Darling adını verdiğimi, Leo'nun beni içki içmeye davet ettiğini ve benim "önceden randevum olduğunu" söylediğimi. Her şeyi mahvettiğimi ve onun numaramı almasının muhtemelen şans eseri olduğunu, büyükannemin tavsiyeleriyle ilgisi olmadığını, muhtemelen kaçınılmaz göğüslerimle ve muhteşem dodgems sürüşümle ilgisi olduğunu söylemiyorum.

"Umarım yakında arar," diyor Peach, Tesco Value mısır gevreğini kaşıkla ağzına atarken.

"Arayacaktır," diyor büyükannem kendinden emin bir şekilde. "Ama muhtemelen birkaç gün beklememiz gerekecek." Bilmiş bir şekilde gülümsüyor. "Erkekler, aşırı istekli görünmemek için bir kadını hemen aramakla güçlerini azaltmak istemezler."

Matilda Beam bu konuda tamamen yanılmış. Çünkü sadece yirmi dakika sonra telefonum çalıyor. Arayan Leo Frost.

* * *

Büyükannem ve Peach, iPhone'umu açarken yanıma koşarak kanepeye otururlar.

"Alo?"

"Günaydın Lucille. Ben Leo Frost."

Leo Frost. Sanatçı. Düşünür. Erkek. Telefonda.

"Merhaba Leo," diyorum alçak ve yatıştırıcı bir sesle. "Senden haber almak ne güzel. Umarım geçen seferki lunaparkta eğlenmişsinizdir..."

Büyükannem ve Peach'in bana dehşetle baktığını fark edince aniden konuşmayı kesiyorum. Çılgınlar gibi ellerini yukarı aşağı sallayarak çılgınca hareketler yapıyorlar. Ne oldu? Ne demeye çalışıyorlar?

"Affedersin Leo, lütfen bir saniye bekle." Gizlilik düğmesine basıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Sesin! Sesine ne oldu?" Büyükannemin çenesi titriyor.

"Şey... sakinleştirici bir ses. Senin dediğin gibi? Boğuk ve öyle."

"Çok kalın! Yatıştırıcı bir ses hafif ve çekici olmalı!" "Sesim nasıl geliyor?"

Peach yüzünü buruşturur, gözlerime bakmaz. "Biraz şeytani gibi. Onu öldürmeyi planlıyormuşsun gibi."

Büyükanmem dizime hafifçe vurur. "Biraz yumuşak konuş, canım. Ona sanki *çok lezzetli* bir sır veriyormuş gibi konuş."

Başımı sallayıp boğazımı temizledikten sonra tekrar deniyorum, sesimi daha yumuşak, daha tiz ve daha melodik hale getiriyorum. Kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Üzgünüm Leo," diyorum ve telefonu hoparlöre çeviriyorum.

Büyükanmem başparmağını kaldırır. "Ne yapabilirim?"

"Evet, bir araya gelebiliriz diye düşündüm. Bu akşam bir iş yemeğim var ama sonra tamamen boşum. Evimde kahve içmek ister misin? Saat on bir gibi?"

Aman Tanrım. Ben bu tür randevuları ayarlamakta ustayım ama bu açıkça bir *seks* randevusu. Dün gece her zamanki süper rahat tavırlarımı sergilemedim, eminim. Göğüslerim çok özel bir mesaj göndermiş olmalı. Neden şaşırdığımı bilmiyorum, Valentina'ya göre bu Leo Frost'un çalışma tarzıymış.

"Bir saniye, programıma bakayım." Telefonun gizli moduna tekrar basıyorum.

"Bana seks için arıyor," diye büyükanmeme ve Peach'e fısıldadım.

"*Seks için mi arıyor?*" Büyükanmem gözlerini kısarak sorar. "Anlamadım."

Hmmm. Hala filmlerini VHS kasetlerden izleyen yetmiş yedi yaşındaki bir kadına seks için aranmayı nasıl açıklayabilirsiniz?

"Şey... beni randevuya çıkarmayı teklif etmiyor. Sanırım beni evine davet etmek istiyor... *anlarsın ya...*"

"Bilmiyorum."

"Şey, diyelim ki bana avcı Oliver'ın Lady Chatterley'e yaptığını yapmak istiyor."

Büyükanmemin ağzı açık kalır. Telefonu elimden kapar ve kemikli parmağıyla "kapat" simgesine basar.

"Ne yaptın sen!" diye bağırarak telefonu ondan alıyorum. "Telefonu kapattın!"

"O bir alçak, canım," der büyükanmem, büyük kırmızı gözlüklerini burnuna iterek sakin bir şekilde. "Çok yakışıklı, çok zengin ve çekici bir alçak. Kadınlar onun yüzüne telefonu kapatmazlar – senin bunu yapmış olman bile onu meraklandıracaktır."

Ona güven, inan bana. Geri aradığında, yarın akşam erken saatte onunla akşam yemeği yemek istediğini söyle. O, asıl niyetini düzeltmeyecektir, bunun için çok kibar biridir. "O geri aramaz ki!" Gözlerimi devirdim. "Eski zamanlarda değiliz, G. Telefonu kapatmak sevimli, ilgi çekici ya da flörtöz bir hareket değil. Sadece insanları kızdırır

Telefon tekrar çalıyor. O.

Cep telefonuma bakıp şaşkınlıkla büyükanneme bakıyorum. Sanki bu çok normal bir şeymiş gibi, mükemmel boyanmış tırnaklarını inceler.

"Vay canına." Peach telefona bakakaldı. Telefonu aldım.

"Alo?"

"Ah, Lucille, bağlantı kesilmiş olmalı," diyor Leo derin, dolgun sesiyle.

"Ah, çok özür dilerim. Dikkatim dağıldı ve telefonda olduğunu *tamamen* unuttum!" Sıcak bir şekilde gülümserim. Büyükannem ısılt ısılt parlar.

"Oh," diye hafifçe öksürdü. "Tamam."

"Şimdi, akşam yemeğine gelelim. Yarın akşam erken saatlerde boşum, uygun olur mu? Senin gibi bir *beyefendi*, bir kızı götürebileceğin *en* güzel yerleri bilir herhalde."

Bana tam olarak randevu teklif etmediğini açıklaması için bekledim. Ama açıklamadı. Büyükannem haklıymış. Tamamen haklıymış! O, benim "hatamı" açıkça düzeltmeyecek kadar iyi yetiştirilmiş biriydi, özellikle de ben ona beyefendi diye hitap ettikten sonra.

"Şey... evet, şey. Ben... Evet, tamam. Akşamüstü... olur mu?"

"Harika," diye mırıldanıyorum telefonda. "Şimdiden sabırsızlanıyorum." Tam bir patron gibi.

Az önce kendisine yapılan kurnaz hileye tamamen habersiz olan Leo Frost, yarın akşam Lucille Darling ile erken bir akşam yemeğine çıkmayı kabul eder.

Telefonu kapatıp büyükanneme high-five yapmak için elimi uzattım. Bana el salladığımı sanıp, gözlüklü yüzünde şaşkın bir ifadeyle elimi salladı. Neyse ki Peach araya girip elime vurdu ve high-five'ı kurtardı. Uff.

Başladı. Donkey Kong gibi başladı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Bir hanımefendinin ailesinin mali meseleleriyle uğraşması yakışık almaz, bu erkeklerin işidir. Kocanın kararlarına her zaman güven.

MATILDA BEAM'IN İYİ EV HANIMI REHBERİ, 1957

Leo Frost ile yaptığım neşeli telefon görüşmesi, kısa bir süre sonra kapı zili çalınca bir anda bozulur.

"Ben açarım!" diye bağırarak, ölümcül koridorda yolumu bulmaya çalışırken, retro masa oyunlarının üstüne dengede duran, sallanan Japon bıçak bloklarından kıl payı kurtuluyorum. Tıslayarak bıçak blokunu diğer ıvır zıvırların yanına dikkatlice yerleştirip, kapı telefonuna cevap veriyorum.

"Selam."

"Günaydın. İmzalamak için bir mektup var."

Postacıyı içeri alıyorum ve kapıyı açıyorum. Onu, şort giymiş, postacı şapkası takmış, kısa boylu, şişman bir adam olarak görüy– , merdivenleri koşarak çıkıyor. Beni görünce, genç, bronzlaşmış, gülümseyen yüzü hayal kırıklığıyla düşüyor. Tanrım. Sabahları biraz dağınık göründüğümü biliyorum, ama en azından hoşnutsuzluğunu gizlemeye *çalışabilirdi*.

"Peach nerede?" diye sorarak Matilda'ya adresli bir mektup uzattı. "İşinden mi ayrıldı? Sen onun yerine mi geldin?"

"Hayır, Peach mutfakta sanırım. Onunla konuşmak ister misin?"

Şapkasının kenarını aşağı çekiyor. "H-hayır. Tabii... benimle konuşmak ister mi sence?"

"Bilmiyorum. Ona sorabiliriz." Mutfaktan Peach'i çağırmak için arkamı döndüm.

"Hayır! Hayır, yapma." Alnındaki teri siler. "Sorun yok. Sadece bunu imzala, lütfen." Bana küçük bir makine ve elektronik bir kalem uzatır. Bir çizgi çizer ve mektubu ondan alırım.

"Peach'e selam söylememi ister misin?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Hayır. Yarın görürüm," diye mırıldanarak merdivenlerden aşağı koşar.

"Hoşça kal!" diye neşeyle sesleniyorum ama o çoktan gitmiş.

Garip.

Çizim odasına geri dönerken Matilda'nın mektubuna göz atıyorum.

Zarfın şeffaf kısmının altında şu kelimeler yazıyor:

"Mülkiyet Eylemi: Bonham Meydanı."

Kahretsin. Kulağa ciddi geliyor! Ve korkutucu. Kullandıkları kalın yazı tipi bile huysuz görünüyor. Mektubu, mavi sandalyesinde dikiş kutusu ile oturmuş, yarınki Leo randevusu için giymemi istediği gri kalem eteğini diken büyükanneme veriyorum.

"Bu mektup sana geldi!"

Neredeyse bakmıyor bile. "Teşekkür ederim canım. Lütfen salondaki masaya koy.

Sonra bakarım."

Dün gece gördüğüm açılmamış son hatırlatma mektuplarının yığını hayal ediyorum. "Şey... belki bunu açsan iyi olur. Önemli bir şey olabilir."

"Evet, açarım... sonra," diye cevaplıyor belirsiz bir şekilde. "Ama..."

Büyükannem keskin bir şekilde başını kaldırır, yüzünde annemin bana neden babamın olmadığını ya da haftalık harçlığımı bir günde harcadığımı sorduğumda yaptığı aynı somurtkan ifade vardır. Konuşmayı keser ve boynumu ovuştururum. Neden bu işe karışıyorum ki? Bu *benim* sorunum değil. Beni ilgilendirmez. İki ila dört hafta sonra buradan gideceğim, umarım başka bir ülkeye.

Ama... bu tür mektuplarla ilgilenmezseniz, kapınıza kötü insanlar gelmeye başlar. Ve bu, kan bağı olsun ya da olmasın, *hiçbir* yaşlı insana başına gelmemesi gereken bir şeydir. Bu korkunç senaryoyu hayal etmek bile midemi bulandırıyor.

Mektubu yırtarak açtım.

Büyükannem dikişinden başını kaldırır, ağzı açık kalır. "Ne yapıyorsun sen? O özel bir şey! Başkasının mektubunu açmak

Başkasının mektubunu açmak yasa dışıdır! Dur!"

"Sen yıllardır mektuplarını açmıyorsun, bununla sen ilgilenmelisin." Parlak kırmızı mektubu açıp okurum, tehditkar pasif-agresif tonu, "Mülkiyet Bildirimi", "önemli borçlar", "önerilen ödeme planı" gibi ifadeleri dikkatle incelerim. Büyükbabam eteği bir kenara atar, ayağa kalkar ve mektubu benden almaya çalışır.

Mektubu almasına izin verdim ve üzümlere okumasını izledim.

"Aman Tanrım. Ben... Ben..." diye başlar, sonra sandalyesine çöküp başını öne eğiyor.

Gerçekten de vay canına.

"Hey, bunu halledebiliriz, tamam mı?" diyorum, zorlukla yutkunarak. "Üzülme. Şey, minimum ödeme planını kabul etmen gerektiğini yazıyor. Eğer buna uyabilirsen, seni mahkemeye vermezler."

Büyükbabam gözlüklerini çıkarır ve iç çekerek gözleri yaşlarla dolar.

"Nasıl bu hale geldik?" diye mırıldanır, sonra gözlerime bakar. "Düşünmeye bile tahammülüm yok Jessica. Ben... Düşünmezsem unutturum diye umuyordum. Kitaplarım yeniden basıldığında her şeyi halledeceğime kendime söz verdim, ama bu insanlar..." Titreyen ellerle mektubu sallıyor. "Çok sabırsızlar. Ve çok kaba."

"Belki onları ararsan..."

"Ama Jack her zaman mali işleri hallederdi! Bu tür şeylerle ilgilenmek iyi bir kocanın görevidir. Ne yapacağımı bilmiyorum. Ne yapacağım?"

Kahretsin. Para konusunda pek bilgili değilim, ama eski kafalı büyükbabam bu konuları hiç bilmiyor. Kitaplarıyla bu kadar başarılı olmuşken, para ve borç konularını nasıl idare edemiyor?

"Part-time bir iş bulabilirim" diye öneriyorum.

Seyahat ederken barlarda çalışmıştım. Londra'da bar işi bulmak zor olmasa gerek.

"Hayır," diye ağlayarak cevapladı büyükbabam. "Valentina ile projemize odaklanmalıyız. Bu, iyi bir gelir elde etmemiz için en iyi şansımız. Ve sana büyükbabanın hatalarının bedelini ödetemem. Yapamam. Bu bizim hatamızken..."

Peach, koridordaki birçok hurda eşyanın birine takılıp düşerken gürültülü bir ses duyulur.

"Ben iyiyim!" diye bağırır. "Sadece bir çırpma teline takıldım!"

Çırpma teli mi? Neden orada bir... Sonra aklıma bir fikir gelir.

"Büyükanne," derim, karşısındaki kanepeye oturarak. "Bir fikrim var. Sanırım bazı eşyalarını satmamız gerekecek."

"Ne dedin?"

"Koridorda ve tavan arasında duran tüm o hurda eşyalar. Onları satabiliriz, biliyor musun? Yani, hiçbirini kullanmıyorsun ki."

"Onlar benim eşyalarım! Onların... manevi değeri var." Sanki kendi bacağına kesip satmasını önermişim gibi bana kaşlarını çatıyor.

Gözlerimi devirdim. "Parkta yaşıyorsan sekiz farklı şamdanın ne anlamı var ki?"

"Ah, hay Allah!" Büyükanmem yine gözyaşlarına boğulur. Kahretsin. Uzanıp omzuna hafifçe vuruyorum.

"Şaka yapıyorum." *Sayılır.* "Ama duygusallık aptallara göre. Böyle durumlarda acımasız olmalısın. Oradaki tüm eşyalara gerçekten *ihtiyacın* olduğunu mu söylüyorsun? Ön kapının yanında iki bowling topu var. En son ne zaman bowling oynadın?"

Büyükanmem dizlerine bakar. "Sanırım 1978'di. Ama... Bir gün tekrar gitmeye karar verebilirim. Bir gün."

"Gitmezsin! Peki ya eski pikap? Bir müzik meraklısı ona bir servet öder."

"Plak çalarım mı var?" diye şaşkınlıkla sorar büyükanmem. "Fark etmemişim!"

"Gördün mü! Sahip olduğun eşyaların yarısını bile bilmiyorsun. Benim odamdaki tüm o porselen bebekleri de satabiliriz. Onlar gerçekten ürkütücü..."

"Hayır!" Büyükanmem sertçe sözünü keser. "Hayır. Onlar olmaz. Onlar burada kalacak. Hiçbir koşulda o bebekler..."

"Tamam, tamam, tanrım! Bebekleri değil. Satacakları *sen* seç, biz eBay'e koyarız. eBay'de çok iyiyim. Geçen yıl bir çift platform bot için o kadar iyi bir eBay açıklaması yazdım ki, *büyük* bir açık artırma savaşı çıktı ve sonunda altmış sterline satıldı. Onları iç pazarda sadece on beş sterline almıştım ve bu 2003 yılındaydı."

"*Eebay* mi?" Büyükanmem burnunu çekerek sorar. "O bir bit pazarı mı? Nerede? Zone One'da mı?"

"Ah, öğrenecek çok şeyin var canım," dedim, onu taklit ederek alaycı bir tavırla. "Cidden ama. Sana nasıl yapılacağını göstereceğim. Çok kolay ve belki icra memurlarını uzak tutabilir, en azından projemizi bitirene kadar."

Büyükannem derin, titrek bir nefes alır, çenesi göğsüne düşer. "Kafamı kuma gömmüşüm gibiydim."

Omuz silkiyorum. "Merak etme, böyle şeyler olur – pardon – *saçma* şeyler olur. Ama mektubu açtık, en kötüsü bitti. Hallederiz, tamam mı? Her şey yoluna girecek."

Buna karşılık, büyükannem eğilip, karaciğer lekeli elini yanağıma koyar ve bana küçük bir gülümseme atar. "Sevgili Jessica. Tanrı sana şükürler olsun."

* * *

Gün, büyükannemin bir dizi eski moda davranış dersleriyle geçip gider. Yarın Leo ile randevum olduğu ve onun beni çok lüks (yani gösterişli) bir yere götürme ihtimali olduğu için, büyükannem "masada nasıl davranmam gerektiğini öğrenmemi" ısrarla istiyor. Ona göre, "kuduz bir mağara adamı gibi yiyorum". Bu hiç de doğru değil. Ben yetişkin bir insan gibi yiyorum. Bazen kazara göğüslerime biraz yemek döküyorum. Ama görünüşe göre, sanki kırılgan, üzgün bir kuş ya da Fransız bir kadınmışım gibi, küçük, narin ısırlıklar almalıyım. Bu çok saçma. "Çatal bıçakların doğru kullanımı" konusuna geldiğimizde, büyükanneme *Pretty Woman* filmini milyonlarca kez izlediğimi ve "bıçak ve çatalların dıştan içe doğru" kuralını çok iyi bildiğimi söylüyorum. Ama o, elbette "çatal bıçaklar dıştan içe doğru kullanılmalıdır" kuralını *da* içeren kendi kılavuzuna uymamda ısrar ediyor.

Geçtiğimiz daha absürt ipuçlarından bazıları şunlar:

İyi bir erkeğin gururunu korumak için hesabı ona ödet.

Yemek arkadaşınız veya garson tarafından masaya oturmanız için bekleyin. İyi bir kadın asla kendi kendine oturmaz.

Garsonla asla konuşmayın. Gözlerinizi randevunuzdan ayırmayın ve onun sizin adınıza sipariş vermesine izin verin.

Bunların hepsi beni aynı derecede kahkahalara boğuyor ve öfkeyle homurdanmama neden oluyor. Saat beş civarında, Leo Frost'un akşam yemeğinde bana aşık olması için nasıl davranmam gerektiği konusunda kafamı gereksiz bilgilerle doldurduğuna emin olarak (çünkü ona sıkme sikiş etme kuralları hakkındaki engin bilgimi açığa çıkardığımda

), büyükannem etek dikmeyi bitirmek için kaybolur ve ben de dizüstü bilgisayarımı büyük mutfak masasına kurarım.

Yeni bir Word belgesi açıp "1955'te Bir Erkeği Nasıl Yakalarsın" yazıp altını çizdim.

Sonra ona uzun uzun
baktım.

İki yıldır *Summer in the City* blog yazıları dışında hiçbir şey yazmadım. Seyahat ederken, aklımın estiği gibi günlükler, denemeler ve kısa öyküler yazardım. Ama kokteyl tarifleri, butik oteller ve Summer'ın En İyi 5 Eteği gibi konulardan başka bir şey yazmamak, beni daha *anlamlı* şeyler yazma konusunda tamamen paslandırdı.

Düşününce, dört haftadan az bir sürede yirmi bin kelime yazmak oldukça büyük bir taahhüt. Yirmi bin kelimeyi biliyor muyum ki? Ya bir mucize eseri kitabın geri kalanını da yazmam gerekirse? Bu en az altmış bin kelime daha demek. *Bu* ne kadar sürer? Burada kalmak zorunda kalacak mıyım? Göğüs kafesim gittikçe küçülene, sonunda kaybolup ölene kadar her gün korse giymek zorunda kalacak mıyım? Gözleri yaşlı büyükannem ve onun tüm duygusal halleriyle yaşamak zorunda kalacak mıyım? Annemi hatırlamak zorunda kalacak mıyım? Midem gergin bir şekilde kıpırdanıyor ve bu soruları zihnimin en uzak köşelerine itiyorum.

Belgenin başlığındaki yazı tipini beş kez değiştiriyorum ve sonunda eski ve güzel Times New Roman'da karar kılıyorum.

Sonra çok yavaşça bir demlik çay yapıyorum.

Sonra sadece kendimi eğlendirmek için Shakira taklidi yapıyorum.

Sonra biraz pencereden dışarı bakıp Summer'ın TV şovunu ve onun yeni Lena Dunham olup olmayacağını düşünüyorum.

Bunu düşünürken, Peach mutfağa girer, Bay Belding göğsüne sıkıca sarılmıştır. Küçük kafası, Peach'in tişörtle kaplı büyük göğsüne rahatça yaslanmıştır. Peach ona sevgiyle bakar. Aralarında bir bağ oluşmuştur. Manchester'a geri dönüp internet için giyinmek zorunda kaldığında çok kızacaktır. Belki Summer'a onu biraz daha uzun süre ödünç aldığımı söylemeyeyim...

"Hey, Jess," diye cıvıladı Peach.

Henüz bilgisayar ekranına dönmemek için neredeyse üzerine atlıyorum.

"Selam, Lady P. N'aber? Bütün dedikoduları anlat. Hepsini. Çay ister misin? Reçelli kurabiye? Dün gece ne yaptın?" Bir fincan çay daha dolduruyorum.

Peach masaya oturur ve Bay Belding'i kucağına yerleştirir. "Ben, şey, film izledim. Eve zamanında gelememen çok yazık oldu. Seninle birlikte izlemeyi çok istiyordum."

Ha? *Oh*. Dün gece onunla DVD izleyeceğimi söylemiştim! Eve geldiğimde popcorn kokusu gelmişti. Eminim yüz maskesi de almıştır. Kahretsin, tamamen unutmuşum! Elime yazmalıydım.

"Kahretsin, özür dilerim Peach."

Yüzü kızarır, özrünü eliyle reddeder. "Oh, merak etme. Projenle ne kadar meşgul olduğunu biliyorum... Bu akşam boş olur musun diye umuyordum?"

Dizüstü bilgisayarındaki Word belgesine göz ucuyla bakıyorum. "Hmm... Aklında ne var?"

"Bilmem, belki kahve içmeye çıkabiliriz? Popüler dizi *Friends'teki* gibi. Orada hep birlikte kahve içiyorlardı ve çok eğleniyor, şakalaşıyorlardı."

Omuzlarımı silktim. "Hmm, biraz daha ileri gidelim mi? Birkaç içki içmeye çıkalım mı? Belki dans ederiz?" Omuzlarımı sallayarak dans hareketini yaptım.

Peach'in soluk gri gözleri bu fikre parladı, ama sonra başını salladı. "Pahalı olur."

"Valentina'dan çekim bugün yatmış..." "Bunu yapmana izin veremem. O paraya ihtiyacın var."

"Evet... ama birkaç sterlinin önemi yok. Film gecenizi kaçırdığım için özür dilemek için bir nevi hediye olacak. Ve neredeyse hiç para harcamadan harika bir gece geçirme konusunda uzman sayılırım."

"Ne zaman gideriz?"

Bir an daha dizüstü bilgisayara gözlerimi kısarak baktım. Sonra işaret parmağımın ucuyla kapağı nazikçe kapattım.

"Şimdi nasıl?"

* * *

Büyükannem cömert bir gününde olmalı, çünkü Peach ve benim dansa çıkmamızı hiç umursamıyor gibi görünüyor.

"Bugün çok çalıştın ve her iyi kadın ara sıra biraz eğlenmeyi hak eder." Bana şefkatle bakıyor. "Dans etmek, zarif ve hanımefendi bir şekilde formda kalmak için gerçekten

zarif ve hanımefendi bir şekilde formda kalmak için *harika* bir yol."

Acaba ne tür bir dans yapacağımızı düşünüyor? Muhtemelen bossa nova falan. Onu düzeltmiyorum. Büyükanнем dışarı çıkmamıza karşı çıkmasa da, iki şartı var: Birincisi, Cinderella gibi gece yarısına kadar dönmemiz, böylece yarın Leo ile randevuma hazır olmak için güzel bir uyku çekebilmem, ikincisi ise "*daha zarif hareket etmeyi*" öğrenmek için vintage iç çamaşırlarımı giymem.

Peach, korse, jartiyer ve balconette sütyenimi giymeme yardım ediyor ve her ne kadar acıtıyor olsa da, dar kot pantolonumu ve dar kırmızı Ramone tişörtümü giydiğimde, kıvrımlı vücudum efsanevi bir seksilik kazanıyor. Peach, sevimli yeşil bir tunik, siyah tayt ve şeffaf siyah bir şal giyiyor ve birlikte evden çıkıyoruz.

"Nereye gidelim?" diye soruyorum ona, puslu güneşin altında South Kensington metro istasyonuna doğru yürürken. "Bu günlerde Londra'nın havalı gençleri nerede?"

Peach, sanki ona ITV'nin *Splash!* programının neden hala izleyici çektiğini tam olarak açıklamamı istemişim gibi bir bakış attı. "Ben nereden bileyim?"

"Şey, beş yıldır Londra'da çalışmıyor musun? Dışarı çıkmıyor musun?"

Pashmina'sını vücuduna daha sıkı sarar ve bana utanmış bir bakış atar. "Genelde odamda örgü örerim ya da kitap okurum. Fark ettin mi bilmiyorum ama ben biraz..."

"Utangaç mı? Hayır, şaka yapıyorsun!" Ona gizlice bakıyorum. Omuzları kambur, başı eğik, yumuşak, yuvarlak yüzünü gizleyen kahverengi bukleler saçlarından dökülüyor. "Peach... *Hiç* bara gittin mi? Kulübe?"

Kafasını hafifçe salladı.

Şaşkınlıkla nefesimi tutuyorum. "Kaç yaşındasın?"

"Yirmi altı." Diye iç çekiyor. "Savunmam olarak, Alabama'da bir çiftlikte büyüdüm ve yasal olarak alkol servisi yapılan herhangi bir mekana girebilecek yaşa gelmeden Amerika'dan ayrıldım. Sonra buraya geldim ve insanlarla tanışmayı hiç beceremedim. Bir kez pub'a gittim. Ama sadece çiftçi öğle yemeği için."

İnanamıyorum. Bu kadın yirmi altı yaşında ve hiç bara ya da gece kulübüne gitmemiş!

Sanki tüm hayatım bu an içinmiş gibi. Dışarı çıkmak benim *varlık nedenim*. Parti yapmak amacım. Peach benim çırağım olabilir. O genç. Uzun süreli ilişkilerin, bebeklerin, TV programlarının ve Farrow and Ball boya renklerinin karanlık tarafına geçmesine daha birkaç yıl var. Ona bildiğim her şeyi öğretebilirim ve böylece tüm zamanların en iyi dışarı çıkma arkadaşını yaratabilirim! En azından önümüzdeki iki ila dört hafta boyunca.

Heyecanla onun tombul elini tutup metroya doğru adımlarımızı hızlandırıyorum.

"İzle ve öğren, küçüğüm," diyorum çılgın bir gülümsemeyle. "İzle ve öğren."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Bir erkekle dans etmek, sohbet etmek ve vücudunuzu en iyi şekilde sergilemek için harika bir yoldur. İyi bir kadın dans pistinde zarif ve şık hareketlerle dans eder. Karmaşık veya abartılı hareketlerden kaçınır ve her zaman, her zaman beyefendinin önderlik etmesine izin verir.

MATILDA BEAM'IN AŞK VE ROMANTİZM REHBERİ, 1955

"Armut şarabına!" Şerefe diye kaldırıyorum şişemi.

"Ve Amerika Birleşik Devletleri'ne!" Peach, şişesini benimkine mutlu bir şekilde tokuşturarak ekler.

Ucuz ve lezzetli bir balık ve patates kızartması akşam yemeğinin ardından, Soho'da bir pub turu yaptıktan sonra, popüler Love/London blogunun "Londra'nın en yeni indie ve rock mekanı" olarak adlandırdığı, moda uygun bir bodrum kulübü olan Twisted Spin'de küçük bir masaya oturduk. Müzik iyi seçilmiş ve yüksek sesli, ama başka hiçbir şeyi duyamayacak kadar yüksek değil. Elma şarabı makul fiyatlı ve burayı dış dünyadan ve tüm saçmalıklarından tamamen koparan karanlık, seksi, endüstriyel bir atmosferi var. Burası benim ütopyam.

Peach'in ısınması biraz zaman aldı. İlk bir saat kadar sohbetimiz oldukça yapmacık ve çoğunlukla son günlerdeki sıcak hava dalgası ve ikimizin sevdiği, sevmediği veya umursamadığı hava türleri üzerineydi. Neyse ki, üçüncü pub'a vardığımızda bira onu biraz gevşetmiş ve umduğum gibi, biraz sıra dışı da olsa mükemmel bir gezi arkadaşına dönüşüyordu.

"Jess!" diye bağıyor, kulüp hoparlörlerinden çalan Arcade Fire'ın sesini bastırarak. "Sana bir takma ad bulalım mı?"

"Ne?" diye ona gözlerimi kısarak baktım.

"Birbirimize seslenmek için." Bir geğirme sesi çıkarır. "Arkadaşlar gibi. *The Goonies*'deki herkesin bir takma adı vardı ve onlar en iyi arkadaşlardı. Chunk. Mouth. Data. Ben Lady P. Sen ne olmak istersin?"

Peach, daha önce sosyal kaygısı ve utangaçlığı nedeniyle yeni insanlarla tanışmanın her zaman zor olduğunu itiraf etmişti. Bu nedenle, arkadaş edinme konusunda tüm bilgisi gerçek hayattan ziyade izlediği televizyon programları ve filmlerden geliyor gibi görünüyordu. Birayla kazandığı özgüvenle ve "beni neyin mutlu ettiğini" öğrenerek bağ kurmak amacıyla bana bir dizi soru soruyordu. En sevdiğim renk (yeşil), çocukken evcil hayvanım olup olmadığı (hayır, annem bunun gereksiz bir sorumluluk olduğunu söylerdi) ve başıma gelen en iyi ve en kötü şeyler (aniden tuvalete gitmem gerektiği için zarif bir şekilde kaçındığım bir soru) gibi sorular da dahil. Şimdi de birbirimize takma isimler bulmamızı istiyor. Evet, oldukça tuhaf. Ama tuhaf soruların ve kambur omuzlarının ardında, Peach komik, zeki ve tatlı birine benziyor. Onun aradığı türden derin bir arkadaşlık kurmak için yeterince uzun süre burada olmayacağım için biraz üzülüyorum. Ayrıca, istesem bile – ki istemiyorum – Summer'la olanlardan sonra, "süper havalı, eğlenceli" bir arkadaştan başka bir şey olabileceğime emin değilim. Ama Peach benimle arkadaşlık yapmayı denemek istiyorsa, benim için sorun değil. Özellikle de bu, "*1955'te Bir Erkek Nasıl Yakalanır*" projesinden güzel bir mola anlamına geliyorsa.

"Takma ad konusunda bir fikrim yok, ama iyice düşüneceğim. Ama bir şey biliyorum Peach," diyorum gülümseyerek, şişeden büyük bir yudum alırken. "Dans etmenin zamanı geldi."

Cümlemi bitirmeden Peach kabinden çıkıp dans pistine doğru büyük kalçalarını sallayarak ilerliyor. Klaxons'un bir şarkısı kulüpte çalmaya başlıyor. Şarkının ilk notalarıyla birlikte kalın buklelerini savurup havada davul çalmaya başlıyor. Beklenmedik harika hareketlerinden etkilenerek tezahürat ve çığlıklar atıyorum, sonra da ona katılıp dans pistinde iki çılgın gibi zıplamaya başlıyoruz.

Onun potansiyeli olduğunu *biliyordum*.

* * *

Uzun süre dans ediyoruz ve tüm bu iç çamaşırlarıyla serbestçe hareket etmek biraz zor olsa da, kendimizi bırakıp, yargılanmadan gülüp, aptalca davranıp, bağırmak harika bir duygu. Peach tuvalete gidebilsin diye bir mola veriyoruz. Ben de bize bir tur daha lezzetli aromalı votka shot alıyorum. İçecekleri dans pistinin yanındaki bir bankın üzerine koyarken

, iki metre bile uzaklıkta, bu kulüpte tamamen yerinden sırtan bir grup şık insanla sohbet eden Summer'ı gördüm ve neredeyse içkileri düşürüyordum.

Benim Summer'ım.

Ne oluyor lan? Neden Twisted Spin'de? Ve *Londra'da* ne işi var? Summer beni fark eder ve iki kez bakar, gözleri şokla açılır, sanırım benimkiyle aynı ifadeyi yansıtıyor.

"Jess?" Onu duyamıyorum ama ağzıyla adımı söylediğini görüyorum. Elinde buz gibi bir Mojito ile bana doğru yaklaşıyor, küçük beyaz tulumu ve yüksek topuklu nude rengi ayakkabılarıyla muhteşem görünüyor. Diğer eğlenenlerin arasından bana doğru ilerliyor.

Harika.

Ben de çok güzel vakit geçiriyordum. Ona ne diyeceğim? Medeni bir sohbeti bir kenara bırakıp onu çimdiklesem mi? Yani, böyle bir pislik olduğu için bunu hak ediyor.

Hayır. Şiddet asla çözüm değildir.

Summer bana ulaştığında, her iki yanağıma da havada öpücük kondurdu, bunu sadece birkaç kadeh içtiğinde yapar ve o zaman bile sadece çok iyi tanımadığı insanlara yapar. Eskiden birbirimizi havalı bir yumruk tokuşturarak selamlardık.

"Burada olduğuna inanamıyorum! Seni görmek çok güzel!" der ve neredeyse ödül kazanacak kıcını müziğin ritmine göre rahatça sallayarak cıvı cıvı konuşur. Sanki son zamanlarda hayatımı mahvetmemiş, bir TV programı için beni kazıklayıp evimden atmamış gibi davranıyor. "Londra'da ne yapıyorsun? Ne zamandır buradasın? Programımla ilgili toplantılar için buradayım." Az önce ayrıldığı parlak insan kalabalığını işaret ediyor. "Oradakiler yapım şirketinden. *Harikalar*. SITC markası için çok zekiler ve fikirlerle dolular."

"Oh," dedim, umursamadığımı ve kıskanmadığımı göstermek için müziğe uyarak başımı salladım.

"Evet, ama bu kulübü onlara getirmek için en iyi yer olduğunu sanmıyorum." Yüzünü buruşturur. "Love/London, Twisted Spin'in 2014'ün en yeni indie ve rock mekanlarından biri olduğunu söylüyor, ama aslında biraz ucuz bir yer, değil mi?"

Gözlerimi deviriyorum.

"Yani muhtemelen yine Soho House'a gideceğiz. Orası tüm televizyon ve sinema dünyasının takıldığı yer. Anderson her zaman Londra'da içki içmek için en sevdiği yerin orası olduğunu söylerdi. O da şehirde, biliyorsun. Bu hafta

Graham Norton'da, bu yüzden bu akşam orada olabilir. Umurumda değil tabii. Ben Holden'la birlikteyim, *belli değil mi?*"

Bunu bana neden anlatıyor? Ona boş boş bakıp içkimi bir dikişte içiyorum. Sonra Peach'in sırası geldi.

"Farklı görünüyorsun," diyor, yeni çilek sarısı saçımı ve ince belimi gözlerini kısarak inceliyor, güzel yüzünde bir şey beliriyor, belki de rahatsızlık.

"Çalıştığım bir proje için." diyorum sertçe.

"Proje mi? Ne projesi?" Şaşırmış görünüyor. Ne bekliyordu ki? Onsuz bir köşede kendimi acıya boğacak mıydım?

Arctic Monkeys'in "Do I Wanna Know?" şarkısının giriş riffleri başlar ve biz de yarı dans yarı ayakta durarak hareketlerimizin hızını buna göre ayarlarız.

"Önemli değil," diyorum. "Sadece yazmak için."

Sanki ona büyükannemle çalıştığımı söyleyecekmişim gibi. Buna bayılırdı.

"Oh. *Senin için sevindim.* Bir şey bulmana çok sevindim." Onun coşkulu tonu hiç inandırıcı değil. "Senin için *çok* endişelendim. Hiç veda etmeden gittin. Nerede kaldın?"

—
"Evet, endişeli aramaların ve mesajların beni çok etkiledi, o kadar çok mesaj attın ki, neredeyse bir *dağ* olmuştu." Kafamı sallıyorum, sinirden dişlerimi sıkıyorum.

Neden benimle konuşuyor ki? Yanlış bir şey yaptığının farkında değil mi? Nasıl her şey yolundaymış gibi davranmaya cüret eder?

"Bak, Summer," derim, sarhoş halimle yapabileceğim en küçümseyici bakışla. "Bir arkadaşımın dışarı çıktım ve çok eğleniyoruz, o yüzden ben..."

"Kim? Senin arkadaşın yok ki."

Onu hafifçe çimdikleme. Onu hafifçe çimdikleme.

"Aslında yeni bir arkadaş. O yüzden, bilirsin... hoşça kal. TV programında bol şans. İzlemezsem kusuruma bakma." Dramatik bir çıkış için topuklarımı döndürürken, Summer kolumun üstünden tutup beni geri çeker.

"Program az önce bitti Jess," diyor, gözleri fal taşı gibi. "Planlamadım. Bana bir fırsat çıktı ve reddedemedim. Zaten hoşuna gitmezdi, çok sorumluluk gerektiren bir şey. Seni dahil etmediğim için sana iyilik yaptım. Bütün olanlardan sonra neden benim için mutlu olamıyorsun?"

Onu kolumdan itiyorum. "Sen bir yalancısın!" İnanamadan tıslıyorum. "Valentina Smith ile *konuştum*. Kitap anlaşmasını reddettiğini biliyorum. O lansman partisinde Seth Astrow ile tanıştın ve ne yapacağını çok iyi biliyordun. Beni tamamen mahvettin! En azından bunu kabul edecek kadar ahlakın olsun."

Bir an suçlu gibi görünüyor, ama cevap veremedi Peach tuvaletten çıkıp kahkahalarla sohbet katılıyor.

"Çok uzun sürdü, özür dilerim! Tuvalette hoş bir bayanla tanıştım ve sohbet ettik. Onun da küçük bir kedisi var!" Küçük bir hıçkırık çıkarır. "Bana telefonunda bir fotoğrafını gösterdi ama kedisi biraz şaşıydı ve Bay Belding kadar sevimli değildi."

Yakalandılar.

"Affedersin, Bay Belding hakkında ne dedin?" Summer kaşlarını çatarak Peach'i baştan aşağı süzer. "Sen kimsin?"

"Ben Peach Carmichael," diye cevaplar Peach neşeyle. "Jess'in en iyi arkadaşı. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Jess?" Summer bana sert bir bakış attı. "Bu garip, tanımadığımız kişi neden Bay Belding'den bahsediyor? O nerede? Nereye gittiğini biliyor musun?"

Şimdi suçlu gibi bakma sırası bende.

"Aslında Bay Belding bende, Summer," diye itiraf ettim, yanaklarımdan nefes alıp vererek. "Ben... giderken onu aldım."

"Ne?" Summer'ın yüzü daha çirkin bir hal alır, tüm nezaketi bir anda yok olur. "Onu mu *aldın*? Kedimizi mi aldın? Kim yapar böyle bir şeyi Jess? Kim kediyi çalar ki?" Alaycı bir şekilde güler. "Bu çok saçma, senin için bile. Yani, sorunların olduğunu biliyordum ama... *vay canına*. Holden her yerde onu arıyor. Onu geri getirsen iyi olur. O gideli Instagram trafiğim çok düştü. Neredeyse Carol Vorderman'dan daha fazla takipçim olacaktı, şimdi ise sinekler gibi düşüyorlar."

O inanılmaz.

"Bay Belding seni sevmiyor bile!" diye bağıyorum öfkeyle. "Onu sevmediği kıyafetlere giydirip saatlerce fotoğraf çekimi için poz verdiriyorsun. Bu bir kedi yavrusu için hayat değil. Hayat değil bu!"

"Evet," diye Peach aniden ciyakladı. "O bizimle kalmaktan mutlu!"

Haklı. Bay Belding bizimle, en azından Peach'le daha mutlu. Ve onun yastığının yanında uyumasını çok seviyorum. Hem de çok seviyorum.

"Ben öyle düşünmüyorum." Summer, Peach'e soğuk bir bakış attı. "Harika yeni arkadaş, Jess." Alaycı bir gülümsemeyle.

Peach nefesini tutar, tombul yanakları kızarır.

Summer bana hafif bir acıma ve üstünlükle bakar. Bu ifade tanıdık geliyor. O anda Summer'ın bana hep böyle baktığını fark ediyorum. Sanki benden daha iyiymiş gibi. Sanki ben onun gülünç yardımcısıymışım gibi; onun işlerini yapmak, ona gözlerini devirmek, onu aşağılamak, kendimi ondan üstün hissetmek için varım.

Artık değil.

"RSPCA'dan Bay Belding'i kim seçti, Summer?" diye soruyorum ona, olabildiğince sakın bir sesle.

"Bunun ne alakası var? O ikimizin."

"Ben seçtim. Sen saçını boyatmakla meşguldün, hatırladığım kadarıyla. Kuaförden beni arayıp en fotojenik olanını almamı hatırlatmıştın. Evlat edinme belgelerini kim imzaladı?"

"O bir şey ifade etmez!"

"Öyle mi? *Summer in the City'nin* hiçbirine sahip değilim çünkü hiçbir şeyi imzalamadım, hatırladın mı? Ama Bay Belding için belgeleri imzaladım. Yani *teknik olarak* o benim. Ve... ona özgürlüğünü veriyorum."

Çenemi kaldırıyorum. Ben Jessica Beam – esaret altındaki internet kedilerinin cesur ve asil kurtarıcısı.

"Bunu yapamazsın!" diye haykırdı. "Sen... yapamazsın!"

Omuz silkiyorum. "Biliyor musun, Summer? Sanırım az önce yaptım." Peach'e dönüp kolunu koluma takıyorum. "Hadi, Lady P. Hadi... buradan gidelim."

Daha önce hiç "*hadi buradan gidelim*" dememiştim, ama bir filmde duymuştum ve böyle bir anda söylenmesi gereken sert bir söz gibi gelmişti. Peach koluma girdi, yüzünde açık bir hayranlık ifadesi vardı. Ve böylece, Summer'ın öfkeyle arkamıza bakarken, kulüpten çıkıp gittik.

* * *

Gecenin havasını yeniden canlandırmak için Peach ve ben gece geç saatlerde bir karaoke barına gittik ve sabaha kadar 80'lerin güçlü şarkılarını söyledik. Tabii ki işe yaradı, "Love Is a Battlefield"ı son ses açıp söylemek her şeyi düzeltir. Bonham Square'e döndüğümüzde sokağa çıkma yasağı çoktan başlamıştı. Yakındaki şüpheli bir lokantadan aldığımız yağlı kebabları mideye indirirken, 30 Rock'tan en sevdiğimiz esprileri tekrarlıyorduk.

Yolumuzun üzerinde büyükannemizi uyandırmamak için, koridordan geçmek yerine, alt pencere pervazından yatak odamın balkonuna tırmanıyoruz ve hayatımız pahasına demir parmaklıklara tutunuyoruz. Jamie haklıymış. Bu, görüldüğünden çok daha zor ve tehlikeli. Neyse ki, Peach, çiftçi kız gücüne sahip olduğu için beni kolayca yukarı çekiyor.

"Sanırım bu hayatımın en güzel anıydı," diye fısıldıyor, sessiz ve karanlık yatak odasına girerken, sersemlemiş iki genç gibi kahkahalarımızı bastırmaya çalışıyoruz. Evde tek çalışan büyükbaba saati üç kez çaldığında, Peach daha da çok gülüyor. "Saat üç," diyor, sevinçle ve inanamadan. "Hayatta olduğumu hissediyorum! Her şeyi başarabilirim gibi hissediyorum! Ne gece ama!"

Ona gülümsüyorum. Summer ile beklenmedik ve sert tartışmamıza rağmen, hatta belki de onun yüzünden, her şeyi göz önünde bulundurursak, oldukça iyi bir geceydi.

Peach sarhoş bir şekilde yatağına sendeleyerek gittikten sonra, Bay Belding'i Felicity'nin yanında tembelce uzanmış olduğu çizgili koltuktan kaldırıyorum. Felicity, dünyanın en uğursuz görünümlü bebeği.

Ona neşeli bir gülümseme atıyorum. "Artık benim kedimsin," diyorum ve onu yastığının üzerine taşıırken dengesizce tutuyorum. "Felicity şahidimdir, sana söz veriyorum Bay Belding: Bir daha *asla* boktan kedi kıyafetleri giymek zorunda kalmayacaksın. Ben..." Derin bir nefes alıyorum. "Seni serbest bırakıyorum."

Bay Belding cevap vermez, ama tüylü yüzünde hafif bir rahatlama gördüğümü sanmak hoşuma gidiyor.

Çok sarhoşum.

'İN YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜMÜ

İyi bir kadın her zaman coşkulu olmalıdır. Hoş olmayan bir durumla karşılaştığında bile, mutlu bir yüz takınmak her zaman en iyisidir.

MATILDA BEAM'IN İYİ KADIN REHBERİ, 1959

Ertesi sabah, büyükannem saldırgan bir şekilde neşeli ve hırslı bir ruh halinde ve Peach'in (yanakları solgun ve belki hala biraz kızgın) ve benim (bir kadının gölgesi gibi) de ona uymamızı bekliyor. Artık bazı ıvır zıvırları temizlemeye razı olduğu için, *hemen* koridoru temizlememizi ve eBay'de satabileceğimiz her şeyi bulmamızı istiyor.

Bir yandan bu harika, çünkü dün ona ulaşabildim ve icra memurlarını biraz daha oyalayabiliriz, ama diğer yandan tamamen berbat, çünkü Peach ve ben, sadece uzun süre hareketsiz yatarken, nazik birinin bize pipetle Fanta içirip sepatik miyavlama sesleri çıkararak iyileştirebileceğimiz bir akşamdan kalma halindeyiz.

İşe başlamadan önce koşmaya *çok* canım vardı – bütün gün hareketsiz yatmanın ardından en iyi ilaç budur – ama büyükannem koşmanın baldırlarımın şişkin ve erkeksi olacağına ve bunun yerine hafif esneme hareketleri yapmam gerektiğini söyledi. Bu saçmalık. Hafif esneme hareketleri ezikler içindir. Koşmayı seviyorum ve baldırlarım ne kadar kaslı olursa olsun, hiçbir şey ve hiç kimse için koşmayı bırakmaya niyetim yok. Ancak, *How to Catch a Man Like it's 1955* söz konusu olduğunda, büyükannemin kurallarına uyacağıma söz verdim, bu yüzden – Jamie ile seks yapmaya ek olarak – kaldırımları dövmek de gizlice yapmam gereken bir şey daha oldu.

Öğleden sonra Peach iki kez kustu, ben bir kez uyuyakaldım ve tüm zorluklara rağmen, koridordaki neredeyse her şeyi ayırıp, etiketleyip, fotoğraflamayı başardık. Üç muhteşem bakır tava, antika bir Tunbridge satranç takımı ve bir sürü retro vinil plak gibi harika şeyler bulduk. Jack'e ait gümüş cep saati dışında (bunun için yirmi beş dakika boyunca ağladı ve mezara kadar yanında götüreceğini söyledi), büyükannem attığımız eşyalara karşı oldukça stoik davrandı. Bu konuda bu kadar kararlı olmasına oldukça hayranım. Annemin eşyaları arasında koridordaki ıvır zıvırların arasında hiçbir şey bulamamış olmamız biraz garip geliyor. Ne de olsa, annem yıllarca burada yaşadı. Ancak, büyükannem yine kontrol edilemez bir şekilde ağlamaya başlarsa diye nedenini sormuyorum. Zaten başım ağrıyor ve midem bulanıyor, bu durumla başa çıkabilmek bile zor.

Leo ile bu akşamki randevumuz için hazırlanma zamanı geldiğinde, tozlu, kusmak üzere ve paramparça bir haldeyim. Daha önce hiç bu kadar çok iş yapmamıştım. Bu akşamki "randevuyu" iptal edip, akşam yemeğinde fasulye ve tost yiyip, Peach ve Bay Belding ile kanepede takılsam çok daha kolay olurdu. Bu acınası halde, uyanık kalmayı nasıl başaracağım, büyükannemin beynime sokmaya çalıştığı sonsuz Good Woman ipuçlarını hatırlamayı bırakın, hiç bilmiyorum. Neyse ki Leo, o boş kalpli alçak herif, benim biraz sessiz olmama aldırmayacaktır; kadınlarını güzel ve pasif seven tiplere benziyor. Seksi görüldüğüm ve her şeyden çok etkilenmiş ve ilgilenmiş gibi davrandığım sürece, benim bir porsuk kıcından daha sert olduğumu fark etmeyeceği ve akşamı sorunsuz atlatacağım teorisine güveniyorum.

* * *

Strand, işten çıkan insanlarla dolup taşıyor, kravatları gevşemiş, saçları dağınık ve omuzlarına atılmış buruşuk takım elbiseleriyle Londra'nın kalabalık caddelerinde aceleyle yürüyorlar. Bu gece büyükannem bana aşırı kaşındırıcı kömür rengi bir etek ve soluk pembe bir bluz giydirmiş, bluzu da sıkı sıkı eteğime sokmuş, sıkışmış belimi göstermek için. Saçlarım, sol gözüme düşüp gözümü engelleyen yumuşak, femme fatale dalgaları şeklinde kıvrılmıştı. Beni boğan, koyu pembe ve mor Liberty desenli, düğümlü bir boyun atkısı vardı ve en kötüsü, büyükannem bana lanet olası bir şapka takmıştı. Önünde beyaz dantelli, küçük, mor bir şapka.

Tüm kıyafet dar ve rahatsız ve çok sıcak (cinsel anlamda değil, sıcaklık anlamında).

Woolf Frost'a erken varıyorum ve yorgun ve tamamen kendine acıyarak homurdanarak binanın devasa kapılarını iterek açıyorum. Ajansın ofisleri çok büyük ve "eski para" tarzında - her yer meşe paneller, loş lambalar ve çirkin bordo renkli chesterfield kanepeler. Resepsiyon alanına doğru ilerliyorum, genç resepsiyonist işten çıkmak için eşyalarını topluyor. Eminim ki, normal bir yirmili yaşlarındaki kız gibi, cuma akşamı arkadaşlarıyla harika eğlenceli aktiviteler yapmaya gidiyordur.

"Leo Frost ile randevum var," diyorum, bir esnemeyi daha zorla bastırarak. "Biraz erken geldim."

Resepsiyonist gözlerini devirdi. "Üçüncü kat, soldaki ikinci kapı," dedi monoton bir sesle, sanki iş çıkışı Leo Frost'la buluşmak için buraya gelen birçok kadına aynı talimatı vermiş gibi. Keşke ona, onun fatihi olmadığımı, onun kalbini kırdığı kadınlardan çok daha iyisini bulabileceğimi söyleyebilseydim. Bana attığı acıma dolu bakışlardan nefret ediyordum.

"Teşekkürler," diyorum onun yerine.

Ofisinin önünde derin bir nefes alıyorum, midemde giderek artan mide bulantısını görmezden gelmeye çalışıyorum ve yüzüme büyüleyici bir gülümseme takınıyorum. Lucille zamanı. Yaşasın.

Kapıyı nazikçe çaldım.

Cevap yok.

Tekrar, biraz daha sertçe çaldım. Hala cevap yok.

Kapıyı itip açtım ve geniş, aydınlık bir ofise girdim. Duvarlar, dergilerden ve reklam panolarından tanıdığım çerçeveli reklamlarla kaplıydı. Leo'nun çalışmalarının belirgin bir teması var: hepsi hiper maço, gölgeli, mekanik tonlar ve cesur, agresif tipografiyle dolu. O saçma Drive Alive reklamı, geniş ceviz masanın üzerinde merkezi bir yerde duruyor, elmas bikini giymiş kadın sanki bu sabah neden giyinmeyi unuttuğunu merak edencesine bana boş boş bakıyor. Frost masasında değil, güneşli pencereye bakan eğik bir grafik tabletin başında oturuyor. Geniş sırtı kapıya dönük, gümüş rengi Bang & Olufsen kulaklıkları koyu kırmızı saçlarını bastırıyor. Kağıt üzerinde kalemimi öfkeyle hareket ettiriyor ve dinlediği müziğin ritmine ayaklarını yere vuruyor. Burada olduğumdan hiç haberi yok.

"Merhaba," diyorum, sesimi yumuşak ve yatıştırıcı tutmaya çalışırken olabildiğince yüksek sesle.

Tabii ki beni duymuyor. Ona doğru yaklaşıyorum ve çizdiği şeyi görünce gözlerim şaşkınlıkla açılıyor. Çizdiği şey, eski bir balıkçı teknesinde, başını yorgun bir şekilde bir eliyle destekleyen yaşlı bir adamın hassas çizgileriyle yapılmış bir eskiz.

Vay canına.

Kabul etmek istemiyorum ama gerçekten çok güzel; duvarlardaki çerçeveli saçmalıklardan tamamen farklı.

Hmm. Belki Leo dönüp beni birkaç santim ötede, şapkamla sessizce onu izlerken görmeden, burada olduğumu haber vermeliyim.

"Merhaba, Leo?" Omzuna hafifçe dokundum.

Dokunmamla irkilir, hayallerinden sıyrılır ve kalemni tahta zemine düşürür. Kalem gürültüyle yere çarpar.

"*Kahretsin!* Ah... evet, Lucille. Merhaba." Kendine gelir, kulaklıklarını çıkarır ve korkmuş şaşkınlık ifadesini şeytani bir özgüvenle değiştirir. Kıyafetlerime hafifçe eğlenerek ama kesinlikle şehvetle bakar. İğrenç.

"İşini böldüğüm için özür dilerim," derim. "Erken geldim ve resepsiyonist hemen yukarı çıkmamı söyledi. Umarım sakıncası yoktur."

"Hiç sorun değil," diye yanıtladı, özrümü eliyle savuşturarak. "Yemeğe çıkmadan önce bir içki ister misin?"

"Mmmm, evet, lütfen," diyorum coşkuyla.

Büyükannem akşam yemeğinden önce içki içtiğim için benden pek hoşlanmayacaktır ama kendimi çok kötü hissediyorum ve bir içki içmek beni neşelendirebilir ve midemdeki bu sürekli mide bulantısını hafifletebilir.

Leo, *Mad Men* dizisindeki Don Draper'ın sahip olduğu gibi köşedeki cam bar arabasına doğru yürüdü. Muhtemelen bu yüzden satın almıştı, aptal herif. Hızla iki martini karıştırdı ve birini bana uzattı. Alıp, koyu yeşil renkli chesterfield koltuğa birlikte oturduk.

Ona kirpiklerimi kırıp gülümsüyorum.

O da gülümsüyor.

Gülümsemeyi daha da güçlendiriyorum.

İçkilerimizi yudumlarken, birbirimize sırtarak, tam bir çift aptal gibi gülümsüyoruz.

Kanepede bana yaklaşıyor, sanki yüzümün her santimetresine hayranmış gibi gözlerini gezdiriyor. Ne yapmaya çalışıyor? Hayran bakışları atan ben olmalıyım. Bana küstahça bakıyor

ve her ne kadar genelde bakışma yarışmalarının kraliçesi olsam da – gözümü kırpmadan iki dakika dayanabiliyors– , büyükannemin onun kazanmasını isteyeceğini düşünüyorum. Bu yüzden korkaklık yapıp gözlerimi önce kaçırıyorum.

Sadece birbirimize bakıp konuşmamak, beni biraz rahatsız eden bir gerginlik yaratıyor.

Eminim bu onun "hamlelerinden" biridir. Eminim Leo Frost burada cinsel gerilim yarattığını düşünüyor. Bu cinsel gerilim *değil*. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Eğer bu randevuyu seks yapmak için bir araç olarak görmüyorsa, *bir şeyler* söylemem, gerçek bir sohbet yapmam lazım. Ama ne hakkında konuşacağımı bilmiyorum. Büyükannem, randevulardaki konuşmaların içeriğine pek dikkat etmedi, sadece onun söylediklerinden etkilenmemi ve ilgilendiği şeylere ilgi göstermemi söyledi. Gerçi havanın sohbet başlatmak için iyi bir konu olduğunu söylemişti.

Tamam.

"Aman Tanrım, dışarısı çok sıcak..." diye başlıyorum.

Kapının birden açılıp duvara çarparak odayı hafifçe sallamasıyla sözüm kesilir. Martini'nden bir miktar bardağın kenarından dökülerek elimi ıslatır. Uzun boylu, gümüş saçlı, pahalı görünümlü bir adam Leo'nun ofisine girer. Keskin kesimli lacivert bir blazer, bej renkli pantolon giymiş ve seçkin yüzünde son derece sinirli bir ifade vardır.

"Leonardo, Tanrı aşkına, lanet olası Sasha yine Longchamp'ın lanet olası marka konseptleri için başımın etini yiyor. Bitirdin mi sen?"

— Adam odada beni fark edince durur. "Oh. Misafiriniz olduğunu bilmiyordum."

Bana, Leo'nun fuarda tanıştığımızda attığı aynı şehvetli bakışı atar.

İğrenç.

"Bu Lucille Darling," diyor Leo sert bir sesle, sandalyesinde biraz daha dik oturarak. "Lucille, bu benim babam, Rufus Frost."

Woolf Frost'un sahibi, büyük ve güçlü Rufus Frost.

"Tanrım, sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," diyorum Rufus Frost'a, kıbarca elini sıkması için uzatıyorum.

"Vay vay, sen tam bir baş döndürücüsün, değil mi?" diye çekerek konuşur, elimi sıkarak yerine ıslak bir öpücük kondurur. Sigaradan kokuyor. Şimdi benim elim de sigara kokuyor. Hay aksi. "Gerçekten çok hoş bir örnek

," diye bitiriyor, beni baştan aşağı süzerken, sanki satın almayı düşündüğü bir vazoymuşum gibi onaylayarak başını sallıyor.

Ne utanç verici bir durum. Leo'nun babası ondan bile beter! Sanki kusacak gibi hissetmiyormuşum gibi.

Bu adama yumruk atmamak için tüm soğukkanlılığımı toplayıp "gururlanmış" gibi gülümsemeye çalışıyorum. Bu benim için gerçekten zor. Martini'mden bir yudum alıyorum.

Leo öksürüyor. "Özür dilerim baba, marka konseptlerini yarın öğlene kadar Sasha'ya gönderirim, tamam mı?"

Rufus cevap vermez, tablette Leo'nun çizimini fark eder ve sırtarak kağıdı alır.

"Ah, yine *karalamışsın*, görüyorum!" Başını sallar, sırtışını bana çevirir ve resmi parmağıyla tutar. "Ne düşünüyorsun, küçük bayan Darling? Bir adam bir tekne! Rembrandt'a pek benzemiyor, değil mi?"

Vay canına, bu çok acımasız!

"Gitsek iyi olacak, Lucille," der Leo, elini ensesine sürerek.

"Yanılıyorsunuz, Bay Frost," diye Rufus'a kendimi durduramadan huysuzca patladım. "Aslında çizim harika bence."

Oops. İyi bir kadın muhtemelen böyle patlamaz. "Harika" da demez herhalde.

Bay Frost'un sırtışı hafifçe seğirir. "Evet, tabii, bir amatör aldanabilir. Tanıştığımıza memnun oldum, tatlım, iyi akşamlar." Bana kibarca küçümseyen bir gülümseme atar ve kaşlarını çatarak Leo'ya döner. "Yarın, evlat." Tekne çizimini gösterir. "Şirket sana boş boş durman için para vermiyor."

Odayı büyük adımlarla terk ederken, Leo'dan dehşet dolu ifademi saklamaya çalışıyorum. Yani, ben de *onu* sevmiyorum, ama bu çok rahatsız ediciydi.

Leo içkisini bitirir ve bardağı bar arabasına geri koyar.

"Akşam yemeğine gidelim mi?" diye önerir, elini saçlarının üstünden geçirir, burun delikleri genişler. "Strand'da taksi bulabiliriz."

"Evet," diyorum ve onu takip ederek ofisten çıkıyorum. "*Harika* bir fikir."

* * *

"Babamı aldırma," diyor Leo, dışarı çıkıp taksi çağırırken sert bir sesle. "Biraz..."

... biraz pislik olabilir mi?

"... sert olabilir," diye ekledi Leo, gülümsemeden. "Ama sanırım bu yüzden Londra'nın en saygın reklam ajanslarından birinin sahibi. Kötü biri değil. Sadece biraz otoriter."

"Oh, tabii, anlıyorum." Churchill sigorta reklamlarındaki köpek gibi hararetle başımı sallıyorum.

"Onunla aynı fikirde olmayan pek kimse yoktur..."

"Yüzüne karşı değil belki," diye mırıldanıyorum ve gözlerimi deviriyorum.

Kahretsin. Ağzımdan kaçtı. Bu gece neyim var benim? Bu akşamdan kalma hali beni tamamen mahvetti. Özür dilemek için Leo'ya bakıyorum ama o bana gülümsüyor, yeşil gözleri eğlenceyle parıldıyor.

"Ee... çizimimi gerçekten beğendin mi?" diye soruyor hafifçe.

"Gerçekten beğendim," diye onaylıyorum, derin bir hayranlık bakışıyla cevabımı abartarak.

"Neden?"

Hmm... "Sadece beğendim, tamam mı?" cevabı burada yeterli olmaz sanırım. Neden beğendiğimi düşünürüm.

"Çünkü... safdı," diyorum birkaç saniye sonra, omuzlarımı silkiyorum.

Leo bir anlığına bana bakar, kibirli yüzünde okunamayan bir ifade vardır. Sonra muhtemelen bir araba kadar pahalı olan Tag Heuer saatine bakar.

"Kahve sever misin, Lucille?" diyor sonunda, hafif sakallı çenesini okşayarak, sanki bir fikir oluşturuyormuş gibi gözlerini gökyüzüne dikerek.

"Tabii ki!" diye hoş bir sesle cevap veriyorum. *İyi bir kadın her zaman coşkulu olmalıdır.*

"O zaman karar verildi." Bir kez başını sallar ve şaşırtıcı bir şekilde taksi çağırmayı bırakır. Bunun yerine, caddede yürümeye devam ederiz.

Nereye gidiyoruz? Restorana taksiyle gideceğimizi sanıyordum. Yoğun trafiğin olduğu caddeyi geçip biraz daha yürüdükten sonra küçük bir kafeye vardık. Penceredeki mavi neon tabelada *Little Joe's Java* yazıyordu... *Little Joe's Java*.

"İşte geldik," diyor Leo neşeyle.

Ne? Burası muhteşem bir restoran değil ki. Beni götüreceği muhteşem restoran nerede?

"Buraya mı?" diye soruyorum tereddütle.

Leo sırtarak kravatını gevşetir ve bir eliyle gömleğinin üst düğmesini hızla açarak bana kapıyı açmak için öne çıkar.

Bir an kaldırımda kalıyorum. Büyükanmem beni bir restorana götüreceğini söylemişti. İyi bir kadının masada nasıl davranması gerektiğini öğrenmiştim! Ama bir kahvehanede iyi bir kadının ne yapması gerektiğini *hiç* öğrenmemiştim!

Şaşkın bir şekilde Leo'nun peşinden içeri giriyorum ve kavrulmuş kahve çekirdeklerinin başımı döndüren kokusu beni sarıyor. Normalde en sevdiğim kokulardan biri olan bu koku, bu gece midemin bulantısı yüzünden pek hoş gelmiyor.

Little Joe's Java gerçekten küçük, sıcak ve tıklım tıklım doluydu. Alçak, eski püskü kadife kanepeler ve şişkin, yıpranmış puflar, sanatçı tipli, alternatif görünümlü insanlarla doluydu. Herkes odanın arkasındaki küçük bir sahneye bakıyor. Bakışlarını takip ediyorum ve çene hizasında ince saçları olan, dar siyah bir balıkçı yaka giyen bir adamın mikrofona konuşuyor. O... *şiir mi* okuyor?

"Buradaki açık mikrofon şiir gecelerini seviyorum," diyor Leo, köşedeki küçük boş masaya doğru ilerlerken gülümseyerek. Bana bir sandalye çekiyor ve garsona işaret ediyor.

Leo Frost. Sanatçı. Düşünür. Adam. Şiiri sever misiniz?

"Şey, harika." Heyecanlı görünmeye çalışıyorum. "Ben... şiiri çok severim. Çok ama çok severim."

Tamamen yalan söylüyorum. Şiir en *kötüsüdür* ve bunu İngiliz Edebiyatı mezunu biri söylüyor. Neden beni buraya getirdi? İğrenç. Kendimi çok kötü hissediyorum ve bu kahve kokusu *daha da* kötüleştiriyor. Bu gece, büyükanmemin söylediği gibi geçmiyor.

Garson içecek siparişimizi almak için yaklaşırken, telefonum bir mesaj geldiğini bildirdi. Peach'ten.

Köpek gibi hastayım! Sence dün gece yediğim kebab mı yaptı? Umarım hepiniz iyisinizdir. Sevgiler, Lady P. x

Kebab! Kahretsin, bu yüzden mi bu kadar midem bulanıyor? Bu kesinlikle— Daha önce hiç bir gece dışarı çıktıktan sonra bu kadar kötü hissetmemiştim.

Sanki cevap verircesine midem gürültüyle guruldadı.

Olamaz.

'İN YİRMİ İKİNCİ BÖLÜMÜ

Sevdiğiniz kişinin ilgilendiği şeylere ilgi göstererek onunla bağ kurun. Bu doğal olarak gelmeyebilir, ama pratik yaparak onun hobilerini kendinizinki gibi sevmeyi öğreneceksiniz.

MATILDA BEAM'IN AŞK VE ROMANTİZM REHBERİ, 1955

Sonraki kırk beş dakikayı, kusmamaya çalışarak ve açık mikrofon şiirlerine aşırı ilgi göstermeye çalışarak, suyu nazıkçe yudumlayarak geçiriyorum. Little Joe's Java'daki tüm insanlar burada olmaktan çok heyecanlı ve Leo en heyecanlısı. O gerçekten çok seviyor, her performansın ardından coşkuyla alkışlıyor ve sanki söylediklerini *anlıyormuş* gibi başını sallıyor. Valentina bana onun bu hobisini neden söylemedi? O biliyor muydu ki? Bu, onun ilgileneyeceği bir şey değildi. Hassas eskizler ve şiir, genellikle kibirli, cinsiyetçi reklamcılarla ilişkilendirilen şeyler değildir. Kafam çok karıştı.

(Tanrıya şükür) ara verildiğinde Leo'ya eğildim. "Ne zamandır buraya geliyorsun?" diye merakla sordum.

"Bir süredir," diye cevapladı ve espressosundan bir yudum aldı. "Ama şimdi düşününce, hiç bir kızla birlikte olmadım."

Bu cehennemi hak etmek için ne yaptım?

Elimi göğsüme koydum. "Bu kadar şanslı olmak için ne yaptım?"

Bir an düşünceli görünüyor. "Emin değilim. Sanırım sen, genelde çıktığım kızlardan biraz *farklı* görünüyorsun... Biraz *alternatif*." Gözleri, kabarık dantelli şapkama ve pudra sürülmüş yüzüme kayıyor. "Daha alışılmadık bir ortamdan hoşlanacağını düşündüm."

Beni *alternatif mi* buluyor? Niyetim bu değildi. Aptal, tuhaf şapka. Şaşkınlığımı gizlemeye çalışıp olabildiğince coşkulu görünmeye çalıştım.

"Oh, evet, çok hoşuma gidiyor," derim, Little Joe's Java'nın etrafına sanki dünyada başka hiçbir yerde olmak istemiyormuş gibi geniş gözlerle bakarak. "Açık mikrofon şiirleri *harika*. Ben... bu tür yerlere sürekli gelirim. Beni buraya getirdiğin için çok heyecanlıyım. Büyük H ile heyecanlı." Kırpıklarımın arasından ona bakarım. Sahte heyecanımdan hoşlanmış gibi görünüyor, ben de devam ederim. "Evet, sözlü şiir etkinliğine geleceğimizi bilseydim, ben de, şey, şiir okumak için kaydoldurdum! Sahneye çıkıp *ruhunu* paylaşmak çok... cesurca ve, şey, ifade gücü yüksek bir şey. Yabancılarla, şey, bağlantı kurmak. Çok... şey..." Üniversitedeki şiir derslerinde ne derlerdi? "... çok avangart!"

Leo, sanki çok derin bir şey söylemişim gibi yavaşça başını sallar. Elini belime dolayarak kaburgalarımın koyar ve başparmağını yavaşça dairesel hareketlerle gezdirir. Vücudum, can sıkıcı bir şekilde, bu harekete hemen tepki vermez. "Lucille Darling," der, bana tuhaf, değerlendirci bir bakışla bakar. "Sen beklenmedik bir zevk değil misin?"

"Öyleyim," diye cevap veriyorum, çekici ve gizemli bir gülüşle. "Öyleyim..."

Başka bir amatör şair sahneye çıkarken beni kendine yaklaştırır.

Tamamen mutsuz, hiç hazırlıksız ve kusmak üzere olmama rağmen, en olası olmayan koşullarda, Leo Frost'un ilgisini çekmişim gibi görünüyorum.

* * *

Randevu oldukça iyi gidiyor. Akşamın performans niteliği nedeniyle, neyse ki çok fazla konuşmak zorunda kalmıyoruz, bu yüzden kendimi oyalamaya çalışıyorum, suyum yudumluyor ve gece bitip yatağıma dönüp karnımı ovana kadar derin nefes alıyorum. Ama tam da bu akşamı patron gibi atlatmak üzereyim derken, beklenmedik bir olayla karşılaşyorum.

Ve bu çok büyük bir sürpriz.

"Ve şimdi, millet, gecenin doğaçlama şiir bölümüne geldik," diyor sakallı sunucu mikrofona. Kalabalık "ooooh" diye ses çıkarıyor. "Gecenin bu bölümünde, seyircilerimiz sahneye çıkıp doğaçlama bir şeyler okuyacaklar."

Olamaz, *daha mı* var? Ama zaten o kadar çok şiir dinledik ki. İğrenerek kalabalığa bakıyorum, olabildiğince dikkat çekmeden nefes alıp veriyorum. Bu insanlar

şiiire takıntılı. Şiirden doyamıyorlar. Kaçış yok. Şiir cehennemindeyim.

Sunucu şapkadaki küçük bir kağıt parçası çıkarır.

"Tamam millet, bizimle doğaçlama paylaşacak ilk kişi... Lucille Darling."

Lucille Darling benim gerçek adım olmadığı için, bunu anlamak bir saniye sürüyor.

Ne?

Hayır

Leo'ya dehşetle döndüm. Heyecanla gülümsüyordu. "Sen kadınlar tuvaletini kullanırken adını yazdım.

kadınlar tuvaletini kullanırken yazdım. Daha önce, buraya geleceğimizi bilseydin kalkardın demiştin. İşte şimdi şansın." Kendinden çok memnun görünüyor. Sanki bana bir iyilik yapmış gibi. Ne pislik!

Leo Frost. Sanatçı. Düşünür. Adam. Pislik.

Ne yapacağım? Gözlerim kapıya kayıyor. Kaçamam ki? Özellikle de kendimi bu hale getirmek için tüm gücümü kullanmışken. Şimdi kaçarsam, her şey boşa gider. Her şey. Kahretsin.

Leo ayağa kalkar ve *The Beekeeper*'ın lansmanında herkesin bana onaylamadığını göstermek için yavaşça alkışladıkları zamanki gibi seyircilere eliyle işaret eder.

"Lucille'e bir alkış alalım!" diyor yumuşak, derin bariton sesiyle.

"Ben yapamam..."

"Sadece gözlerini kapat Lucille," dedi ciddiyetle. "Bırak akışına, harika olacaksın."

Hay aksi.

Seyirciler alkışlayıp parmaklarını şaklatıyor.

Kimse beni utangaç olarak tanımlayamaz, ama dizlerim titriyor. Leo, benim oraya çıkmam konusunda çok hevesli görünüyor. Ve büyükannem de mümkün olduğunca coşkulu olmam gerektiğini söyledi.

Aptal olma Jess. Yap şunu.

Yavaşça masadan kalkıp kalem eteğimi düzeltirken, midemde dolaşan asidi görmezden gelmeye çalışıyorum. Sonra sahneye doğru sendeleyerek ilerliyorum ve sunucunun bana yardım etmesi için elimi uzatıyorum.

Mikrofonu alıyorum, spot ışığı gözlerimi kamaştırdığı için gözlerimi kısıyorum.

Tamam. Sadece bir şiir. Küçük bir şiir. Rastgele kelimeleri bir araya getirip, bana anlamlıymış gibi davranmam gerekiyor. Sonra evime gidip yatağıma girebilirim. Tamam. Rastgele kelimeler...

Derin bir nefes alıp odaklanmaya çalışıyorum.

"Şey... Hacky sack," diye fısıldarım mikrofona.

Kahretsin. Hayır. Bu, Freddie Prinze Junior'ın *She's All That* filminde söylediği söz. Şiirim de hacky sack hakkında olamaz. Seyirciler, komik bir ironik şaka yaptığımı düşünerek kahkahalarla gülüyorlar.

"Ha-ha," diye

katılıyorum.

Tamam. Şiir

zamanı.

"Yağmurla ıslanmış gökyüzü," diye boğuk bir sesle söylüyorum, boğazım aniden kuruyup sertleşiyor. Leo gülümsüyor ve beni cesaretlendirmek için başını sallıyor, kızıl saçları kalabalığın arasından parıldıyor.

"Oh, neden... Oh, neden? Neden onu uçurdun?"

Ne diyorum ben? Seyircilere gözlerimi kırpiyorum. Hiç etkilenmiş gibi görünmüyorlar. Onları suçlayamam. Bu *berbat bir durum*.

Leo'nun önerdiği gibi gözlerimi kapatmaya çalışıyorum.

"Boş alanlar," diye devam ediyorum. "*Sessiz yerler, bulanık yüzler. Ağlamayı bırak. Onu uyandırma.*"

Öksürüyorum.

"Bu... bir, şey, bilmece, asla bilemeyeceğim. Ulaşamıyorum, büyümeye çalışıyorum. Şimdi... beni burada yalnız bıraktı... Benim Rose'um."

Rose. Annem. Gözlerim hızla açılır. Zorla yutkunurum.
lanet olasıca bu ses nereden geldi?

Seyirciler, bitirdiğimi hissederek, yarı yürekten alkışlamaya başlarlar.

Midem bulanıyor.

Burada çok sıcak.

Dün gece çok içtim. O kebab

çok yağlıydı.

Başım çok ağrıyor. Kahve kokusu çok ağır.

Sanırım...

"Kusacağım," diye

fısıldıyorum.

Mikrofon standını devirip sahneden atladım ve şaşkın bir ifadeyle bakan Leo Frost'un yanından geçip kadınlar tuvaletine koştum. Tuvalete tam zamanında yetiştim ve hayatımda hiç kusmadığım kadar kustum. Bir şampiyon gibi kustum.

Kabinin dışından Leo'nun derin sesi geliyor.

"Lucille?"

Kahretsin!

Tuvalet kağıdı alıp ağzımı hafifçe silerim, büyükannemin özenle sürdüğü pembe rujun bulaşmamasına dikkat ederim. Kendimi berbat hissediyorum. Bir daha asla o kadar aromalı votka içmeyeceğim ve şüpheli kebab yemeyeceğim.

"Ben iyiyim," diyorum, elimden geldiğince neşeli bir sesle, ki pek de neşeli değil. "Sadece bir şey yedim!" Sesim titriyor. Leo Frost kusmamı duymuş mu acaba?

Elimi uzatıp titrek ellerimle kapının kilidini açtım ve dışarıya baktım. Yüzü buruşmuştu. Evet. Kesinlikle kusmamı görmüştü.

Siktir. *Siktir.*

Şimdi her şeyi mahvettim. İyi bir kadın, sevdiği erkeğin yanında asla kusmamalıdır, buna eminim.

Bitti. Proje bitti. Bundan geri dönüş yok.

Büyükannemin saçma şapkasını iç çekerek çıkarıp yüzümü ovuşturuyorum.

"Bak... Leo, sen gitsen iyi olur. Benim için sorun değil," diye iç çekerek Lucille rolünü bırakıyorum. Ne anlamı var ki? Yani, sahnede kendimi rezil ettikten ve onun önünde abartılı bir şekilde kusduktan sonra beni bir daha görmek istemeyecektir.

Tanrım, kendimi berbat hissediyorum.

Leo Frost bana doğru adım attı, uzun boylu vücudu küçük kadınlar tuvaletini doldurdu. Çömeldi ve boynumdaki sıkı Liberty desenli fularımı çözdü, çıkardı, düzgünce katladı ve gömleğinin cebine koydu.

"Engel olabilir," diyor mantıklı bir şekilde.

Cevap veremeden midem korkunç bir şekilde bulanır. Lavaboya dönüp tekrar kusarım. Tanrım, bu evrenin tarihindeki en kötü sahte randevu.

Ama sonra en tuhaf şey olur. Leo eğilir, saçlarımı toplar ve tuvaletten uzak tutmak için yüzümden nazıkçe geriye doğru çeker. Ben bitirene kadar sabırla tutar.

Midemdeki her şey sifona gittikten sonra, duvara yaslanıp uzun ve düzenli nefesler alıyorum. Leo tek kelime etmeden bana bir bardak soğuk su getirmek için aceleyle ayrılıyor. Geri döndüğünde, şık takım elbisesinin

biraz yukarı çekip yanıma yere oturur. Neyse ki yer temizdir.

Karnımı ovuşturup yanaklarımdan havayı dışarı verirken, mırıldanarak teşekkür ederek bardağı ondan alıyorum.

"Daha fazla kalmamıştır *herhalde*." Kaşlarını kaldırdı.

Büyükannem, Leo ile ilk randevumun tuvalet zemini üzerinde sona erdiğini görse dehşete düşerdi. Kesinlikle ağlardı.

"Seni eve götürmeliyiz," diyor Leo alçak sesle. "Bir sonraki randevumuza kadar kahve dükkanının tuvaletinde takılarak iyileşeceğini sanmıyorum. Gerçi tuvaletler arasında fena sayılmaz. Aslında okunacak şeyler de oldukça iyi."

Kabinin duvarındaki grafitiyi işaret ediyor. Bir dakika... Az önce "*sonraki randevumuz*" mu dedi?

Ne? Az önce olan onca şeyden sonra hala ilgileniyor mu?

Anlamıyorum...

Tabii ki... Tanrım, şiirle ilgili heyecanım yüzünden olmalı. Büyükannem haklıymış. Onun ilgilendiği şeylere çok ilgi göstererek onu tamamen kendime bağladım. Onu o kadar iyi bağladım ki kusmasını bile fark etmedi. Vay canına. Matilda Beam sihirli olabilir.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıyorum. Yani... proje bitmedi mi?

Boğazımı temizleyip ona bakıyorum. "Ah, Leo," Lucille'in seksi sesiyle söylüyorum. "Sen çok düşüncelisin."

Ve yine başladık.

* * *

Leo, beni Bonham Square'e götürmesi için bir Woolf Frost arabası çağırıyor ve oraya vardığımda büyükannem heyecanla beni bekliyor.

Salona girer girmez sandalyesinden fırlar, *Lady Chatterley'in Aşığı* yere düşer. Huh. O kitapla epey vakit geçiriyor. Acaba benim gibi müstehcen kısımları tekrar mı okuyor?

"Nasıl gitti canım?" diye soruyor, çok heyecanlı bir şekilde. "Ne oldu? Dönmeni bekliyordum!"

Kanepeye yığılır ve tüm enerjimi kaybetmiş bir şekilde uzanırım.

"Frost beni bir kafeye götürdü."

Büyükannem gözlerini kırpıştırır. "Akşam yemeğine değil mi? Ne... garip." "Şiir gecesi idi."

"Şiir mi?" Büyükannem yüzünü buruşturur. "Zavallı çocuk."

Bu kadar hasta olmasaydım gülerdim.

"Seni öpmeye çalışt mı?" diye umutla sorar.

Hmm. Kusmamış olsaydım, öpmeye çalışabilirdi. Ama büyükannem bunu bilmemeli, moralini bozar.

"Evet, yaptı," diye yalan söyledim. "Ama kılavuzda yazdığı gibi yüzümü çevirdim ve top yanağıma çarptı. Perşembe akşamı için tekrar bana çıkma teklif etti."

"Oh, ne güzel!" Büyükannem ellerini çırpır. "Çok sevindim Jessica. Çok iyi gidiyorsun. Çok iyi. Unutma, olanları kitaba yazmalısın. Valentina'ya ne kadar çabuk bir şeyler gösterebilirsek o kadar iyi."

Ah evet. İlk yirmi bin kelime. Onları unutmuştum.

Blerg.

Büyükannem büyük kırmızı gözlüklerinin arkasından endişeyle bana bakar. "İyi misin? Biraz solgun görünüyorsun." Elini uzatıp soğuk elinin tersini alnıma koyar.

"Biraz midem bulanıyor," diyorum – yüzyılın en hafif tabiri. "Ama endişelenecek bir şey yok. Sadece midem biraz rahatsız."

"Hmm," diye mırıldanır büyükannem. "Peach de hasta. Belki bir virüs kapmışsındır." Dizime hafifçe vurur. "Yatağına git canım. Sabaha ikiniz de *çok* daha iyi olursunuz. Sabah *her şey* daha güzel görünür."

Rose Beam'in
Günlüğü 8 Haziran
1985

Annemle babamın evlilik yeminlerini yenileyeceklerini söylemiş miydim, hatırlamıyorum.

evlilik yeminlerini yenileyeceklerini söylemiş miydim? Her neyse, yenileyecekler ve parti tarihi yaklaşırken annem tam bir "iyi kadın" moduna girdi. Matilda Beam WI'daki resmi görevleri ve benim hayatıma sürekli karışması yetmezmiş gibi, sanki yeterince meşgul değilmiş gibi. Onun telaşlanması beni sinirlendirse de, heyecanlanmamak elde değil. Birbirlerini çok seviyorlar ve bu, Londra'da uzun zamandır görülecek en şık etkinlik olacağına şüphe yok. İnkâr edemeyeceğim bir şey varsa, o da annemin muhteşem partiler düzenlemeyi bildiği. Parti, yaz akşamının alacakaranlığında, evimizin karşısındaki özel bahçede yapılacak. Babam bugün yeni takım elbisesini denedi ve çok yakışıklı ve heyecanlı görünüyordu. Keşke ikisine de Thom'dan bahsedebilseydim, ama henüz çok erken ve muhtemelen her şeyi mahvederler. Bana kimseyi görmememi yasaklayamayacaklarını biliyorum, sonuçta ben bir yetişkinim. Ama benimle ilgili herhangi bir şekilde mutsuz olmalarına dayanamam. Onlar hakkında şikâyet etmeme rağmen, beni çok seviyorlar. Bilmiyorum. Belki de onları hafife alıyorum. Belki Thom'un beni ne kadar mutlu ettiğini görürler ve birlikte olmamızın doğru olduğunu anlarlar.

'İN YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜMÜ

İyi bir gece uykusunun çare olamayacağı çok az şey vardır. Hayat sabahları her zaman daha güzel görünür!

MATILDA BEAM'IN İYİ ANNE REHBERİ, 1959

Büyükannem sabahları her şeyin daha iyi olacağı konusunda çok yanılıyor. Dün geceki kadar kötü hissedebileceğime inanmıyordum, ama kesinlikle öyle hissediyorum. Gece boyunca karnım ağrıyarak uyanıp durdum ve şimdi yatakta inleyip dururken, büyükannem etrafımda telaşla dolanıp ateşimi ölçüyor ve her saat başı bana dehidrasyon tozu içeren poşetler getiriyor.

Peach de daha kötü. Hasta yataklarımızdan birbirimize mesaj atıp, o şüpheli kebağının sahibine türlü türlü kötülükler diliyoruz. Yani, kendi pis kebağlarından birini yemesini diliyoruz.

Hasta olmaktan gerçekten nefret ediyorum. Hasta olmak, hareketsiz kalmak demek. Hareketsiz kaldığında dikkatini dağıtan hiçbir şey yok, eğlence yok ve düşünmek istemediğin tüm şeyler beynine sızmaya başlıyor ve seni ele geçiriyor. Büyürken hiç hasta olmadım. Hasta bir anneye bakarken hasta olmaya zaman yoktu.

İnternete girerek dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum. Facebook uygulamasını açıp, herhangi birinin, herhangi birinin nerede olduğumu, nasıl olduğumu veya ne yaptığımı merak edip etmediğini görmek için bakıyorum. Ama bana gelen hiçbir mesaj veya gönderi yok, sadece Peach Carmichael'dan bir arkadaşlık isteği var, onu kabul ediyorum. Haber akışına bakıyorum. Didsbury'den Betty'nin bir durumu var— Henry'nin doğum günü partisini planlıyormuş. Ve, ah, Amy Keyplass'tan birkaç fotoğraf var — yeni boyadığı süpürgelikler. Aşağıya doğru kaydırıyorum ve Summer'ın bir dizi özellikle pasif-agresif durum güncellemesi paylaştığını görüyorum.

Summer Spencer

Bazı insanların yüzşüzlüğü inanılmaz. #öfkeli

Summer Spencer

Sen veriyorsun, veriyorsun, ama bazı insanlar sadece alıyor. Dersimi aldım. #hayata devam #şükürler olsun

Summer Spencer

Bazı insanların hak ettiklerini bulacaklarını düşünüyor. Karma acıdır, millet. #pişmanlık yok #karmachameleon #kittenismine

Sinirli bir şekilde gözlerimi devirerek Facebook'tan çıkıp Google'a geçtim ve boş boş "Leo Frost" yazdım. Dürüst olmak gerekirse, dün gece olanlardan biraz korktum. Leo hiç de düşündüğüm gibi biri değildi. Bütün gece oldukça beklenmedik geçti. Evet, genel olarak aptalın teki – *The Beekeeper* partisinde snob ve korkunçtu, retro fuarında tamamen cinsiyetçi konuştuğunu duydum – ama şiir olayı, kusarken pislik gibi davranmaması, aptal babası ve o muhteşem çizim... Onu *nefret etmedim*.

Google, reklamcılık dahisi Leo Frost ve güçlü ve acımasız Rufus Frost'un yönetiminde zirveye yükselişi, Londra Reklamcılık Derneği ödülüne aday gösterilmesi – aday gösterilen en genç kişilerden biri olması – hakkında birkaç makale gösteriyor. Onu birkaç gün önce ilk kez araştırdığımda bu önemsiz haberleri okumuştum, o yüzden onları atlayıp Leo'nun sık sık havalı barlarda ve etkinliklerde görüldüğü, ünlülerle takıldığı sayısız dedikodu sitesine bakıyorum. Google görsellere geçiyorum. Basın reklamlarından birkaç fotoğraf var – arabalar, golf sopaları, biralar, erkeklere yönelik ürünler için sade, sert tasarımlar, ama çoğu Leo'nun çeşitli manken görünümlü kadınlarla kol kola çekilmiş paparazzi fotoğrafları. Bakın, Valentina ile çekilmiş bir fotoğrafı var. Bir kulüpten çıkıyorlar ve o kameraya kibirli bir şekilde sırtarken, Valentina onu yanağından öpüyor.

Bu fotoğrafta dudaklarının kıvrılması, cupid's bow'unun yukarı doğru alaycı bir şekilde kıvrılması... Dün gece hiç de öyle görünmüyordu.

Belki de kötü bir ikizi vardır.

Belki de değildir– , burası *Sunset Beach* değil.

Kafam karışmış bir şekilde telefonumun simgesine basıp Valentina'nın numarasını çeviriyorum. Üç kez çaldıktan sonra cevap veriyor.

"Jess? Sen misin?"

"Benim." Yatakta doğrulup sırtıma bir yastık dayadım ve bir yudum su içtim.

"Jess, güneş ışığım, nasılsın? Sevdiğim projem nasıl gidiyor? Çok heyecanlıyım."

"Şey, iyiyim sanırım... Aslında seni aramamın sebebi, dün gece Leo Frost ile ilk gerçek randevuma çıktım."

"Bekle, öğle yemeğindeyim, çok gürültülü, dışarı çıkayım."

Yanındaki kişiden özür dilediğini duyuyorum, sonra topuklarının tahta zeminde çıkardığı ses geliyor.

"Geri geldim. Devam et. Anlat. Nasıl gitti? O tam bir terörist, değil mi? Çok çekici. Tam bir pislik."

"Aslında ben de onu için arıyorum Valentina. Leo Frost bir serseri, bu kesin, hiç şüphe yok, ama o, şey, tam bir pislik değildi. Hiç beklediğim gibi değildi..."

"Seni pahalı bir akşam yemeği ve pahalı şaraplarla kandırdı herhalde? Sana pahalı hediyeler getirdi mi? Egzotik çiçekler? El yapımı çikolatalar? Yüzünün bal kadar tatlı olduğunu söyledi mi? Bu tür şeylere kapılmak çok kolay, inan bana, ama..."

"Şey, hayır, mesele o değil. O hiçbirini yapmadı. Beni yemeğe çıkarmadı. Çıkaracak gibi görünüyordu, ama sonra fikrini değiştirdi ve beni şiir gecesine götürdü. Küçük bir kahvehanede."

Karşı tarafta bir sessizlik oldu. "Şiir mi? Tanrım."

"Değil mi?"

"Hmmm." Uzun tırnaklarının telefona vurduğunu duyuyorum. "Biz çıkarken bana şiirden hiç bahsetmemişti. Tabii ki seni yatağa atmaya çalıştı, değil mi?"

"Hayır. İğrenç. Ama büyükannemin rehberinde yazdığı gibi 'o tür bir kız değilim' havası veriyordum."

"Tanrım... Yeni bir taktik deniyor olmalı. Kesinlikle öyle. Leo, kadınlar konusunda tek amacı onları yatağa atmak ve sıkıldığında ya da bağlandığını hissettiğinde acımasızca terk etmek olan bir köpekbalığdır. Belki de taktik değiştiriyordur... Ne ilginç. Aklını başına al, tatlı, saf Jessica. Üstünlük sende olmalı. Matilda'nın tavsiyelerine uy ve kiminle uğraştığını unutma."

Beni haberdar et, tamam mı? Şimdi öğle yemeğine dönmem gerek, ama yakında konuşuruz. Jessica, unutma... Leo Frost'a güvenilmez.

Sanki savaşa gidiyormuşum gibi konuşuyor. Vay canına. Zavallı Valentina. Ona gerçekten çok kötü bir şey yapmış.

Hoşça kal deyip "kapat" tuşuna basıyorum.

Leo Frost. Sanatçı. Düşünür. Adam. Güvenilmez.

Yani hepsi rol mü? Beni yatağa atmak için istediğimi düşündüğü gibi mi davranıyor? Benim ona yaptığım gibi...

Leo'nun boynumdan eşarbımı nazikçe çıkarıp saçlarımı geriye doğru tuttuğunu hayal ediyorum. Tüm o nazik ve duyarlı davranışları. Sahneye çıktığımda gözlerimi kapatıp "kendini bırak" dediği anı. *Ve ben de öyle yaptım.*

Oh, o çok iyi. Gerçekten çok iyi.

* * *

Saat beş civarında, durumumda pek bir iyileşme yok ve annemin mesajlarına göre Peach'in durumu da aynı. Büyükannem, bize taze su ve yatıştırıcı sözler getirmek için benim odamdan Peach'in odasına, oradan da benim odama koşturup duruyor. Tuvalete gidip gelirken iPhone'umda *You've Been Framed* izliyorum ve kendime acıyorum.

Kapı tekrar çalındığında, büyükannemin daha fazla sıvı takviyesi getirdiğini sanıyorum, ama değil. Jamie. Peşinde, Leeds United futbol forması giymiş ve koltuğunun altında bir futbol topu tutan küçük bir çocuk var. İkisini takip eden büyükannem, binlerce kez yaptığı gibi alnımı kontrol etmek için aceleyle içeri giriyor.

"Jessica, canım, cumartesi günleri doktor muayenehanesi kapalı, ben de aşağıdaki Dr. Qureshi'yi aramak zorunda kaldım. Maalesef kendisi yoktu, buradaki genç Doktor Abernathy– " diye burnunu kırıştırarak adını söylüyor; adil olmak gerekirse, onun hayalarını görmüş – "seni ve Peach'i muayene edip daha ciddi bir şey olup olmadığını kontrol etmeyi kabul etti. Ben, şey, sizi yalnız bırakayım, Doktor Abernathy."

Çenesi bir an titredi ve sonra odadan çıkıp gitti. Tanrım.

"Şey... hey?" diye iç çekerek söylüyorum. "Ben iyiyim, gerçekten. Seni aradığı için üzgünüm, geçen gece şüpheli bir kebab yedik, hepsi bu. Annem biraz endişeli biridir."

Küçük çocuk balkon kapısına koşar ve Bonham Meydanı'nın karşısındaki büyük parka bakar. "Vay canına, buradan çok uzağı görebiliyorum!" diye sevinçle bağırır.

"Bu Charlie, yeğenim." Jamie gururla gülümser.

Ah, evet. Bu hafta sonu yeğeninin ziyarete geleceğini söylemişti.

"Klinikte ona etrafı gezdiriyordum ki yaşlı bayan... şey, Bayan Beam arayıp senin iyi olmadığını söyledi. Jess'e merhaba de, Charlie."

"Merhaba Jess," der Charlie utangaç bir şekilde, balkondan geri dönerek kusmuklu halimle beni iyice görmek için. "Hangi takımı tutuyorsun?"

"Oh, şey. Şey, bilmiyorum..." Üstüne bakıyorum. "Leeds United?"

Doğru cevap. Charlie havaya yumruk atar ve Jamie benim hızlı düşünceme güler.

"Ah, süper, bir kedi!" Charlie, Bay Belding'in Felicity adındaki oyuncak bebeğin yanında uzandığı koltuğa doğru zıplar. Halının üzerine diz çöker ve Bay Belding'in patisini küçük elleriyle nazikçe tutar.

"Kediyle güzelce oyna, Charlie," diyor Jamie yumuşak bir sesle. "Ben Jessica'yı muayene edeceğim, böylece onu iyileştirebiliriz."

Charlie ciddiyle başını sallar.

"Ben iyiyim, gerçekten." Gözlerimi deviriyorum. "Gerek yok, sen..."

Jamie, yatağın kenarına oturup ağızıma bir ateş ölçer sokarak beni susturur. Boynundan bir stetoskop çıkarır ve soğuk metal kısmını geceliğimin arkasına sokar. Bu çok garip.

"Tamam, nabzın biraz hızlı ama zayıf değil, muhtemelen susuz kalmamışsın."

Ateş ölçeri çıkarır ve inceler. "Ateşin yok."

Omzuma hafifçe bastırarak beni yatırır, avucunu karnıma koyar ve iyice hisseder. En son o bölgeye ellerini koyduğu anı düşünürüm. Çok daha hoş bir anıya dalarım.

"Dışkın nasıl?" diye soruyor neşeyle. Ve ben bir anda gerçek dünyaya geri dönüyorum.

"Git buradan!" Oturup onu itiyorum. "Ben iyiyim. *Söyledim* ya, kebab ve çok fazla bira içtim."

Gülüyor, sakallı yüzünü eliyle ovuşturuyor ve ayağa kalkıyor. "Evet, iyisin. Dediğin gibi, sadece hafif bir gıda zehirlenmesi. Bol sıvı al, tamam mı? Kusmayı kesene kadar sadece kuru tost ye."

Kafamı sallıyorum. "Güzel terimler, Doktor. Tamam. Tamam. Emirleri aldım." Yatağa doğru eğiliyor ve yanağıma öpücük konduruyor.

"Çekil." Onu omuzlarımla itiyorum. "İğrençim."

"İyileş, seni. Yakında görüşürüz... gizlice?" diye fısıldayarak bana anlamlı bir gülümseme atar. Sonra normal sesiyle devam eder. "Hadi Charlie. Bir sonraki hastamız bekliyor."

Charlie hızla yerden kalkar ve Bay Belding'i korkutur. Bay Belding çığlık atarak havaya sıçrar ve Felicity'yi küvet sandalyesinden yere düşürür. Felicity'nin melankolik yüzü yere çarparak üç parçaya ayrılır. Charlie gürültüye bakarak ağlamaya başlar. Çok yüksek sesle.

Endişeyle yataktan atlarım. Jamie Charlie'nin yanına koşar. "Dikkat et ayağına, dostum!" diye uyarır, çocuğu kollarının arasına alır ve boynumu ürperten bir şefkatle ona bakar.

Charlie'yi bolca kucaklayıp sakinleştirdikten sonra, yüzünü buruşturarak "Üzgünüm" der. "Çocuklar işte."

Bilmiyorum.

"Oh, önemli değil." Onu eliyle uzaklaştırıp sinirli Bay Belding'i kucağıma alıyorum. "Ben birazdan temizlerim. Sen Peach'i gör. Geldiğin için teşekkürler. *Hiç* garip olmadı."

Kapının yanında durup kırık bebeğe endişeli bir şekilde bakıyor.

"Git! Sorun yok. Sadece bir oyuncak bebek!" Omuz silkerek söylüyorum. "Gerçekten, çok önemli değil."

* * *

Ama çok önemli. Görünüşe göre çok önemli. Büyükannem yerde parçalanmış Felicity'yi görünce, neredeyse onunla birlikte yere yığılıyor. Büyükannemin duygusal çöküşlerinin en kötüsünü gördüğümü sanıyordum, ama görmemişim. Gerçekten görmemişim.

"Kahretsin, ben temizlerim, tamam mı?" Dehşet içinde hızla yatağın ucuna sürünerek gittim. "Sadece, bilirsin, yeni bir enerji patlaması bekliyordum. Hayır! Ağlama! Tamamen kazaydı."

Büyükannem bebeğin cesedini kollarının arasına alır, göğsüne bastırır ve ağlar. Benim "lanet" dediğimi bile fark etmez.

Siktir.

"Yeni bir tane alırız," diyorum. "Ben öderim. Bugün alırız."

Büyükannem yavaşça sandalyeye oturur. Titrek bir nefes alır.

"Yeni yok," diye mırıldanır, Felicity'nin önlüğünü nazikçe düzeltir.

"Argos'ta satıyordur" diyorum neşeyle. Argos'ta her zaman bu tür ıvır zıvır satarlar. "Bir bakayım mı?" Yan sehpadan telefonumu alıp internet simgesini açıyorum.

"Anlamıyorsun. Bu Rose'un bebeğiydi."

"Ne?" Telefonumu yorganın üzerine düşürdüm. Bunlar annemin bebekleri miydi? Annemin dengesiz olduğunu biliyordum, ama... porselen bebekler mi?

"Bunların *hepsi* onun bebekleri," diye hıçkırarak ağlayan büyükannem, odamın etrafına dizilmiş birçok ürkütücü porselen bebeği işaret ediyor. "Jack ve ben, ilk doğum gününden itibaren her doğum gününde ona yeni bir tane alırdık. Bu, ona verdiğimiz sonuncusuydu, o..."

Büyükannem gözyaşlarına boğulur. "O ne yapmadan önce?"

"O gitmeden önce. Ve şimdi yok oldu. Kırıldı ve ben tamir edemem. Asla tamir edemeyeceğim."

Gözlerim büyük odayı tarayarak bebekleri sayıyor. Felicity dahil, yirmi beş tane var. Yirmi beş yıl boyunca her yıl bir tane.

Annem bana hamile kaldığında yirmi beş yaşındaydı.

Bu bir tesadüf olamaz. Kahretsin, Matilda ve Jack'i terk etmesinde benim bir payım var mıydı?

Cevabı bilmek istediğimden bile emin değilim. Geçmişte takılıp kalmanın hiçbir faydası yok. Ama birdenbire çok, çok merak ediyorum.

"Şey, neden... annem neden gitti?" diye soruyorum hafifçe, kafamda bir ürperti hissediyorum. Yumruklarımı sıkıp bunu görmezden geliyorum. "Yani, burada geçirdiği hayatından, senden veya büyükbaba Jack'ten hiç bahsetmedi. Acaba..." Sesim alışılmadık şekilde alçalıyor. Yutkunuyorum. "Benim yüzümden miydi? Benim yüzümden mi gitti? Çünkü, bilirsin, bana hamileydi."

Büyükannem gözlerime bakar, sanki bir an için odada olduğumu unutmuş gibi gözlerini kırpar. Derin bir nefes alır, gözlüklerini çıkarır ve işlemeli mendiliyle gözlerindeki yaşları sertçe siler.

"Tabii ki hayır, Jessica," der, burnunu hızla silerek ve neşeli görünmeye çalışır. "Annen evi terk etti çünkü... bağımsız olmak istiyordu. Seninle *hiçbir* ilgisi yoktu, canım. Hiçbir ilgisi yoktu. Böyle düşünmemelisin."

Kaşlarımı çattım. Onu zorlamak istemiyordum ve gerçekten daha fazla ağlamasını istemiyordum, ama... bir şeyler tutarsızdı.

"Ama... eğer bağımsız olmak istediği için evden ayrıldıysa, neden hiç konuşmadınız? Neden daha yeni tanıştık? Neden..."

Büyükannem nefes nefese sözümü keser. "Aman Tanrım, bu Peach'in sesi mi? O... beni mi çağırıyor?"

Yüzümü buruşturuyorum. Hiçbir şey duymuyorum.

"Evet. Evet, Peach'in sesini duyuyorum." Büyükannem Felicity'nin parçalarını toplar ve göğsüne sıkıca bastırır. "Çok hasta olmalı. Hemen gidip ona bakmalıyım."

"Bekle..."

Büyükannem beni duymazdan gelir ve odadan hızla çıkar. Koridordan seslenir, "Dinlen canım. Önümüzde yoğun bir hafta var. Yapacak çok iş var!"

Büyükannemin annemle ilgili bir sır sakladığından zaten emindim, ama şimdi kesin olarak eminim.

Ve ne olduğunu öğreneceğim.

Rose Beam'in
Günlüğü 12
Haziran 1985

Annem, Cumartesi günü bir hafta sonra Pembertonları evlilik yeminlerini yenilemek için davet etti. Beni sanki satılık bir ödül ineği gibi sergilemek niyetinde olduğunu biliyorum. Hatta bana, yüz yıl önce katıldığı aptal bir baloda giydiğini iddia ettiği bir çift eldiven verdi. Yazın eldiven mi? Tanrım. Annem partiyi çok dört gözle bekliyor, onun keyfini kaçırmak istemiyorum, bu yüzden de kapris yapamam. Nigel ile aramızda bir şey olmayacak. Ona milyon kez söyledim, ama o Nigel'a bir şans vermemi ısrar ediyor, çünkü o "mükemmel bir beyefendi" ve ilk görüşte aşkın varlığı saçma olduğunu söylüyor. Ama saçma olmadığını biliyorum çünkü Thom'u ilk gördüğüm anda ona aşık oldum ve o da bana. Kalbimde onunla birlikte olmam gerektiğini biliyorum. Bu yüzden onu yemin yenileme törenine konuğum olarak davet ettim. İstediğimden erken oldu ama başka seçeneğim yoktu. Ve onunla tanıştırmak için en kolay senaryo bu olacak diye düşünüyorum. Böylesine önemli bir partide ailem olay çıkarmayacaktır. Onu gerçekten tanımak için yeterince nazık davranacaklardır. Thom çok gergin, zavallı şey. Ona gergin olmaması gerektiğini söylemek istedim, ama yalan söylemiş olurdum. Ben de gerginim.

'İN YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜMÜ

Bir erkek, en içteki düşüncelerini ve arzularını sevgilisiyle paylaşabileceğini hissetmelidir. Sevgilinizi kendisi hakkında konuşmaya teşvik ederek potansiyelinizi gösterin. Duygusal ihtiyaçlarına dikkat edin ve "elmas yüzük" diyemeden, sizi en büyük sırdaşı olarak görecektir!

MATILDA BEAM'IN AŞK VE ROMANTİZM REHBERİ, 1955

Önümüzdeki günlerde, büyükanneme annem hakkında tekrar konuşmaya çalışıyorum. Pazar öğleden sonra, mutfak masasında eBay'de ürünleri nasıl listeleyeceğimi gösterirken, ona neden annemle o kadar uzun süre konuşmadıklarını bir kez daha soruyorum. Büyükannem, "bilgisayarın korkunç ışıklarından dolayı" ani bir baş ağrısı numarası yaparak cevap vermekten kaçınıyor. Pazartesi öğleden sonra, öğle uykusundan sonra onu hazırlıksız yakalamaya çalışıyorum. Uyana kadar kapısının önünde sabırla bekliyorum ve odasından uykulu bir şekilde çıktığında onu köşeye sıkıştırıp annemin gittiği gün tam olarak ne olduğunu soruyorum. Gözleri fal taşı gibi açılmış, saçları uykudan dağınık halde, tam olarak hatırlayamadığını, şimdi uygun bir zaman olmadığını, endişelenmememi ve birden çok yorgun olduğunu, düşününce "ikinci öğleden sonra uykusu"nun gerektiğini söyler. Sonra hızla gözlerini kırparak, çekinerek yatak odasına geri çekilir ve kapıyı arkasında sıkıca kapatır.

Cevaplanmamış soruları kafamdan uzaklaştırmaya çalışıyorum – genellikle zihnimi yeniden odaklamakta çok iyiyimdir – ama onlar, sallanmış bir kar küresi içindeki ucuz parıltılar gibi zihnimde dönüp durmaya devam ediyor. Pazartesi gecesi, herkes yatmaya gittikten sonra, aşağıya inip evde ipuçları arıyorum. Çekmeceleri, şifonyerleri ve dolapları karıştırarak eski mektuplar veya resimler, annemin burada yaşadığına dair herhangi bir kanıt ve kendi ebeveynlerinden bu kadar kopmasına neden olan şeyin ne olabileceğine dair ipuçları arıyorum.

kendi ailesinden bu kadar kopmasına neden olmuş olabilecek herhangi bir kanıt ararım. Ama bebekler ve annemin gençken çekilmiş, mütevazı bir parti elbisesi giymiş tek bir çerçeveli fotoğraf dışında, hiçbir şey bulamam. Bir kez daha, anneme hayatı hakkında soru sorma fırsatım varken sormadığım için kendime kızıyorum. Belki daha fazla şey bilseydim, ona ne olduğunu anlatması için zorlasaydım, düzeltmesine yardım etseydim, bu kadar hastalanmasını engelleyebilirdim.

Çarşamba günü, hayatın her türlü meşguliyetiyle uğraşmak zorunda kaldığım ve dürüst olmak gerekirse, annemle ilgili rahatsız edici düşüncelerden uzaklaşabildiğim için, gizli araştırmamı askıya almaya karar verdim. Koridordaki tüm ıvır zıvırı eBay'de listeledikten sonra (harika açıklamalarım sayesinde) alıcıların teklifleriyle boğulduk ve erken kalkıp gizlice koşuya çıkmak ve geç saatlerde klinikte Doktor Jamie ile seksi randevularımıza gitmek arasında, günlerimin çoğunu açık artırmaları yönetmek, geri bildirim istemek ve Peach'in postaneye götürmesi için eşyaları paketlemekle geçiriyorum. Fırsat buldukça *Matilda Beam'in Aşk ve Romantizm Rehberi'nin* birkaç bölümünü daha okuyorum, Peach ile Grace Kelly filmleri izliyorum ve büyükannemin talimatıyla bir hanımefendi gibi yürümeyi öğreniyorum

– omuzlar geriye, popo içeri, burun yukarı, kısa, narin sallanan adımlarla. Yani temelde bir aptal gibi.

How to Catch a Man Like It's 1955 kitabım için birkaç kelime yazmaya çalışıyorum ama zaman çok çabuk geçiyor ve ilk bölümden öteye geçemiyorum.

Ama
yapacağım

Kesinlikle.

Günler hızla geçiyor ve Perşembe günü Leo ile bir sonraki randevumun zamanı geliyor. Ona sormama rağmen, saat altı gibi Trafalgar Meydanı'ndaki Dördüncü Kaide'de buluşmamızı söylemekten başka, ne yapacağımızı konusunda hiçbir ipucu vermiyor. Son randevumuzda Leo ile ne hakkında konuşacağımı hiç bilmediğim için, beni hazırlarken büyükannemden tavsiye istiyorum.

"Tabii ki, bu akşamın amacı Bay Frost'un sana açılması," diyor büyükannem, soluk kızıl saçlarını bukleler halinde toplayıp mor timsah klipslerle sabitlerken. "En başından itibaren, seni umutlarını ve hayallerini paylaşabileceği biri olarak görmesi gerekiyor. Bir sırdaş. Bir partner!"

Umutlar ve hayaller mi? Vay canına. Bu çok ağır geliyor. İkinci randevular hakkında pek bir şey bilmiyorum, hayatımda hiç ikinci randevuya çıkmadım, ama bu çok yoğun bir konuşma konusu gibi geliyor.

Great British Menu'dan ya da, bilmiyorum, en sevdiğimiz çocukluk oyuncaklarımızdan bahsetmemiz gerekmez mi?

Ampul çerçeveli banyo aynasında büyükanneme kaşlarımı çattım. "Bu biraz zorlayıcı değil mi? Yani, onu korkutup kaçırmaz mı?"

Büyükannem yüksek sesle güler, eli başımın üzerinde durur. "İyi bir kadın zaman zaman biraz ısrarcı *olur*, canım. Erkekler ne istediklerini veya neye ihtiyaçları olduğunu bilmezler. Onlara bunu göstermek bizim işimizdir. Tabii ki ince bir şekilde." Bana şefkatli bir bakış atar. "İnsanlar kendileri hakkında konuşmayı severler, Jessica. Herkesin gerçekten istediği şey dinlenmektir."

Ama... ben bunda iyi değilim. Duygusal konularda, dinlemede ve ciddiyette iyi değilim. Hiçbir zaman olmadım. İnsanlar sana derin duygularını anlatırsa, *senin* de onlara derin duygularını anlatmanı beklerler. Buna paylaşmak derler. Sonra duygusal sorunlarını düşünmek zorunda kalırsın ve her şey üzücü ve karmaşık hale gelir.

"Bir daha düşündüm de, ona sahte hayranlık duymaya devam etsem olmaz mı?" diye deniyorum. "O bunu gerçekten seviyor gibi görünüyor."

Büyükannem gümüş rengi saçlarını kulağının arkasına atar ve gülümseyerek başını zarifçe sallar. "Tabii ki hoşuna gidiyor. Ama maalesef bunun için fazla vaktimiz yok ve bu gece ilişkimizi biraz daha derinleştirmeliyiz. Onu kendine açmalısın Jessica. Kendisi hakkında birçok soru sor. Kalbindeki arzularını sana açması için onu teşvik et. İyi ve samimi bir dinleyici ol, o zaman seni ciddi bir rakip olarak görecektir."

Yüzümü buruşturuyorum. "Aday mı? Ne için?"

"*Aşka*, başka neye? Güven bana." Büyükannem omzuma hafifçe vurur ve tezgahın bir kutu Pond's soğuk krem alır, bu hafta yüzüncü kez yüzümü nemlendirmeye hazırdır. "Milyonlarca kadın bir erkeği aşık etmek için benim tavsiyelerimi dinledi. Ne yaptığımı *çok iyi* biliyorum."

Kollarımı kavuşturup aynaya doğru homurdanırım. Bütün bir geceyi Leo Frost'un umutlarını ve hayallerini keşfetmeye adanmak. Harika!

Değil.

* * *

"Vay canına." Leo, Fourth Plinth'te beni beklediği yere doğru yeni, kıvrımlı "hanımefendi" yürüyüşümü yaparken geniş bir gülümsemeyle karşılıyor. Plinth'in üzerinde, sıcak güneşin altında ultramarine mavisi renkte parıltıyan, akıl almaz bir horoz heykeli duruyor.

"*Vay canına*," diye tekrarlar, kelimeyi iki hecede uzatarak, yeşil gözleri beni her santimimden açıkça arzulayarak süzer. Adil olmak gerekirse, büyükannem bu gece harika bir iş çıkarmış. Yine bir sundress giyiyorum, bu sefer

doygun mercan pembesi renginde, belden kesik ve spagetti askı yerine küçük kap kollu bir tane. Ayaklarım turkuaz renkli Mary Jane topuklu ayakkabılarla kaplı ve burnumun üzerinde kocaman kanatlı kaplumbağa kabuğu Chanel güneş gözlükleri dengede duruyor. Zarif makyajlı yüzümü çerçeveleyen bukle bukle saçlarımla, tamamen 1950'lerin bomba gibi kadınlarını andırıyorum - Doris Day gibi iyi kızıdan çok, seksi Ava Gardner gibi.

"Sen de yakışıklısın," diyorum, güneş gözlüklerimi işaret parmağımla hafifçe aşağı indirerek. Bu doğru. Leo, geniş omuzlarını ortaya çıkaran dar kesim lacivert bir polo tişört ve kıvrımlı kalçalarını ortaya çıkaran bej renkli chino pantolon giymiş. Saçları hala mükemmel bir şekilde taranmış ve aptal gibi duruyor, ama şık takım elbisesinden çıkınca farklı görünüyor. Daha az... şık.

Valentina'nın uyarısını hatırlıyorum. Leo Frost'a güvenilmemeli. Muhtemelen bu kadar seksi görüldüğünü *bildiği* için böyle giyinmiştir. Ama ben gerçeği biliyorum, o zaman burada en aptal kim?

Leo Frost. Sanatçı. Düşünür. Erkek. Enayi.

"Sana bir hediye getirdim," diye gülümsüyor ve chino pantolonunun arka cebine uzanıyor.

Aha! Valentina böyle yapacağını *söylemişti*. Beni yatağa atmak için pahalı hediyeler verecekti. Arka cebine sığıyorsa küçük bir şey olmalı. Mücevher mi? Gay Paris'e Eurostar bileti mi? Kendi elleriyle yaptığı küçük bir origami kalp mi?

Leo elini cebinden çıkarır ve bana... küçük beyaz bir kağıt torba verir?

Onu çekinerek ondan alıp açtım. İçinde hiçbir şey yoktu.

Bana boş bir kağıt torba vermiş.

Ne?

Ah!

Birdenbire şakayı anlıyorum. Bu bir uçak kusmuk torbası. Hiç de pahalı bir hediye değil. Leo Frost bana kusmuk torbası getirmiş! Sürprizle yüksek sesle gülüyorum ve torbayı dikkatlice çantama koyarken abartılı bir hareket yapıyorum. *İyi oynadın*, diye şüpheyi düşünüyorum. Leo neşeyle gülüyor ve kolunu uzatıyor.

"Bu gece nereye gidiyoruz?" diye soruyorum, kollarını nazikçe koluma takarak meydandaki çeşmelerin önünden geçiyoruz. "Bütün hafta bu akşamı bekledim."

Leo, Ulusal Galeri'yi işaret ediyor.

"İşte orada," diyor ve beni merdivenlere doğru hevesle yönlendiriyor. "Yeni edinilen Van Gogh koleksiyonunun özel bir sergisi var ve

biletim var." Van

Gogh mu?

Kahretsin.

Şiirden daha az bildiğim bir şey varsa, o da sanattır.

Tanrım, neden beni normal bir insan gibi yemeğe götürmüyor? Ya da rock konseri. Rock konserlerinde harikayım, kimseye bakmadan mosh yapabilirim. Bir keresinde kalabalığın üstünde sörf yapmaya çalıştım ama kalabalık biraz seyrek olduğu için, etrafımda sadece etli bir adam beni havada tuttu.

Kendi kendime gizlice kaşlarımı çattım. Sanat. Leo Frost yine bana kanlı bir joker kart attı. Lucille'in maskesini düşürmeden ve Jess'i ortaya çıkarmadan şiir gecesini zar zor atlatmıştım.

Bunu nasıl başaracağım?

'İN YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜMÜ

İyi bir kadın sofistike ve kültürlüdür. Güzel sanatlar, klasik müzik ve büyük edebiyat konularında bilgili olduğunuzdan emin olun. İyi bir erkek, sadece onun dünyaya dair düşüncelerini dinleyen değil, aynı zamanda onları anlayan bir partneri takdir eder.

MATILDA BEAM'IN İYİ EV HANIMI REHBERİ, 1957

Bu iş beni çok aşıyor. Sergi, gerekli vintage şampanyayı yudumlarken Van Gogh tabloları hakkında konuşan şık sanatseverlerle dolu. Tabloları tanımlamak için "güçlü", "ritmik" ve "acil" gibi kelimeler kullanıyorlar. Tabloların inanılmaz olduğunu kabul ediyorum, ama bu insanlar sanki tabloların üzerinde mega orgazm yaşayacaklarmış gibi davranıyorlar. Sanırım *Ayçiçekleri'nin* yanında duran pembe yanaklı kadın az önce öyle yaptı. Ben henüz o noktaya gelemedim.

Resimlerden resme geçerken, büyükannemin söylediği gibi Leo'ya kendisi hakkında daha derin sorular sormaya çalışıyorum. Ama her seferinde, tanıdığı biri bizi kesiyor: Woolf Frost'tan müşteriler, çok sayıda kadın – bazıları onu seviyor gibi, bazıları ise kesinlikle nefret ediyor, hepsi de gülünç derecede güzel – ve hatta *Telegraph'tan* bir muhabir, etkinliği haber yapmak için gelmiş ve Leo ile benim burada olmaktan heyecanlanmış halimizi fotoğraflamak için can atıyor.

Fotoğrafçı büyük kamerasını kafama doğrultunca "Hayır!" diye bağıırıyorum.

Fotoğrafım ulusal bir gazetede çıkarsa, biri beni kesinlikle tanıyacaktır. Her şeyi ifşa edebilirler ve o zaman proje tehlikeye girer. Bu riski alamam. Şimdi olmaz.

Ama yalvarışım çok geç, çünkü fotoğrafçı bizi çoktan çekmiş. Kahretsin. Büyükanнемin özenle hazırladığı kılık, Leo Frost'u kandırmaya yetmişti, ama ya evdekiler? Beni gerçek hayatta tanıyanlar. Saçımı, kontakt lenslerimi, kıyafetlerimi ve sivri göğüslerimi bir saniyede fark edecekler.

Leo kaşlarını kaldırır. "Basın için fotoğrafının çekilmesinden hoşlanmıyorsun?"

Elbisenin yakasını oynatıyorum. "Şey, hayır. Ben, şey... Sevmiyorum."

Gözlerini kısar ve onaylayıcı bir şekilde yarı gülümser. "Ne kadar ferahlatıcı."

Geçen bir garsondan iki kadeh şampanya daha alır ve birini bana uzatır. Şampanya komplosunun bir parçasıymış gibi davranarak utangaçça bir yudum alırım. Odanın diğer tarafında, parlak kırmızı pantolon giymiş beyaz saçlı bir adam Leo'yu görür, coşkuyla el sallar ve kalabalığın arasından bize doğru ilerlemeye başlar. Leo bu adamı fark etmeden ve ben onun yanında golf, dergi kapakları ve boktan babası hakkında sıkıcı bir sohbet dinlemek zorunda kalmadan, Leo'nun önüne atlayıp kirpiklerimin altından ona bakıyorum.

"Burası çok sıcak ve kalabalık, sence de öyle değil mi? Biraz daha sessiz bir yere gidelim mi?" Dudaklarımı ısııyorum. "Çok minnettar olurum."

Leo endişeyle bana bakar. "Tabii ki. İyi misin? Yukarısı oldukça boş olmalı. Hadi."

Elimi tutar ve kalabalığın arasından sıyrılarak Van Gogh odasından çıkıp asansörlere doğru ilerleriz. Kapılar kapanır kapanmaz Leo sorar:

"Bu gürültüden uzaklaşmak iyi fikir. Görmek istediğin özel bir ressam var mı? Burada harika bir koleksiyon var."

Aklım boşalır.

Aklıma *hiçbir* ressam gelmiyor. Tek bir tane bile!

Hepsini tanıyorum ama şimdi sorunca hiçbirinin adını hatırlayamıyorum. Az önce gördüğümüz Van Gogh hariç.

Gerginleşirim ve parmaklarımı çeneme vururum. "Hmmmm, bir düşüneyim ...

Ve tam kendimi rezil etmek üzereyken, mucizevi bir beyin fırtınası yaşıyorum. Teenage Mutant Ninja Turtles. *Teenage Mutant Ninja Turtles*. Onların isimleri muhteşem ressamlardan esinlenerek konulmamış mıydı?

"Donatello!" Neredeyse sevinçle bağıyorum.

Kaplumbağa gücü.

"Oh, sanırım şu anda Donatello yok," diyor Leo. Yüzümü buruşturuyorum. "Ne yazık. Peki... o zaman Leonardo olsun."

Leo gülümser ve hemen 2. kattaki Sainsbury Wing düğmesine basar. "Da Vinci, benim adaşım. İyi seçim. National Gallery, Rönesans sanatının muhteşem bir koleksiyonuna sahip."

"Harika," diyorum. "*Harika*. Rönesans sanatı en *sevdiğim* sanat türüdür." Leo'nun gözleri zevkle parlıyor. "Benim de!"

Asansör kapıları açıldığında, uzun, çalışkan yüzlü, gözlüklü, takım elbiseli bir adam karşımıza çıkar. Sanırım bu, sanat dünyasının kapı görevlisi.

"Merhaba, Terence," diyor Leo, adamın elini içtenlikle sıkarak. "Sadece ben."

Aşağıda biraz nefes alalım dedik."

"Eve gitmeyecek misin, delikanlı?" Terence göz kırpar. Leo da göz kırpar.

Bu küstahlığa inanamıyorum! Bilmeliydim. Tabii ki Leo tüm randevularını buraya getiriyor, muhtemelen bir aptal ona aşık olana kadar hassas, sanatsal kişiliğini mükemmelleştirmeye çalışıyor. Ama bu aptal ben olmayacağım! Zamanını boşa harcıyor ve bunun farkında bile değil.

Terence bizi devasa bir kemerden geçerek, altın çerçeveli tablolarla dolu yüksek, beyaz duvarlı bir odaya götürür. Saatine bakar. "Bu gece sana sadece on beş dakika ayırabilirim, şef. Bu gece burada sadece ben varım."

Terence ayrıldıktan sonra Leo beni resimlerden birinin önüne götürdü. Kendinden emin adımlarla salonda ilerledi ve ben Mary Jane ayakkabılarımla ona yetişmek için hızla sendeledim. Spor ayakkabılarımı özledim.

Tamam. Sonunda yalnız kaldık. Bizi rahatsız edecek kimse yok. Tam on beş dakika.

Çok hızlı çalışmam gerekecek.

Umutlar ve hayaller zamanı. Yap şunu.

Ama... Soruyu öylece pat diye soramam, değil mi? *Hey, Leo, hayattaki en büyük umutların ve hayallerin nedir?* Çok bariz olur. Ve ürkütücü.

Hafif bir şekilde başlıyorum.

"Leo," diyorum yumuşak bir sesle. "Lütfen işin hakkında biraz daha bilgi ver. Reklamcılıkta çalıştığını biliyorum, ama Woolf Frost'ta tam olarak ne yapıyorsun?"

"Şey, orada sanat yönetmeni olarak çalışıyorum," diye cevaplar Leo neşeyle, sesi geniş boş alanda yankılanır. "Bu, kısaca, metin yazarları ve sanatçılarla birlikte müşteri brifingleri ve benzeri şeyler için konseptler üretmek

Benim uzmanlık alanım basılı medya. Eskisi kadar popüler değil ama somut bir sayfada çalışmayı gerçekten çok seviyorum."

Büyükannemin bana gösterdiği gibi derin bir şekilde başımı salladım. Çok ilgimi çekmişti.

Leo Frost. Sanatçı, düşünüür, erkek. Çok ilginç.

"Ne zamandır oradasın?" diye soruyorum, şampanyamdan bir yudum alırken.

Blerg.

"Tanrım, çok uzun zamandır. Aslında St Andrews'daki üniversiteden mezun olur olmaz başladım. Babam şirketin sahibi olduğu için işim hazırды." Çenesini hafifçe kaldırıyor. "Ama kendi çabamla yükselip son Mercedes kampanyasının başına geçtim. *Drive Alive*."

Drive Alive. Yine o berbat reklam. İğrenç.

Cevap vermediğimde Leo sorar

"Biliyor musun? Drive Alive reklamı?"

Hmm. O reklamın gereksiz, anlamsız bir saçmalık olmadığını düşünüyormuş gibi davranacak kadar yetenekli olduğumu sanmıyorum. Öfkem, *E.T.: The Extra Terrestrial* filmindeki E.T.'nin kalbi gibi derimden dışarı çıkacaktır. Bunun yerine başımı "hayır" anlamında sallıyorum.

"Korkarım bilmiyorum," diyorum özür dilercesine. "Ama izlemek isterim."

"Bir ara gösteririm. Fikrini merak ediyorum, oldukça karışık tepkiler aldı." Sanki bir şey hatırlamış gibi kendi kendine gülüyor. "Biliyor musun, geçen hafta bir kitap partisindeydim, bir kadın aniden yanıma gelip reklamın ne kadar berbat olduğunu söyledi!"

Aman Tanrım. The Beekeeper'ın lansmanında benden bahsediyor. Nefes almayı bile unuttum.

"Oh, hayır." Peach'in tuhaf bir taklidiyle ciyakladım. Kahretsin. Ona saldırdığımı söyleyemem... Söyledim mi? "Ne kadar kötü!" diye gülümsedim. "Neyse..."

"Evet, o kadına biraz patladım. Sonra kendimi kötü hissettim. O gün işten bir müşteri kaybetmişim ve çok kötü soğuk algınlığı geçiriyordum, bu yüzden zaten kötü bir ruh halindeydim. Komik olan, onun en çok rahatsız olduğu reklam kısmı - gereksiz bir elmas mayolu model - benim fikrim bile değildi, babamın fikriydi! Ve onun saçma olduğu konusunda ona hak vermişim."

Ağzım açık kalır. İnanamıyorum. Leo Frost o partide kaba davrandığı için kendini kötü hissetmiş. Soğuk algınlığı varmış. Elmas bikini onun fikri bile değilmiş.

"Oh, eminim tüm reklamlarınız *harikadır*," diyorum, şaşkınlığımı belli etmemeye çalışarak.

"İşini yapıyor sanırım," diyor Leo omuz silkerek, *Müzisyenin Portresi'nin* önünde duruyor. "Londra Reklamcılık Derneği ödülüne aday gösterildi, o kadar da kötü olamaz."

Ödül adaylığını internet araştırmamdan zaten biliyorum, ama randevumun ne kadar zeki olduğunu gösterircesine şaşkınlık ve memnuniyet takınıyorum.

"Vay canına!"

Leo, mütevazı bir adamı çok iyi taklit ederek omuzlarını silkiliyor. "O saçma sapan gösterişli smokinli balo ve akşam yemeği etkinliklerinden biri olacak. İlk kez aday oldum, yani, oldukça heyecan verici bir şey."

"Çok etkileyici." Ellerimi çırpıyorum. "Baban seninle gurur duyuyor olmalı."

Babasının adı geçince Leo zorlukla yutkundu ve hemen konuyu değiştirdi. "İşinden bahset biraz Lucille."

İşim mi? Eyvah. Leo'ya yazar olduğumu söyleyemem. Yayın partisiyle bağlantı kurup, onu "topuklu prens" olarak nitelendiren kızın ben olduğumu anlayabilir. Bu, o anda uydurup geçiştirebileceğim bir şey değil, kesinlikle büyükanneme danışmam gerekiyor.

Resimlerden birine dikkatimi vermiş gibi yapıyorum.

"Bu çok güzel," diyorum, *Virgin on the Rocks* adlı tabloya bakarak. Daha yakından baktığımda, tablonun muhteşem *olduğunu fark ediyorum*. Aslında nefes kesici. Nedenini bilmiyorum – belki de karmaşıklığı, detaylara gösterilen özen ya da figürlerin cildinin parlaklığı; Leo Frost gibi bir sanat uzmanı olmadığım için bunu nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum.

"Bayıldım," diyorum.

Leo bana yan gözle bakıyor. "O benim annemin de en sevdiği tablo idi."

"Öyle miydi? Fikrini mi değiştirdi?" Hafifçe gülüyorum.

"Yani, ölmeden önce en sevdiği tablo buydu. Adımı ressamın adından esinlenerek Leonardo koydu. Buraya sık sık gelip tabloya bakarım. Muhtemelen gerekenden fazla."

Nefesim kesildi. Leo'nun annesi
ölmüş mü?

Bunu beklemiyordum. Onun için kafamda oluşturduğum "büyülü hayat" teorisine pek uymuyor.

"Tanrım, çok üzüldüm," diyorum içimden gelenle. Boş ve onun hissettiklerini tam olarak ifade etmeye yetmeyen bir söz. O neredeyse

omuz silkme hareketi yapar ve gözlerinde anında tanıdığım bir duygu belirir. Aynaya çok uzun süre baktığımda gördüğüm bir duygu. Kayıp.

"Benim annem de öldü," diyorum, arkamızdaki bankın üzerine çökerek. "On sekiz yaşındayken."

Bunu ona söylememeliydim.

Bunu kimseye söylemem.

Onu tanımıyorum bile.

"Siktir, çok üzıldüm Lucille. Ben de gençtim, on beş yaşındaydım." Yanıma oturur ve acı bir gülümsemeyle "Berbat, değil mi?" der.

Elimi tutarak, kısa bir süre sıkıyor. Sıcak ve güçlü hissediyorum. Göğsüm sıkışıyor. Bu gece Leo ile biraz daha derinlere inmem gerektiğini biliyorum, ama bu çok fazla geliyor. Ve o, annesini kaybetmenin ne demek olduğunu biraz olsun anlayan tek kişi olsa da, sonuçta o bir yabancı. Ve ona kendim hakkında gerçekleri anlatmamam gerekiyor. Elini çekip elimi düzgünce kucağıma koyuyorum. Odaya yağ gibi yayılmış melankolik havayı hafifletmem gerekiyor. Ama ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Biri sana ölen annesinden bahsettiğinde ne söylersin ki? Daha önce hiç bu tarafta bulunmadım. Normalde, gerçek hayatta olsaydım, çekip giderdim. Ama bu bir iş. Dayanıp sonuna kadar devam edeceğime söz verdim.

"Eminim ödül adaylığınızla gurur duyardı," diyorum gülümsemeyle.

Leo şampanya kadehinin sapıyla bir süre oynadı. "Biliyor musun, emin değilim. Babamı çok severdi, ama ticari sanatı hep nefret ederdi, ruhsuz olduğunu söylerdi..." Bana döndü. "Saçma bir şey duymak ister misin?"

"Her zaman."

"Bazen annem, babamın izinden reklamcılık sektörüne girdiğimi öğrenirse hayal kırıklığına uğrayacağından endişeleniyorum. Sanki onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi."

"Saçma değil." Başımı sallarım. "Anneler, artık aramızda olmasalar bile, insanı böyle etkileyebiliyorlar. Ve sen işini seviyorsun, değil mi?"

"Yaptığım işte iyiyim, sanırım. Annem hep sanatçı olmamı isterdi. On dört yaşındayken okulun resim yarışmasını kazanmıştım ve onu hiç o kadar gururlu görmemiştim."

Bir an için hüzünlü bir ifade takındı. O tekne çizimini düşündüm.

"O zaman neden yapmıyorsun?" Omuz silkiyorum. "Sanatçı ol. Eğer sevdiğin buysa. Yeterince yeteneklisin."

Leo yüksek sesle gülüyor, beni irkiltten bir kahkaha. Elini saçlarının arasından geçirerek ön tarafını dağınık hale getiriyor. "Ah, hayır, o sadece bir hayal, uyumadan önce düşündüğüm bir şey. Gerçek hayatta olabilecek bir şey değil. Çizimlerim sadece eğlence amaçlı, Woolf Frost'ta işim yolunda gidiyor. Babam bir gün şirketi bana devretmeyi düşünüyor ve, şey, hiçbir erkek böyle bir fırsatı geri çevirmez. Her şey yolunda gidiyor. Ben çok şanslı bir adamım."

Bana kendinden emin bir gülümseme atıyor. Paparazzilerin çektiği fotoğraflarda gördüğüm gülümseme bu. Ama gülümsemesi biraz titriyor.

"Sadece bir şey sana sunuldu diye onu kabul etmek zorunda değilsin." diyorum sessizce. "Ve ikimiz de biliyoruz ki hayat çok kısa ve çok öngörülemez, gerçekten istediğin şeyleri yakalamamak için."

Gerçekten ne istediğimi düşünüyorum. Uzak bir yerde güzel bir sahil villası.

Ama bu görüntü zihnimde biraz bulanıklaşıyor, her zamanki kadar net değil.

Leo yavaşça başını sallar.

Kibirli yüz hatlarını inceliyorum, biraz uzun burnu, yüksek elmacık kemikleri, matine idolü çenesi, uzun kirpikli, zeki yeşil gözleri, hepsi kaşlarının arasındaki hafif üzgün kaş çatışmasıyla dengesini kaybetmiş. Hmm. Bu da rolünün bir parçası mı? Beni yatmak için "sorunlu ruh" numarası mı yapıyor? Valentina'nın anlattıklarına göre, bu adam söz konusu olduğunda her şey mümkün... Ama annesinin ölümünü bunun için kullanmaz herhalde. En kötü pislik bile bunu yapmaz.

Leo eğilip omzuyla bana dokundu. "Rose senin annen miydi?" diye fısıldadı. "Şiirindeki kişi?"

Kalbim aniden hızla çarpmaya başladı. Çok hızlı. Bu soruya hazır değildim. Leo Frost'la annem hakkında konuşmak istemiordum.

"Ne tesadüf, sanırım on beş dakikamız doldu!" derim, o kadar güçlü bir sesle ki, ses duvarları yankılanır ve üç kez geri gelir. Göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle banketten kalkarım. "Aşağıya insek iyi olur," derim daha yumuşak bir sesle. "Terence'in öfkesini üzerine çekmek istemeyiz!"

"Oh." Leo şaşkın görünüyor. Ayağa kalkıyor ve ben kemerden çıkarken peşimden geliyor. "Evet, tabii. Terence, sözünü dinlemediğinde oldukça korkutucu olabilir."

Aslında Hulk gibi olur. Belki başka bir zaman konuşuruz?"

Benim bir şey yapmam gerekirse olmaz.

Ama bunu söylemiyorum. Bunun yerine, olması gerektiği gibi açık ve samimi bir sırdaş gibi hararetle başımı sallıyorum.

Asansörle zemin kata inerken, bu akşamki randevunun amacını düşünürüm. Leo Frost'un bana umutlarını ve hayallerini anlatmasını sağlamak.

O bunlardan vazgeçmiş gibi görünürken bunu nasıl yapabilirim ki?

Rose Beam'in

Günlüğü 21

Haziran 1985

Bu geceki yeminler çok güzeldi. Annem ve babamın birbirlerine olan sevgisini görmek

birbirlerine olan sevgisini görmek, Thom hakkında dürüst olmanın doğru karar olduğunu anlamamı sağladı. Partiye, açıkça ödünç aldığı, sert bir smokin giyerek geldi. Onu renkli olmayan bir şey giyerken görmek garipti ve geldiği anda son derece rahatsız olduğunu anlayabildim. Onu aileme erkek arkadaşım olarak tanıttım ve annem burun deliklerini genişletmesine rağmen, her şey tam da umduğum gibi gitti ve kimse olay çıkarmadı. Babam Thom'un elini sıktı ve onu yarın akşam yemeğine davet etti. Thom da benim gibi çok sevindi. Nigel Pemberton bütün parti boyunca bana anlamlı bakışlar attı. Thom bunu çok komik buldu ve ikimiz de gülmekten kendimizi alamadık. Zavallı Nigel.

'İN YİRMİ ALTINCI BÖLÜMÜ

Talimatlarımı harfiyen uyguladıysanız, muhtemelen birden fazla iyi erkek sizin sevgiliniz olmak isteyecektir ve bu durumda birini reddetmeniz gerekecektir. Bunu hassasiyet, nezaket ve saygıyla yapın. Kalp hassastır ve öylesine davranılmalıdır.

MATILDA BEAM'IN AŞK VE ROMANTİZM REHBERİ, 1955

Van Gogh etkinliği bittiğinde, sıcak gecenin içine doğru yavaşça yürüdük, Trafalgar Meydanı'ndan geçip kalabalık caddeye çıktık ve Leo'nun beni eve götürmesi için çağırdığı arabayı bekledik. Beklerken, yakınlardaki çeşmeleri izledim, şimdi parlak renkli ışıklarla aydınlatılmışlardı. Parıldayan akan su neredeyse hipnotik bir etki yaratıyor ve daha önce içtiğim şampanya da bu etkiyi artırıyor. Şampanyayı, daha önce içimde uyandırdığı rahatsız edici duyguları bastırmak için içmiştim. Kendi kendime homurdanıyorum, sesim akşam esintisinde kayboluyor.

Leo beni yavaşça döndürüyor, öne eğiliyor ve başımın üstünde duran güneş gözlüklerini alıyor. Gözlükleri yüzüne takıyor. Çok komik görünüyor.

"Lucille, bunlarla seksi görünüyor muyum?" diye sorar, sanki önemsiz bir şey gibi. "Seksi görünüyorum gibi *hissediyorum*." "Çok seksi görünüyorsun," derim alaycı bir şekilde.

"Biliyordum." Sokakta biraz ilerler, büyük kanatlı Chanel güneş gözlükleriyle abartılı bir erkeklik gösterisi yaparak "T-bird" tarzında yürür. Orta yaşlı bir turist çift geçer. "İyi akşamlar," der Leo derin, tatlı sesiyle. "Bunun için çok güzel bir gece."

Çift, Londra ve sapıklar hakkında mırıldanarak hızla uzaklaşır.

Kıkırdamak. Leo'nun yaptığı hiçbir şeye gerçekten gülmek istemiyorum, ama... Onun biraz komik olduğunu itiraf etmeliyim. Ve Da Vinci odasındaki hüzünlü havadan sonra gülmek

Güneş gözlüklerini çıkararak Leo onları geri verir ve tam karşımda durur. "Senden hoşlanıyorum," der, arkasında kırmızı bir otobüs hızla geçerken. "Oh, Leo, ben de seni seviyorum!" diye hemen cevap veriyorum, titrek ve nefes nefese bir sesle.

Gülümser, yeşil gözleri kısılır. "Sen farklısın. Yani... şimdiye kadar tanıdığım herkesten farklısın..."

"*Aldatıldın mı?*"

"... çıktığımdan. Kendinle barışık olmanı seviyorum. Eşsiz ve, ve, *alternatif* birisin."

Alternatif. Yine o kelime. Kahretsin, vintage kıyafetler giyip narin ve eski moda davranıyorum diye, beni bir tür manik peri kızı sanıyor. Tuhaf elbiseler ve şapkalar giyen tatlı bir Zooey Deschanel tipi. Bu kadar tuhaf olmasaydı komik olurdu.

Ona alçakgönüllülük numarası yaparak baktım. "Teşekkür ederim. *Çok* nazıksın."

Bana yaklaşıyor, buklelerimden birini kulağımın arkasına koyuyor. "Ciddiyim Lucille. Senin... senin gerçek olmanı seviyorum. Bu şehirde çok fazla sahtekar var, sadece paraya ve statüye önem veren, seninle nerede görülebileceklerine ve lanet olası babanın kim olduğuna önem veren insanlar. Sen... öyle değilsin. Sen sadece sensin. Bunun ne kadar ferahlatıcı olduğunu biliyor musun?"

Aman Tanrım.

"Ve şu anda kanepede Tom Cruise gibi davranmak istemiyorum," diye devam etti Leo, ellerini chino pantolonunun ceplerine sokarak, "*özellikle* de birbirimizi sadece üç kez gördükten sonra, ama... sana ne kadar hoşlandığımı söylemem gerektiğini düşündüm. Ve, şey, ben pek böyle hissetmem. Ya da... hiç hissetmedim. Hepsi bu, gerçekten."

Ellerini ceplerinden çıkararak benim ellerimden birini tutar ve işaret parmağını avucumun içinde ileri geri hareket ettirir. Sonra hafifçe omuz silker ve bana utangaç bir bakış atar. "Sence bu saçma mı?"

Leo Frost ya dünyanın en iyi aktörü ya da... şu anda *gergin* mi? Biraz gergin görünüyor.

Göğsümde garip bir his var. Bir çarpıntı. Asit reflü gibi, ama tamamen hoş olmayan bir his değil.

Leo çekinerek öne eğildi ve başını bana doğru yaklaştırdı. Yaramaz gözleri dudaklarıma kaydı ve yarı gülümsedi. *Onun* dudaklarına bakıyorum, kibirli ve dolgun, kırmızı ve... sinir bozucu derecede davetkar. Kolunu belimin etrafına doluyor, hızlı ve kendinden emin bir şekilde beni kendine çekiyor, böylece belimiz birbirine değiyor ve diğer eliyle çenemi yukarı doğru kaldırıyor. Yüzümü ona doğru yaklaşıtıyorum, daha da yaklaşıtıyorum ve sonra... son anda başımı çeviriyorum, böylece öpücüğü tam yanağıma düşüyor.

Tam zamanında. Uff.

Uff. Kesinlikle uff. Değil mi?

Onun öpücüğünü durdurduğum için tamamen "oh" hissetmediğimi fark edince sırtım gerildi.

Onu öpmek mi *istedim*? Hayır. Tabii ki hayır. O bir aptal. Cinsiyetçi bir domuz.

Yavaş alkışla başlayan adam. Valentina'nın kalbini kıran adam.

Leo, reddimden takdire şayan bir şekilde kurtulur, telefonunu çıkarır ve şehir arabasının yerini kontrol eder.

O cep telefonu ile konuşurken tekrar ağzına bakıyorum.

Güzel bir ağız. Kibirli, evet, ama aynı zamanda, şey, muhteşem.

Kahretsin.

Neden Leo Frost'un ağzına bakmaktan kendimi alamıyorum?

Aptal olma, Jess. Bunlar sadece göz boyama. Mavi polo tişörtüyle yakışıklı, hava çok sıcak, şampanya içtin, belki de sandığın kadar kötü biri değildir ve belki de beklediğinden daha derin bir kişiliği vardır, ama bu onu beğendiğin anlamına gelmez. Kesinlikle gelmez.

Leo, ağzına baktığımı fark eder ve geniş bir gülümsemeye bana bakar. Çantamda olmayan bir şeyi arıyormuş gibi yapıp hızla başka yere bakarım.

Telefonu kapattığında sorar, "Yarın akşam boş musun, Lucille? Bu akşam çok ben merkezli geçti ve seni daha yakından tanımak isterim."

"Evet, boşum," diyorum hemen.

Ama Lucille ya da Jess olarak, tam olarak emin değilim. Aniden ben de gergin hissetmeye başladım.

* * *

Gerçekten çok rahatsız edici bir hisle şehir arabasıyla Bonham Meydanı'na geri dönüyorum. Kelebekler gibi hissediyorum, ama hoş bir şekilde değil. Dürüst olmak gerekirse, çok fazla şampanya içtim ve belki de sadece büyük bir geçirme yapmam gerekiyor. Umarım öyledir.

Leo Frost'un galeride annesi için üzgün bir şekilde durduğunu, çeşmenin yanında beni güldürdüğünü, bana öpücük vermek için eğildiğini hatırlıyorum. Sonra onu öpmek nasıl olurdu diye düşünüyorum. Leo Frost öpüşmede çok iyidir herhalde...

Hayır

Leo Frost'u sevmiyorum.

Hain beynime surat asıyorum. Kes şunu, beyin.

Kendimi kontrol etmeye çalışıyorum. Belki Leo Frost ortalamadan daha fazla testosteron, feromon benzeri kimyasallar salgılıyor ve ben bunları kokluyorum ve vücudum ve beynim buna normal bir insan gibi tepki veriyor. Onu neredeyse öpmemin başka bir nedeni olamaz. Ya da... belki de farkında olmadan Leo Frost'un gücünün kurbanı oluyorum? Valentina ve Summer'ın David Arthur Montblanc partisinde bahsettikleri manyetik gücün? Belki de Leo Frost'un büyüğü budur – dıştan kendine güvenen ve karizmatik bir pislik, içten ise hassas ve acı çeken bir sanatçı ruhu. Belki de bu onun *tarzıdır*, kalpleri çiğnemeden ve tükürmeden önce onları nasıl ele geçirdiği.

Sabah Valentina'yı tekrar arayıp onunla nasıl olduğunu öğrenmeye karar verdim. Destek lazım.

Araba büyükannemin binasına vardığında şoföre teşekkür edip inerim. Başımı kaldırıp kararlı adımlarla caddeyi geçerim.

Kapıya yaklaşırken, alt kattaki ışıkların açık olduğunu görüyorum. Jamie klinikte.

Gördün mü? Ben böyle yaparım. Jamie'yi seviyorum. Jamie ile gündelik seks yapıyorum. Jamie'ye karşı tuhaf bir gerginlik hissetmiyorum ve bu en iyisi. En güvenli yol.

Ugh. Kendimi çok garip hissediyorum. Kalbim deli gibi atıyor. Bundan hoşlanmıyorum. Bu his bir an önce geçmeli.

Bunun tek bir çözümü var.

Binanın merdivenlerini hızla çıkıp lobide fırtına gibi giriyorum ve klinik kapısını sertçe çalıyorum. Jamie sanki beni bekliyormuş gibi hemen cevap veriyor.

"Merhaba Jess," diye sıcak bir gülümsemeyle başlar. "Günün nasıl geçti?"

"Hadi sevişelim." Onu kesip, onu kliniğin içine itip kapıyı arkamızdan çarparak kapatıyorum. "Hemen."

* * *

İşte. Böyle daha iyi. Tekrar nefes alabiliyorum. Jamie ile güzel, rahat, eğlenceli ve seksi anlar, korkunç düşünceler ve yanlış insanlara aşık olmak yok. Güneş elbisesini giyerken Jamie, "Yürüyüşe çıkmak ister misin?" diyor.

Omuz silkiyorum. "Neden olmasın?"

Parkta bir tur atmak rahatlamak için iyi bir fikir. Bugün koşturmacıya fırsat bulamadım; ayrıca, bu akşamki randevuyu hemen büyükanne ve Peach'e anlatmak istemiyorum. Mümkünse hiç düşünmek istemiyorum.

Jamie ve ben Bonham Square'in yeşil özel parkında dolaşıyoruz, hoş bir esinti sıcak ve terli vücutlarımızı serinletiyor. Muhtemelen berbat bir haldeyim, buklelerim dağılmış, maskaram akmış, elbisenin düğmeleri gelişigüzel iliklenmiş. Jamie gibi rahat biriyle takılmanın güzel yanı da bu: nasıl görüldüğüm umurumda değil. O benim arkadaşım. Seks arkadaşım.

"Bugün bir randevu teklifi aldım," diyor Jamie, çiçek açmış bir gül çalısının önünden geçerken gülümseyerek. "Bir hastadan!"

Gördün mü? Çıkma teklifi aldı ve bana söyleyecek kadar rahat. Havalı, rahat seks arkadaşları. İşte bütün mesele bu.

"Vay canına!" diye alay ederek dirseğiyle onu dürttüm. "Güzel mi?"

Ellerini ceplerine sokar. "Hoş bir kız. Adı Kiko." "Güzel isim."

"Japon. Hafif aritmi sorunu için birkaç ayda bir kontrole geliyor. Bana içki içmeye gidelim mi diye sorduğunda inanmadım. Resepsiyonda, diğer hastaların önünde!"

Onunla birlikte güldüm. "Peki... ne dedin?"

"Şey, hayır. Hayır dedim."

"Ah, yazık. Ondan hoşlanmadın mı?" diye soruyorum.

"Ona zaten biriyle görüştüğümü söyledim."

"Ha?" Yüzümü buruşturuyorum. Jamie yürümeyi bırakıp, hafifçe hışırdayan kocaman bir meşe ağacının yanında duruyor. "Ne yapıyorsun, seni aptal, neden durdun..."

"Kiko'ya hayır dedim çünkü... seninle çıkıyorum."

Ben burun kıvrarak güldüm. "Beni bahane mi kullandın? İyi oynadın dostum."

Cevap vermez. Sadece bana yoğun bir şekilde bakar, hafif bir esinti buklelerini dalgalandırır.

Şaka yapmıyor.

Kafamı salladım. "Ama biz sadece takılıyoruz, değil mi? Bağlanma yok, falan. Hatırladın mı? İstedğin kişiyle çıkmakta özgürsün. Benim için hiç sorun değil."

Tabii ki ihtiyacım olduğunda onun erkeklik organlarına erişememek üzücü olacak ama... Bununla yaşayabilirim. Kesinlikle.

Jamie elimi tuttu. "Bunu *gerçekten* düşünmüyorsun, Jess. Bunun hala sadece "takılmak" olduğunu."

Kafam karışmış bir şekilde elimi çekiyorum. "Sen neden bahsediyorsun, Willis?"

Jamie kaşlarını çatıyor – bu ona yakışmıyor. "İki hafta önce bağlanmayalım demiştin Jess, ama o günden beri neredeyse her gün görüştük. Yani *birbirimizi görüyoruz*. Bu, şey, açıkça seksten daha fazlası. Bunu bildiğini biliyorum. Hissettiğini biliyorum."

Ne oluyor lan? Jamie'ye bakıyorum, şaka mı yapıyor, bunun saçma sapan bir şaka olduğunu mu söyleyecek diye. Ama ciddi görünüyor. Hem de çok ciddi.

Oh, lanet olsun.

O sadece gidip bana bağlandı.

Jamie Abernathy, aptal, duygusal bir sülük gibi bana bağlanmış. Ona her şeyi çok net anlattığımı sanıyordum. Kesinlikle öyle yaptım.

Sinirli bir şekilde başımı sallayarak, hızla dönüp parkın içinden, sırık gibi görünen nergislerle dolu bir yatağın yanından geçerek büyükannemin evinin yönüne doğru yürümeye başladım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, peşimden gelerek.

"Doktor, bağlanmak istemediğimi söylediğimde ciddiydim. Hala ciddiyim." Yanaklarımdan nefes vererek söylüyorum. "Hiçbir şey değişmedi. Seks harika, gülüyoruz, ama hepsi bu."

"Neden daha fazlası olmasın? Daha fazlası, temelde şu anda yaptığımız şeyin biraz daha fazlası olur, bilmiyorum, sohbet falan. Neden istemediğini anlamıyorum."

—

"— Ben. Meşgulüm. Şu anda gerçekten çok meşgulüm."

Jamie hızlı adımlarımla bana yetişir, ızgarada hafifçe tökezler. "Projenle mi? Projen için takıldığın adam yüzünden benimle daha ciddi bir ilişki kurmaya çalışmıyorsun, değil mi? Frost mu adın? *Aldattığın* adamın adı bu muydu?"

Yine durup ellerimi belime koydum. "Hayır, onunla hiçbir ilgisi yok! Olsa bile - ki yok - seni hiç ilgilendirmez."

Kapıya vardık. Jamie benim için kapıyı açmak için uzandı ama ben onun önüne atladım ve öfkeyle kapıyı açtım. Ona dönerek sırtımı döndüm.

"Kiki'ye evet de," diye iç çekiyorum. "Belki sana ihtiyacın olanı verebilir." "Kiko."

"Kiko o zaman. Bak, seni seviyorum Jamie. Seninle sevişmeyi *gerçekten* seviyorum, ama bu— " İkimizi işaret ediyorum. "— ... bu... daha fazlası değil... ve asla da olmayacak. Artık biraz mesafe koymamızın zamanı geldi."

Jamie lobide duruyor. Hiçbir şey söylemiyor. Öfkeyle mi parlıyor? Utançla mı? Yüksek tansiyonla mı? Bilmiyorum.

Onunla daha fazla orada kalmaya, bu istenmeyen duygu değişikliğine tanık olmaya dayanamıyorum. Kendimi berbat ve suçlu hissediyorum ve, şey, gerçekten çok kafam karışık.

"Sen... kurallara uymadın, pislik," diyorum, sesim beklenmedik bir şekilde kırılıyor.

Sonra merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, topuklu ayakkabılarımla iki kez takılıp düşüyorum ve Jamie'nin arkamda hüznle bakışlarını bırakarak büyükanneimin odasına giriyorum.

Neler oluyor? Önce Leo'ya garip bir çekim hissediyorum, sonra Jamie bana garip davranıyor.

Bu gece dolunay olmalı. Belki de tüm bu tuhaf davranışların gelgitler, yıldızlar ya da başka bir şeyle ilgisi vardır. Hızla üst kattaki koridor penceresine koşup, umutsuzca gece gökyüzüne bakıyorum. Ama ay dolunay değil. Sıkıcı, eski bir hilal.

Artık tamamen boş ve artık uğursuzluktan uzak olan koridordan sessizce geçip merdivenleri çıkarak odama girdim. Öfkeyle kıyafetlerimi ve iç çamaşırlarımı çıkarıp hızlıca duş aldım, saçımı havluyla kurulayıp Bay Belding'in yanına yattım. Ne kadar çabuk uyursam, bu rahatsız edici hisler de o kadar çabuk yok olur.

Ama uyku bir türlü gelmez. Hatta aşağıya inip kendime hafif ılık süt hazırlarım, ama işe yaramaz. Sonra iPhone'umda okyanusun hafif seslerini dinlerim, ama o da işe yaramaz. Sonunda sabaha kadar uyanık kalır, dönüp durur, düşünür, kafa yorar ve merak ederim.

'İN YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜMÜ

Seçtiğiniz adama aşık olmak uçmak gibi hissettirebilir – bu hissin tadını çıkarın, bunu kesinlikle hak ettiniz. Ama aklınızı kaçırmamaya dikkat edin. İyi bir kadın hedefine odaklanmalıdır.

MATILDA BEAM'IN AŞK VE ROMANTİZM REHBERİ, 1955

Yaklaşık iki saatlik uykudan sonra, sabah altı da uyanıyorum ve hemen Valentina'yı arıyorum.

"Alo?" diye uykulu bir ses gelir. Valentina yarı uykulu gibi. Başarılı insanlar çok erken uyanır sanıyordum. Summer, sabah ondan sonra uyandığımda hep böyle derdi.

"Selam Valentina. Ben Jess. Uyandırdığım için özür dilerim, sonra tekrar ararım."

"Jess? Uyanığım, orada kal." Birkaç ses duyuyorum, Valentina boğazını temizliyor. "Jess Beam, seni leziz kedicik. Sesini duymak ne güzel. Nasılsın?"

"Dün gece Leo ile yine buluştum."

"Harika, bu sefer seni güzel bir yere götürdü mü? Ivy'ye mi? O Ivy'yi çok sever..."

"Hayır, National Gallery'ye gittik."

"Oh! Gerçekten mi? Biz birlikteyken o galeriye hep yalnız giderdi..."

"Bak, sana bir şey sormak istiyordum Valentina, Leo sana annesi hakkında hiç bahsetti mi?"

"Hayır, hayır, konuşmadı. Hatırladığım kadarıyla geçmişiyile ilgili pek bir şey paylaşmazdı. Neden soruyorsun? Bekle... O... O *sana* annesinden bahsetti mi?"

"Evet." Telefonu hoparlöre alıp yatağın yanındaki yorganın üzerine koydum.

.

"Tanrım, bu çok garip. O çok kapalı bir adamdır." "Sanatından bahsetti mi?"

"Sana sanatından bahsetti mi?"

"Sanatı mı? Ne sanatı? Reklamlarını mı kastediyorsun?" "Hayır, eskizlerini."

"Leo'nun *eskizleri* mi? Ne eskizleri?"

"Bilmiyorum, sadece bir tane gördüm. Teknedeki yaşlı bir adamın." "Teknedeki bir adam mı? Güzel miydi?"

"Harikaydı."

"Tanrım, Jess. Tanrım. Altı haftadır *bana* çizim yapmayı sevdiğini hiç söylemedi.

Ve bunu seninle paylaştı mı? *İkinci randevunuzda* mı?

O beni göremese de başımı sallıyorum. "Biraz konuştuk, evet. Sonra benden hoşlandığını söyledi. Beni *ferahlatıcı* bulduğunu. Daha önce benim gibi bir kadınla tanışmadığını. Bu normal mi?"

Bir sessizlik olur. Sonra Valentina çok heyecanlı bir ses tonuyla şöyle der: "Bu normal *değil*. Bu sıra dışı davranışın tek bir anlamı olabilir."

"Neymiş?"

"Matilda Beam'in 1950'lerin aşk tavsiyeleri işe yarıyor olmalı. *Sihirli bir* etkisi var. Öyle olabileceğini tahmin etmiştim, ama bu çok daha ötesinde! Matilda çok mutlu olmalı. Vay canına. Böyle devam et, zeki Jessica," diye devam eder Valentina mutlu bir şekilde. "Adi Leo Frost başına gelenleri hak ediyor."

"Öyle mi? Kesinlikle öyle mi?" diye soruyorum, göğsümde hafif bir suçluluk hissi belirliyor.

Valentina bilmiş bir şekilde güler, sesi hoparlörden yankılanarak odamda yankılanır. "Oh, şimdi sana farklı bir yüzünü gösteriyor olabilir Jessica, ama senden önceki tüm kadınları düşün. Onları bir kenara attığı, ödül gibi gördüğü, eskizlerini göstermediği kadınları. Bunu onlar için yapıyorsun. Londra'daki tüm kadınlar için. Güçlü ol. Sen bir savaşçısın Jessica. Bir *savaşçı*."

Tüm o kırık kalpleri düşünüyorum. Kırık kalpler tehlikeli şeylerdir. Annemin kırık kalbini düşünüyorum.

"Tamam," diyorum kararlı bir şekilde, yumruğumu yorgana vurarak.

Ben Jessica Beam – asil ve gerçek, acımasız, kalpsiz, ama çok güzel ağızlı aptalların avcısı.

"Ve yaz," diye ısrar etti Valentina. "Hepsini benim için yaz. Her şeyi. Rüzgar gibi yaz, aşkım!"

"Evet. Kesinlikle rüzgar gibi yazacağım. Teşekkürler, Valentina."

"Benim için zevk. Beni haberdar et, ördek yavrusu."

"Olur."

"Jess?"

"Evet?"

Sesi biraz alçak ve hırıltılı çıkıyor. "O sıcıyı yok et."

"Tabii. Kesinlikle. Elimden geleni yapacağım."

Telefonu kapatıp, yatağın ucunda bitkin bir halde oturan Bay Belding'e döndüm.

"Ne belaya bulaştım ben?" diye soruyorum, ellerimi havaya kaldırarak. O da kendi kışını yalayarak cevap veriyor.

"Sen bir işe yaramazsın," diye mırıldanarak tuvalete gidip işimi görüyorum.

* * *

Dün gece hissettiğim garip gerginlik tekrar baş gösterir ve kafamı boşaltmam gerekir. Bunu yapmak için gizli bir koşudan daha iyi bir şey yoktur.

Koşu kıyafetlerimi giyip olabildiğince sessizce aşağıya iniyorum. Artık tüm gıcırdayan döşeme tahtalarının yerini biliyorum, bu yüzden İrlanda dansı yapar gibi zıplayıp her birinin üzerinden atlıyorum.

Aşağıdaki salonda, mutfaktan çıkan Peach'e rastlıyorum. Uzun, soluk sarı bir sabahlık giymiş, ellerinde bir fincan kahve tutuyor, ağzında bir parça tost var. Kahretsin. Herkesin hala yatakta olduğunu sanıyordum.

Peach şaşkınlıkla nefesini tutar. "Jess, erken kalktın! Ne oldu? Bir şey mi var? Yine mi hastalandın?"

Sonra likralı giysimi ve spor ayakkabılarımı görüp kaşlarını çatıyor.

"Koşmaya mı gidiyorsun? Matilda, erkek gibi baldırların olduğu için koşturmanı söylemişti."

Gözlerimi devirdim ve merdiven korkuluğuna tutunarak biraz esneme hareketleri yaptım. "Baldırlarım harika, tamam mı? Hiçbir şey yok. Koşmak kendimi daha iyi hissettiriyor. Beni gizlice dışarı çıkarken gördüğünü ona söyleme, tamam mı?"

"Sırrını saklamamı mı istiyorsun?"

"Sorun olur mu? Büyükannem öğrenirse çok üzülür, iki gündür hiç kriz geçirmemişti. Öyle kalması daha iyi olur."

böyle kalması iyi olur."

"İlk resmi sırrımız," diye fısıldar Peach, kendi kendine gülümseyerek. Sonra kahve fincanını sehpaye bırakır ve burnundan derin bir nefes alır. "Sırrını saklayacağım Jess. Hatta seninle koşmaya da gelirim. Bu yalana ben de katılacağım."

"Oh, hayır, bunu yapmana gerek yok. Sana güveniyorum." "Ben yapmak istiyorum."

"Ama... Ben yalnız koşarım. Çok hızlı koşarım."

"Artık yalnız koşmak zorunda *değilsin*," der Peach mantıklı bir şekilde. "Artık Lady P var. Ben de seninle koşacağım. Hemen üstümü değiştireyim. Beş dakika sonra dışarıda buluşalım."

Protest etmek için bir neden, neden tek başıma koşmaya gitmem gerektiğini düşünmeye çalışıyorum. Ama saat çok erken ve beynim henüz uyanmadı, nedenlerini düşünemiyorum. Kabul ettiğimi belirtmek için başımı sallıyorum ve Peach yanımdan uçarak geçip, üstünü değiştirmek için merdivenleri hızla çıkıyor.

* * *

Koşmaya başladıktan beş dakika sonra, bunu genellikle tek başıma yapmamın nedenleriyle dolup taşıyorum. Listenin başında, koşmanın benim için harika bir yalnızlık zamanı olması var; huzur ve sessizlik, düşünmek, müzik dinlemek ve sadece kalp atışlarımın ritmine ve cildimi okşayan rüzgârın hissine odaklanmak için bir zaman. Peach'in koşu hakkında başka fikirleri var. Öncelikle, "koşmak"ın orta-yavaş tempoda yürümek ve yol üzerinde köpüklü kahve içmek için mola vermek anlamına geldiğini düşünüyor. İkincisi, Peach koşarken konuşmak istiyor. Hem de çok konuşmak istiyor. Twisted Spin'de geçirdiğimiz geceden beri, sanki Pandora'nın kutusu açılmış ve yeni, daha konuşkan bir Peach, koza içinden kelebek gibi ortaya çıkmaya başladı. Bu harika bir şey. Kendine daha fazla güvenmeye başlaması çok güzel – omuzları artık o kadar kambur değil, mırıldanması azaldı, bu harika. Ama hala konuşmaktan rahat hissettiği tek kişi benim, yani söylemek istediği her şeyi bana söylüyor. Yirmi altı yıl boyunca neredeyse kimseyle konuşmadan geçirdikten sonra, paylaşmak istediği çok şey var. Kensington High Street'in yarısına geldiğimizde, ben biraz dalmış durumdayım.

"... ve sonra mezuniyet balosunda her şey planlanmıştı, ama Lyle oda anahtarını kaybetti ve ortam birden bozuldu. Ve ben bir türlü o işe girişemedim. İşte bu yüzden hala bakireyim. Sonra 2004'te karar verdim..."

Aklım hemen geri geliyor. "Bekle, ne?" Marks & Spencer'ın önünde durup Peach'e dönüyorum. "Ne dedin? Hala bakire misin?"

Peach başını sallar. "Evet, öyleyim. İstemediğimden değil, sadece fırsatım olmadığından sanırım."

"Vay canına," diyorum. Ben 18 yaşında bekaretimi kaybetmişim. Summer ve benim üniversitedeki ilk gecemizde, aslında annem öldükten bir hafta sonra. 26 yaşına kadar bunu yapmamış olmayı hayal bile edemiyorum. Seks harikadır. O nasıl zevk alıyor? Kendini nasıl neşelendiriyor? Onu merakla inceliyorum.

"Gözüm birinde var," Peach sırtarak su şişesinden büyük bir yudum aldı.

"Kim? *Kim?*"

Kıvrıkcık buklelerinden oluşan at kuyruğunu oynatıyor.

"Gavin." "Gavin kim?"

"Postacımız, tabii ki!"

Aha, tıknaz sarışın adam.

"Çok tatlı," diyorum onaylayarak yolun diğer tarafına geçerken.

"Biliyorum." Peach hüzünlü bir gülümsemeyle, yuvarlak yanakları pembeye dönüyor. "Ama o da biraz utangaç. eBay'den gelen paketleri teslim ediyorum, bu yüzden son zamanlarda postanede onu sık sık görüyorum, ama birbirimize birkaç kelime bile konuşamadık. Aslında senden bir ricam var."

"Devam et."

"Sen yanımdayken kendimi daha... kendime güvenli hissediyorum, anlıyor musun?"

Sanki daha rahat konuşabiliyorum."

Ne demek istediğini tam olarak anlamadım, ama yine de sözleri göğsümde küçük bir heyecan uyandırdı.

"Gavin bir dahaki sefere postayı getirmeye geldiğinde, kapıyı benimle birlikte açar mısın? Ona çıkma teklif etmek istiyorum ama sen yanımda olmazsan yapabilir miyim bilmiyorum."

Gülüyorum. "Ona çıkma teklif mi edeceksin? Bu harika." Ona beşlik çakıyorum. "O samimi anı orada ürkütücü bir şekilde izlemek benim için bir zevk olur. Tanrım, Peach, Gavin'e özel teslimatını istediğini söylemelisin. Ooh, biliyorum, ona senin için büyük bir paketi olup olmadığını sor. *Lütfen* sor."

"Gerçekten ona bunu sormalı mıyım?" Peach'in nazik gri gözleri ciddiyetle büyüdü.

"Hayır, hayır, şaka yapıyorum Peach. Öyle deme... en azından şimdilik."

"Sen garipsin." Peach, sanki bu ikilide tuhaf olan benmişim gibi, sinirli bir şekilde kendi kendine kahkahalar atıyor.

"Artık gerçekten koşabilir miyiz?" diye sızlanarak yerinde zıplamaya başladım. "Neredeyse hiç vaktimiz kalmadı ve Matilda yakında uyanacak."

"Tabii ki," der Peach, nefes nefese, benimle birlikte birkaç yıldız zıplaması yapar. Sonra durur. "Ama önce sana 2004'teki hayatımı anlatayım. 15 Ocak'tı ve Alabama'nın dünyaca ünlü ulusal fıstık festivalinin açılış günüydü..."

Koşmaya başlıyorum.

* * *

O sabahın ilerleyen saatlerinde, büyükannem ve ben oturma odasında toplanıp eBay'den kazandığımız parayı topladık. Kanepede rahatça oturup dizüstü bilgisayarımı dizlerimin üzerine koydum ve rakamları büyükanneme söyledim. O da en sevdiği mavi koltuğunda oturmuş, eski bir hesap makinesinde hepsini topluyordu.

Son satılan ürün olan eski bir Tiffany masa lambasına geldiğimde, toplam tutarı öğrenmek için heyecanla büyükanneme bakarım. Yüzünü izler, gülümsemesini, gergin ve endişeli yüz hatlarının yumuşamasını beklerim. Ama bu olmaz.

"Yeterince kazanamadık," diyor küçük, kederli bir sesle. "Ne?"

Kanepeden fırlayıp hesap makinesine koşuyorum.

"Nasıl? Çok şey sattık ki? İnsanlar o eşyalara bayılıyordu. Bu hesap makinesi antika, bozuk olmalı!"

"Hesap makinesinde bir sorun yok. Sadece asgari ödemeyi yapmaya yetecek kadar para yok." Büyükannemin dudakları titremeye başlar. Kahretsin. Yine ağlayacak.

Çılgınca rakamları tekrar kontrol edip kendim topladım. Büyükannem haklıydı. eBay'de iyi para kazanmıştık, ama aptal bankanın fahiş asgari ödemesi için yeterli değildi.

"On gün sonra beni mahkemeye çıkaracaklar," diyor büyükannem panik bir sesle. "Evimden çıkarılacaklar! Evimi, anılarımı, tüm emeklerimi kaybedeceğim."

Ah, yine başlıyor. Yine mi? "Ağlama!"

diyorum sertçe. "Ağlamak bir işe yaramaz."

Büyükannem sert sesime bakıp kaşlarını çatıyor.

"İyi bir kadın asla duygusuz olmaz," diye

hıçkırıyor.

Ben homurdanırım.

"Modern bir kadın, hayatın önüne çıkardığı zorluklarla başa çıkabilir, yıkılmaz. Bu konuda pratik olalım."

Bu tür durumlarda mantıklı kişi rolünü oynamam pek sık olmaz. Kostüm giymiş gibi hissediyorum.

Büyükannem başını eğiyor, seyrek saçları yüzüne düşüyor.

"Yapabilirsin," diye teşvik ediyorum, osmanlıdaki tepsiden küçük bir fincan çay doldurup ona uzatıyorum. "Sen Matilda Beam'sin. Mega bestseller yazar ve romantik sihirbaz. Saç uzatmalarımı çıkarmamı sağlayan kişi sensin. Bunu yapabildiysen, bunu da halledebilirsin."

Büyükannem çayından bir yudum alır. "Saçların şimdi çok daha güzel," der ağlayarak.

"O kadar da değil," dedim, kızıl saçlarımı okşayarak. "Tamam. Peach, tavan arasında bazı eşyaların olduğunu söyledi. Yukarı çıkıp bir bakayım, satabileceğimiz başka bir şey var mı..."

"Hayır!" Büyükannem sözümü keser ve çay fincanını gürültüyle gümüş tepsinin üzerine bırakır. "Hayır, hayır. Tavan arası boş. Orada hiçbir şey yok. Hiçbir şey."

Peach'in tavan arasında o kadar çok şey olduğunu, kapıyı zar zor açabildiğini söylediğini çok iyi hatırlıyorum.

Gözlerimi büyükanneme dikiyorum. O ise bakışlarımdan kaçıyor.

Yalan söylüyor.

Fırsat bulur bulmaz tavan arasını kontrol etmeyi aklımın bir köşesine yazdım.

"Çünkü tavan arasında satacak *bir şey* yok," diye devam etti büyükannem, sandalyesinden kalkıp oturma odasının penceresine doğru yürüdü. "Bu kısa sürede yapılacak en iyi şey, *1955'teki gibi bir erkeği nasıl yakalayabilirim* projesini hızlandırmak."

"Hızlandırmak mı? Nasıl?"

"Leo sana çok açık bir ilgi gösterdi. Hedefe daha hızlı ulaşmak ve Valentina ile anlaşmayı bir an önce imzalamak için ikinizin birlikte geçirdiği zamanı artırmalıyız. Tam bir sözleşme imzaladığımızda, bunu bankaya gelecek gelir kanıtı olarak gösterebilirim. Belki o zaman biraz daha esnek davranırlar. Bu akşam Leo ile randevun var, değil mi?"

Dün gecedен beri tek düşündüğüm şey bu. Tabii bir de Doktor Jamie ve sinir bozucu fikir değişikliği. Of. Başımı sallayıp çayıma bir yudum alıyorum.

aydan bir yudum alıyorum.

Büyükannem sandalyesine geri dönüyor, eteğini düzeltiyor ve oturuyor . "O zaman bu gece, onunla ilk  p c ğ n z n zamanı geldi."

ayımı t k r rcesine içiyorum. "Bu gece onu öpmek zorunda mıyım? Ama rehberler beşinci randevuya kadar onu  pmemem gerektiğini söylüyor."

Büyükannem bana onaylayıcı bir bakış attı. "Onları okumuşsun! Haklısın, rehberlerim öyle tavsiye ediyor. Ama biz alışılmadık bir zamanında yaşıyoruz. Ve ilk öpücük çok güçlü bir şeydir. Nişanlınla bir bağ kurmak için on randevunun işini yapabilir."

Leo Frost'u  peceğimi düşünmek bile yanaklarımın kızarmasına ve boynumun kaşınmasına neden oluyor.

Leo Frost'tan hoşlanmıyorum.

Y z m n kızardığını fark eden büyükannem hafifçe gülümser. "Ah, Jessica, ilk  p c ğ n çok baskı yarattığını biliyorum, ama merak etme. Sana nasıl yapılacağını  ğretirim."

ayımı ikinci kez p sk rt yorum. "Ee... ne?"

Büyükannem televizyon dolabına koşar, cam kapakları açar ve koleksiyonundan *Gone with the Wind*, *Breakfast at Tiffany's* ve *From Here to Eternity* gibi filmlerin olduğu bir video kaset demeti seçer.

Filmlerden birinin eski plastik kutusuna hafifçe vurur. "Bilmen gereken her şey burada."

Rose Beam'in
Günlüğü 22 Haziran
1985

Thom akşam yemeğine kırk beş dakika geç geldi ve gözü morarmıştı. gözle geldi. Onu kapıda geri çevirmek üzereydim, ama babam geldi ve onun burada olduğunu gördü. Annem onun ceketini almak için telaşla dışarı çıkmadan önce ne olduğunu sorma fırsatım pek olmadı, ama anladığımı kadarıyla birine borcu varmış ve ödemeyi geciktirmiş, bu yüzden onu dövmüşler. Bazı insanların davranışları gerçekten barbarca. Onun güzel yüzünün bu hale gelmesini görmek midemi bulandırdı. Annem ve babam morarmış gözünü dikkatle görmezden geldiler ve ilk kez kusursuz tavırlarından gurur duydum. Beef Wellington biraz soğuktu ama (benim için sorun değildi, son günlerde sinirlerim çok gergindi) genel olarak öğle yemeği keyifli geçti. Babam Thom hakkında, babasının ne iş yaptığı, gelecek planları hakkında birçok soru sordu. Nigel Pemberton'a sormadıkları hiçbir şey yoktu. Thom elinden geleni yaptı ve tiyatroyla ilgili tuhaf hikayeleriyle annemi büyülediğine eminim. Nasıl büyülemeseydi ki? O dünyadaki en çekici insan ve üstelik zeki de. Daha sonra Thom babamın çalışma odasına içki içmeye gitti, annem ve ben bulaşıkları yıkadık.

Thom gittikten sonra, heyecanlı ve coşkulu bir halde annemle babama onun hakkında ne düşündüklerini sordum. Babam hoş birine benzediğini söyledi, annem ise çok yakışıklı olduğunu söyledi, ama yüzünde çok tuhaf bir ifade vardı. Sonra fazla bir şey söylemeden yatmaya gittiler. Henüz ona hayranlık duymuyorlar. Henüz! Ama onları ikna etmek için zaman var! En azından aptal Pemberton'dan bahsetmeyi bıraktılar. Yaşasın!

'İN YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜMÜ

Bayanlar, yeni bir aşkın ilk öpücüğü kadar güzel bir şey yoktur. Bu, yeni başlayan bir ilişkide çok önemli bir andır ve doğru şekilde yapılırsa, birlikte geçireceğiniz tüm geleceğinizi belirleyebilir. Öpüşmeyi planladığınız gecenin öncesinde dudaklarınızı yumuşak bir balsamla hazırlayın. Tutkulu ama saygılı olun. Bu aşamada Fransız öpücüğü veya ısırma tavsiye edilmez.

MATILDA BEAM'IN AŞK VE ROMANTİZM REHBERİ, 1955

O akşam Leo ile buluştuğumda, kafam romantizm, öpüşme ve aslında en parlak döneminde gerçekten çok seksi olan Burt Lancaster ile doluydu. Annemin izlerini aramak için tavan arasına gizlice girme fırsatı bile bulamadım çünkü bütün gün büyükannemin en sevdiği duygusal romantik filmleri izlemekle geçti. Kahraman ve kahramanının öpüştüğü anları durdurup geri sararak ve tekrar tekrar izleyerek nasıl yapıldığını öğrenmeye çalıştım. Saçmalık. Ben öpüşmenin *kraliçesiyim*. Muhtemelen Londra'da herkesten daha fazla öpüşmüşümdür. Öpüşmede uzman olmasam bile, insanlar bugünlerde çok farklı öpüşüyor. *Hollywood öpücüğü* yapmıyorlar. Aşırı öpüşüyorlar, popoyu elliyorlar ve biraz dil sokuyorlar.

Ladbroke Grove'da Leo'nun gelmesini beklerken, aklı Jamie'ye gidiyor. Bu akşam evden çıkarken beni yakalamaya çalıştı. Beyaz doktor önlüğüyle klinik kapısından fırladı, stetoskopu kulağından sarkmış, alışılmadık bir acı dolu sesle "Jess, konuşmamız lazım" dedi.

Ama duymamış gibi yaptım ve koşarak caddeye çıktım, metro istasyonuna varana kadar koştum. Şimdi Jamie ve onun "gündelik seks" hakkında yanlış anlamasıyla uğraşacak zaman değil.

'in ne anlama geldiği konusundaki yanlış anlamasıyla uğraşmanın zamanı değil. Özellikle de büyükannemin evinden atılmaması için projeyi hızlandırmam gereken bir zamanda.

Onu görmeden kokusunu aldım. Zencefil ve gül ağacı kokusu, yeni yıkanmış pamukla karışmıştı.

Sakin ol Jess. Senden önce ezip geçtiği kadınları düşün. Sen bir savaşçısın, unutma.

"Harika görünüyorsun," diyor Leo, gözlerine inanamıyormuş gibi başını hafifçe sallayarak.

Bu gece, bir denizciden esinlenerek tasarlanmış olduğunu düşündüğüm bir elbise giyiyorum. Beyaz, pileli etekli, altın düğmeli ve yakasına mavi çapa desenli bir fular bağlanmış, gülünç derecede çıkıntılı göğüslerimi vurgulayan bir elbise. Saçlarımı beyaz kurdeleli bir at kuyruğu yapıp, hareket ettiğimde neşeyle sallanıp zıplıyor. Ve yılın en sıcak günü olması ve hiçbir koşulda bronzlaşmamam gerektiği için, büyükannem beni yakıcı güneş ışınlarından korumak için beyaz antika dantelli şemsiyesini kullanmamda ısrar etti. Lanet olası bir şemsiye. Bu gece mutlaka birisi beni işaret edip gülecektir. Eğer gülmezlerse, bu dünyada çok yanlış bir şeyler dönüyor demektir.

Leo, aptal şemsiyeye kaşını bile kaldırmıyor. Muhtemelen bunun benim "alternatif" tarzımın bir parçası olduğunu düşünüyor.

"Merhaba." Sırıtarak el sallıyorum ve keskin lacivert blazerinin altında soluk bir Van Halen tişörtü giydiğini fark etmemeye çalışıyorum. Leo Frost da Van Halen'ı mı seviyor? Onun nazik piyano cazı veya Savage Garden gibi saçma şeyleri sevdiğini sanıyordum.

Leo Frost'tan hoşlanmıyorum. Hoşlanmıyorum. Hoşlanmıyorum.

"Nereye gidiyoruz?" Lancaster Road'da birlikte yürürken nazikçe soruyorum.

"Electric Cinema'da *Grease 2* gösterimde," diyor Leo. "Oraya gidiyoruz. Biraz niş bir film olduğunu biliyorum, ama *Grease 1*'den çok daha iyi bir film olduğunu hep düşünmüşümdür. Ayrıca sinema da çok havalı."

Kadın gibi davranmalıyım.

Grease 2 sadece benim en sevdiğim filmler listesinde. Beni *Grease Fucking 2*'nin gösterimine götürdüğüne inanamıyorum.

"80'lerin filmlerini seviyorum," diyorum, sıkıcı bir akşam yemeğinden ne kadar daha iyi olacağına hayranlıkla bakarken, bu randevu için bu kadar heyecanlandığım için kafam karışıyor.

"80'lerin filmleri en iyi filmlerdir," diyor Leo, Portobello Road'da yürürken. "Çok büyük bir DVD koleksiyonum var." Aşırı kibirli bir ifade takınıyor. "Aslında bu konuda biraz uzman sayılırım."

"Öyle mi? *The Breakfast Club*'i izledin mi?" diye soruyorum.

"Standart."

"*Better Off Dead*?"

"O film sayesinde kayak yapmaya başladım."

"Tamam..." Gözlerimi kısıyorum. "*Teen Witch*'i izlemiş olamazsın..."

"*Au contraire*." Ellerini ovuşturur. "Bir bak." Ve sonra, beni tamamen şaşırtarak, Leo Frost *Teen Witch*'teki korkunç derecede acı verici "Top That" rapini, saçma sapan dans hareketleriyle birlikte söylemeye başlar.

"*Ben yakışıklıyım, sen değilsin, ama benimle takılmak istiyorsan, sana bir şans vereceğim, bunu geç!*"

Aman Tanrım. Ne yapıyor bu? Tam bir ezik gibi görünüyor!

Ama gerçekten çok komik.

Leo çok coşkuyla rap yaparken ben kahkahalarla gülüyorum. Yoldan geçenler ondan kaçmak için caddeyi geçiyor ve bir öğrenci onu telefonuyla çekmeye başlıyor. O kadar çok gülüyorum ki korsem patlayacak gibi hissediyorum. Leo beni kahkahalarla boğulmuş halde fark ediyor ve yüzünde bir anlık gurur beliriyor. Sonra hareketlerini daha da abartılı ve çılgın hale getiriyor.

Kendimi toplamaya, gülmeyi kesmeye ve Valentina'nın bu sabah söylediği şeyi hatırlamaya çalışıyorum: bir savaşçı olmak, Leo'nun benden önce kandırdığı tüm kadınları düşünmek. Ama o beni güldürmek için rap yapıp dans edip kendini tamamen rezil ettikçe, Valentina'nın uyarısı giderek siliniyor.

* * *

Leo, Electric Cinema'nın arka sıralarındaki koltuklardan birinde bana sokulur. İlk başta ona bu kadar yakın oturmak, vücutlarımızın birbirine yapışık olması garip gelir, ama en sevdiğim filmlerden biri oynarken ve Leo'nun kolu omzumda, sonunda rahatlarım. "Cool Rider" sırasında Leo elini uyluğumun üzerinde gezdirir ve kadınlık organımda çok özel hisler uyandırır.

Leo Frost'tan hoşlanmıyorum. Hiç hoşlanmıyorum.

En azından nerede olduğunu bilmek için elini sıkıca tutuyorum, ama sonra başparmağını avucumun içinde çok müstehcen bir şekilde gezdiriyor ve bu da harika bir his uyandırıyor.

Leo Frost'tan hiç hoşlanmıyorum.

Filmin geri kalanını, karanlıkta Leo'nun yanında sıkışmış olduğum için gergin ve tedirgin bir şekilde geçiriyorum. Onu öpmek zorunda kalacağım an ve bunu gerçekten sevebileceğim endişesi beni çok rahatsız ediyor.

* * *

Jenerik akmaya başladığında, rahatlamış bir şekilde sinema koltuğundan zıplıyorum. Leo, yakınlardaki Holland Park'ta keyifli bir yürüyüş yapmayı öneriyor ve ben de seve seve kabul ediyorum. Gün ışığında güzel ve sıkıcı bir yürüyüş. Rahat, loş bir sinemadan çok daha güvenli.

Park yolunda Leo yakındaki bir içki dükkanına girer ve bir şişe Chianti ile bir paket plastik bardak alır. Güneş hala oldukça yüksektir, ben de şemsiyemi açar ve parkın girişine doğru yürürken onu çevirerek oynarım. Kocaman bir meşe ağacının yanında koşuşturan bir sincap ailesi ve ağaca tırmanmaya çalışan, elinde düşürüp durduğu kocaman bir cevizle uğraşan bir yavru sincap görüyorum. Gülüyoruz, sincapla dalga geçiyoruz ve günün son güneşinin tadını çıkaran genç aileler ve çiftlerin yanından geçip gidiyoruz.

"Ee," diyor Leo, ağaçlıklı bir yolda yan yana yürürken neşeyle. "Bana kendinden biraz daha bahset, Lucille."

Kahretsin! Dün gece Jamie ile olanlar, bugün büyükannemin üzüntüsü... Sahte işimin ne olacağını sormayı tamamen unuttum. Lanet olsun. Yine yalan söyleyemem!

Düşün, Jess. Kensington'da yaşayan, kusursuz tavırları olan ve iki buçuk saat süren bir saç modeli yapmak için yeterli zamanı olan varlıklı bir kız ne iş yapabilir ki?

"Ben... sosyetik biriyim!" diye patladım.

Neden? Neden biraz daha düşünmedim ki? Lanet olası *sosyetik* mi?

"Gerçekten mi?" Leo şaşkınlıkla kaşlarını kaldırır. "

Darling ailesini hiç duymadım."

Kahretsin. Londra'daki tüm sosyeteleri *tanıyor*. Muhtemelen hepsi onun arkadaşlarıdır. Benim onlardan biri olmadığımı biliyor.

"Oh, Darling ailesi Lancashire'da yaşıyor," diyorum olabildiğince kendinden emin bir şekilde. "Çiftçiler, bilirsin. Ben..."

"Çiftçiler mi? En iyi arkadaşım Alistair çiftçilik yapıyor! Ne tür çiftçilik?"

"... İnekler mi?"

"Alistair inek yetiştiriyor! Ne yazık ki, en sevdiği ineği otlatmaya çıkarmak zorunda kaldı. Biraz yaşlanmıştı."

Hmm. Bu bana bir şey hatırlattı. Leo'nun lunaparkta "şişman yaşlı ineği elden çıkarmak" hakkında söylediği şey.

"İnek de şişman mıydı?" diye soruyorum.

"Evet, aslında! Nasıl bildin?" "Oh,

şey, bu yaygın bir şey."

Aman Tanrım. Leo lunaparkta cinsiyetçi davranmıyordu. Arkadaşıyla *gerçek* bir yaşlı şişman ineği konuşuyormuş. Gözlerimi kısarak ona baktım.

"Peki, boş zamanlarında ne yapmaktan hoşlanırsın, Lucille?"

diye sorar. "Oh, şey, okumayı severim," diye cevaplarım. Bu doğru. "Ve...

Dans etmek, armut şarabı, flört etmek, rock konserleri, Pot Noodles, stand-up komedi, seksi zamanlar, Netflix, şampiyon gibi parti yapmak...

En sevdiğim şeylerin listesini saydım ama gerçek hobilerimin hiçbirisi sosyetik değil. Sosyetikler ne yapmaktan hoşlanır ki? Gözlerimi kısarak beynimde fikir aradım. Sonra Summer'ın ünlüler dergisinin son sayfalarında bir görüntü belirdi. Sosyetikler her zaman lüks hayır etkinliklerinde takılırlar.

"Ben... bir hayırseverim."

Leo yürürken durur ve bana şaşkın bir bakış atar. "Vay canına. Hiç bilmiyordum. Bu harika."

"Evet," derim asil bir tavırla. Leo, nezaketim ve özverimden çok etkilenir. "Hayır işlerine tutkuyla bağlıyım."

"Hangi hayır kurumlarına yardım ediyorsun?" Elimi tutar ve piknik yapan genç bir ailenin yanından geçerken elimi sallayarak yürür.

"Uh... um..." Beynim çılgınca bir fikir bulmaya çalışıyor. Beynim berbat durumda. "Er... şey... er... sincaplar," diyorum yavaşça, anlamlı bir şekilde başımı sallayarak.

Saçmalık. Söyleyebileceğim onca harika hayır işi varken, neden uydurdum ki? *Sincaplar hakkında*. Daha önce çok sevimli bulduğum aptal sincap ailesi. Arkama bakıp sincaplara küçümseyen bir bakış atıyorum. Ağaç gövdesine tırmanıyorlar ve farkında bile değiller.

"Sincaplar mı?" Leo kızıl kaşlarını kaldırarak tekrarlar.

"Oh evet," derim heyecanla, göğsümde belirsiz bir panik hissi başlar. Bu konuşmayı nereye götüreceğimi hiç bilmiyorum. "Ben, şey, sincapların çok önemli olduğunu düşünüyorum... şey... bu hayat için. İnsanlar onları sevimli bulur, hepsi bu. Ama sincaplar... şey... hayatları her zaman kolay değildir."

Ne diyorum ben?

"Hayır mı?" diye sorar Leo büyük bir ilgiyle. "Neden?"

"Şey, sincapların fındığa ihtiyacı var, ama... kışın çok kar yağar ve fındıkları bulamazlar. Bizim yardım kuruluşumuz... şey, sincapların fındıksız kalmaması için fındık torbaları dağıtıyoruz."

"Hayır kurumunuzun adı ne? Bağış yapacağım."

"Teşekkürler!" diyorum. "Adı... şey... adı, şey..."

Sincapların... Fındık... Torbaları? Şey, Sincapların Fındık Torbaları."

Leo'ya baktım ve kıbarca gülmesini engellediğini gördüm. Umursamıyormuş gibi davrandım.

Kahretsin, neden zihnim bu kadar iğrenç? Neden aklıma ilk gelen fındıkla ilgili şey fındık torbası oldu? Çok iğrencim.

"Çok niş bir isim olduğunu söylemeliyim," diyor Leo eğlenerek gülerek. "Böyle bir şeyin varlığından haberim yoktu, ama sanırım sincaplar da diğer orman hayvanları gibi savunuculara ihtiyaç duyuyorlar."

"Gerçekten öyle. Bu benim için çok önemli bir konu."

Leo bana yan gözle gülümsüyor. "Sen gerçekten eşsiz birisin, Lucille Darling."

Sahte bir utangaçlıkla gülümserim ve şemsiyemi biraz daha çeviririm. Ve sonra, birdenbire, Leo beni büyük bir kiraz ağacının arkasına çeker. Ne yapıyor? Beni kendine yaklaştırır ve hareketsiz durur. Bu mu? Şimdi öpüşecek miyiz? Sincapların refahına olan tutkum onu tahrik mi etti?

Kalbim göğsümde çarpmaya başlar. Ne yapmaya çalışıyor? Leo'ya bakıp beni öpecek mi diye bakarım, ama o ağacın arkasından bakıyor, aristokrat yüzünde utanç dolu bir ifade var.

Kaşlarımı çatarak ben de ağacın arkasından bakıyorum ve uzun boylu, heykel gibi bir kadın görüyorum. Kadın, tasarımcı spor kıyafetleri giymiş, saçları muhteşem bir şekilde sarıya boyanmış ve tasmalı sevimli bir Yorkshire Terrier köpeği var.

Leo, kadın koşarak geçince bizi ağacın arkasına çekip görüş alanından uzaklaştırır. Kadının yüzünü görünce, dehşet dolu ifadesi kaybolur.

"O kim?"

Leo bana bir yüz buruşturma yaptı. "Aslında kimse yok. Eski sevgilim sandım ama yanılmışım."

Ah. Eski sevgilisi sandı. Saklanmak istemesine şaşmamalı. Onu, yattığı birçok kadından biri sandı herhalde. Chuh. Ben de öpüşecegiz diye heyecanlanıyordum. Zihnimde kendime bir yumruk attım.

"Oh," diyorum, gayet rahat bir şekilde. "Neden saklandın?"

Leo sakallarını eliyle okşadı. "Evet, çok utanç vericiydi, değil mi? Özür dilerim. Ben..." Sesi kesildi, rahatsız görünüyordu.

"Bana söyleyebilirsin," derim. Bakalım bu durumdan nasıl kurtulacak. "Bana her şeyi söyleyebilirsin. Oturalım mı?"

Yakındaki tahta bir bankı işaret ediyorum. Oraya gidip oturuyoruz. Leo şarabı açar ve iki kağıt bardağa doldurur.

"Eski nişanlım Katie sandım," diyor sonunda, kızın koşarak uzaklaşmasını izlerken. "Onun beni görmesini *gerçekten* istemedim."

Ne?

"*Nişanlı* mıydın?"

Bu ilginç bilgi Google'da yoktu. Valentina da kesinlikle bahsetmemişti.

Leo şarabından büyük bir yudum aldı. "Uzun zaman önce."

Merakla ona bakıyorum. "Neden evlenmediniz?" Uzun ve derin bir nefes alıyor.

"Ben... şey, aslında onu babamla oynasırken yakaladım."

Ne? İğrenç. Bu o kadar iğrenç bir şey ki, yüksek sesle küfür etmek istiyorum, ama sakın ses tonumu korumalıyım.

"Aman Tanrım," diyorum. "Bu korkunç! Neden *böyle bir şey* yapmışlar ki? Üzgünüm, çok meraklı davrandım. İstemiyorsan söylemek zorunda değilsin."

"Önemli değil," diyor. "Oldukça delice, değil mi?" "Evet, oldukça delice," diyorum, dehşetle gözlerimi kocaman açarak.

"Yıllar önce oldu, üniversiteden mezun olduktan sonraki yaz," diye açıklıyor Leo, içkisini bir yudum daha içerek. "Avrupa'yı gezip, ailemin parasına sırtını dayamadan kendi paramla sanatçı olmaya çalışacağım gibi saçma bir fikirle kafayı bozmuştum." Gözlerini devirip gülmeden güldü. "Katie ile yaklaşık bir yıldır çıkıyorduk ve o benim babasının şirketine katılmamı istiyordu. Çok özel bir yaşam tarzı hayali vardı ve Frost soyadının ona bunu sağlayacağını düşünüyordu. Sanatla uğraşıp sade bir hayat sürmek istediğimi anlayınca benden tamamen soğudu. Bunun yerine babama şansını deneyeceğini düşündü."

"Ama neden öyle yapsın ki..."

"Babam birçok harika özelliğe sahiptir, ama ahlak bunlardan biri değildir."

Leo'nun ofisinde tanıştığımızda Rufus Frost'un bana bakışını hatırlıyorum. Midem bulandı.

"Aile barbeküsü sırasında ikisini alt kattaki banyoda sarhoş halde birbirlerini okşarken yakaladım," diye açıklıyor Leo, sesi alçak. "Dünyada bana sırtımı dayayabileceğimi düşündüğüm iki kişi bana yalan söyledi. Babamı affetmek zorundaydım, seçip seçecek çok fazla akrabam yok, ama bu olaydan hiç *tam olarak* kurtulamadık."

"Bu çok saçma," diyorum, şarap şişesini alıp bardaklarımızı dolduruyorum. Onun çıldırmasına şaşmamalı.

Leo'nun solgun yüzü kıpkırmızı olur, kaşlarının arasındaki çatık bakış daha da derinleşir. "Özür dilerim, Luce. Böyle olacağını beklemiyordum. Bugün için böyle kasvetli bir gün düşünmemiştim."

"Tanrım, özür dileme." Ben bankın arkasına yaslanırım. "Bütün o olaylardan sonra seyahate çıkmak rahatlatıcı olmuştur herhalde."

"Sonunda gitmedim. Olanlardan sonra, böyle romantik bir fikir birdenbire aptalca ve çocukça geldi."

Düşünceli bir şekilde başımı salladım. "Peki... Katie'den sonra çok kız arkadaşın oldu mu?" Leo başını salladı ve içkisini bitirdi. "Pek sayılmaz."

"Hiç mi?"

"Yani, kadınlarla çıktım. Çok fazla. O kadar çok ki, basında bir tür kadın avcısı olarak gösteriliyorum." Durup bana alaycı bir gülümseme attı. "Bunu sana söylemeli miyim bilmiyorum, pek işime yaramıyor, değil mi?"

Lucille'in kahkahasını taklit ediyorum. "Bana karşı dürüst olmanı seviyorum. Peki... kadın düşkünü müsün?"

Omuzlarını silkiyor. "O kelimeyi sevmiyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, evet, öyleydim. Aslında bir süreliğine biraz pislik gibi davrandım. Katie'den beri, tanıştığım her kadının gizli bir amacı olduğunu düşünmeye başladım. Ailemin parası, "playboy" olarak bilinen saçma şöhretim, gazetelerde yer almam ve doğru yerlerde görülmem gibi. Tanrım, kulağa çok kibirli geliyor, değil mi?" Yüzünü buruşturur. "Demek istediğim, basının beklentilerini karşılamak ve kendimin bir karikatürü haline gelmek, Katie gibi başka bir duruma kendimi açmaktan daha kolaydı."

"Bana karikatür gibi gelmedin," diyorum dürüstçe.

Leo bana sıcak bir gülümsemeyle bakıyor ve bu gülümseme soğuk yüz hatlarını tamamen yumuşatıyor. Bankta bana yaklaşıyor ve yakından baktığımda, aristokrat burnunda hafif bir çil izleri olduğunu fark ediyorum. Çok sevimli. Midem kıpır kıpır oluyor.

"Çünkü sen farklısın, Lucille." Elimde tuttuğum kağıt bardağı alır ve kendi bardağıyla birlikte yanımdaki dallarla kaplı yere koyar. Bankın kenarına yaslanır ve beni kendine doğru çeker. "Lunaparkta tanıştığımızda benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordun," diye devam eder, sesi kısık. "Kim olduğumu bilmiyordun. Hiçbir beklentin ya da amacın yoktu."

Suçlulukla yutkunuyorum. Hiçbir şeyden haberi yok.

Leo'nun kibirinin, geçmişteki davranışlarının nedeninin, onun sadece büyük bir pislik olması kadar basit olmadığını anlıyorum. Bundan daha karmaşık bir şey var. Onun bir geçmişi var, başına gelen korkunç bir şey, onu sertleştirmiş, insanları kendinden uzaklaştırmış. Anlıyorum. Bu affedilebilir bir şey değil, ama belki Valentina bunu bilseydi, onu daha iyi anlardı, ona daha az kızardı, neden öyle davrandığını anlardı.

"Seninleyken kendim gibi hissediyorum," diye fısıldadı Leo, parmağını yanağımda gezdirerek. "Gerçek beni paylaşabiliyorum sanki. Uzun zamandır böyle hissetmemiştim." Saçımı kulağımın arkasına itti. Sonra diğer eliyle başımı okşayarak bana doğru eğildi ve çok nazıkçe dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

Dudakları dudaklarıma değdiği anda, gözlerim şaşkınlıkla açılır. Oh.

Leo vücudumu kendine bastırır ve öpücük derinleşirken elini belimin altından geçirir.

Oh hayır.

Zevkten bir inilti kaçır ve Leo buna karşılık beni daha da kendine çeker, daha sert öper. Aptal kafam çılgınca dönmeye başlar, aptal kalbim ritmini kaybeder ve vücudumdaki her sinir ucu titrer ve ateşlenir. Ne oluyor lan? Beni öptüğünde hoşuma gidebileceğini tahmin etmişim ama... böyle değil.

Ellerimi boynunun arkasına götürüyorum, parmak uçlarımda altında sıcak, yumuşak, savunmasız ve güçlü hissediyorum.

Kendimi tamamen kaybederek Leo'ya yapıştım ve o da bana yapıştı. Büyükannemin filmlerinde erkekler ve kadınlar böyle öpüşürdü. Sanki birbirlerini asla bırakmak istemiyorlarmış gibi.

Ve sanırım bu, hayatımın en güzel öpücüğüydü.

Geri çekiliyorum ve kendime gelmem birkaç saniye sürüyor. Leo yüksek sesle gülüyor.

"Vay canına," diyor, sanki bu onun hayatındaki en iyi öpücükmiş gibi.

Oh, lanet olsun.

Leo Frost'tan hoşlanıyorum.

Rose Beam'in

Günlüğü 9

Temmuz 1985

Hamileyim.

Açıkçası, çok korkuyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Thom'u aramayı denedim ama cevap yok. Bugün işten sonra evine gittim ama kimse yoktu. Umarım iyidir, özellikle de bana borçlu olduğu o korkunç adamlardan bahsettiği için. Bu konuda düzgün düşünemiyorum, biriyle konuşmam lazım. Bekle, annem aşağıya çağırıyor...

'İN YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜMÜ

Halka açık yerlerde iffetli bir öpücük kabul edilebilir, ama bundan fazlası "ağır okşama" olarak kabul edilir ve bu tür davranışlar son derece kaba sayılır.

MATILDA BEAM'IN AŞK VE ROMANTİZM REHBERİ, 1955

Leo ve ben bankta çok ateşli ve ateşli bir şekilde yirmi dakika öpüşüyoruz ve *o kadar* güzel ki nerede olduğumu, kiminle olduğumu ve ne yapmam gerektiğini tamamen unutuyorum. Ya da yapmamam gerekeni, duruma göre. Huysuz bir park görevlisi araya girerek, geçen genç bir aileden şikayet geldiğini ve halka açık bir yerde böyle zina yapmamamız gerektiğini söylüyor. Aptallar gibi kıkırdarak banketten ayrılıp parkta dolaşmaya devam ediyoruz. Geri kalan yol boyunca her şey hakkında konuşuyoruz ve her beş dakikada bir birbirimize bakıp sebepsiz yere kahkahalara boğuluyoruz. Sanki birbirimizi öpmeye ne kadar iyi olduğumuza inanamıyoruz. O hissin ne kadar muhteşem olduğuna. Adrenalinim yükseliyor. Elimi bırakmıyor. Bu çok saçma. Ben saçmalıyorum. Ama... vücudunun vücuduma dokunuşu. Bu, birinden hoşlandığımda hissettiğim sıradan bir şehvet değildi. Bu *kablam!*

Leo beni bir sycamore ağacına itip tekrar öpmeye başladığında, ben de isteyerek katılıyorum. O anki muhteşem hissin dışında hiçbir şey umurumda değil – sanki sıcak, tereyağı gibi muhteşem bir su birikintisine eriyip gidiyorum.

Leo Frost. Sanatçı. Düşünür. Erkek. Jess'i eriten adam. "Oh, Lucille," diye inleyerek boynuma burnunu sürüyor. Gözlerim açılıyor.

Öpücükten uzaklaşıyorum.

Lucille.

Lucille.

Bu gerçek

değil.

Bu sahte.

Leo tamamen başka birini öptüğünü sanıyor. Beni yle pmyor. Lucille'i öpüyor.

Zihnimde kendimi sarsıyorum. Kendime gelmeliyim, hem de abuk.

"Lucille, ne oldu?" Leo, benden uzaklaşırken endişeyle gözlerini bana çevirerek soruyor.

"Ben... Eve gitmem gerek. Geç kalıyorum," diye mırıldanarak, en yakın çıkışı bulmak için parkı gözlerken hızlıca başımı sallıyorum. "Artık gitme zamanı. Güzellik uykumu almam gerek."

Leo kıkırdar. "Oh hayır, *saçımı yıkamam mı gerekiyor?*"

Ben de glerim, ama biraz çılgınca çıkar.

Leo tekrar elimi tutar. "Benim eve gidelim mi?" Bana kurt gibi sırtarak bakar.

Vajinam evet diyor. EVET.

"Hayır!" diye bağırıyorum. "Gerçekten gitmem lazım, yoksa... geç kalacağım." "Nereye geç kalacaksın?"

"şey, işe. Evet. Yapacak çok işim var... hayır kurumu için. Sincaplar için. Acil sincap işi. Hoşça kal. Hoşça kal!"

Ve o, beni başka bir dünyadan, zihnimi alt st eden pckleriyle kalmam için ikna etmeden önce, arkanı dönüp büyükannemin şemsiyesini koltuk altıma sıkıştırıp parkın dışına koşarak ıkıyorum.

* * *

Soğumaya ihtiyacım olduğu için, Bonham Square'e koşarak eve dönmeye karar veriyorum. Bu yüksek topuklu ayakkabılarla kolay değil ve yürürken sürekli takılıp düşüyorum. Tanrı bilir ne halim var, bu tuhaf denizci elbisesiyle, sivri göğüslerimle, Londra'nın en şık caddelerinde antika dantelli şemsiyeyle tökezleyerek ve her birkaç adımda kendime "siktir... siktir... siktir... lanet olsun... siktir" diye öfkeyle mırıldanarak.

Kafam çok karışık. Kafamda karmakarışık düşünceler dönüyor. Neler oluyor? Hayatım boyunca erkeklere fazla kapılmamaya çok dikkat ettim. Annemin, insanlara fazla yaklaşırsan incinirsin diye yaptığı uyarılar beni ömür boyu korkuttu. Kendimi onlardan çok daha akıllı sanıyordum.

Ama değilim.

Ben bir aptalım. Bir salak. Bir enayi. Bir ahmak. Aptal, salak, enayi, ahmak.

Leo Frost'un pisliğin teki olduğuna o kadar inanmışım ve onun yanında uydurma bir insan gibi davranmaya o kadar odaklanmışım ki, gerçek ben savunmasız kalmış ve şimdi sanırım... duygularım var.

Duygular. İğrenç. Bu duyguları hissedebiliyorum. İçimde dolaşıp beni heyecanlandırıyor, korkutuyor, endişelendiriyor, aşırı azdırıyor ve belki de bekleyebileceğim bir şey var gibi hissettiriyor.

Ama bu bir yalan. Burada bekleyebileceğim hiçbir şey yok. Leo'nun bana karşı hisleri *olmasının* tek nedeni, benim şiirleri ve Rönesans sanatını seven, onun söylediği ve yaptığı her şeye hayran olan ve şaşkına dönen "alternatif" bir vintage züppe olduğumu düşünmesi.

Yine de beni şaşırttı ve... ondan *hoşlanıyorum*.

Ama yapamam. Şimdi olmaz. Hayatım boyunca bu durumdan kaçınarak geçirdim.

Annemi düşünüyorum. Üniversiteye gitmek için evden ayrıldığım gün, o... şeyden sadece altı ay önce bana söylediklerini. Evimizin kapısında durmuş, gözleri yaşlarla dolmuş, ellerini omuzlarıma sıkıca koymuştu.

Kalbini asla kimseye verme, canım. Kaybedersen geri alamayabilirsin ve o zaman geriye hiçbir şey kalmaz. Annen gibi aptal olma. Bana güven.

Yumruklarımı sıkıca sıkarak büyükannemin evine doğru koşuyorum. Bu tehlikeli. Bu *duygular* tehlikeli.

Ah, parkta aptalca davrandım. Kendimi tanıyamadım, o kadar erimiş gibiydim. Ne düşünüyordum ki? *Hiç* düşünmüyordum. Risk alamam. Annem gibi olamam.

Derin bir nefes alıp hızlıca ve düzenli bir şekilde nefes vererek odaklanmaya çalışıyorum.

Tek bir çare var. Leo Frost'u

bir daha göremem.

Projeyi iptal etmeliyim.

* * *

Bonham Square'e gidip büyükannem ve Peach'e projenin bittiğini söylemeye tamamen hazırım. *How to Catch A Man Like It's 1955* artık mümkün değil, yaratıcı farklılıklar var, sorunlarını

, her şeyin benim sorumluluğumda olmadığını ve neden birdenbire benim sorumluluğumda olduğu söylendiğini söylemeliyim.

Salona vardığımda kapı hafif aralıktı. Peach ve büyükanne kanepede oturmuş televizyonda *Scott & Bailey* izliyorlardı.

Büyükannem küçük bir şeri bardağından yudumlarken bluzunun yakasını düzeltip duruyor. Peach, Bay Belding'i kucağına rahatça yatırmış, pencereden dışarıya bakıp arkadaşının ne zaman döneceğini merak ediyor. Suranne Jones sakallı bir suçluyu yakalayınca büyükannem nefesini tutarak ekrana yapışıyor. Peach, büyükannesinin tepkisine gülerek Bay Belding'in karnını gıdıklıyor.

Bu onların hayatı.

Midem bir anda bulanır ve büyükannemin Bonham Square'deki korkuluklara tutunurken, iri yarı icra memurlarının evi talan edip onu sokağa attığı görüntü gözümün önüne gelir. Sonra Peach'i, Peckham'daki kalabalık ve bakımsız bir ev arkadaşı ararken, yeni yabancılarla yaşamak ona ne kadar endişe vereceğini hayal ederim.

Omuzlarım çöküyor, acı bir gerçeğin farkına varıyorum. Sanırım ben de *bu* insanlara karşı bir şeyler hissediyorum.

Kafama vuruyorum. *Neler* oluyor? Tam bir ezik haline dönüyorum.

Büyükannem ve Peach'in televizyonu izlediklerini izliyorum. İki hafta önce bu insanlar benim için tamamen yabancıları. Ve şimdi...

Ah, kimi kandırıyorum? Bu projeyi iptal *edemem*. Onları hayal kırıklığına uğratabilirim. Özellikle de, neredeyse hiç tanımadığım bir çocuğa karşı hissettiklerimden korktuğum için. Boynumu ovuşturup derin bir nefes alıyorum.

Kahretsin.

Tamam. Plan değişikliği. Bu korkunç durumda yapabileceğim tek şey, Leo Frost'a karşı hissettiğim bu saçma duyguları görmezden gelmeye çalışmak. Başımı eğip, Lucille *olarak* projeye çok çalışmak, Leo'nun bana olan aşkını mümkün olan en kısa sürede itiraf etmesini sağlamak, o aptal ilk yirmi bin kelimeyi yazmak, kitap anlaşmasını yapmak, kitabın geri kalanını yazmak, dünyayı kurtarmak ve *sonra* da siktirip gitmek. Belki Karayipler'e. Sonra Leo'ya para için onu kandırdığım için bir özür mektubu gönderirim ve kalbim güvende olur ve sonsuza kadar mutlu yaşarım, bir plajda tek başıma.

Kendi kendime iç çekiyorum ve bu sesi duyan Peach, kapıda beni fark ediyor. Heyecanla sandalyesinden zıplıyor. "Jess!" diyor mutlu bir şekilde, sanki bir aydır ıssız bir adada mahsur kalmışım gibi. Büyükannem

bana kocaman gülümser. Hayatımda hiç iki kişi beni görmekten bu kadar içtenlikle sevindiğini görmemiştim.

"Merhaba, canım," diyor büyükannem. "Nasıl gitti?" "Onu öptün mü?" diye soruyor Peach.

Yüksek topuklu ayakkabılarımı çıkarır ve büyükannemin mavi koltuğuna çöküyorum. "Öptüm." Büyükannem ellerini yanaklarına bastırıyor. "Oh!" "Nasıl biriydi?" Peach heyecanla sorar.

Her şeyi değiştirdi.

"Şey..."

O öpücük hakkında onlara gerçeği söyleyemem. İşlerin ne kadar karmaşık hale geldiğini, ne kadar gülünç olduğumu, Leo Frost'un öpücüğünün muhtemelen hayatımın en iyi öpücüğü olduğunu düşünerek herkesi hayal kırıklığına uğrattığımı, onun kıyafetlerinin altında *Crazy, Stupid, Love* filmindeki Ryan Gosling'e rakip olacak bir vücudu olduğunu düşündüğümü, beni güldürmek için herkesin önünde rap yaptığını, annemi kaybetmenin nasıl bir his olduğunu çok iyi bildiğini, *Grease 2*'yi sevdiğini ve şarkılarını benden daha iyi bildiğini söyleyemem. *Love'daki* vücuduna rakip olabileceğini, *Grease 2*'yi sevdiğini ve tüm şarkıları benden daha iyi bildiğini, bana kusmuk torbası getirdiğini ve annesini kaybetmenin nasıl bir his olduğunu çok iyi bildiğini, beni güldürmek için herkesin önünde rap yaptığını, çizim yapmada çok yetenekli olduğunu, o gözlerini ve çok güzel koktuğunu, tamamen yetişkin gibi, gül ağacı gibi koktuğunu düşünmüyorum.

"... kokuyor," diyorum biraz hayalperestçe, dalgın dalgın. "Öyle mi?" Peach ilgiyle soruyor. "Kokuyor mu?"

"Oh." Anında kendime geliyorum. "Ne? Şey... Evet. O... iğrenç kokuyor. Çöp gibi kokuyor."

Büyükannem gözlerini kırıştırır. "Gördüğümüz tüm fotoğraflarda temiz görünüyordu."

"Tabii ki öyle düşünmeni istiyor," derim, içimdeki titremeyi gizleyen küstah bir ifadeyle.

Ne dediğimi bilmiyorum. Şu anda kafam çok karışık. Aptal Leo ve aptal, her şeyi değiştiren ağzı.

"Tanrım," diyor büyükannem, burnunu kırıstırarak. "Bir insanı asla tam olarak tanıyamazsın, değil mi?"

"Hayır," diyorum. "Merak etme. Bir dahaki sefere ona gizlice Trebor nane şekeri veririm. Kafası dönünce deodorant sık."

"Bir dahaki sefer ne zaman?" diye sorar Peach.

Sanki işaret vermiş gibi telefonum çalıyor. O. Ellerim biraz titriyor ve telefonu halının üzerine düşürüyorum. *Gerginim*. Ne ezikim. Peach bana şüpheli bir bakış atıyor. "Cevap ver Jess."

Yavaşça başımı sallayıp telefonu alıp hoparlör simgesine basıyorum. "Alo," diyorum sakın bir sesle.

"Hala yatmadın mı? Güzellik uykusu ne oldu?" diye şaka yapıyor Leo. "Ah, sen," diye Lucille gibi kıkırdarak cevap veriyorum.

"Sadece arayıp bugün gerçekten çok, çok güzel bir gün geçirdiğimi söylemek istedim, Lucille. Gerçekten harika bir gündü."

Büyükannem elini göğsüne bastırırken, Peach büyük bir başparmak par

ma "Ben de," diyorum boğuk bir sesle.

ğın "O kadar çabuk çıktın ki, sana sormaya fırsat bulamadım..." "Ne
1 sormak istemiştin?"

ha "Şey, mesele şu ki, yarın Londra Reklamcılık Derneği balosu var
va

ya

kal

dır

ır.

Cumartesi günü, benimle birlikte gelmeni umuyordum, randevum olarak.

Balo kelimesini duyar duymaz, büyükannem sevinçle nefesini tutar, sandalyesinden fırlar, içki dolabını açar, iki bardak daha çıkarır ve şeriyle doldurur. Baloya katılmayı kabul edip telefonu kapattıktan sonra, Peach ve bana birer bardak verir.

"Bence biri aşık olmuş!" diye heyecanla bağırır. "Kim?

Ne?" diye fısıldarım. "Kim şimdi?"

"Bay Frost," diyor büyükannem, bana tuhaf bir bakış atarak. "Görünüşe göre alçak herif sana aşık olmuş. Ya da Lucille'e, duruma göre."

"Oh. Evet. Kesinlikle."

"Her şey yolunda gidiyor. Sen harikasın Jess. İtiraf etmeliyim ki, şüphelerim vardı ama sen mükemmel bir öğrenci oldun." Gözleri doldu. "Seninle gurur duyuyorum."

Bana gurur duyuyor.

Bunu daha önce kimse bana söylememişti.

Büyükannem uzanıp beni kucakladı. Bana hafifçe sarıldı ve genellikle halka açık yerlerde duygusal anlarda hissettiğim rahatsız edici kaşıntı hissinin vücudumu kaplamasını bekledim.

Ama şaşırtıcı bir şekilde, gelmez.

OTUZUNCU BÖLÜM

İlk randevunun garip atmosferinden kaçınmak için çiftler halinde çıkın. Arkadaşlarla dışarıda yemek yemek eğlenceli olmakla kalmaz, sohbetin de hiç bitmeyeceği garantidir!

MATILDA BEAM'IN AŞK VE ROMANTİZM REHBERİ, 1955

Korkunç bir rüya görüyorum – korseli bir hayalet, *Grease 2*'deki Michael Carrington ile görücü usulü evleniyor – Peach omzumu sallayarak beni uyandırıyor. Çiftçi kızın büyük elleri, onun farkında olduğundan çok daha güçlü ve agresif. Bir yerimi incitmeden onu itiyorum.

"Ah! Tanrım, Peach," diye mırıldanarak uykudan kabuk bağlamış gözlerimi ovuşturuyorum. "Umarım acil bir durumdur."

"Gavin geldi!" diye nefes nefese söylüyor. "Ne? Gavin mi?"

"Postacı," diye hatırlatıyor, sesinde hafif bir sinirlilik var. "İmza gereken bir paket getirdi. Ben bir şey sipariş etmedim, Matilda da etmedi. Senin işin miydi?"

Benim *yaptığımı bildiğim* için masumca gülümserim. Onun ertelediğini bildiğim için, imza gerektiren küçük bir şey sipariş etmişim.

"Büyük bir paket mi?" diyorum uykulu bir sesle. "Büyük, sert bir paket mi?"

Peach kaşlarını çatıyor. "Sus. Ona çıkma teklif ettiğimde yanımda durup destek olacağını söylemiştin. Hadi!"

Yatağa oturuyorum. "Şey... en azından giyinebilir miyim?" Uykulu saçlarımı ve eski AC/DC turne tişörtü/gece elbisemi işaret ediyorum.

"Hayır, *şimdi*, söz verdin." Bana, onun versiyonunda sert bir bakış attığını düşündüğüm bir bakış attı. Hafif, tatlı, dudaklarını büzüştürerek. "Lady P'nin sana ihtiyacı var," dedi ciddiyetle.

Hay aksi.

Yatağın yanındaki bardaktan biraz su içiyorum, sabahlığımı giyiyorum ve son derece huzursuz Peach'in arkasında isteksizce merdivenlerden aşağı iniyorum.

Ön kapıya varıyoruz ve tabii ki, postacı Gavin şortuyla, elinde küçük bir paketle duruyor.

"Onun aleti çok küçük," diye Peach'e fısıldıyorum.

"Kes şunu," diye tıslayarak cevap veriyor ve aşırı parlak bir gülümsemeye Gavin'e dönüyor.

Garip görünüyor. "Merhaba Gavin. M-merhaba."

"Um, merhaba." Benim varlığımdan dolayı merakla kaşlarını kaldırıyor.

"Selam," uykulu bir şekilde el sallıyorum. "Bana aldırma!" Ondan küçük dikdörtgen kutuyu alıp, küçük elektronik kutucuğa imza atıyorum. Birkaç saniye boyunca hepimiz sessizce birbirimize bakıyoruz.

Peach'i omzuyla dürterek ona cesaret verici bir bakış attım.

"Ah... evet, Gavin, ben... ben..." diye başlar, dolgun yanakları koyu kırmızıya döner. "Ben..."

"Peach. Sen... sen..." Gavin başlar, ama utançtan sesini keser. "Uh..."

Olamaz.

İkisi birbirlerine çıkma teklif etmek için giderek daha beceriksiz girişimlerde bulunurken, biz de otuz saniye daha orada dururuz. İşte bu yüzden alkol icat edildi.

Peach utançla yüzünü bükerek bana dönüyor, omuzları kulaklarına kadar çekiliyor.

On dört yaşındaki halimi çağırmanın zamanı gelmişti.

"Gavin. Bu benim güzel arkadaşım Peach." Peach'i işaret ediyorum.

"Onunla çıkmak ister misin?"

Gavin gergin bir şekilde gülüyor ve başını hızla sallıyor, küçük kırmızı beyzbol şapkası biraz sallanıyor.

"Ve Peach, Gavin'le çıkmak ister misin?" "Evet." Peach gülümser.

"Harika." Kararlı bir şekilde başımı sallayarak yan masadan bir kalem alıyorum. "Gavin, numaranı buraya yaz." Paketi ona uzatıyorum.

Hafifçe titreyen elleriyle numarasını karaladı.

"Ben... ben... seni ararım," Peach sonunda sesini çıkarır, sesi her zamanki gibi tizdir.

"Harika," Gavin, Peach'e utangaç bir gülümsemeye cevap verdi.

"Görüşürüz. Hoşça kal, Peach."

"Hoşça kal Gavin!"

"Şey... hoşça kal," diyorum, o merdivenlerden aşağı koşarken. Arkasını dönmüyor, sadece binadan çıkmak için acele ediyor. Tüh. Neyim ben, hayalet mi?

Gavin gözden kaybolduğunda, Peach rahatlamış bir şekilde sevinç çığlığı atar. "Phewee! İnanamıyorum, evet dedi!"

"Tabii ki evet dedi." Kaşlarımı oynattım. "Görünüşe göre *biri* seks yapacak!"

Onu kızdırıyorum, ama o hayalperest bir gülümsemeyle cevap veriyor.

"Sabırsızlanıyorum!" Elini yüksekte tutarak high-five yapmamı ister, ben de coşkuyla kabul ederim. "Sevişmek için sabırsızlanıyorum. Sonunda eski Peach Carmichael için bir şeyler olmaya başlıyor!"

Açılmamış paketi, diğer postalarla birlikte salonun şifonyer çekmecesine tıktırıyorum ve birkaç fincan kahve yaptıktan sonra Peach ile birlikte salonun balkonuna çıkıyoruz. Balkonda, korkuluklara yaslanıp karşıımızdaki mükemmel bir şekilde bakımlanmış parkı seyrediyoruz. Yine bunaltıcı bir sabah ve sıcaklık, uzaktaki ufku titretip dalgalandırıyor.

Güçlü kahvemi yudumlarken, kafeinin vücudumda dolaştığını hissederek keyifleniyorum ve yüzümü güneşe çeviriyorum.

"Gavin'le ilk randevuna nereye gideceksin?" diye soruyorum
ona

. Cevap bekliyorum ama cevap gelmiyor.

"Peach?" Gözlerimi açıp ona bakıyorum. O, sanki transa geçmiş gibi, balkona bakıyor

, kahve fincanı ağzına yarım yamalak, sanki transa geçmiş gibi. "Peach?" diye yüksek sesle tekrar ediyorum. Ne yapıyor bu kız? "Peach, dünyaya dön!"

"İlk randevum," diyor, sesi titriyor. "Ne?"

"Gavin'le ilk randevuma çıkmam gerek. Yalnız."

"Evet... Onu davet etmenin amacı da bu değil miydi?"

Burun delikleri genişledi ve hızla başını salladı. "Tabii, ama... Kabul ettiğine o kadar sevindim ki, durumun gerçekliğini düşünemedim. İlk randevularda *berbatım* Jess. Korkunç. Son altı yılda sadece bir tane randevum oldu ve ellerim o kadar titriyordu ki, restoran masasındaki mumu devirdim ve randevumun menüsünü ateşe verdim. Sonra, randevunun sonunda, öpüşmemiz gerek— " diye, yere bakıyor

, tombul yanakları kızardı ve "Çok yüksek sesle osurdum ve randevum duydu. Çok gergindim. Çok utanç vericiydi."

Yüksek sesle güldüm ama onun şaka yapmadığını fark edince hemen sustum.

Panik içindeki Peach, kupasını balkonun kenarına koyar ve derin nefesler almaya başlar. Sonra yere çöker, iki parmağını boğazına bastırır ve sessizce saymaya başlar.

"İyi misin?" diye sorarak yanına oturuyorum.

"Kalbim çok hızlı atıyor. Tanrım. Yapamam. Gavin'le yaptığım randevuyu iptal etmeliyim. Buna değmez. Seks yapmam *gerekmiyor*, değil mi? Onsuz da gayet iyi yaşayabilirim. Zaten o kadar da iyi değildir herhalde. Yani, bunu nasıl yapabilirim ki? Az önce olanları gördün. Bizim için konuşmak zorunda kaldın! Hazır değilim..."

"Hazırsın," diyorum kararlı bir şekilde. "Sadece birazcık tereddüt ediyorsun. Tüm randevular ilk başta biraz gariptir, ama sonra rahatlarsın. Dürüst olmak gerekirse, gecenin sonunda neden endişelendiğini bile anlamayacaksın!" Elini boynuna bastırdığı yerden nazikçe çekiyorum. "Sakin ol. Harika olacaksın."

Bana gözlerini kocaman açarak bakar. "Ama bunu tek başıma yapamam. Sen... sen de bizimle gelmelisin Jess."

"Ne? Randevuna mı? Hayır!"

"Evet. Sen yanımda olunca kendimi daha iyi hissediyorum."

Yüzümü buruşturuyorum. "Bu biraz... üçüncü tekerlek gibi olmaz mı?"

"Hayır, hayır. Sadece bir tampon lazım. Gelmen gerek. Tek başıma her şeyi mahvederim." Kendini sakinleştirmek için yüzüne ellerini sallamaya başlar – tam bir panik halindedir. "Benimle geleceğini söyle, Jess. Bir daha böyle bir şansım olmayabilir! Lütfen? Lütfen!"

Tanrım, tamamen sinirleri bozuluyor. Artık geri çekilemez.

"Bak." Hızla omzuna dokunuyorum. "Neden, bilmiyorum, neden baloya gelmiyorsun? Leo'dan birkaç bilet daha alabilir miyim bir bakayım. Böylece ben de sana destek olurum, ama grup içinde daha az garip bir durum olur."

Yutkundu, nefes alış yavaşlamaya başladı. "Tamam... Bu işe yarayabilir. Emin misin?"

Hayır, emin değilim. Ama burada ne kadar kalacağım belli değil ve Gavin'den şimdi vazgeçerse, belki de bir daha asla seks yapamayacak. Bunun sorumluluğunu üstlenemem. Kendimle yaşayamam.

"Evet, merak etme," diye onu neşeyle ikna ettim. "Güzel ve hareketli bir akşam olacak, o adamla baş başa bir akşam yemeğinden çok daha kolay."

Peach derin bir nefes alır ve bana küçük, titrek bir gülümseme atar. "Oh, sen olmasan ne yapardım bilmiyorum, Jess." Elim tutar ve iki elinin arasına sıkıştırır. "Tanıştığımıza çok, çok memnunum. Senin sayende, işler sonunda düzelmeye başladı."

Dışarıdan ona "bu kadar yumuşak olma" der gibi gözlerimi kırkıyorum, ama içimde, üç gün içinde üçüncü kez, mutlu bir karıncalanma hissediyorum. Sanırım buna "sıcak hisler" diyorlar.

Jessica Beam, kendine gel.

* * *

Korkunç bir şey oluyor. Leo Frost'u öptüğümde beri, sanki bir baraj kapısı açılmış gibi, tüm duygusal hislerim bir anda ortaya çıkmaya başladı, sanki bir fişkırmaya gibi, ama daha da iğrenç. Pazartesi günü büyükannemin beni tekrar kucaklamasına izin verdim, Salı günü ise *ben onu* kucakladım. Peach ile baloda Gavin ile çıkacağı randevusu hakkında uzun uzun konuştum (Leo onların bize katılmaları konusunda hiç sorun etmedi) ve onun konuşacakları hakkında endişelerini dinledim ve gerçek bir arkadaş gibi ona seks hakkında tavsiyeler verdim. Zaten sert kabuğumun çok yumuşadığından endişelenmiyorsam, Çarşamba akşamı akşam yemeğinde büyükannem ve Peach benim biraz duygusal olduğumu belirttiler.

"Tanrım, Bay Frost'tan ne kadar nefret ettiğini bilmesem, ona karşı biraz heyecanlı olduğumu düşünürdüm!" Büyükannem şakacı bir şekilde söyler, ben de bezelye tanesi boğazıma takılır ve "Hayır, *sen* öyle!" derim, sonra öfkeyle çatalımı tavuk göğsüne saplarım.

Tüm bu alışılmadık davranışlar, burada giderek daha tehlikeli bir durumda olduğumu kanıtlıyor. Bu yüzden başımı eğip, *How to Catch a Man Like It's 1955* kitabını bir an önce bitirip, *duygularım* daha da kötüleşmeden buradan gitmem çok önemli. Çünkü işleri içime atarsam, kendimi koruyacak hiçbir şeyim kalmaz ve farkına bile varmadan, John Lewis reklamlarına ağlayan, tek boynuzlu atlarla ilgili eşyalara ilgi duyan ya da seni hamile bırakıp kalbini kırarak, hayatının geri kalanında depresyona girip, artık bununla baş edemeyecek hale gelen erkeklere aşık olan insanlardan biri haline gelirim...

Bu yüzden Cumartesi günü ve Londra Reklamcılık Derneği Ödülleri balosu yaklaşırken, tüm dikkatimi toplayıp mükemmel bir vintage kadının örneği olmaya çalışıyorum. İyi Kadın ipuçlarını tekrar okuyorum,

her gece yüzüme Pond's soğuk krem sürüyorum, Jamie'yi yakalanmaktan kaçan bir suçlu gibi kaçınıyorum – gerçi Perşembe öğle saatlerinde yatak odamın balkonundayken onu klinik önünde Kiko olduğunu düşündüğüm güzel bir kızla gördüm ve bu beni biraz garip hissettirdi – neredeyse hiç koşturmuyorum, büyükannemle *vals yapmayı* çalışıyorum ve hatta kitabım için on bin kelime yazmayı bile başardım. Onları Valentina'ya gönderdiğimde, bana sadece şöyle bir e-posta gönderdi:

Bestseller kokusu alıyorum.

Bunu büyükanneme gösterdim ve beklendiği gibi, gürültülü, mutlu gözyaşlarına boğuldu.

Her şey planlandığı gibi gidiyor. Yakında tüm bunlardan kurtulacağım, zengin olacağım ve güzel, sıcak, egzotik ve uzak bir yere giden bir uçağa bineceğim.

Tek başıma.

Bu kesinlikle en iyisi.

Kesinlikle.

* * *

Bütün hafta boyunca büyükannem, cumartesi günü giymem için eski balo elbiselerinden birini dikmekle meşgul. Bunu çok gizli bir şekilde yapıyor, sanki Dexter cinayet odasını hazırlar gibi. Görünüşe göre "bana güzel bir sürpriz yapmak istiyor". Sanki balo elbisesi gibi duygusal bir şeyden heyecanlanacakmışım gibi.

Ama ne yazık ki, benim için öyle.

LAAA balosunun öğleden sonra, yatakta uzanmış, ara sıra Bejeweled Blitz oynuyor, kitabım için kelimeler yazıyor ve Google'da "yardım - ani ve istenmeyen duygusal hislerin ortaya çıkmasını nasıl engelleyebilirim?" diye aratıyordum ki, büyükannem yatak odamın kapısını çaldı.

"Girebilirsin!" diye bağırarak arama geçmişimi hızla sildim ve dizüstü bilgisayarımın kapağını kapattım.

Büyükannem, şimdiye kadar gördüğüm en güzel giysi olan krem rengi yastıklı bir elbise askısı tutarak odaya girer. Pullu "Juicy" külotumdan bile daha güzeldir. Sanırım o kadar güzelliği karşısında yüksek sesle nefesimi tutuyorum.

Balo elbisesi, en açık buz mavisi renkte, ipek, straplez, balenli bir korsajdan, kat kat tül eteğe doğru genişleyen ve baldır ortasında biten bir elbise. Büzgülü bel kısmında, yakından bakmadıkça göremeyeceğiniz kadar ince işlenmiş, karmaşık bir gümüş dantel şerit var. Lanet olsun, muhteşem.

Hızla yaklaşıp ipek korsaja dokunuyorum. Ellerimin altında soğuk ve pürüzsüz, *The Beekeeper* lansmanında giyeceğim tulum gibi. Benim gibi insanlar böyle elbiseler giyemez. Benim gibi insanlar böyle elbiseler giymek umrunda bile değildir! Ama bu inanılmaz bir elbise. Summer'ın elde etmek için kavga edeceği türden bir elbise.

"Senin çilek sarısı saçlarına çok yakışacak," diyor büyükannem gülümseyerek. Sonra saatine bakıyor. "Artık başlasak iyi olur. Fazla vaktimiz yok ve her şey mükemmel olmalı. Çabuk ol."

Elbiseyi büyük gardırop kapısına özenle asar ve mutfığa iner. Mutfakta, eski kozmetik ürünleri satışı yapıyormuş gibi tüm saç maşalarını, fırçalarını, şekillendirici losyonlarını, iksirlerini ve makyaj malzemelerini dizmiştir.

Bu gece, büyükannem saçlarımı Veronica Lake tarzında kalın, düzgün dalgalar halinde ve aşırı yandan ayırarak yapmaya karar verdi. Ben iPhone'umda Netflix'i boş boş izlerken, o Doris Day şarkıları mırıldanarak saçlarımı kocaman bukle maşalarına sararak saatlerce uğraşüyor, saç kurutma makinesiyle şekillendiriyor, saç serumu ile düzleştiriyor ve kıyametin kopması durumunda bile saçlarımın bozulmaması için bolca saç spreyi sıkıyor. Boğulmamak için yeğemi kaldırıp ağzımı ve burnumu kapatıyorum. Büyükannem makyajımı yaparken (siyah sıvı göz kalemi, kıvrımlı kirpikler ve kırmızı dudaklar), Leo'nun smokin içinde nasıl görüneceğine değil, elimdeki işe konsantre olmaya çalışıyorum.

Saçım, makyajım ve tırnaklarım tamamlandığında, büyükannem bana vintage korse, korset, straplez bullet sütyen ve sonunda elbiseyi giymeme yardım ediyor. Büyükannem heyecanla peşimden gelirken, ben aceleyle aşağıya, salondaki büyük aynanın önüne koşuyorum.

"Siktir," diye fısıldıyorum aynadaki yansımama.

Bu sefer büyükannem küfürümü duymamış gibi yapıyor. Adil olmak gerekirse, o da küfür etseydi muhtemelen aynı şeyi söylerdi.

Çünkü gerçek dışı görünüyorum. Elbisenin kristal mavisi, krem rengi soluk tenim ve paslı altın rengi saçlarımla çılgınca duruyor. Makyajım kusursuz, saçlarım daha da kusursuz, boynum daha uzun, belim daha ince görünüyor, sahte kirpik, bronzluk lekesi veya hazır noodle lekesi yok.

Tamamen başka biri gibi görünüyorum. Ben Lucille'im.

Leo'nun beni gördüğünde vereceği tepkiyi düşününce içimde heyecan verici bir heyecan hissediyorum.

Sonra zihnimde kendimi hafifçe çimdikliyorum. *Bu sahte. Kendimi kaptırmamalıyım. Odaklanmalıyım.*

Peach merdivenlerden aşağı koşarak iner.

"Aman Tanrım, Jess. Oscar törenine gidiyormuşsun gibi görünüyorsun."

Dönüp sevinçle kahkahalarla gülüyorum. Peach muhteşem görünüyor. Normalde kıvrık olan koyu sarı saçları parlak bukleler halinde dökülüyor, arkada küçük mücevherli tokalarla toplanmış. Muhteşem bir gece mavisini tafta balo elbisesi giymiş, omuzlarına da uyumlu bir saten şal atmış. Elbisesinin rengi, parlak pembe tenine çok yakışmış.

"Harika görünüyorsun," diyorum ona. "Gavin nutku tutulacak."

Peach'in gülümsemesi bir anda kaybolur. Kahretsin. Gavin'in nutku tutulmasının çok olası bir ihtimal olduğunu unutmuşum.

"Şaka yapıyorum!" Hemen kendimi düzeltiyorum. "Ve her ne olursa olsun, ortam biraz gergin olsa bile, unutma, ben orada konuşmayı akıcı hale getirmek için olacağım. Merak etme."

"Söz mü?"

"Tabii ki." Yumruklarımızı çarpıştırırız, bunun üzerine büyükannem ikimize de şaşkın bir şekilde başını sallar.

Büyükannem yine saçlarımla uğraşır, ince elleriyle dağınık saçlarımı düzeltir ve cep telefonum bir kez çalarak Leo'nun bizi almaya gelen arabasının dışarıda beklediğini haber verir.

"Unutma, Jessica," diyor büyükannem, ön kapıya doğru yürürken. "Bu gece, Leo'nun yılın en önemli gecesinde onu temsil edeceksin. Zarıflığın timsali olmalısın. Balodaki tüm beyefendilerin birlikte olmak isteyeceği, diğer tüm kadınların sırrını öğrenmek isteyeceği kadın. Bu geceki davranışların, tüm projenin kaderini belirleyebilir."

Yüzümü buruşturuyorum. "Tanrım. Baskı yok o zaman."

Büyükannem elimi tutup sıkıyor. Büyümüş gözleri yine duygudan yaşlarla doluyor. "Sana inanıyorum, canım."

Ugh. Yine sıcak ve duygusal bir an yaklaşıyor. Yanağına hızlıca bir öpücük konduruyorum. Kırmızı bir iz bırakıyor ve şeffaf soluk tenine renk katıyor.

"Teşekkürler, G. İnancın için teşekkürler. Harika. Müthiş. Tamam."

Çabucak şifonyerin çekmecesini açıp Gavin'in geçen gün getirdiği paketi alıyorum. Jiffy poşeti yırtıp, parlak lacivert hediye kağıdına sarılmış dikdörtgen bir kutu ortaya çıkıyor.

"O ne?" diye sorar büyükannem.

"Oh, şey... sadece... aldığım bir maskara. Yolda açarım." Paketi gümüş ve inci renkli el çantama tıktırıyorum. Kutunun ucu çantanın üstünden çıkıyor. Büyükannem şüpheyle kaşlarını çatıyor. Onu görmezden gelerek, Gavin ile ilk randevusu nedeniyle gergin ve korku dolu gözlerle akşam çantasını sıkıca tutan Peach'e dönüyorum. Onun ilk yetişkin randevusu.

"Hadi yapalım şunu," diye bağıyorum, ama sesim istediğim kadar güçlü çıkmıyor.

"İyi eğlenceler!" diyor büyükannem, sanki bu bizim için gerçek, samimi bir sosyal etkinlikmiş gibi, kötü planımızın bir parçası değilmiş gibi.

Merdivenlerin yarısına geldiğimizde, büyükannem kapıdan dışarı eğildi. "Bekleyin! Bekleyin!"

Peach ve ben topuklarımızda sallanarak dönüp duruyoruz. "Ne oldu? Bir şey mi unuttuk?"

Büyükannem ayaklarına bakar. "Şey, internette sevdiğin Facial Book şeyi?"

"Evet?"

"Onu internet bilgisayarında nasıl bulabilirim?" "Facebook'a girmek mi istiyorsun?"

Dudakları titriyor. "Olabilir." Çenesini kaldırıyor. "Henüz bilmiyorum."

Peach ve ben şaşkınlıkla birbirimize bakar ve kahkahalarla güleriz. Son birkaç hafta içinde pek çok tuhaf şey oldu, ama Matilda Beam'in sosyal ağa girmesi belki de en tuhaf olanıdır.

Aceleyle büyükanneme bilgisayarda Facebook'a nasıl gireceğini anlatıp merdivenlerden aşağı koşarak lobiden geçip dışarı çıktım.

Kahretsin. Jamie orada. Doktor önlüğüyle kaldırımında bir aşağı bir yukarı yürüyor, telefonuyla konuşuyor. Muhtemelen Kiko'yla.

Bizi görünce telefonu kapatıyor ve cep telefonunu düşürüyor, yere çarpmadan önce beceriksizce yakalıyor.

"Merhaba, Doktor Abernathy!" Peach neşeyle sesleniyor.

"Merhaba!" diye cevaplar, telefonunu pantolonunun cebine sokar. Gözleri bana doğru kayar. Öksürür. "Merhaba, Jess."

"Selam!" Garip bir şekilde el sallıyorum. Bu çok tuhaf. Bütün hafta onu dikkatlice kaçındım. Ne diyeceğimi bilmiyorum. Peach merakla ikimizi birbirine bakıyor.

Jamie zorlukla yutkundu. "Çok güzelsin," dedi sonunda yumuşak, alçak bir sesle.

"Teşekkür ederim!" Peach gülümseyerek cevap veriyor. Tafta eteğini düzeltiyor. "Çok nazıksınız, Doktor."

"Artık gitmeliyiz!" Peach'in elini tutup onu bekleyen arabaya sürükledim. "Kendine dikkat, Jamie! Hoşça kal!"

"Evet... hoşça kal."

Jamie'nin ayrılırken bizi izlediğini biliyorum, ama arkama bakmıyorum.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Baloda sadece bir kadın en güzel kadın olabilir. O kadının siz olmanız için her türlü çabayı gösterin.

MATILDA BEAM'IN AŞK VE ROMANTİZM REHBERİ, 1955

Bu gece ödöl töreninin yapılacağı Spitalfields'daki Christ Church'e vardığımızda, ben tamamen bitkin durumdaydım. Hammersmith'teki dairesinden, smokiniyle çok şirin ama açıkça korkudan titremeye başlayan Gavin'i aldığımızda Peach yine tamamen suskunlaşmıştı ve Gavin de pek iyi durumda değildi. Selamlaşırken birbirlerine gergin bir şekilde gülümsediler ve biraz mırıldandılar, sonra konuşma tamamen kesildi ve ortam çok garip bir hal aldı. Benim için pek sorun değildi ama Peach çok utanıyordu. Sessizliği doldurmak ve ortamı biraz rahatlatmak için yol boyunca ben konuştum. Peach ile önceden anlaştığımız gibi, Gavin'e Leo'nun bana her zaman ikinci adımla, Lucille ile hitap ettiğini ve onun da bana Jess yerine Lucille demesi gerektiğini söyledim. Sonra sıcak hava dalgasından ve havanın ne kadar sıcak olduğundan bahsettim ve arabanın kliması için Tanrı'ya şükrettim. Sonra, konuşacak bir şey kalmayınca, tüm yolculuk boyunca sanki şık giyimli bir kişisel tur rehberi gibi yorumlar yapmaya başladım. "İşte, yerel bir McDonald's'ın önünden geçiyoruz. Cumartesi akşamı olması nedeniyle oldukça kalabalık." Vesaire. Yorucu.

Mekanın önüne vardığımızda arabadan indik, biletlerimizi girişte verdik ve çok şık giyimli görevlilerden birinin talimatıyla Nave'ye doğru ilerledik. Balo salonuna girdiğimizde üçümüz de hayranlıkla nefesimizi tuttuk. Ne muhteşem bir parti salonu! Eski bir kiliseye dönüştürülmüş: tavan çok yüksek ve süslü. Salon, şık meşe paneller ve kalın Toskana sütunlarıyla çevrili, hepsi pembe ve mor ışıklarla aydınlatılmış. Tamamen görkemli ve heyecan verici.

Mekan şimdiden kalabalık ve atmosfer beklentiyle dolup taşıyor; mükemmel bir büyük orkestra salonun ön tarafında Ella Fitzgerald şarkıları çalıyor, şık smokinler ve lüks balo elbiseleri giymiş konuklar devasa dans pistinde dolaşıyor ya da yaprakların arasına yerleştirilmiş renkli çiçeklerle süslenmiş ve ışıklarla donatılmış devasa yuvarlak masalarda sohbet ediyorlar.

"Vay canına," diyor Peach. "Hiç böyle bir şey görmedim!"

"Biliyorum!" Şaşkınlıkla etrafa bakınıyorum. "Gerçekten her şeyi düşünmüşler. Heyecandan midem bulanıyor.

"Dinleyin, arkadaşlar, ben Leo'yu bulmaya gidiyorum. İş arkadaşlarıyla birlikte geleceğini söylemişti, bu yüzden buralarda bir yerde olmalı."

Peach, beni Gavin'le bu kadar çabuk yalnız bırakacağım için dehşetle gözlerini genişletir.

"Merak etme," diye onu sakinleştiriyorum. "Siz ikiniz bara gidin, ben masamızı bulayım, tamam mı?" Gavin derin bir nefes alıyor ve içindeki tüm cesareti toplayarak, "Hadi Peach, sana bir içki ısmarlayayım," diyor.

Onlar gitmeden önce Peach'i kolundan tutup kulağına fısıldarım, "Bir shot tekila işleri kolaylaştırır, tamam mı? İkinizi de biraz gevşetir. Sen harikasin, Lady P. Rahatla ve benimle konuşuyormuş gibi davran. Biraz sonra gel beni bul."

Peach heyecanla başını sallar ve ben de onları barın içine doğru koşarken el sallayarak uğurlarım.

Leo'yu aramak için odayı tararken, onu tekrar göreceğimi düşünerek içim bir o yana bir bu yana savrulur. Ya kararlılığım kaybolur ve yine o öpücüklerden birine dalarsam? Ya bu gece benimle sevişmek isterse? Hayır demek için nasıl irade bulacağım? Of. Bu lanet şeyi bitirmem lazım. Bu kadar kafam karışık olmaya dayanamıyorum.

"Lucille!" Leo'nun tanıdık derin sesi arkamdan geliyor.

Zarif bir hareketle ona doğru dönerim. Leo beni süzerken elini göğsüne bastırır. "Siktir," diye fısıldayarak yanağıma hafifçe öper. "Harika görünüyorsun Lucille. Öyle olacağını biliyordum ama bu başka bir şey. *Sen* başka birisin."

Utangaçça kıkırdayan ve korkarak fark ettiğim kadarıyla bu kıkırdama tamamen sahte değil. Yani artık kıkırdayan bir insan mıyım? Hayır. Lucille'in gizemli gülümsemesini kararlı bir şekilde yüzüme takılıyorum ve boğazımı temizliyorum. "Tanrım, sen de harika görünüyorsun Leo."

Yalan söylemiyorum. Keskin beyaz gömlek ve siyah papyonlu şık bir smokin giyiyor. Saçları, süper mükemmel bir tufağdan daha doğal bir şekilde şekillendirilmiş, ön tarafı biraz dağınık. Gözleri, sadece bana özel olduğuna emin olduğum bir şekilde parıldıyor.

Onu ilk gördüğümde nasıl tuhaf bulmuşum? Çok yakışıklı.

Muhteşem görünüyor.

Hmm, çıplakken nasıl görünüyor acaba? Eminim penisi çok güzeldir.

Ah, tehlikeli düşünceler.

Konuyu değiştirmeliyim.

"Bu oldukça önemli bir etkinlik, değil mi?" diye mırıldanarak, abartılı bir şekilde lüks odayı işaret ettim. Daniel Craig'in, ünlü olmayan insanlarla birlikte burada olmasının tamamen normalmiş gibi, barın önünden geçip gittiğini fark edince gözlerim hayranlıkla açıldı. "Bond," diye ciyakladım. İşte çıplakken kesinlikle iyi görünen biri.

"Ah, sadece markalar gösteriş yapıyor," diyor Leo, sanki James Bond bizimle aynı havayı solumamış gibi. Ama o, ünlülerin çevresinde dolaşmaya çok alışık. "Ünlü sözcülerini getiriyorlar, böylece her şey daha göz alıcı ve önemli görünüyor."

Odanın arkasında Benedict Cumberbatch'i görüyorum – Tanrım, bu adamın katılmadığı bir etkinlik var mı? Ve ooh, Claudia Winkleman da burada. Onu seviyorum. Saçlarını seviyorum.

Leo iç cebinden küçük gri kadife bir kutu çıkarır. "Bu sefer kustumuk torbası değil," diye gülümser. Kutuyu ondan alıp yumuşak kadifeyi parmağımla okşayarak açarım. İçinde küçük bir elmas ve safir broş vardır, dönme dolap şeklindedir. Alışılmadık ve çok güzel, tam benim zevkime göre.

"Vay canına," diyorum. "Sen... Sen gerçekten yapmamalıydın."

"İstedim!" Broşu kutudan çıkarır ve dikkatlice elbiseme takar. "Tanıştığımız geceyi hatırlatması için."

"Çok beğendim," diyorum içtenlikle, tamamen sahte bir bahaneyle bana bu muhteşem hediye aldığını için utancım içimi kemiriyor. Çantamdan getirdiğim paketi çıkarıp Leo'ya uzattım.

"Bu ne?" diye sordu, gözleri şaşkınlıkla parıltıyordu.

"Randevuya hediye getirebilecek tek kişi sen değilsin, biliyorsun."

Şaşkın bir şekilde, Leo lacivert hediye kağıdını yırtıp açtı ve dikdörtgen kutunun kapağını açarak içine baktı.

Yüksek sesle güldü. "Bir fırça!"

"İyi bir fırça. İnternette ince uçlu ve ucu Kolinsky samur kılından yapılmış yazıyor," diye mırıldanıyorum, aniden utandığımı fark edince. Neden ona fırça aldım ki? Geçen hafta havalı ve komik bir fikir gibi gelmişti. Ama şimdi, bu şık baloda, o bana elmas broş vermişken, bu hediye birden anlamlı ve romantik gelmeye başladı. Öksürdüm. "Sadece, bilirsin, bir şeyler çizebilirsin diye düşündüm." Omuzlarımı umursamazca silkdim. "Sanatla uğraşırsın... şey...."

Leo fırçayı bir saniye boyunca izler, ucunu parmaklarıyla okşar ve sonra göğsüne bastırır. "Teşekkür ederim, Luce," der sessizce, bana yoğun ve ciddi bir bakışla, cildimi gıdıklayarak. Sonra kutuyu iç cebine koyar ve beni masamıza doğru yönlendirir. Kalabalığın arasından geçerken herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu fark ettim. *The Beekeeper*'ın lansmanındaki gibi, alay konusuymuşum gibi değil, ilgi, kıskançlık, şehvet ve hayranlıkla. Garip bir his, pek de hoş değil. Sanki sergileniyormuşum, hayranlık duyulacak bir oyuncak bebekmişim gibi hissediyorum. Sanki... *Felicity* gibi.

Ama yine de buraya iş için geldim, o yüzden işimi yapıyorum; konuklar Leo'ya merhaba derken, adaylığını tebrik ederken, kazanacağından emin olduklarını söylerken, Drive Alive reklamını ne kadar çok sevdiklerini söylerken, nazikçe gülümsüyor ve sırtıyorum...

Leo beni sohbete dahil etmek için her türlü çabayı göstermesine rağmen, takdir veya kıskanç bakışlar ya da kibar selamlar dışında kimsenin bana gerçekten ilgi göstermediğini fark ediyorum. Kimse bana kendimle ilgili hiçbir soru sormuyor. Ben, basitçe, bir süs eşyasıyım.

Sonunda tüm reklamcı yalakaları geçip masamıza ulaşıyoruz. Leo beni masada oturanlara tanıtıyor.

"Lucille, bu Martin, metin yazarımız. Martin'in gördüğün en muhteşem Ferrari'si var. Yakında seni bir tur attırmam lazım. Rüya gibi gidiyor."

"Tabii ki!" Martin neşeyle cevap veriyor.

Leo'nun fuarda cinsiyetçi bir yorum yaptığını hatırlayarak hafifçe kaşlarımı çatıyorum. Martin onu eve götürmeden önce, kıvrımlı birine *arabayla* gezintiye çıkarmaktan bahsetmişti. *Arabadan* mı bahsediyordu? Tanrım, Leo Frost hakkında tamamen yanlış bir izlenim edinmişim. Onu çok çabuk yargılamışım...

Beni Woolf Frost'un üst düzey ekibinden iki kişi ve eşleriyle tanıştırdı. Hepsi biraz resmi olsa da hoş ve arkadaş canlısı görünüyorlardı.

Sonra beni dördüncü masadaki kişiye tekrar tanıttı: Lanet Rufus Frost, dünyanın en iğrenç pislği, bana Lucy diye seslendi ve iğrenç, puro kokulu ağzıyla yine elimi öptü. Kusmak istiyorum.

"Bekle, arkadaşların nerede?" diye sordu Leo. "Hala geliyorlar mı?"

Bara doğru bakıyorum ve Peach ile Gavin'i derin bir sohbetin içinde görüyorum. Tekila shotları işe yaramış olmalı! Peach, Gavin'in söylediği bir şeye gülüyor, eli onun kolunu okşuyor. Ha! Onları da biraz daha yalnız bırakayım, benim olmadan gayet iyi idare ediyorlar.

"Buradalar, kalabalığın içinde bir yerlerde olmalılar!" diyorum masumca. "Eminim daha sonra bize yetişirler."

Yerlerimize oturduk ve Leo, her masada duran dev kovalarda bulunan birçok vintage şampanya şişesinden birini açtı. Herkese birer kadeh doldurdu ve kadeh kaldırmak için boğazını temizledi. Ama bir kelime bile söyleyemeden, babası onu keserek, masanın öbür ucuna kadar yankılanan, aşırı kibirli ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Woolf Frost'un zaferine," der Rufus, kadehini masanın ortasına kaldırarak.

"Ve Leo," diye ekledim, kendimi durduramadan.

Oops. Bunu söylemek istememiştim. Ama babasında beni çok sinirlendiren bir şey var. Özellikle de kendi oğluna nasıl ihanet ettiğini öğrendikten sonra. Rufus Frost biraz alaycı bir şekilde gülümser ve sıkılmış bir sesle isteksizce düzeltmeme katılır. "Evet, tabii ki... Ve Leo'ya."

Leo bana memnuniyetle göz kırpar. "Şeref, millet!" "Şeref!"

Şampanyamı içiyorum, tatlı ve neşeli kabarcıklar dilimde hafifçe dans ediyor. Bu gece tadı hiç de fena değil, şaşıyorum.

Bir yudum daha alıyorum.

Acaba... Acaba vintage şampanyanın tadını sevmeye mi başlıyorum?

Kahretsin, şimdi şampanya komplosunun bir parçası mı oldum?

Tanrım, bana ne oluyor?

* * *

Peach'e, onu ve Postacı Gavin'i rahatlatmak için tekila shot içmesinin iyi bir fikir olduğunu söylememeliydim. Çünkü belli ki bir taneyle yetinmemişler. Masamızda diğer adayların çalışmaları hakkında çok mantıklı bir sohbet sürerken, Peach sonunda bardan ayrılır ve Gavin'i kolundan sürükleyerek masaya getirir. Ona bakarak

daha anlıyorum ki sarhoş – düzgün yürüyemiyor ve gözlerini normalden daha uzun süre kırıyor. Kahretsin.

"LUCILLE!" diye bağıyor, abartılı bir göz kırpma eşliğinde. "İşte buradasın. Ve bu da Leeeeeooooo olmalı. Luscious Leo."

Oh, Tanrım. Kaç tane içki içti? Gavin'in yanakları kızarmış ve parlıyor, papyonu çoktan çözülmüş ve boynunda sarkık bir şekilde asılı duruyor. O kadar çok içmiş olamazlar, değil mi? Buraya geleli sadece elli dakika oldu.

"İyi akşamlar, sayın baylar ve bayanlar," diyor Gavin, tuhaf, eski moda bir reveransla. Kahretsin, Postacı Gavin kaç shot içti?

Hay aksi.

Leo gülüyor. "Peach ve Gavin, değil mi?" Ayağa kalkıp Peach'in yanağına öpücük konduruyor ve Gavin'in elini sıcak bir şekilde sıkıyor. "Geldiğiniz için çok sevindim."

"Bu bir parti... bir kilisede!" Peach, eliyle geçirmeyi örtmeye çalışarak kıkırdar. Uzanıp masadan şampanya şişelerinden birini alır. "Bu... bu *bedava* mı?" diye sorar, şişeyi açarken mantarı Rufus Frost'un kulağına tehlikeli bir şekilde yaklaşır.

"Evet," diye cevaplar Leo, Peach'in altın rengi köpüklü içeceği dökmesi için masadan iki bardak alır. Birini Gavin'e uzatır, Gavin anında içkiyi yudumlar ve bir tane daha ister.

"Parti!" diye bağıarak havaya yumruk atar, bu da masadaki diğer herkesin tiksintiyle yüzlerini buruşturmasına neden olur.

Eep. Eğer daha fazla içerlerse, işler gerçekten ters gidebilir. Tanrım, neden onları buraya getirmek iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki? Nazik olmaya çalışıyordum, ama bu aptalca, aptalca bir plandı.

"Hadi!" diyorum neşeyle, sandalyemden o kadar hızlı kalkıyorum ki masa sallanıyor. "Dans edelim mi?"

"Harika fikir!" Leo, içkisini bitirerek kabul ediyor.

"Hadi, siz ikiniz," diye sallanan Peach ve Gavin'e işaret ediyorum, flütlerini alıp masanın üzerine sertçe koyuyorum. Onlar da somurtarak tepki veriyorlar.

"Hadi!" diye tekrarlıyorum, Bay Belding'in büyükannemin halısına kaka yapmasını engellemeye çalışırken kullandığım ses tonuyla. "Hadi ama! İşte böyle!"

İkna çabalarım işe yaradı ve beni dans pistine doğru takip ettiler.

Dördümüz mutlu kalabalığın arasından diğer konukların dans ettiği yere doğru ilerlerken, ben geride kalıp Peach'in kolundan tutuyorum.

"Hemen yetişiriz," diye Leo ve Gavin'e sesleniyorum. "Sadece kızlar arasında bir sohbet."

İkisi duyamayacakları bir mesafeye gelince, Peach'i odayı çevreleyen dev sütunlardan birinin yanına çekiyorum.

"Sen çok sarhoşsun," diye homurdanarak kollarımı öfkeyle kavuşturuyorum.

Hıçkırarak, "Değilim. Sadece beş shot içtim. Bak, Gavin'le çok iyi anlaşıyoruz. O gerçekten, gerçekten, gerçekten çok hoş. Hafta sonları yürüyüşe çıkmayı seviyor. En sevdiği renk mavi. Benim elbisem gibi. Sanki birbirimiz için yaratılmışız!"

Twisted Spin'de ilk gecemizde bana yaptığı gibi, ona da yirmi soru sorarak sorguya çektiğini görüyorum. Acaba ona bir lakap takmış mıdır?

"Seni seviyorum Jeshicaaa," diye gülümsüyor, bir gözünü kapatıp yüzüne odaklanıyor. "Sen benim en iyi arkadaşımsın. Gavin için seni terk etmem, biliyorsun. Ben öyle bir arkadaş değilim." Sonra başımı kocaman göğüslerine çekip, büyük etli elleriyle saçlarımı okşuyor.

"Ah, çekil! Adım Lucille," diye tıslayarak başımı göğüslerinden çekiyorum. "Bana *Lucille* demelisin."

"Lucille... ah, evet. Üzgünüm." Peach bilgece başını sallar ve gözünü ovuşturur, bu sırada biraz maskara yanağına bulaşır. Ben onu silerek temizlerim. "Biraz gergin davranıyorsun," der o, dudaklarını bükerek. "Bu sen değilsin. *Sen böyle biri değilsin.*"

Haklı, genelde penisilin almış Matt Dillon gibi takılırım. Ama bu gece gerginim. Çok gerginim. Şu anda çok şey söz konusu. Bir yanımdan gerçekten burada, Peach ve Leo ile (dürüst olmak gerekirse Gavin umurumda değil) eğlenmek istiyor. Diğer yanımdan ise sadece bir tane yapıp, kendimi soktuğum bu karmaşık durumu kabul etmek zorunda kalmamak istiyor.

Dans pistinde Gavin ile garip bir şekilde dans eden Leo'ya göz attım. Oldukça yavaş bir şarkı olduğu için, sadece bir yandan diğer yana sallanıp küçük sohbetler ediyorlardı.

"Artık içki yok, tamam mı?" diyorum Peach'e sert bir sesle, neredeyse büyükannem gibi. "Senin masum vücudun buna dayanamaz ve bizim yapmamız gereken işler var. Hata yapma riskini göze alamayız. Matilda'yı düşün. Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu."

"Hata yapmayacağım! Sana bunu yapamam, çünkü sen benim için Cristina Yang ve Meredith gibi *Grey's Anatomy*'deki karakterler gibisin. *Grey's Anatomy*'yi seviyorum. Sen seviyor musun Jess? Seviyor musun?"

"Peach!" diye tısladım. "Beni dinle!"

"Tamam. Tamam. Bir iki içki daha içerim, belki beş içki daha. Hepsi bu."

Tanrım. Ben de içtiğimde böyle mi oluyorum? Summer bu yüzden mi bana bu kadar kızılıyordu?

Sabırlı olmaya çalışıyorum. "Bir daha içmeyeceğine söz ver." Ellerimi omuzlarına koyarak yalvarıyorum.

Peach, sanki büyük bir oyunbozanmışım gibi bana bir bakış atar, ellerimi omuzlarından çeker ve Gavin'i aramak için uzaklaşır. İç çekerek onu takip ederim ve Drifters'ın "Some Kind of Wonderful" şarkısının big band versiyonu çalarken Leo'nun yanına varırım. Leo beni görünce yüzü yumuşar. Beni kollarına alır ve birlikte dans pistinde vals yaparız, tıpkı büyükannemin bana öğrettiği gibi. İlk başta adımları hatırlamaya çalışırken ve Leo'nun ayaklarına basmamaya dikkat ederken biraz sert hareketler yaparım, ama o benden çok daha fazla pratik yapmış olduğu belli ve beni dans pistinde zahmetsizce süzerek, sanki ben dans etmeyi biliyormuşum gibi gösterir. Sanki filminden bir sahne gibi. Şu anda tam bir Baby Houseman gibiyim.

"Arkadaşlarını sevdim," diyor Leo gülümseyerek, Peach ve Gavin'e doğru başını sallayarak. İkisi, gençlik kulübünün diskosundaki on üç yaşındaki çocuklar gibi kollarını birbirlerine dolamış, soldan sağa sallanıyorlar. "Bu tür etkinliklerdeki çoğu insan çok ciddi. Eğlenen birini görmek güzel." Bunu söylerken beni kolunun altında döndürüyor. Başım dönüyor, ama hoş bir şekilde.

"Harikalar," diyorum, Peach'e huysuz davrandığım için suçluluk duyarak. "Ama dürüst olmak gerekirse Gavin'i pek tanımıyorum. Bu gece Peach'le ilk randevusu."

"Ah." Leo yavaşça başını salladı. "Anlamlı. Sen Peach'le konuşurken, Gavin sana Jess dedi, eminim!"

Oh, lanet olsun.

Doğal davran.

"Ne tuhaf," diyorum sakın bir sesle. "Bence biraz çakırkeyif."

Gavin ve Peach'in dans ettikleri yere bakıyorum, şimdi birbirlerinin popolarını tutmuşlar ve stres topu sıkarak sıkıyorlar. Sarhoş olmak üzere.

Her ihtimale karşı dans pistinde onlardan biraz uzaklaşıyorum.

Leo'ya gözlerimi kısarak bakıyorum. Bir şeyden şüpheleniyor mu? Öyle görünmüyor... Ama riske giremem. Gavin'in bana Jess dediği anı aklımdan çıkarmalıyım, o anıyı hafızasından silmeliyim. En azından, bundan sonra olacaklar için kendime böyle bir mantık üretiyorum. Başımı yana eğip gözlerimi Leo'nun ağzına kaydırıyorum. O da ipucumu ustaca anlıyor ve hemen öpücük için eğiliyor.

Dudaklarımız birleşiyor.

KABLAM! POW! EVET!

Parkta öpüşmemizin bir tesadüf olmadığına dair aklımda kalan *son* şüphe de tamamen yok oldu. Çünkü bu öpücük daha da güzel. Leo ellerini saçlarıma doluyor, dili nazikçe ağzıma giriyor. Tüm vücudum gevşiyor ve bunun sadece romantik romanlarda olan bir şey olduğunu bilmesem, dizlerimin titrediğine yemin ederdim.

Kahretsin. Artık onu öpmeyi bırakmalıyım. Onu öptüğümde her şey karmaşılaşıyor. *Duygularım* güçleniyor, beni titrek, sersem ve aptal yapıyor.

Onu öpmeyi bırakmalıyım.

Ama onu öpmeyi bırakamıyorum. Onu öptüğümde her şey daha iyi hissettiriyor. Daha sakın. İlaç gibi. Biraz daha öpüyorum, sorun olmaz, değil mi?

Leo ile dans pistinde ne kadar öpüştüğümüzü bilmiyorum. Zaman kavramını tamamen yitiriyorum. İki dakika olabilir, iki saat olabilir. Umurumda bile değil.

"Vay vay vay. Siz ikiniz ne kadar da samimisiniz?" Arkamızdan tanıdık bir ses geliyor.

Kanım donar. Leo'dan ayrılıyorum, gözlerim açılır. Orada, kremayı yemiş kedi gibi duran Summer vardır.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Eğer sevdiğiniz adama aşırısanız, ona söyleyin. Dünyada, iyi bir kadının kendisini sevdiğini duymaktan hoşlanmayan iyi bir erkek yoktur.

MATILDA BEAM'IN AŞK VE ROMANTİZM REHBERİ, 1955

Kelimenin tam anlamıyla konuşamıyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, göğüslerim bile o kuvvetle sallanıyor olmalı. Summer burada ne arıyor? Ne diyecek? Ağzım bir anda kurudu. Dilim çalışmıyor. Ağzım açık bir şekilde ona bakıyorum. Leo bana şaşkın bir bakış atıyor.

"Lucille? İyi misin?"

"Merhaba Leo." Summer eğilip, en iyi arkadaşlar gibi yanağına bir öpücük kondurur. Uzun, kırmızı, vücudu saran elbisesiyle muhteşem görünüyor, koyu renk saçları şık bir şekilde başının üstünde toplanmış.

"Merhaba?" Leo emin olamadan sorar.

"Seni tekrar görmek çok güzel. Geçen yıl Brooklyn'de tanışmıştık, değil mi?" Summer ona hatırlatıyor. "Anderson'la birlikteydim, değil mi?"

"Oh." Tanıdığını anlayarak başını sallar. "Anderson, değil mi? Evet. Seni görmek güzel.

Buraya ne işin getirdi?"

"Aslında yine Anderson'la birlikteyim!" O, odanın arkasına işaret ediyor ve ben Anderson Warner'ı elektrik mavisini giymiş olarak görüyorum. Sakalı uzamış ve şirket çalışanı gibi görünen iki kişiyle sohbet ediyor.

"Saatchi & Saatchi'den arkadaşlarıyla birlikte," diye açıklıyor Summer. "Onu, İngiltere'de L'Oréal'in yeni sakal bakım ürünlerinin yüzü olarak seçtiler. Uzun sakallar şu anda çok moda."

Yutkunuyorum. "Siz ikiniz..."

"Belki, evet. Londra'da tanıtım için bulunuyor ve, şey..." Saçları tamamen toplansa da, saçlarını geriye atıyor. Bu hareket, sanki tikliymiş gibi gösteriyor. "Birbirimizden uzak duramadık. Aramızda her zaman inanılmaz bir çekim vardı."

Bence daha çok onun onu takip edip, o pes edene kadar çıplak selfie'ler gönderdiği bir durumdu. Holden bunu nasıl karşıladı acaba? Muhtemelen oduncu gömleğinin içine ağlayarak, She & Him'i tekrar tekrar dinliyordur. Zavallı adam.

"Çok güzelsin," diyor Leo kibarca. Rahatsız olduğumu hissediyor gibi ve kolunu nazikçe sırtıma doluyor.

"Teşekkürler," diyor Summer, hafifçe dönerek neredeyse ödül kazanacak kışını iyice görebilmemiz için.

"Sen de çok güzelsin *Lucille*," diyor coşkuyla. "Çok farklı olmuşsun. *İnanılmaz* bir dönüşüm."

Huh. Bana Lucille mi dedi? Neyin peşinde bu? Ne biliyor ki?

Kahretsin. Leo burada olmasaydı, ona siktirip gitmesini söyledim. Ama ona telepatik olarak siktirip gitmesini söylerken, ağırbaşlı davranmam gerekiyor. Gözlerimle yapmaya çalışıyorum. O ise sadece sırtarak cevap veriyor.

"Evet," diye devam etti. "Geçen hafta *Telegraph*'ta sizi gördüm, Van Gogh'un satın alınmasıyla ilgili yazıda. Sizi birlikte görünce inanmadım. *Leo Frost, uzun bir dizi romantik ilişkiden sonra, Lucille Darling ile birlikte.*" Parmaklarıyla tırnak işareti yaptı. Her zaman bu kadar aptal mıydı? "Çok şaşırdım. Çıktığınızı bana söylemeliydin, *Lucille.*"

Siktir. O makalenin yayınlandığını, gazetede benim fotoğrafımın olduğunu bilmiyordum. Lanet olsun. Başka biri gibi davrandığımı açıkça biliyor. Bu yüzden mi buraya geldi? Söylemek için mi? Bay Belding'i çaldığım için intikam almak için mi?

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" diye sorar Leo, grup ipeksi bir "Fly Me to the Moon" versiyonuna geçerken.

"Oh, biz eski arkadaşız," Summer boş bir kahkaha atar ve sonra sesini alçaltır. "Onun *tüm* sırlarını biliyorum!"

Kahretsin.

Leo bana dirsek atar, yaramaz bir gülümsemeyle "Lucille'in sırları mı? Şimdi çok meraklandım..."

Summer ellerini ovuşturur. "Oh, hepsini biliyorum. Mesela Leo, şunu biliyor muydun...?"

Tamamen donup kalırım, vücudumdaki tüm kaslar kasılır. Her şey çökecek. Her şey. Tam burada, tam şimdi.

Neyden daha çok endişelendiğimi bilmiyorum, tüm bu çabaların ardından projenin mahvolacağından mı, yoksa Leo'nun artık bana şu anda baktığı gibi bakamayacağından mı – sanki ben dünyadaki en havalı, en ilginç kadınmışım gibi.

Summer, benim gerçek kimliğimle ilgili korkunç bir gerçeği açıklamak üzereyken, müzik durur ve hoparlörlerden bir ses yükselir, Summer'ın sözünü keser.

"Bayanlar ve baylar, lütfen yerlerinize geçin. Londra Reklamcılık Derneği Ödülleri açıklanmak üzere."

Leo elimi tutar. "Zamanı geldi galiba. Seni tekrar gördüğüme sevindim, Summer."

Summer'ın kendinden emin gülümsemesi hafifçe kaybolur. "Evet, tabii. Sonra size gelirim."

Benim bir şey yapmam gerekirse, gelmeyeceksin.

Summer'a son bir kez sert bir bakış attıktan sonra, Leo'nun peşinden aceleyle yerlerimize oturduk. Salonda heyecanlı bir bekleyiş havası hakimdi. Masamızda iki boş yer vardı. Peach ve Gavin'in yerleri. Gözlerimi kısarak hızla boşalan dans pistini taradım. Nereye gittiler?

"Vay canına, gerçekten biraz gerginim," diyor Leo, masanın altında elimi sıkarak gülüyor.

"Harika olacaksın," diyorum yatıştırıcı bir sesle. "İyi şanslar."

"Şansın bu işlerde ne alakası var!" Rufus Frost masanın diğer tarafından alaycı bir şekilde gülerek, garsona daha fazla şampanya işaret ediyor. Rufus'a en ince şekilde küçümseyen bir bakış atıyorum. Leo boynuma öpücük konduruyor. Ona yaslanıp başımı omzuna dayıyorum.

Dört masa ötedeki Summer, bunu yaparken bana tek kaşını kaldırarak bakıyor. Hemen başımı kaldırıyorum. Kahretsin. Bana sataşüyor. Ödüller açıklanır açıklanmaz, Leo'yu buradan çıkarmak için bir yol bulmam gerekecek, hem de çabuk. Summer'ın onunla tekrar konuşma riskini alamam. Ya da Peach'in. Ya da Gavin'in, nerede olurlarsa olsunlar. Bu Def-Con 5 durumu ve görevimizi kurtarmam lazım.

En İyi Tipografi Kullanımı ve En İyi Yardımcı Marka gibi gerçekten sıkıcı ödüllerin verildiği otuz dakikalık töreni oturarak izledik. Işıklar loştı, bu yüzden biraz daldığımı kimse fark etmedi.

"Ve şimdi sıra Yılın Baskı Kampanyası ödülünde..." sunucu mikrofonuna gür sesle konuşuyor. Leo'nun yanında biraz daha dik oturduğunu hissediyorum ve bu beni dalgınlığımdan çıkarır. Ağzımın köşesinde biriken salıyı silirim.

"İşte bu!" diye fısıldıyor Leo.

Sunucu katlanmış kırmızı kartı açar ve sonucu okur.

"LAAA'nın Yılın Basın Kampanyası ödülünün sahibi..." Leo elimi daha da sıkı sıkı.

"WoOLF Frost'tan Leo Frost, Drive Alive ile!"

Nasıl? Nasıl?

O reklamın saçma olmaktan başka bir şey olmadığını düşünenlerin olmasına şaşırılmış olsam da, odadaki diğerleriyle birlikte alkışlayıp tezahürat yapıyorum.

Leo beni sandalyemden kaldırıp koluna yaslayarak nefesimi kesen abartılı bir Hollywood öpücüğü verir ve ardından sahneye koşarak ödülünü alır.

"Vay canına," diye mikrofonun içine gülerek, elindeki gümüş kupayı inceler. "Milyon yıl geçse de bunu kazanacağımı düşünmezdim. Özellikle de bu kadar yetenekli rakipler varken. WoOLF Frost'un inanılmaz ekibine, sıkı ve akıllı çalışmaları için çok teşekkür ederim. Beni seçen LAAA jüri üyelerine de çok teşekkür ederim."

Hepimiz alkışlıyoruz.

Leo derin bir nefes aldı.

"Aslında son birkaç hafta oldukça yoğun geçti. İşimle ve hayatımın gidişatıyla ilgili bazı keşifler yaptım. Bazılarınız, hatta çoğunuz, beni ebedi bekar olarak tanıyorsunuzdur."

Seyircilerden kibar bir kahkaha yükselir ve arkadan birisi "Bu çok hafif bir ifade!" diye bağırır, bu da daha büyük bir kahkaha koparır.

"Tamam, tamam!" Leo gülümseyerek ellerini kaldırır ve gözleriyle beni arar.

"Üç hafta önce, bir müşterinin düzenlediği lunaparkta, Lucille Darling benim çarpışan arabama atladı ve, klişe olacak ama, kalbime atladı."

Seyirciler "aaaah" der. Biraz kızarır ve içimin bir yudumunu içerim.

"Babamın karşısına çıkabilecek çok az insan var," diye devam eder Leo, seyircileri bir kez daha güldürür. "Ama Lucille onlardan biri. O aynı zamanda

sıra dışı ve yaratıcı, kendini göstermeye, kalabalığın içinde farklı olmaya korkmayan tutkulu bir hayırsever. Ayrıca hayatımda gördüğüm en güzel kadın olması da cabası. Sanırım demek istediğim... Lucille, beni değiştirdin. Beni aydınlattın. Ve basın önünde, meslektaşlarımda önünde, senin kadar cesur ve dürüst olmak adına... Sana söylemek istiyorum..."

Ne... Ne söylemek istiyor? "Sen... Bence sen harikası."

Başımı geriye atıp yüksek sesle güldüm. "Bence sen harika birisin" *Grease* 2'den bir replik.

Seyirciler alkışlarla patlarken, Leo sahneden hızla iner, bana doğru koşar, beni sandalyemden kaldırır, kollarına alır ve sevinçle döndürür. Boynuna gülerek, beni yere indirirken, bana yaklaşır ve kulağıma fısıldar.

"Seni seviyorum,
Luce." Gülmeyi
yarıda kesiyorum.
Ne?

Beni *seviyor*
mu? Bu bir
şaka mı?

Ona bakıyorum. Bana şakacı bir şekilde değil, şefkatle bakıyor.
Tanrım. İnanamıyorum.

Matilda Beam'in tavsiyeleri işe yaradı ve Leo... beni seviyor mu?

Bu, başardığımız anlamına mı geliyor? Deney başarılı oldu mu? Vay canına. *Vay canına.*

Büyük bir rahatlama hissedeceğimi umuyorum. Sonunda büyükanneme ve Valentina'ya geri dönüp, evet, "1955'teki Gibi Bir Erkeği Nasıl Yakalarsın"ın işe yaradığını söyleyebileceğim. Leo'yu bir daha görmek zorunda değilim, bu tehlikeli *duyguları* bir daha yaşamak zorunda değilim.

Ama rahatlamıyorum. Mutlu, heyecanlı ve suçlu hissediyorum. Gerçekten çok suçlu. Ve biraz da üzgün, sanki bir şey kaybetmişim gibi, ki bu çok aptalca, çünkü yalan üzerine kurulu bir şeyi kaybedemezsin.

Leo beni seviyor.

Ve... Sanırım, lanet olsun, sanırım onu seviyorum. Kahretsin. Ne yapacağımı bilmiyorum. Leo Frost'u sevemem. Sadece üç hafta sonra bu imkansız. Beni tamamen farklı biri sanıyor olması ve *benim* aşık olmamam da cabası.

Aşk böyle bir şey mi? En harika, en rahatsız edici kabus gibi mi?

Tereddütüm üzerine Leo yüzümü inceliyor, yüzündeki ifade neşeden gerginliğe dönüşüyor.

Cevap vermek için ağzımı açtım. Ona da onu sevdiğimi söylemek üzereydim ki, aniden postacı Gavin önümde belirdi, çocuksu yüzünde endişeli bir ifadeyle.

"Peach çok sarhoş ve endişeliyim. Sana ihtiyacı var. Gardırop odasında."

Olamaz.

"Beni ona götür," diyorum hemen.

Leo şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, ona özür dilercesine omuz silkiyorum ve Gavin'le birlikte arkadaşımı bulmak için koşarak uzaklaşıyorum.

Gavin beni aceleyle küçük kilisenin vestiyerine götürdü. O dışarıda beklerken, ben içeri girdim. Peach, etrafına yayılmış devasa balo elbisesiyle, bir askının altında yere uzanmış, başını duvara yaslamış, uykuya dalmak üzereydi.

"Peach, iyi misin?" Onun seviyesine çömelıyorum.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum," diye inliyor, maskara yanaklarına bulaşmış. "Çok sarhoşum. Sanırım tekiladan oldu."

Tabii ki tekiladan oldu. Bu benim hatam. Ona shot içmesini söylememeliydim. Bu gece ne kadar gergin olduğumu biliyordum. Ona daha iyi göz kulak olmalıydım. Bunu nasıl tahmin edemedim?

"Her şey dönüyor, çok dönüyor." Gözleri hafifçe kapanıyor. Tamamen sarhoş. Kahretsin. Ben de eskiden böyle miydim?

"Seni eve götürmeliyiz," diyorum, ayağa kalkmasına yardım ederek. "Yatağa."

"Evet. Oraya."

Dışarıda, Gavin kilise girişindeki bir bankta bekliyor. Endişeli görünüyor ve az önceye göre kesinlikle daha ayık. "İyi misiniz?" Peach'in koluna girerek bize doğru koşar. Peach ona yaslanarak bir yandan diğer yana sallanır.

"Sadece biraz fazla içti. Bir şeyi yok," diye onu sakinleştiriyorum. "Dinle, içeri girip çantamı almam lazım." Başparmağımla nefi işaret ediyorum. "Siz orada oturun," diye bankı işaret ediyorum, "ben hemen dönerim."

Gavin başını sallar, Peach'in sırtını okşayarak onu bankın üzerine oturtur.

Tamam. Tamam. Çanta. Balo salonuna geri koşuyorum. Kalabalığın arasından hızla geçip masamıza doğru ilerlerken, Leo'nun Summer ile derin bir sohbet içinde oturduğunu görüyorum. Summer ona cep telefonunda bir şey gösteriyor. Leo'nun yanakları kızarmış, yakışıklı yüzü taş gibi.

Aman

Tanrım.

O biliyor.

Biliyor.

Masasının önünde duruyorum, ellerim titremeye başlıyor.

İkisi de benim geldiğimi fark edip başlarını kaldırıyor. Summer bana masum bir gülümseme atıyor. Leo bana şaşkınlıkla bakıyor, gözleri yaşararak hızla gözlerini kırıştırıyor.

"Leo, açıklayabilirim..." diye başlıyorum ama cümlemi bitiremeden, o birden ayağa fırlıyor, sandalyesi arkasında yere devriliyor.

"Bilmek istemiyorum," diyor boğuk bir sesle, başını yere eğerek yanımdan geçip gidiyor.

Summer'a dönerim, göğsüm sertçe çarpar. "Ona ne dedin?" diye fısıldarım.

Summer nazikçe omuz silkiyor ve şampanya kadehini alıyor. "Adam herkesin önünde sana aşık olduğunu söyledi. Gerçeği bilmeye hakkı var. The Beekeeper lansmanında onu küçük düşüren tek parça giysili kadının sen olduğunu. Her ne tuhaf sebeple olursa olsun, ona yalan söylediğini ve başka biri gibi davrandığını. Kendini göstermeye çalıştığın gibi utangaç bir kadın olmadığını." Kendi kendine kıkırdar. "Ama belki de geçen yıl Leeds'te bir gece dışarı çıktığında birine poponunu gösteren fotoğrafını ona göstermemeliydim. O fotoğraf onu oldukça şok etmiş gibi görünüyordu..."

Hashtag *garip*."

"Sen iğrenç birisin," diyorum, sandalyemin altından çantamı alıp Leo'nun peşinden koşarak.

"Sen gittiğin her yeri mahvediyorsun, Jess!" Peşimden bağıyor. "Kendine bir çare bulmalısın!"

Ona orta parmağımı gösterip lobide uyuklayan Peach'in yanına koşuyorum. Leo'nun binanın ön kapısından çıkarken kapıyı çarpıyor.

"Orada kal," diye şaşkın görünen Gavin'e bağırdım, sanki o bir köpekmiş ve ona *kalmasını* söylüyormuşum gibi. "Hiçbir yere gitme. Hemen dönerim."

* * *

Dışarı çıktığımda Leo'yu göremiyorum, ama onun kiraladığı şirketin üç arabası yolun kenarında sıralanmış durumda. Onlardan birinde olmalı. Öyle olmalı.

İlk arabanın kapısını açtım.

"Leo?" Kafamı içeri soktum. Araba, uyuyan şoförden başka boş. Şoför, kulağıma bağırınca irkildi.

"Üzgünüm!"

İkinci arabaya koşuyorum.

"Leo?" diye tekrar sesleniyorum. Ama bu arabada sadece Benedict Cumberbatch var, telefonunda bir şeyler yazıyor. Beni rahatsız ettiğim için çok kızgın görünüyor. "Affedersiniz, bu özel bir araç," diyor otoriter bir sesle.

"Siktir git Benedict," diye homurdandım ve ona en sert bakışımı attım.

O öfkeyle kekeliyor ve ben kapıyı yüzüne çarpıyorum. Üçüncü arabaya gidiyorum.

Leo burada olmalı.

Kapıyı sertçe açtım. Sürücü yoktu, ama Leo arka koltukta, kupasına hüznle bakıyordu. Bana baktı, gözleri çelik gibi sertleşmişti. Arabaya girdim ve kapıyı arkamdan kapattım.

"Çok üzgünüm," diyorum boğuk bir sesle. "Çok, çok üzgünüm."

Tamamen yıkılmış görünüyor. Çok büyük bir hata yaptım. Onun geçmişini öğrendiğim anda, onun tamamen kötü biri olmadığını anladığım anda, birbirimize karşı gerçek hisler beslemeye başladığımızı düşündüğüm anda, bu işi durdurmalıydım. Büyükannem için parayı başka bir şekilde bulmalıydım. Ne kadar aptalım.

"Neden?" diye soruyor, sevimli yosun yeşili gözleri şimdi kederli ve çaresiz. "Neden daha önce tanıştığımızı söylemedin? Adının *Jess* olduğunu?"

Anlamıyorum. O gece kitap tanıtımında sana o kadar kaba mı davrandım ki başka biri gibi davranmak zorunda hissettin?" Kahretsin. Tek bildiği, benim söylediğim kişi olmadığım. Gerçeği söylemeliyim.

"Bir kitap için," diyorum utangaç bir şekilde.

Gözleri dehşetle açılıyor. "Ne?"

"Büyükannemin 1950'lerdeki aşk tavsiyelerinin günümüzde nasıl işe yarayacağını anlatan bir kitap yazmak istedik. Ve... bunları senin üzerinde denemeye karar verdik."

"Kim biz?" diye soruyor dehşet içinde.

"Şey, ben, büyükannem ve... Valentina Smith."

Gözlerini kırıştırır. "Büyükannen mi? Ve Valentina mı? *Eski sevgilim*. Seni bu işe o mu soktu? Lanet olsun, bu da ne böyle?" İki elini başına koyar.

"Bana aşık olacağını düşünmemiştim. Ya da, Lucille'e. Valentina bize senin ahlaksız bir bekar olduğunu söylemişti!"

Leo başını sallar. "Ne oluyor lan? Bu iğrenç. Sana eski sevgililerime davranışından pişman olduğumu söylemiştim. Valentina'dan defalarca özür diledim. İlk çıktığımızda ona ciddi bir ilişki istemediğimi, başka insanlarla görüştüğümü söyledim. Ama ben bağlanmak istemediğim için yine de kızdı. Onu incittiğim için kendimi çok kötü hissettim, milyonlarca kez özür diledim, ama o dinlemedi, bana kötü olduğumu söyledi. Ben kötü değilim. Bunu hak etmiyorum!"

"Özür dilediğini bilmiyordum," diye itiraz ettim. Valentina bu kısmı atlamıştı. Ona dokunmak için uzandım, ama sanki bir sinekmişim gibi beni uzaklaştırdı.

"Onun bana intikam almasına yardım ettiğine inanamıyorum."

"İntikam değildi," diye ısrarla söylüyorum. "Benden gerçekten *hoşlanacağını* düşünmemiştim sevmeyeceğimi..."

Sesi kırılır. "Ama sevdim."

"Tanrım, ben de seni seviyorum," diye yalvarıyorum. "Sevmekten daha *fazla*, Leo, ama bu karmaşık bir durum.

Hiç...

"Çık dışarı," diye keser Leo, yüzü taş gibi, normalde eğlenceli gözleri donuk ve sert.

"Sadece açıklamama izin ver, Leo," diye denedim. "Sanırım sana aşık oluyorum..."

"Çık dışarı!" Üzerime atlayıp arabanın kapısını açıyor. "Lütfen, Luce... Lanet olsun, adın her neyse."

Yavaşça başımı sallayıp, yanımdaki araba koltuğuna bırakılmış çantamı alıyorum. "Çok üzgünüm," diye fısıldayarak arabadan iniyorum. Durup başka bir şey, herhangi bir şey söylemek için geri dönüyorum, durumu düzeltebilecek herhangi bir şey, ama Leo çoktan kapıyı çarpmış. Gitmiş.

Sersemlemiş bir halde, Christ Church'ün lobisine geri tökezleyerek giriyorum. Sanki suda yürüyor gibiyim.

"İyi misin?" Gavin beni görünce sorar. "Yüzün bembeyaz olmuş."

Sesi yankılanıyor ve çok uzak geliyor.

"İyiyim," diyorum, taksi çağırmak için telefonumu çıkarıyorum. "Sadece eve gitmek istiyorum."

* * *

Peach yol boyunca uyukluyor. Gavin, artık tamamen ayılmış, yine utangaç ve garip haline dönmüş, ama Peach'in iyi olup olmadığını kontrol etmeye devam ediyor.

Gavin'i evine bıraktıktan sonra Bonham Square'e geri döndük. Leo'yu aklımdan çıkaramıyorum. Arabadaki yüzündeki ifade. İhanet. Sanırım bunu asla unutamayacağım.

Eve döndüğümüzde, büyükannem yatakta yatıyor. Peach'in büyükannemi bu halde görürse çok üzüleceğini biliyorum, bu yüzden onu olabildiğince sessizce merdivenlerden yukarı çıkarıp odama götürüyorum. Ona bir bardak su veriyorum, geceliğini giymesine yardım ediyorum ve onu yatağıma yatırıp yan çeviriyorum.

Onun yanına oturuyorum. "Üzgünüm" gibi bir şey mırıldanıyor. "Merak etme, her şey yoluna girecek," diyorum, saçlarını yüzünden çekerek.

Ama yalan söylüyorum. Çünkü gerçek şu ki, bunların hiçbirinin düzeleceğini sanmıyorum.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Her iyi kadın, kendisiyle eşit veya daha üstün bir eğitim ve yetiştirilme düzeyine sahip bir eş aramalıdır. Bu, hayatınızı birlikte geçireceğiniz, çocuklarınızı birlikte yetiştireceğiniz kişidir. Sizi geçindirebilecek imkânlarla sahip olmalıdır, aksi takdirde hayatınız çekişme ve maddi sıkıntılarla geçecektir.

MATILDA BEAM'IN İYİ GELİN REHBERİ, 1956

Uyuyamıyorum.

Ne zaman uykuya dalmak üzere olsam, Leo aklıma geliyor ve kalbim çarpıyor, uyanıyorum. Ya da beni uykumdan uyandıran, Peach'in yatakta dönüp koluyla yüzüme vurması oluyor.

İç çekerek yorganın altından çıkıp odamda dolaşmaya başlıyorum, ayak parmağımda keskin bir acı hissedince duruyorum.

"Ah!" diye inleyerek ayağımı tutar ve zıplarım. Ayağımdan canımı yakan parçayı çıkarırım. Jamie'nin yeğeni Charlie'nin Felicity'yi devirdiği zaman kırılan porselenin küçük bir parçasıdır.

Diğer bebeklere bakıyorum. Annemin bebekleri. İçimdeki bu hüznü acı, annemin her zaman hissettiği şey miydi acaba? Onu bu hale getiren bu muydu?

iPhone'umda saate bakıyorum. Saat iki.

Sabahlığımyı giyip, üst kata çıkıp tavan kapısına bakıyorum ve kapıda sallanan küçük bir ip görüyorum. Parmak uçlarına basarak, ipi olabildiğince yavaşça aşağı çekiyorum ve tahta merdiveni sessizce açıyorum.

Merdivenin ilk basamağına adımımı attığımda, merdiven gıcırdadı. Donakaldım. Büyükanmem, bana buraya gelmememi söyledikten sonra beni burada yakalarsa

çok kızar ve bu gece zaten yeterince berbat geçti, teşekkürler.

Otuz saniye sonra, büyükannemin gıcırtyı duymadığı ve benim güvende olduğum anlaşılınca, dikkatlice tavan arasına tırmanıp arkamdan kapağı yavaşça kapatıyorum. Hemen hapşıyorum. Burası çok tozlu, kokusunu alabiliyorum!

Duvarda ışık düğmesini ararken bulurum ve açarım. Tavan arası, kirişlerden sarkan parlak, çıplak bir ampulün ışığıyla aydınlanır. Kutular, oyuncaklar, kağıtlar, eski kupalar, kitaplar ve daha fazla kutu görünce başımı sallarım. *Tavan arası boşmuş*, hadi oradan. Büyükannem yalan söylemiş. Açık bir karton kutunun üstünde duran bir kupayı alıp üzerindeki yazıya bakarım.

Kensington Genç Bale Yarışması. Kazanan Rose Beam.

Sonra yakasına etiket dikilmiş eski bir okul blazerini alıyorum.

Rose Beam'in mülkiyetindedir, 4. sınıf mavi.

Vay canına. Bunların hepsi annemin eşyaları! Evde hiç görmemişim, tabii ki, hepsi buraya sıkıştırılmış!

Garip kutuları açıp hepsini hevesle karıştırıyorum. Okul karneleri, *Romeo ve Juliet'in* imzalı tiyatro programı, eski ayakkabılar, kasetler, yarısı kullanılmış parfüm şişeleri ve Blue Canary adlı bir kulüp için birkaç disko broşürü var.

Sonra, turkuaz çizgili nevresimle yarısı örtülü, tavan arasının en karanlık köşesinde büyük siyah bir sandık görüyorum. Oraya doğru sürünerek ilerlerken, karton kutunun üstünden düşen ve kafama çarpan birkaç oyuncak ayıyı kaldırırken bir kez daha hapşırmayı bastırıyorum. Sandığın önüne çapraz bacaklı oturarak nevresimi çekip topluyorum ve tavan arasının diğer tarafına fırlatıyorum. Sonra sandığın kapağını yavaşça açıyorum.

İçinde zarflar, klasörler, eski dergiler ve mektuplar var. Sonra, tüm kağıtların altında, parlak renkli desenli küçük bir defter yığını fark ettim.

Kaşlarımı çatarak, yığının en üstündeki defteri alıp açtım.

İlk sayfada, sadece dolma kalemle yazılmış kalın mavi mürekkeple büyük, dalgalı harflerle yazılmış bir yazı var. El yazısını hemen tanıyorum.

Annemin el yazısı.

Rose Beam'in Günlüğü

Ellerim titremeye başlar.

Rose Beam'in

Günlüğü 9

Temmuz 1985

Düzgün yazamıyorum, ellerim çok titriyor. Kahretsin. Nefes almam lazım ama nefes alamıyorum.

Annem beni çağırdığı için aşağıya indim. Annem babamla birlikte oturma odasıdaydı ve ikisi de çok ciddi görünüyordu. Birinin öldüğünü söyleyeceklerini sandım. Kim olduğunu sormadan babam oturmamı söyledi. Sonra Thom'u bir daha göremeyeceğimi söyledi. İlk başta onun aptal şakalarından biri olduğunu düşünerek güldüm, ama sonra annem ağlamaya başladı ve tamamen çıldırdı, o zaman ciddi olduklarını anladım. Babam, bir arkadaşına Thomas Truman'ın geçmişini araştırmasını istediğini ve Thom'un bir dizi borcu olan, beni paramız için kullandığı bilinen bir kumarbaz olduğunu öğrendiğini söyledi. Thom'un kart oyunlarını çok iyi bildiğim için babama ne kadar saçma davrandığını söyledim, ama Thom'un beni sevdiğini ve bunun gerçek, gerçek aşk olduğunu söyledim. Thom bana ödünç verdiğim paranın her kuruşunu geri ödedi ve ben de bunu onlara söyledim.

Sonra babam bana hayatımda duyduğum en kötü şeyi söyledi. Dün gece Thom'un evine gittiğini ve ona Londra'yı terk edip bir daha beni görmemesi için yirmi bin sterlin teklif ettiğini söyledi. Babama göre Thom hiç düşünmeden kabul etmiş. Buna inanmıyorum. İnanamıyorum. Babam, beni iyi yetiştirmek için onca zaman, emek ve para harcamadıklarını, aile parasının peşinde olan bir serseriyle evlenmem için yapmadıklarını, böyle skandal bir olayın ailenin zor kazanılmış itibarını mahvedeceğini söyledi. Annem beni tutmak için koştu ama onu ittim. Nasıl böyle bir şeye izin verdi? Her zamanki gibi babamın yanında oturup söylediği her şeye katılıyordu.

O anda odadan ve evden kaçtım. Metroyla Thom'un evine gittim. Kapıyı John açtı. Beni görür görmez yüzü buruştu. Sonra bana bir not verdi. Thom'dan. Zarfı açmaya çalıştım ama ellerim o kadar titriyordu ki John benim için açmak zorunda kaldı. Not zarfa koymaya bile değmezdi. Sadece "Özür dilerim" yazıyordu.

John'a Thom'un nereye gittiğini sordum ama bilmediğini söyledi. Nasıl bu kadar aptal olabildim?

Rose Beam'in
Günlüğü 10 Temmuz
1985

Thom'un nereye gittiğini bilen var mı diye tiyatroya gittim. Anlaşılan geçen hafta istifa ettiğini telefonla bildirmiş ve herkes onu hayal kırıklığına uğrattığı için çok üzgün. Onlar hiçbir şey bilmiyorlar.

Rose Beam'in
Günlüğü 12 Temmuz
1985

İki gündür odamdan çıkmadım ve ancak şimdi ağlamayı bıraktım. Sanırım fiziksel olarak ağlayacak gözyaşım kalmadı. Annem sürekli kapıyı çalıyor, bana yemek ve ılık süt getirmeye çalışıyor, ama her seferinde ona defolup gitmesini söylüyorum. Daha önce ailemin önünde hiç küfür etmemiştim. Ama artık umurumda değil. Onlar benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Ona ne yaptığını söylemek istiyorum. Hamile olduğumu, Thom'un bebeğini beklediğimi ve her şeyi mahvettiğini söylemek istiyorum. Ama o bunu bilmeye bile layık değil. Babam da bilmeye layık değil. Onlar zehirli, eski kafalı ve acımasız insanlar... Ve Thom... Kendimi çok küçük düşürdüm.

Buradan gitmeliyim. Banka hesabımda üç bin pound var. Yarın gideceğim. Buradaki hayatım bitti. Çocuğumu asla tanımayacaklar. Asla.

Rose Beam'in
Günlüğü 15 Temmuz
1985

Bu son günlüğüm olacak. Bu günlüğü atacağım. Hepsini atacağım... Bu hayatı hatırlatan hiçbir şey istemiyorum. Bittim ve bir daha asla geri dönmeyeceğim. Görüşürüz.

Rose x

Annemin günlüklerini iki saatten fazla inceledim, okuduklarıma inanamıyordum. Annemin kalbi böyle mi kırılmıştı? Bu adam, benim babam, onu kullanıp terk etmiş.

Olanları sindirmeye çalışırken kelimeler gözümün önünde bulanıklaşıyor. Annem bana tek söylediği şey, babamın ben doğmadan önce bizi terk ettiği idi. Benim varlığımdan haberi var mı acaba? Ve büyükannem. O ve büyükbaba Jack, Thom'a annemi terk etmesi için para vermişler. Snobluklarından dolayı. Beams ailesinin itibarı yüzünden. Bu korkunç bir şey. Beni acıma duygusu kaplıyor. Annemin insanlara güvenmemesine, bu kadar acı ve depresif olmasına şaşmamalı. Dünyada en çok güvendiği ve sevdiği insanlar onu aldattı.

Son günlüğü dikkatlice sandığa koyarken kalbim hızla atıyor. Buraya gelmek kötü bir fikirdi. Ne bulmayı umuyordum ki? Bu gece yaşanan onca olaydan sonra neden şimdi bakmaya karar verdim? Tanrım, hayatım birbiri ardına kötü kararlarla dolu.

Çok kızgıyım. Kendime kızgıyım. Büyükanneme kızgıyım. Şimdi neden bu kadar ketum davrandığı anlaşılıyor. Tabii ki annemin kalbini kıranın sadece bir erkek olmadığını bilmemi istemiyordu. Oydu. O ve Jack. "Kendini affettirmek" derken bundan bahsediyordu. Beni yanına alarak her şeyi düzeltebileceğini düşünmüştü.

Adrenalin vücudumda dolaşüyor, patlamak üzereymişim gibi hissediyorum. Ben de büyükannemin gerçekten iyi olabileceğini düşünüyordum. Benimle gurur duyduğu için mutluydum.

Dalgın dalgın bornozumun manşetiyle oynuyorum ve ışıқта parıldayan toz zerreciklerinin etrafımda uçuşup yere hiç düşmemesini izliyorum. Annemi düşünüyorum. Hiç sarılmak istemeyen, aşk hakkında konuşmak istemeyen, çok ağlayan, hep evde kalan birinin yanında büyüdüğümü düşünüyorum. Pam'ın annemin artık hayata devam edemeyeceğini söylemek için aradığı sırada kütüphanenin zemininde oturduğumu düşünüyorum.

Büyükannem bana yalan söylemişti. Hem de büyük bir yalan.

* * *

Tavan arasından inerken, yukarı çıkarkenki kadar dikkatli değilim ve bir değil, üç kez gıcırta çıkarıyorum. Büyükannem yatak odasından fırlayarak çıkar, gümüş rengi saçları dağınık, solgun, kırışık yüzünde korku dolu bir ifade vardır. Hırsız değil, benim olduğumu anlayınca gergin yüzü gevşer.

"Ah, Jessica, beni çok korkuttun! Tanrım, balo nasıldı? Eğlendin mi?" Sonra benim az önce nerede olduğumu fark etti. "Dur... Sen orada ne yapıyordun? Sana yapma demiştim..."

"Bana yalan söyledin," diye sözünü kestim, merdivenin en alt basamağından inerek, sesim titriyordu. "Onunla hiçbir ilgin olmadığını düşünmemi sağladın."

Çok mutsuzdu. Ama *hepsi* senin suçun. Senin ve Jack'in.

Büyükannem hafifçe sallanıyor. "Öyle değil..."

"Onun günlüklerini okudum! O aşıkta, gerçekten aşıkta, *ruh eşini* bulmuştu ve sen onun senin standartlarına uygun olmadığını düşündüğün için, senin değerli Beam standartlarına uygun olmadığını düşündüğün için, ona para verip onu terk ettirdin. Ve o bunu asla atlatamadı."

"Tanrım," diye fısıldadı büyükannem, alt dudağı titremeye başladı. "Sana anlatacaktım."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Her şeyi açıklayacaktım. Proje bittiğinde." "Ah, evet, senin değerli projen. Tebrikler! Leo Frost beni sevdiğini söyledi beni sevdiğini söyledi, yani, bilirsin, hip, hip, hurra. Ama bizim ne yaptığımızı, ona nasıl yalan söylediğimizi öğrendi ve yıkıldı. Sana asla güvenmemeliydim."

Büyükannem ellerini ovuşturuyor. "O gittikten sonra Thomas geri geldi."

Gözlerimi kırıyorum. "Ne?"

"Dört gün sonra parayı geri vermek için geri geldi. Rose'a aşık olduğunu ve bir hata yaptığını fark ettiğini söyledi. Büyükbaban onu kovdu, Rose'un New York'ta ailesinin yanına taşınmaya karar verdiğini ve bir daha asla kapımızdan içeri adımını atmaması gerektiğini söyledi. Kendimi çok suçlu hissettim."

Boğazımda bir şey var, ne olduğunu bilmiyorum. "Babam geri geldi ve sen ona söylemedin mi?" İnanamadan fısıldıyorum.

Büyükannem daha da yüksek sesle ağlamaya başlar. Bundan nefret ediyorum. İlk içgüdüm onu rahatlatmak, ama o bunu hak etmiyor. Onun snobluğu yüzünden annem, sevdiği kişinin onu terk etmek için parayı aldığını düşünerek tüm hayatını geçirdi. Oysa almamıştı. Onu gerçekten sevmişti. Belki bilseydi, o zaman...

"Jack ona söylememi yasakladı. O benim kocamdı. Onu dinlemek zorundaydım." "O hamileydi, lanet olsun!"

"Thomas'ı gönderdikten sonra öğrendik. Rose'un günlüğünü dışardaki çöp torbalarının arkasında bulduğumda öğrendim. O zaman çok geçti."

Saçlarımı ellerimle taradım. İnanamıyordum.

"Bütün hayatını bir yalanla yaşamış. Hayatı mahvolmuş!"

"Biliyorum ve çok üzgünüm," diye ağlıyor büyükannem. "Kızım için en iyisinin ne olduğunu bildiğimi sanıyordum. Keşke benim tavsiyelerimi dinleseydi, o zaman böyle iğrenç bir adamla ilişkiye girmezdi. Evlenmeden hamile kalmazdı."

Başımı sallıyorum. "İnanamıyorum," diyorum ayağa kalkarak. "Eski kafalı olduğunu biliyordum ama bu çok saçma. Bunun ne kadar korkunç ve yargılayıcı olduğunu nasıl göremiyorsun?"

Gözlerim yanıyor. Buradan çıkmam lazım.

"Bu benim en büyük pişmanlığım," diyor büyükannem küçük bir sesle. "Bu olay Jack'i mahvetti. Rose kaçtıktan sonra içkiye başladı, Delightex'in kontrolünü kaybetti, tüm servetimiz gitti, soğuk ve mesafeli biri oldu. Torunuyla birlikte gitmesi, tüm bağları koparması, bizimle konuşmayı bile reddetmesi... Bu beni mahvetti, ama onu öldürdü. İki yıl sonra kalp krizi geçirdi. İnan bana, hayatımın her günü bunun için pişmanlık duydum. Jack öldükten sonra Rose'u buldum. İkinizi Manchester'daki o küçük evde buldum. Oraya vardığımda, bana bağırdı ve saldırdı. Beni hiç sevdiysem bir daha asla onunla iletişime geçmememi söyledi. Ne yapabilirdim Jessica? Ne yapacağımı bilemedim. Sonra komşunuzun kapısını çaldım..."

"Meraklı Bayan Farraway?" diye fısıldadım.

"Evet, Bayan Farraway. Size her ay ikinizin nasıl olduğunu yazarsanız size para vereceğimi söyledim. Böylece Rose'un... onun... olduğunu öğrendim." Büyükannem sözünü bitirmeden, üzüntüyle yüzü buruşur.

Yutmaya çalışıyorum, ama boğazımda kocaman bir yumru var.

"Öldüğünü biliyorsan neden cenazesine gelmedin?" diye soruyorum, sesim acıdan biraz titriyor. "Neden beni aramadın?"

"Cenazesine gittim."

"Ne? Yalan söylüyorsun. Gitmedin."

"*Gittim* Jessica. En arkada, diğer misafirlerin arkasında duruyordum. Seni arkadaşınla gördüm. Biraz... kötü görünüyordun."

Annemin cenazesi gözümün önüne geldi. Öncesinde yarım şişe tekila içmiştim, Summer beni ayakta tutmak için yardım etmek zorunda kalmıştı. O kadar sarhoştum ki Matilda'nın orada olduğunu bile bilmiyordum.

"Neden gelip benimle konuşmadın?" diye bağırdım. "Her şey çok farklı olabilirdi. Yalnızdım. Kimse yoktu."

Gözyaşları büyükannemin yüzünden süzülerek krem rengi sabahlığının yakasına birer birer düşüyor.

"Gelmek istedim Jessica. Çok istedim. Ama annen öldüğünde, avukatından bir mektup aldım. Seninle asla iletişime geçmememi söylüyordu."

"Peki, buna ne diyorsun?" diye bağıyorum, ikimizi işaret ederek.

"Seni ben aramadım. Sen bana geldin. Seni geri çeviremezdim. Birine ihtiyacın vardı."

"Hayır, *senin* birine ihtiyacın vardı. Manipüle edebileceğin birine. Emirlerini yerine getirecek ve aptal projeni yapacak birine. Tebrikler. İşe yaradı. Kitabı yazacağım. Evin kurtulacak. Senin için ne mutlu."

"Umurumda değil. Belki eskiden umurumdaydı, ama artık değil. Benim umurumda sadece sen varsın."

"Beni önemseyen biri, beni bu geceki duruma sokmazdı. Yaptığım şeyden dolayı kendimi berbat hissediyorum. Birini gerçekten incittik."

Büyükannem titrek ellerine bakar. Çok üzülmüştür.

Midem korkunç bir şekilde bulanıyor. "Bak, ben... Gitmem gerek,"

diyorum nefes nefese. "Nereye?" diyor büyükannem dehşet içinde. "Saat sabahın dördü buçuk!" "Herhangi bir yere, senden uzak olduğu sürece."

Sersemlemiş bir halde odama koşuyorum, telefonumu alıyorum ve titrek ellerimle tuşları basamadan aklıma gelen ilk numarayı çeviriyorum.

Dört kez çaldıktan sonra

cevap verdi. "Alo?"

"Bu gece sana kalabilir miyim?" diye soruyorum, lafi dolandırmadan.

"Evet," diye kısa ve basit bir cevap geldi. "Seni alayım mı?" "Hayır, gerek yok. Taksi çağırırım."

Hemen taksi çağırıyorum, dizüstü bilgisayarımı alıp spor ayakkabılarımı giyiyorum ve yüksek sesle ağlayan büyükannemin yanından koşarak geçip taksinin beni buradan uzaklaştırmasını beklemek için dışarı çıkıyorum.

Yıllardır tuttuğum gözyaşları sonunda akmaya başlar ve binadan çıkmayı zar zor başarırım.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hayatta hayal kırıklığı kaçınılmazdır. Ancak iyi bir kadın, sabır ve nezaketle fırtınayı atlatarak çoğu şeyi aşabilir.

MATILDA BEAM'IN İYİ KADIN REHBERİ, 1959

Ağlamak tuhaf bir şey. Pringles gibi – bir kez başladın mı duramazsın. Ve ben gerçekten duramıyorum.

Taksi şoförü, arka koltukta ağlayıp sümkürürken ve inerken fark etmemiş gibi davranacak kadar kibar. Mendilim bile yok, bu yüzden bornozumun kolu oldukça iğrenç bir hal aldı.

Gözyaşlarının seli gözlerimi bulanıklaştırırken, Jamie'nin mavi havlu bornozuyla kapının önünde beklediği Bayswater'daki Edward Street'te taksiden indim. Ben bornozum ve spor ayakkabılarımla, ağlamaktan ayakta duramayacak halde ona doğru sendeleyerek yaklaşırken, o dehşetle bana baktı.

"Jess? Yaralandın mı?" diye soruyor ve beni içeri götürüyor. "Acı var mı?" Evet. Ve evet.

"Ö-ö-ö-üzgünüm," titrek nefesler arasında söylüyorum. "Çok kötü bir gece geçirdim ve on yıldır ağlamamıştım, o yüzden çok fazla gözyaşı var ve bu beni çok korkutuyor."

Kapalı perdelerle karartılmış, temiz ve sade bir oturma odasına giriyoruz.

"Otur," diyor Jamie, yumuşak ve rahat görünümlü bir kanepeyi işaret ederek. "Ben gidip su ısıtıcısını koyayım."

Kanepeye çöküyorum ve önümdeki alçak sehpa da bir kutu mendil fark ediyorum. Mendilleri alıp kucağıma koyuyorum, bir

bir sürü mendil çıkarıp ıslak yüzüme bastırarak gözyaşlarımı sildim. Gerektiği kadar bunu tekrarlardım, ta ki tüm mendiller bitene kadar. "Tuvalet kağıdı getir," diye mutfaktaki Jamie'ye seslendim.

Jamie mutfaktan iki buharlı çay bardağı ve koltuğunun altında bir tuvalet kağıdıyla geri gelir. Halının kenarına hafifçe takılır ve biraz çay çıplak ayağına dökülür.

"Ah."

Ondan bir fincan alıp büyük bir yudum aldım. Gözyaşlarım o kadar hızlı akıyordu ki, birbiri ardına çayın içine damlıyordu. Fincanı sehpaye koyup Jamie'den tuvalet kağıdını aldım ve yüzümü silmeye devam ettim.

"Üzgünüm," diye titreyerek iç çekiyorum, "seni uyandırdığım için. Başka kimi arayacağımı bilemedim."

"Önemli değil," diye omuz silkiyor, yanıma oturuyor, ellerini fincanın etrafına koyup esnemesini bastırıyor. "Ne olduğunu anlatmak ister misin?"

Başımı sallayıp derin bir nefes alıyorum. Sonra Jamie'ye tüm üzücü hikayeyi anlatıyorum.

* * *

Bir rulo tuvalet kağıdı, üç fincan çay ve bir buçuk saat sonra Jamie'ye her şeyi anlatmıştım: annem hakkında, babamın adının Thomas Truman olduğunu ve benim varlığımdan haberi bile olmayabileceğini, büyükannemin bize yalan söylediğini. Sonra ona balodan, Leo'nun projeyi öğrenmesinden, bana beni sevdiğini söylemesinden bahsettim. Onu da sevdiğimi düşündüğüm kısmı atlıyorum. Bitirdiğimde, yüzüm gözyaşlarından kızarmış, burnum tamamen tıkalı.

"Ne yapmalıyım?" diye soruyorum ona. "Böyle hissetmek istemiyorum. Hayatım boyunca kendimi bu duygulardan korumak için uğraştım. Nasıl durdurabilirim? Ağlamayı durdurmam lazım. Bundan nefret ediyorum! Ben Gwyneth Paltrow değilim!"

"Sadece olmasına izin vermelisin. Hazır olduğunda ağlaman duracak."

"Ne?" diyorum dehşetle, yeni bir gözyaşı dalgası gözlerimden süzülüyor.

"Hepsi bu mu? Kendiliğinden geçmesini mi bekleyeceğim? Susuz kalacağım!"

Jamie hafifçe gülümser, ayağa kalkar ve elini uzatır. "Hadi." "Ne?"

Nereye?"

"Hadi yatalım."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. Onun azgın olduğunu biliyordum, ama az önce ona anlattığım onca şeyden sonra şimdi sevişmek mi istiyor?

"Uyumak için," diye ekler, benim sinirlendiğimi fark ederek. Esner ve ben de onu taklit ederim, ağzım uykulu bir şekilde gerilir.

"Ugh."

"Biraz u y u m adan bu konuyu halledemezsin," diyor nazikçe.

Başımı sallayıp burnumu sildikten sonra Jamie'yi takip ederek koridordan geçip bej halı kaplı merdivenleri çıkıyorum. Odalardan birinden yatak gıcirtısı ve boğuk inlemeler ve iniltieler geliyor.

"Oda arkadaşlarım," diyor Jamie yüzünü buruşturarak. "Bazen erken başlarlar. Hadi, kulak tıkacım var."

Jamie'nin odası geniş ve temiz, sarı parke zeminli ve Billy kitaplıklarında bir sürü tıp kitabı dizili. Öğrenci odası gibi görünüyor, ki sanırım öyledir de. Masasının üzerinde birçok fotoğraf asılı olduğunu fark ettim. Jamie'nin ailesi ve arkadaşlarıyla çekilmiş fotoğrafları, birkaç tanesi yeğeni Charlie ile birlikte. Midemde bir acıma duygusu uyandı. Böyle bir ortamda büyümek nasıl bir şeydi acaba? Normal, sevgi dolu, işlevsel bir ailenin içinde.

Jamie bornozunu çıkarınca, altında ekose desenli boxer şortu ve üzerinde "Bazinga" yazan gri bir tişört görünüyor. Yatağa tırmanıyor ve ben de yanına sürünüyorum. Yorgan kılıfının çamaşır tozu gibi güzel koktuğunu fark ediyorum. Ona sarılıyorum ve o da kolunu üzerime atıyor. Rahatlatıcı ve güven verici bir his. Neredeyse anında ereksiyon oluyor.

Uzaklaşıp arka dönüyorum. "Jamie!" diye azarlıyorum, burnumu silerken. "Bu çok uygunsuz değil mi?"

"Üzgünüm," diyor. "Doğal bir tepki."

Burnumu çekip geri dönerek başımı yastığa gömdüm. "Yoksa... kendini biraz daha iyi hissedersin mi?" diye ekledi.

Haklı. Muhtemelen kendimi biraz daha iyi hissederim. Jamie ile her şey kolay. Garip, heyecanlı duygular yok, kalp çarpıntısı ve eriyip gitme yok. Hayır... aşk yok.

"Teşekkürler, Doktor. Ama ben sadece biraz uyumak istiyorum."

Jamie eğilip başımın arkasına öpücük kondurur. Bana neon sarısı kulak tıkaçları verir, ben de onun aşk dolu oda arkadaşlarının sesini bastırmak için hevesle kulaklarıma tıkarım. Otuz saniye geçmeden uykuya dalarım.

* * *

Ertesi sabah cep telefonumun çalmasıyla uyanıyorum. Boğazım kurumuş ve ağrıyor, başım zonkluyor. Sanki berbat bir

ama neredeyse hiç içmemişim. Dönüp Jamie'yi arıyorum ama yok. Yatağın yanındaki komodinden telefonumu alıyorum. Arayan Valentina. Muhtemelen balonun nasıl geçtiğini öğrenmek için arıyor. Kahretsin.

"Merhaba," diye cevap veriyorum sersemlemiş bir şekilde.

"Jess, lavanta kokulu meleşim,
nasılsın?" "Şey..."

"Dinle, korkarım ki sana oldukça üzücü bir haberim var."

Hızla yataktan otururum, bu da başımı daha da çok ağrıtıyor.

Ah.

"Ne oldu?"

"Maalesef, bu sabah ilk iş olarak Rufus Frost'tan *How to Catch a Man like it's 1955* kitabıyla ilgili bir ihtiyati tedbir kararı aldık."

"Ne? Anlamadım?"

Valentina'nın sesi telefonumun hoparlöründen net bir şekilde geliyor.

"Kitabı yayınlamaya çalışırsak Southbank Press'e dava açacağını söyledi." Press'i dava edeceğini söyledi."

"Ama... kitapta Leo'nun gerçek adını kullanmayacaktık, değil mi?"

"Evet, ama ima edecektik – o bizim "ebedi bekarımız"dı. Bu sorun olmazdı, ama şimdi *Telegraph*'ta ikinizin birlikte bir fotoğrafı var ve dün gece yaptığı açıklamadan sonra – bu açıklama tüm sektör bloglarında yer aldı ve çok geçmeden dedikodu köşelerine de düşecektir – kimden bahsettiğimiz anlaşılacaktır. Korkarım bu bizim için değmez. Yasal olarak bu durumu atlatırsak bile, Rufus, Davis Arthur Montblanc'ın yeğenini üzen bir şirketin parçası olmak istemeyeceğini söyledi. Davis Arthur Montblanc ise bizim en önemli yazarımız.

Mideme bir ağırlık çöktü. Olan onca şeyden sonra kitap bile çıkmayacak mı? Bütün bu çabalar boşa mı gitti?

"Buna inanmıyorum," diye mırıldanıyorum telefona, gözyaşlarım yine dolmaya başlıyor. "Neden bunu önceden düşünmedin?"

"Biliyorum, canım. Çok üzücü. Kitap için *çok* güzel planlarım vardı ve sen de o alçağı çok iyi canlandırmıştın."

"O alçak değil Valentina," diye öfkeyle yanıtlıyorum. "Bana sizin aranızda olanları anlattı. Kötü davrandığını biliyorum ama senden özür diledi. Bana bunu söylemedin. Ve onun ciddi bir ilişki istemediğini sana tamamen dürüstçe söylediğini de söylemeyi unuttun.

O acımasız ve kalpsiz değil, sadece biraz aptal. *Bunu* hak etmedi."

Valentina nefesini tutar. "*How to Catch a Man Like It's 1955*'in harika bir kitap fikri olduğunu gerçekten düşünmüştüm," diye karşılık verir. "Hala öyle düşünüyorum. Yayıncılıkla ilgili tüm kararlarımı sadece mutlak dürüstlikle veririm. Benim güzel çırağım olan senin, benim..."

"Ama sen örnek olarak Leo Frost'u seçtin, Valentina. Ve bunun tek nedeni onunla olan geçmişin. Kabul et!"

Valentina telefonun diğer ucunda sessiz kalır.

"Peki..." diye iç çekerek sonunda cevap verdi. "Onunla ilgili kişisel duygularımın kararımı biraz etkilemiş olabilir."

"Kesinlikle öyle yaptın," diye homurdandım. "Ve şimdi hepimiz bedelini ödüyoruz."

Valentina'nın sesi titriyor, hiç bu kadar kendinden emin olmamıştı. "Ben... Onu gerçekten sevmiştim, Jess," diyor yumuşak bir sesle. "Ve, şey, istediğimi alamamaya alışkın değilim. Neden benimle olmak istemediğini anlamıyorum. Ben süperim. Her şeye sahip, başarılı, güçlü ve çekici bir kadını... Haklısın, benden özür diledi, ama bu benim aşağılanmış olduğum gerçeğini değiştirmede. Londra'daki herkes bizim çıktığımızı biliyordu ve Londra'daki herkes onun başka kadınlarla yattığını biliyordu."

"Ve sen onun bir iki basamak aşağı indirilmesini istedin. Beni bunu yapmak için kullandın! Ben senin kurbanın oldum!"

"Böyle olacağını düşünmemiştim," diye itiraz etti Valentina. "Sen de bu olayda tamamen masum değilsin! İlk tereddütlerinden sonra, Leo'yu çok kolay kandırmaya razı oldun."

Bu söze itiraz ediyorum, ama o haklı. Leo Frost'un aldatılmayı hak ettiğine *çok* çabuk inandım. Bu, annemin erkekler ve ilişkiler hakkındaki tüm teorilerine tam olarak uyuyordu. Annem babamın berbat bir şarlatan olduğunu söylediğinde de aynı derecede cahildim – bunun ötesinde başka bir şey olabileceğini hiç sorgulamadım.

"Üzgünüm, Jess," diyor Valentina sonunda, sesi samimi. "Gerçekten üzgünüm. Bence çok yeteneklisin ve umarım gelecekte bir şekilde birlikte çalışabiliriz."

Derin ve hüzünlü bir nefes alıyorum. "Lütfen Matilda'ya ihtiyati tedbir kararından bahseder misin? Şu anda onunla yüzleşmem."

"Tabii ki. En azından bunu yapabilirim."

"Teşekkürler." Boğazımı yutarım. "Hoşça kal Valentina."

Telefonu çabucak kapatıp hemen tekrar ağlamaya başladım.

* * *

Yirmi dakika daha yastığa gömülüp ağladıktan sonra, aşağı inip Jamie'yi bulmak için kendimi toparlayabiliyorum. Büyük mutfak masasında oturmuş, kahvesini yudumlarırken bir deftere bakıyor. Duvardaki saate bakıyorum, saat on bir.

"Bugün işe gitmen gerekmiyor mu?" diye soruyorum.

Omuzlarını silkiyor. "Hastayım diye izin aldım."

Kendime kahve doldurup masaya oturuyorum. "Bunu yapmana gerek yoktu."

"Ah, ne bahane bulsam." Gülümsüyor. "Nasılsın?"

"Berbat," diyorum ve Valentina ile az önce yaptığım telefon görüşmesini ona anlatıyorum.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Yüzünde sempati dolu bir ifade var. "Her şey için."

Aniden aklıma bir düşünce gelir.

"Evet, bir şey var," diyorum ve kahvemın kalanını içiyorum. "Ne istersen."

"Beni Manchester'a götürür müsün?"

* * *

Yarım saat sonra otobanda hızla ilerliyoruz. Üzerimde hiç kıyafetim olmadığı için pijama altımı ve Jamie'nin tişörtlerinden birini giyiyorum. Jamie, tıp fakültesinde öğrendiği korku hikayeleriyle ve arabanın radyosu bozuk olduğu için Led Zeppelin şarkıları söyleyerek beni neşelendirmeye çalışıyor. Neşelenmek için elimden geleni yapıyorum. Neşesiz olmaktan nefret ediyorum. Ama yapamıyorum. Tek yapabildiğim ağlamak, ağlamadığım zamanlarda ise hayatımın ne kadar berbat olduğunu düşünmek, sonra cips yemek, sonra yine ağlamak.

Telefonum çaldığında, bir an için Leo'nun kaçırdığım birçok aramadan birine geri dönmüş olabileceğini düşünerek kalbim hızla atıyor. "Alo?" diyorum, sesim titriyor.

"Jess, neredesin? İyi misin?"

Arayan Peach. Sesi kısık. Tost kadar sert geliyor.

"Evet, iyiyim," diyorum. "Sadece birkaç şeyi hallediyorum. Sen iyi misin?"

"Dün gece için çok üzgünüm. Kendimi aptal gibi hissediyorum. Bir saat önce uyandım. Bir daha asla tekila içmeyeceğim. Matilda ağlıyor. Ağlamayı kesmiyor. Ne oluyor böyle?"

Peach'e son on iki saatte olanların özetini anlatıyorum: Leo, annemin günlükleri ve Valentina. Bitirince o da ağlamaya başlıyor.

"Tanrım, özür dilerim Jess. Dün gece sana yardım edebilirdim. Onun yerine yatakta sızmış bir aptal gibi yatıyordum. Berbat bir arkadaşım."

Normalde, bu kadar sarhoş olduğu ve Gavin'in üzerine salya akıttığı için onunla dalga geçerdim. Ama bugün içimden gelmiyor.

"Hepimiz o yollardan geçtik," diyorum onun yerine. "Matilda iyi mi?"

"Bilmiyorum. Odasına kilitlendi. İçeriden ağlama sesleri geliyor ve eski doo-wop şarkıları dinliyor. Ne yapacağımı bilmiyorum. Geri gelmelisin."

Boynum kaşınıyor. "Yapamam, Peach. Şu anda olmaz. Ona bakar mısın?"

"Tabii ki."

Yutkunuyor

um.

"Ve Bay Belding de."

"Tabii. Şu anda benimle birlikte yatakta, böcek gibi rahat."

"Yakında tekrar ararım, tamam mı? Sen git de Berocca al. Ve Monster Munch de."

"Tamam."

Sesi üzgün geliyor.

"Ve Peach."

"Evet?"

"Sen kötü bir arkadaş değilsin... sen, şey, sen benim en iyi arkadaşımsın."

Ve bunun gerçeği olduğunu fark etmek, tüm bu olanlardan sonra, Peach'i tanıdığım gerçeği, ağlamamı engelliyor. En azından on beş dakika boyunca.

* * *

Yaklaşık üç saat sonra, varış noktamıza vardığımızda, Jamie motoru kapatır ve sanki benimle birlikte arabadan inmek istercesine emniyet kemerini açar.

"Bunu tek başıma yapmam lazım," diyorum ona küçük bir gülümsemeyle.

O da başını sallar, torpido gözünü açar ve *Cardiac Imaging* adlı bir ders kitabını çıkarır. Kitabı havaya kaldırır. "Ben burada olacağım."

Tüm vücudum titriyordu, arabanın kapısını açıp dışarı çıktım. Devasa demir kapılardan geçip, ağaçlar ve özenle bakılmış çalılarla çevrili bir patikadan aşağı indim. Hayatımda buraya sadece bir kez gelmiştim.

Hayat – on yıl önce – ama kafamda defalarca yaşadım. Dün buraya gelmişim gibi kolaylıkla yolu yürüyorum.

Annemin mezar taşına vardığımda göğsüm sıkışıyor. Boynum ve kafa derim o kadar kaşınıyor ki yanıyor ve kalbim çok yavaş atıyor.

Çimlere çöküp mezarın pürüzsüz mermerine dokunmak için uzanıyorum. Öğleden sonra güneşiyle ısınmış.

Nefes alıyorum.

"Merhaba anne," diyorum, ellerimi tekrar kucağıma koyarak. "Uzun zamandır gelmediğim için özür dilerim. Aslında hiç gelmedim. Çok uzun zaman oldu... Dürüst olmak gerekirse, her şey biraz berbat gitti."

Duraklıyorum. Sessizlik kulakları sağır ediyor.

"Beam anneannemle kalıyorum. Artık senin istemediğini biliyorum ve dün gece günlüğünü okuduktan sonra neden ondan veya Jack dedemden hiç bahsetmediğini anladım. Ama bir şey öğrendim ve senin de bilmen gerektiğini düşündüm..."

Göz yaşlarım tekrar akmaya başlar ve bu sefer durdurmaya çalışmıyorum – artık buna alıştım.

"Büyükanmem, Thomas'ın, yani babamın, seni geri almaya geldiğini söyledi. O parayı almamış. Sen gittikten dört gün sonra geri dönmüş ve parayı geri vermek istemiş. Büyükbaba Jack onu göndermiş ve senin Amerika'da ailesinin yanında yaşadığını söylemiş. Yoksa seni bulacağına eminim. O zaman kim bilir neler olurdu.

Henüz emin değilim, ama belki gelecekte bir ara onu aramayı deneyeceğim. Sakıncası var mı? Yani, o bizim düşündüğümüz gibi bir pislik değilmiş gibi görünüyor ve belki de benim varlığımı bilmesi gerekir diye düşünüyorum. Bilmiyorum...

"Anne, bana hep aşkın insanı mahvettiğini söyledin. İlişkilerin tehlikeli olduğunu, kendimi incitmemek için açmamam gerektiğini. Ve bunu hayatım boyunca içimde taşıdım. Senin gibi olmaktan o kadar korkuyordum ki, hiçbir şeye ve hiç kimseye değer vermemeye çalıştım. Ama sonra büyükanmemle yaşamaya başladım ve onun deli olduğunu biliyorum, ama ona değer vermeye başladım. Ve onun asistanı Peach, o da biraz deli, ama ona da değer veriyorum.

Sonra bir adamla tanıştım. Thomas'ın sana hissettirdiği gibi hissettiren biri. Sanki beklediğim bir şey varmış gibi. Gerçekten, gerçekten *tanımak* istediğim biri. Buna karşı koymaya çalıştım, kendime bunun imkansız olduğunu söyledim, çünkü senin gibi olmak istemiyordum. Ama

her şey ters gitti ve kendimi berbat hissediyorum. Ama aynı zamanda başka bir şey de hissediyorum. Hayatta olduğumu hissediyorum. Alkol, partiler ya da seks yüzünden değil, yanlış anlama, bunlar hala en sevdiğim şeylerin başında geliyor, ama başka birine karşı bu kadar iyi şeyler hissetmeme izin verdiğim için. Ve o da, kısa bir süreliğine de olsa, bana karşı aynı şeyi hissetti.

Her neyse, buraya sadece Thomas'ın seni sevdiğini söylemek için geldim. Bunu bilseydin, belki her şey farklı olurdu. Umarım şimdi neredeysen, kendini daha iyi hissediyorsundur.

Seni seviyorum anne. Ve seni çok özledim. Seni çok özledim. Ama artık kendi kurallarına göre yaşamamın zamanı geldi. Aşk beni mahvedebilir. Ama bunu kendi başıma, kendi yolumla öğrenme şansına ihtiyacım var.

"Hepsi bu kadar sanırım. Seninle konuşmak çok güzeldi anne. Bir dahaki sefere bu kadar uzun süre ara vermeyeceğim."

Soluk gri mermere bir kez daha dokunuyorum, parmak uçlarımı taşa oyulmuş annemin isminin girintisine sürüyorum. Sonra gökyüzü gürlüyor ve bu yaz sıcaklığının başladığından beri ilk kez yağmur yağmaya başlayınca hafifçe sırıyorum. Ağır yağmur damlaları tişörtümü ve pijamalarımı ıslatırken nefesim sakinleşmeye başlıyor ve sonra, birdenbire, içimde bir şeyin yerine oturduğunu hissediyorum.

Sanırım kalbim.

* * *

Eve giderken, pencereden yanımızdan geçen diğer arabalara bakıyorum ve çok uzun zamandır hissetmediğim bir sakinlik ve hafiflik hissediyorum. Jamie'nin telefonunun çalması beni uyku halimden çıkarır. Telefonun sesini kulaklıklarına aktarmak için bir düğmeye basar.

"Alo," dediğini duyarım. Gözleri bir an bana kayar. Sonra, "Oh, yok bir şey... sadece gezmeye çıktık... kimse yok... ne zaman döneceğimi bilmiyorum. Evet, belki. Seni sonra ararım. Hoşça kal," der.

Telefonu kapatır. Kulaklarının üstleri pembeye dönmüştür.

"Kimdi?" diye sorarım.

"Oh, sadece, um, Kiko," diye omuz silkiyor.

Kiko mu? Onu tamamen başından savmış.

"Onunla tanışmak için

sabırsızlanıyorum," diyorum hafifçe.

Bana bir bakış atıyor. "Gerçekten mi?"

Başımı sallarım. "Gerçekten. Ben... Seninle arkadaş olmak istiyorum."

Dudaklarını bir an ısırır. "Arkadaş... faydaları olan?"

Kendime rağmen gülümsüyorum. "Hayır. Geçen hafta söylediğim gibi. Ve...

. şey, ben başka birine karşı hisler besliyorum. Bundan bir şey çıkacak değil ama . . . Sana karşı dürüst olmak istiyorum ve gerçek şu ki, seninle vakit geçirmeyi çok seviyorum. Ve arkadaş olursak çok sevinirim. Gerçek arkadaşlar.

Uzun ve derin bir nefes alır. Sonra öksürür: "Bu, birbirimizin saçını tarayıp Jared Leto falan hakkında konuşacağımız anlamına mı geliyor?"

"Evet. 1998'de olsaydık... Aslında, bunlar 2014'te de harika arkadaşlık aktiviteleri gibi geliyor. Yani evet. Bunları yapmak zorunda kalacağız."

"Bana uyar, Jess," der Jamie, iç şeride geçip hızlanarak. "Dürüst olmak gerekirse, seni hiç sevmedim zaten."

Gülmeden edemiyorum.

"Teşekkürler, Jamie." Gülümserim, elimi onun elinin üzerine koyar ve sıkarım.

Sonra, Metallica'nın "Enter Sandman" şarkısının coşkulu nakaratını söylemeye başladığında, ben de ona eşlik ediyorum.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Bağışlama, gerçek aşkın canlı kanıtıdır.

MATILDA BEAM'IN İYİ KADIN REHBERİ, 1959

Önümüzdeki birkaç hafta Jamie'nin kanepesinde kalırım çünkü büyükannemi görmek, konuşmak bir yana, sadece düşüncesi bile beni öfkeliendirip üzmemektedir. Peach eşyalarımı Bayswater'a bırakıp, Bay Belding (her zamanki gibi mutlu) ve büyükannem hakkında düzenli olarak haber veriyor. Büyükannem gündüzleri her şey yolundaymış gibi davranıyor, evini satmak için potansiyel alıcıları gezdiriyor, ama geceleri ağlayarak geçiriyor. Bu da beni çok kötü hissettiriyor.

Kiko, Jamie'yi görmeye geldiğinde bir iki kez karşılaşıyoruz. Başta, onunla arkadaşılığım ve onun kanepesinde uyuduğumdan biraz çekiniyorum, ama neşeli tavırlarımla kısa sürede onu ısıtıyorum ve bir gün gerçek arkadaş olabileceğimizi düşünüyorum. Kiko, Betty'nin oğlu Henry'nin birinci yaş günü partisi için yaşına uygun bir hediye (balon makinesi) seçmeme bile yardım ediyor. Ben de bu parti için Manchester'a gidiyorum. Yanlış anlamayın, her şey çok sıkıcıydı, ama oraya gidip iki saat boyunca çılgın atan çocuklara katlandığım için Betty çok şaşırdı ve sevindi, bu yüzden tüm zahmete değdi. O zamandan beri, Eylül ayında düzenleyeceği ev partisi için bana Facebook'tan davet gönderdi.

Facebook'tan bahsetmişken, Summer hiç olmadığı kadar Facebook'ta. Anderson'a geri döndüğünden beri, sürekli selfie'ler ve "muhteşem aşkları" ve #herşeyine sahip olduğu için #çokşanslı olduğunu anlatan statuslar paylaşıyor. Her şeye Zen gibi yaklaşıyorum ama gerçek şu ki, baloda yaptığı şey o kadar gereksiz ve acımasızdı ki, her yerde kendini beğenmiş suratını görmek

İnternet beni çok sinirlendiriyor. Bu yüzden onu arkadaş listemden sildim. Ve sonra, yeni TV şovunun kadrosunu (*Stylist* dergisinin sinir bozucu bir şekilde 2015'in en çok beklenen şovu olarak adlandırdığı) *Summer in the City'de* özel olarak açıklayacağı gün, şifremi kullanarak siteye giriş yaptım ve sitedeki her sayfanın bağlantısını Rick Astley'in "Never Gonna Give You Up" şarkısının YouTube videosuna göndererek bir tür toplu Rick Roll yaptım. Bunu bir hafta boyunca her gün yaptım, ta ki sonunda benim yaptığımı anlayıp şifreleri değiştirene kadar. Ama o zamana kadar, trend belirleyici olarak ünü yeterince zedelendi ve BuzzFeed'de "Summer Spencer'ın Rick Astley'e olan tuhaf yeni takıntısı" başlıklı bir haber çıktı, bu da beni kahkahalara boğdu.

Leo'ya ulaşip düzgün bir şekilde özür dilemek için çok uğraşıyorum. Onu defalarca arıyorum ama telefonuna sesli mesaj bırakıyorum. E-posta da gönderiyorum ama düzenli haber bültenlerim ve Nijeryalı bir prensin "büyük ve mutlu bir servet" teklifinden başka gelen yok, gelen kutum bomboş. Hatta bir gece Leo'nun evine gidip iPhone'umu başımın üstüne kaldırdım (boom box bulamadım) ve Leo'nun en sevdiği 80'ler filmlerinden birinde John Cusack'ın yaptığı gibi Peter Gabriel'in "In Your Eyes" şarkısını son ses açtım. Ama Leo evde değil gibi görünüyor ve bir üst kattaki yorgun görünümlü bir kadın pencereden dışarı eğilip bana bencil olmayı bırakmamı ve çenemi kapatmamı, yoksa polisi arayacağını söylüyor. Bunun üzerine bolca özür dileyip üzgün bir şekilde uzaklaşıyorum.

Leo'nun beni dışlamasını kabullenmeye çalışıyorum. Bir daha benimle konuşmak istememesi tamamen onun hakkı – sonuçta ona büyük bir yalan söyledim. Hatta kendime bunun umurunda olmadığını, önemi olmadığını, yakında unutacağımı söylüyorum. Ama bunun doğru olduğundan emin değilim. Sürekli, ihanetle dolu, dans eden yeşil gözlerini, muhteşem, kendinden emin, aşağı doğru kıvrılmış dudaklarını düşünüyorum. Sonra o anda ne yaptığını, beni düşünüp düşünmediğini, kiminle takıldığını ve birlikte gülüyorlar mı diye düşünüyorum. Bu rahatsız edici düşünceler neredeyse her gece uykumu kaçırıyor. Sonunda, onun benim ne kadar üzgün olduğumu asla bilemeyeceği düşüncesine daha fazla dayanamayarak, bir Cuma sabahı uyanıp metroya atlayıp Strand'a gittim. Woolf Frost'un kapılarını açıp resepsiyoniste kararlı adımlarla yürüdüm.

"Leo Frost'u hemen görmem gerekiyor," derim kararlı bir sesle.

Resepsiyonist bilgisayarından başını kaldırıp genç yüzünde sıkılmış bir ifadeyle bana baktı. Geçen sefer buraya geldiğimde tanışmıştık, ama normal kıyafetlerim ve gözlüklerimle, saçlarımı dağınık bir topuz yapıp geriye taradığım için beni tanımadı.

"Burada değil."

"Nerede? Onu görmem lazım. Acil," diyorum acil bir sesle.

Omuzlarını kayıtsızca silkiyor, masasının altından bir paket Maltesers alıyor ve çok yavaşça açıyor.

"Merhaba?" diye soruyorum.

"Şirketten ayrıldı. Bir hafta önce istifa etti." Küçük ikolata toplarını nazikçe çiğniyor.

"Ne? İstifa mı etti? Neden?"

Gözleri resepsiyon alanını tarar ve sesini alçaltır. "Müşteri misiniz?"

"Hayır. Sadece onunla konuşmam lazım. Nerede?"

"Tamam, peki, benden duymadınız, ama Leo Frost'un sanatçı olmak için şirketten ayrıldığına dair bir söylenti var. Aptal herif. Yaşlı Rufus çok kızgın! Leo'nun birkaç haftalığına Fransa'ya gittiğini duydum. Orada deniz resimleri falan yapmak istiyormuş." Kendi kendine kıkırdar ve sanki tüm bu olayın bir korkakça hareket olduğunu düşünüyormuş gibi gözlerini devirir. Bir ay önce ben de aynen böyle düşünürdüm. Ama baloda Leo'ya verdiğim fırçayı düşünüyorum ve onun ülkede bile olmadığı için kalbim acıyor, ama göğsümde sıcak, hafif bir his parlıyor ve kendime gülümsemeden edemiyorum.

Leo Frost: Sanatçı.

* * *

Woolf Frost'tan ayrılıp Little Joe's Java'ya doğru yürüdüm. Burası şiir gecesi geldiğim zamankinden çok daha sakin ve sabahın geç saatlerinde gelen müşterilerin hafif gürültüsünün üzerine canlı bir samba müziğı çalıyor. Ekstra krem şanti ile bir cappuccino sipariş ediyorum ve baristaya kağıt ve kalem ödünç alabilir miyim diye soruyorum. Neşeyle başlıklı bir not defteri ve mavi bir bic kalem uzatıyor ve ben de yumuşacık kanepelerden birine oturuyorum. Yazmaya başlıyorum.

Sevgili Leo,

Her zamanki yollardan sana ulaşmaya çalıştım ama belli ki benden haber almak istemiyorsun. Seni çok iyi anlıyorum ama umarım Fransa'dan döndüğünde bunu okursun ve ne kadar üzgün olduğumu anlarsın.

Bu projeye katılmayı kabul ettiğimde biraz garip bir durumdaydım – işimi ve evimi kaybetmiştim ve hızlı para kazanmanın bir yolunu arıyordum, ayrıca büyükannem gerçekten yardımına çok ihtiyaç duyuyordu. Senin cinsiyetçi, kadın düşmanı bir pislik olduğunu sanıyordum ve bu seni kandırmak için bir mazeret olamaz ama kararımı vermeme çok kolaylaştırdı. Dürüst olmak gerekirse, The Beekeeper'ın lansmanında yaşadığımız tartışma da yardımcı olmadı; seni gerçekten büyük bir pislik sanıyordum.

Sonra birlikte harika zaman geçirdik. Ve o kendini beğenmiş, kibirli görünüşünün arkasında senin olduğunu gördüm. Sen. Benim düşündüğüm gibi olmayan, nazik, açık, yaratıcı, yakışıklı, duyarlı bir adam. Ve bu hislerin beni korkuttu. Senin gibi benim de bağlanma konusunda biraz sorunum var ve sana aşık olabileceğimi kabul etmek istemedim çünkü bu daha önce hiç başıma gelmemişti ve bunu hiç planlamamıştım.

Gördüğün (ve umarım sevdiğin) şeylerin çoğu gerçekten bendim. Jess Beam. Sanat yeteneğin hakkında söylediğim her şey bendim. 80'lerin gençlik filmlerini sevmek – bendim. Deli gibi dodgem sürmek – bendim, sahnede o şiiri okumak – bendim. O öpücükler. İkimizin de hayatında yaşadığı en güzel öpücükler olduğunu bildiğin o öpücükler. O bendim.

Mesele şu ki Leo, büyükannemin İyi Kadın kılavuzunda yer alanların çoğu, kadınlara erkeklerin pasif, itaatkar yardımcıları olmalarını öğreten saçma sapan anti-feminist zırvalar olsa da, birkaç iyi noktası da var. Bana daha sabırlı olmayı, gerçekten dinlemeyi, yeni şeylere daha hevesli olmayı ve, şey, birine sadece geçici bir ilişki için değil, daha fazlası için kendimi açmayı öğretiler. Sen o fazlasıydın. Sen o daha fazlasısın.

Seni incittiğim için çok üzgünüm. Bunu hak etmedin ve işlerin bu hale gelmesinden dolayı çok üzgünüm.

Her neyse, muhtemelen saçmalıyorum ama sadece durumu açıklamak ve sana ne kadar kötü hissettiğimi ve sana yalan söylediğim için ne kadar üzgün olduğumu söylemek istedim.

Sevgiler, özürler ve sanatına en iyi dileklerimle,

Jess.
X

P.S. Eğer üst kattaki huysuz komşun, evinin önünde "In Your Eyes" şarkısını yüksek sesle söyleyen ürkütücü bir kız olduğunu söylerse, o bendim. Üzgünüm.

P.P.S. Artık Bonham Square'de değilim, bu yüzden benimle iletişime geçmek istersen, e-posta adresim msbeambastic@mail.com

* * *

Jamie'nin evinde Rick Roll Summer dinleyip Leo'yu düşünmekten başka bir şey yapmadan, oda arkadaşlarının seks sesleri yüzünden neredeyse hiç uyuyamamanın getirdiği yenilik hissi kısa sürede geçer. Ve güneşli bir Salı günü Peach beni öğle yemeğine davet ettiğinde, sanki çıplak ve sevişmeye hazır James McAvoy'u teklif etmiş gibi daveti kabul ederim.

Kensington'daki Le Petit Cafe'ye gidip onu bekledim. Peach'i her gün görmemek garip geliyordu ve onunla görüşeceğim için gerçekten heyecanlıydım.

O yüzden, kafe kapısından Peach'in değil, büyükannemin girmesiyle yaşadığım şoku hayal edin. Uzun boylu ve zarif, koyu pembe takım elbisesiyle içeri süzülür, saçları topuz yapılmış, kocaman kırmızı gözlükleri burnunun üzerinde düzgünce durmaktadır.

Lanet olası Peach. Beni tuzağa düşürdü! Oysa ben onun hakkında ne güzel şeyler düşünüyordum.

Huysuzca masadan kalkıp eşyalarımı toplayarak çıkmak için hazırlanıyorum.

"Lütfen kal Jessica," diyor büyükannem, sesi titriyor. İç çekerek tekrar oturdum. Küçük ahşap masaya yanına oturduğunda, Chanel No. 5 parfümünün kokusu burnuma geliyor ve gözlerim anında doluyor. Gözlerimi sertçe siliyorum.

Büyükannemi özlüyorum.

Ama ona da çok kızgıyım.

"Bonham Square'den taşınıyorum," diyor bana, garsona gizlice işaret ederek.

"Biliyorum. Peach söyledi."

"*Küçülüyorum.* Dulwich'te bir teras evine taşınıyorum." Garson gelip çay siparişlerimizi alıyor. "Bonham Square kadar iyi değil ama aydınlık, ferah ve oldukça güzel bir semtte."

"Güzel. Çok güzel."

"Seni görmek istedim," diyor, "bunu vermek için."

Çantasından beyaz bir zarf çıkarır ve bana uzatır. Kaşlarımı çatarak zarfı açarım.

Mental Health Foundation adına yazılmış bir çek. El yazısıyla yazılmış rakamın sonunda epeyce sıfır var. Nefesim kesildi.

"Vay canına."

"Seni bu projeye dahil etmem hataydı." Büyükanнем derin bir nefes alır. "Benim sorunlarımı çözmenin senin görevin olmadığını bilmeliydim. Bu evin dünyada sahip olduğum tek şey olduğunu sanıyordum. Ve onu kurtarmaya çalışırken, benim için en değerli şeyi kaybettim... *O da sensin*. Evi küçültmek bana bolca para bıraktı. Belki bunu Rose'un anısına bağışlayabiliriz diye düşündüm."

Annemin adını söylerken hafifçe hıçkırır.

"Hoşuma gider," diye başımı hızla sallıyorum, sözler boğazımda düğümleniyor. Kendi hıçkırıklarımı yutuyorum. "Teşekkür ederim."

Büyükanнем çantasından pamuklu bir mendil çıkarır ve titrek ellerle gözlerini siler.

"Beni kaybetmedin, biliyorsun," diyorum sonunda. "Sadece sana çok, çok kızgınım."

İçgüdüsel olarak ağzını açar, küfür ettiğim için beni azarlamak ister, ama hemen kapatır.

"*Seni kızdırdığım için çok üzgünüm.*" Elini uzatıp elimi tutar. "Çok bencil davrandım. Kendime acımaya ve kedere kapıldım. Annenin beni gördüğü gibi senin de beni görmeni dayanamadım. Kapımdan girdiğinde, bana ikinci bir şans verildiğini düşündüm. Sonra seni sorunlarıma karıştırarak her şeyi mahvettim."

Garson çaylarımızı getirir. Büyükanнем süt ekler, ben şeker eklerim, ama ikimiz de bir yudum bile içmeyiz.

"Annenize yaptıklarım için kendimi asla affetmeyeceğim, Jessica. Bana ne kadar kötü düşünürsen düşün, ben de kendime öyle düşünüyorum. Lütfen beni affedeceğini söyle."

"Seni affediyorum, G," diyorum hemen.

Ve gerçekten affettiğimi fark ediyorum. Bu felakette hiçbirimiz masum değiliz; hepimiz bir şekilde ya da başka şekilde tam bir pislik olduk. Annem ömrünün çoğunu öfke ve kinle harcadı. Ben öyle olmak istemiyorum. Öyle olamam.

Büyükannem derin bir nefes alır ve hala biraz titrek ellerle çay fincanını alır.

"Peach, seyahat etmek istediğini söyledi. Senin için seyahat masraflarını karşılamak isterim, Jessica. Nereye... nereye gitmek istersin?"

Büyükannemin kırışık yüzüne bakıyorum ve onu her gün görmeyi ne kadar özlediğimi, ne kadar güzel olduğunu fark ediyorum, ne yapıp ne yapmadığını önemseyen birinin olması, ne kadar alıştığımı. Hmmm. Jamaika'ya, Tayland'a ya da çok uzak başka bir yere tek başına seyahat etme fikri eskisi kadar acil gelmiyor.

Sonra gülüyorum çünkü aniden nereye gitmek istediğimi *tam olarak* biliyorum ve bu beni çok şaşırtıyor.

"Düşündüm de... Güney Londra olabilir mi?" diyorum, bir yudum çay içerek. "Bilmiyorum, Dulwich gibi bir yer olabilir."

Büyükannem bir an kaşlarını çatıyor, sonra ne dediğimi anlıyor.

"Benimle mi?" Elini göğsüne koyar. "Benim evime mi demek istiyorsun?"

"Evet." Gülümserim. "Tabii beni kabul edersen."

"Ah, Jessica." Yüksek sesle ağlamaya başlar, bu da diğer müşterilerin bazılarının bize çok sinirli bakışlar atmasına neden olur. "Sana izin veririm!"

"Hey, fotoğraf çekin, belki daha uzun süre kalır!" Bakışlarını üzerimize çeviren müşterilere bağırırım, bu da büyükannemi güldürür ve yüzünü kızartır.

Elini yanağına bastırır. "İnanamıyorum! Bugün tekrar geleceksin, değil mi canım? Peach'e misafir odasını hazırlatayım. Artık senin odan oldu!" Omzunun üzerinden bakıp kafe tezgahındaki garsona seslenir. "Kek lütfen! Çayımızın yanında kek olmazsa olmaz!"

"Harika." Gülerek garsona daha büyük bir dilim kesmesini söylüyorum. "Ama birkaç şartım var."

"Nedir?"

"Bana bir daha korse giymeyeceğine söz vermelisin, istediğim zaman koşmaya gideceğim, bundan sonra birbirimize doğruyu söyleyeceğiz ve... bana asla, asla porselen bebek almayacaksın."

Büyükannem kemikli elini bir anda uzatır. "Anlaştık."

* * *

Jamie'nin yanına neşeyle geri döndüm. Büyükannemle aranızın düzeldiğini duyunca çok sevindi. Aslında, biraz fazla sevindi gibi geldi bana.

"Hay aksi, çok teşekkürler," diyorum, o hevesle eşyalarımı toplamama yardım etmeyi teklif ettiğinde.

"Burada olmana çok sevindim," diye gülümsüyor. "Sadece... sen biraz... dağınıksın."

"Ben *yaratıcıyım*," diye itiraz ediyorum. "Arada fark var dostum."

Dün gece yarısı yediği lazanyayı sehpadan kaldırıyor. "Evet, çok yaratıcı. Ben tıpçıyım. Hijyeni düşünmek zorundayım."

Gözlerimi devirdim. Yukarıda siyah bir çöp torbası alıp kıyafetlerimi içine tıktırmaya başladım, Jamie ise yardım etmekten çok orada durup izliyordu. Her şeyi bitirdiğimde taksi çağırdı ve kapının önünde taksinin gelmesini bekledik.

"İrtibatı koparmayız, değil mi?" Jamie, Converse ayakkabısının burnuyla kaldırıma vurarak sessizce sorar.

"Öyle yapalım," diyorum ve dirseğimle ona hafifçe dürtüyorum.

Kıvırcık saçlarını eliyle taradı. "İyi." Başını salladı. "İyi."

Taksi kaldırıma yanaşır. Jamie'yi kucaklamak için çekiyorum. "Bana karşı çok iyi davrandın," diye fısıldıyorum. "Bunu asla unutmayacağım."

"Ben... ben..." diye başlar, sonra içini çekerek yanakları kızarır. Ne söyleyeceğini bilmiyorum, ama düşündüğüm şeyse diye sözünü kesiyorum.

"Görüşürüz, Doc. Sevgili Kiko'ya da selam söyle."

"Evet. Evet, söylerim." Omuzları bir an için çöküyor, sonra taksinin bagajını açıp çantalarımı içeri koymama yardım ediyor.

"Peki!" Gülümserim. "Görüşürüz o zaman. Seni ararım. Belki bir şeyler içmeye gideriz. Kiko da gelir."

"Harika olur..."

"Mükemmel."

"Kendine iyi bak Jess," der şefkatle, sevimli yüzü sıcak bir gülümsemeye dönüşür.

"Asla!" diye bağırarak taksinin içine atladım ve kapıyı arkamdan gürültüyle kapattım.

Motor gürültüsüyle çalışır ve yol boyunca ilerlerken arka camdan Jamie'ye deli gibi el sallarım. O da bana el sallayarak karşılık verir, ta ki araba bir köşeyi dönene ve onu göremeyene kadar.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İyi bir kadının kalıcı aşkı bulmak için atabileceği en önemli adım, önce kendini sevmek ve kabul etmektir; nezaket, saygı ve dürüstlikle.

MATILDA BEAM'IN FACEBOOK DURUMU, AĞUSTOS 2014.

Büyükanne ve Peach – Bay Belding kollarında kıvrılmış – Dulwich'teki Viktorya tarzı terasın kapısında beni bekliyorlar, aptal gibi sırtarak ve tüm dünyaya bir aile gibi görünüyorlar. Taksi şoförüne parasını öder, eşyalarımı alıp içeri koşarım, hemen çay ikram edilir ve evin turu yapılır. Büyükannem haklı – burası Bonham Square değil, ama benim gibi mega zenginlerin dünyası dışında, normal bir dünyada, ferah, havadar ve sevimli, rahat dönem özellikleriyle dolu bir ev. İki beni iki kat merdiven çıkarak odama götürüyor – her iki ucunda büyük pencereler ve tavanda çürümüş meşe kirişler olan devasa bir çatı katı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu büyükanmem, pembe yanaklarıyla ve beklentiyle.

Eski yatağa çöküp, dışarıdan gelen temiz havayı içime çekip gülümsedim.

"Evde olmak güzel," dedim basitçe.

"Ooh, Jess!" Peach, yatağın yanına oturarak sevinçle bağırdı. "Sana söylemeyi neredeyse unutuyordum, *sonunda* sana bir takma ad buldum!"

Aman

Tanrım.

"Söyle

bakalım."

"Umarım beğenirsin, bence çok uygun, ama beğenmezsen söyle, başka bir şey düşünüyoruz..."

"Söyle hadi, Peach!"

"Tamam, sana seçtiğim takma isim – " Kollarını açıp çılgın, dişlek bir gülümsemeyle gülümser. "– " Lady... J! Ne dersin?"

Beğendin mi?"

Harika. Lanet olsun, harika.

* * *

Bir ay kadar sonra hayatım güzel bir rutine girer – daha önce hiç yaşamadığım ve istemediğim bir şey, ama içimde bir tür huzur hissi uyandıran bir şey. Dulwich'te küçük bir ikinci el kitapçıda part-time bir iş buldum. Hafta içi her gün öğlen saatlerinden beşe kadar müşterilere hizmet veriyorum. Harika bir iş; müşteriler tatlı ve sakın insanlar ve dükkan sakın olduğunda tüm kitapları okuyabiliyorum.

Çalışmadığım zamanlarda ve büyükannem yakın zamanda kaydolduğu Finans Yönetimi kursu için çalışmadığımda, birlikte yeni blogumuzu yazıyoruz: *Matilda ve Jess*. Evet, Good Woman rehberleri hakkında kendi blogumuzu başlattık. Ancak bu blog sadece bir erkekle tanışmakla ilgili değil, iyi bir kadın olmanın ne anlama geldiğine dair zıt görüşlerimizi, moda, feminizm, yaşam tarzı ve kariyerle ilgili birçok konuyu ele alıyor. Birkaç kez fikir ayrılığı yaşadık ve büyükannem Facebook sayfasının tamamını kendisinin kontrol ettiğini ısrarla söylüyor, ama bunun dışında her şey çok iyi gidiyor ve sadık bir okuyucu kitlesi oluşturuyoruz.

Hala Peach ile parti yapmaya çok zaman ayırıyorum (ne yazık ki Gavin ile ilişkisini bitirdi. Gavin onunla gerçekten konuşmaya başladığında, Peach onun kadınlık duygularını tam olarak ateşlemediğini fark etti, bu yüzden hala seks yapmak için doğru ilk kişiyi arıyor), ama bu günlerdeki fark, çok eğlenmeme rağmen, hayatımın diğer güzel yanlarını etkileyecek kadar dağınık olmamam. Sonunda hayatımın kontrolünü ele almam, her yerde her şeyi mahvetmemem, kendi tarzımda bir yazar olmak için çalışmam harika bir duygu. Belki de geçmişimdeki tüm saçmalıkların ötesinde, kim olmak istediğimi anlamaya başlıyorum. Ve bu duyguya bayılıyorum.

Her ne kadar meşgul olsam da, Leo'nun mektubuma cevap vermiş ya da ülkede dönmüş olmasını umarak günde milyonlarca kez e-postalarımı kontrol etmek için zaman buluyorum. Ama ondan hiçbir haber yok, sosyal medya sayfalarında bile yok ve yavaş yavaş bunun gerçekten bittiğini ve muhtemelen hayatıma devam etmem gerektiğini kabullenmeye başlıyorum.

Onu özlemekten kaynaklanan göğsümdeki acı yakında geçecektir.

Bir gün geçmek zorunda, değil mi?

* * *

Ağustos'un sıcak ve yağmurlu bir öğleden sonrası, tavan katındaki yatağında uzanmış *Matilda ve Jess* için yazılar yazarken cep telefonum çalışıyor.

"Alo?" diyorum.

"Jessica? Kedicik? Sen misin?"

Valentina. Ne istiyor? "Benim," diyorum.

"Sana bisikletle gönderdiğim zarfı aldın mı?" "Oh, şu anda Bonham Square'de değilim, Dulwich'teyim."

"Biliyorum, ördek yavrusu. Matilda yeni adresini yazdığı çok hoş bir kart gönderdi. Şimdi elinde olmalı."

"Ne oluyor?" Merdivenlerden inerken kaşlarımı çatıyorum. "Ne gönderdin?"

"Jess, yaklaşık bir saat önce Leo Frost'tan bir mektup aldım."

Merdivenlerde durdum. "Ne?" Midem ağzıma geldi. "Ve içinde ne olduğunu *inanmayacaksınız*."

"Ne? Neydi?" Merdivenleri hızla inip ön kapıya koştum ve posta yığını karıştırmaya başladım. İşte orada. Bana adresli beyaz bir A4 zarf. Peach alışverişe çıkarken imzalamış olmalı.

"Buldun mu?" Valentina sabırsızca sorar. "Şu anda açıyorum!" Ellerim titreyerek cevap veririm.

Zarfin üstünü dikkatlice açtım ve küçük bir kağıt yığını çıkardım. En üstteki kağıt bir izin belgesinin fotokopisiydi. Leo tarafından imzalanmıştı ve *How to Catch a Man Like It's 1955*'te onun adını kullanmamıza izin verdiğini belirtiyordu.

Kalbim daha da hızlı atmaya başlar. "Oh," diye fısıldarım telefona.

Sonra diğer kağıtlara bakıyorum ve üzerlerinde yazanları görünce telefonu yere düşürüyorum, telefon yere düşerken bir ses çıkarıyor. Çünkü her kağıtta ayrıntılı, hassas çizgilerle yapılmış bir resim var. İlk resim, Leo ile birlikte çarpışan arabada çekilmiş bir fotoğrafımız. Sonraki resim, Little Joe'nun Java şiiir gecesinde sahnede, o tuhaf, tüylü şapka ile çekilmiş bir fotoğrafım. Leo ve benim, Da Vinci odasında *The Virgin on the Rocks* tablosunun önünde çizilmişiz. Çizimler çok karmaşık ve nefes kesici.

Yığının son kağıdına kadar karıştırıyorum. Londra Reklamcılık Derneği Ödülleri balosundaki halimin çizimi. Leo o geceki halimin her ayrıntısını hatırlamış gibi, elbisenin üzerindeki nakışlara ve dönme dolap broşuna kadar. Çizimin altına "Jess için" yazmış.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve ellerim titreyerek telefonu yerden alıyorum.

"Valentina, hâlâ orada mısın?"

"Evet." Sesi şaşkın geliyor.

"Anlamıyorum," diye fısıldadım. "Neden..."

"Leo, *How to Catch a Man Like It's 1955'in* yayınlanmasını kabul etmekle kalmadı, aynı zamanda kitabın resimlerini de yapmayı teklif etti."

Yüksek sesle gülüyorum. Bu ne anlama geliyor?

"Belki de onun da bir kalbi vardır," diyor Valentina. "Şok edici. Bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim. Woolf Frost'tan ayrıldığını duydum. Belki de bunu kabul etmek, babasına ve şirkete karşı bir intikamdır? Her halükarda, Leo gibi tanınmış birinin bu işe dahil olmak istemesi herkesi çok heyecanlandırdı. Şimdiden devam filmi hakkında konuşuyoruz. Tabii ki, o sözleri bir an önce senden almam lazım. Fırsatı kaçırmamalıyız..."

"İnanamıyorum. Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Leo'nun içinde özel bir şey ortaya çıkardın Jessica. Benim asla yapamayacağım bir şey. Ama sorun değil. Kalp ne isterse onu ister ve ben de son zamanlarda birçok partide gördüğüm hoş bir İngiliz aktöre göz koymuş durumdayım. Çok ünlü olduğu için şu anda daha fazla bilgi veremem, ama şunu söyleyeyim, *oyun başladı*. Öğle yemeği için plan yapalım mı? O zaman sana her şeyi anlatırım ve biz de..."

"Leo ülkeye geri dönmüş," diye patladım, kalbim kulaklarımda o kadar hızlı atıyordu ki Valentina'nın söylediklerine konsantre olamıyordum.

"Öyle görünüyor!"

diyor. Geri dönmüş.

"Valentina, biraz sonra seni arayabilir miyim?" diyorum, boğazımda kahkaha patlamak üzere.

O da gülümser. "Tabii ki. Git ona, tatlı Jessica. Git ona." Ve ben de öyle yaparım.

* * *

Docklands'daki Leo'nun apartmanına terli ve nefes nefese varıyorum, yanaklarım kızarmış, saçlarım alnıma yapışmış, mor yeleğim sıırılsıklam olmuş. Elimde fotokopisi çekilmiş çizimleri sıkıca tutarak kapısını çalıyorum. Onlara milyonlarca kez baktıktan sonra sevinçle zıplıyorum.

Kapı açılır ve Leo karşımda durur. Üzerinde sade beyaz bir tişört ve kot pantolon vardır, kızıl saçları duştan ıslak.

Onu görünce tüm vücudum parıldadı.

"Merhaba," diyorum, metro istasyonundan buraya koşarken nefes nefese kalmışım. Leo bana soğukkanlılıkla bakıyor, hiçbir duygu göstermiyor.

Derin bir nefes alıp çenemi kaldırdım.

"Şöyle ki, Leo... Ben gece kulüplerine ve rock konserlerine gitmeyi seven bir kadıyım. Fırsat buldukça Pot Noodles yerim ve çoraplarımı her zaman değiştirmiyorum. Birçok kişiyle yattım, bundan utanmıyorum ve utanmam gerektiğini de düşünmüyorum. Drive Alive reklamınızı hiç beğenmedim, üzgünüm ama berbat. Rahat ve güzel tulumlar giymeyi seviyorum ve tuhaf şapkalar ve eldivenler giymem. Annem öldü." Sesim biraz titriyor. Boğazımı temizleyip devam ediyorum. "Bu başıma gelen en kötü şeydi. Hâlâ bunun üstesinden gelmeye çalışıyorum ve başarabilecek miyim bilmiyorum, ama denemeye devam edeceğim. Şiir ve sanat hakkında pek bilgim yok, ama öğrenmeye açığım. Çok küfür ederim. Çok, çok fazla. Büyükanнем biraz delidir. Çizimlerinizi gerçekten çok beğendim. Çizimleri göğsüme sıkıca bastırıyorum. Sanatçı olmak için işinizi bırakmanız çok cesurca ve harika bir karar. Bağlanma konusunda oldukça sorunlarım var ama bunun üstesinden gelmeye çalışıyorum. Hayatımda sana yaptığım şeyden daha fazla pişman olduğum bir şey yok... İşte, kısaca ben buyum. Dur, bir şey daha var... Seni seviyorum Leo. Seni çok seviyorum.

Onun olağanüstü gözlerine baktım. Çok iyi tanıdığım, ama henüz hiç tanımadığım gözler. Yüzü kocaman bir gülümsemeye dönüşürken gözlerinin köşeleri kırıştı.

Leo elini uzatır, gözleri sanki beynine kazımak istercesine yüzümde dolaşır.

"Merhaba Jess," diyor. "Ben Leo Frost. Seninle tanıştığıma gerçekten çok memnunum. Hakkında çok güzel şeyler duydum."

Yüksek sesle gülüyorum, o kadar çok gülümsüyorum ki yüzümdeki kaslar ağrıyacak gibi.

"Ben Jessica Beam. Jess." Elini tutup sıkıyorum.

"Sonunda tanıştığınıza sevindim, Jess," diyor yumuşak bir sesle, gerçek adımlı söylerken sesi duygudan kırılıyor.

Beni dairesinin içine çeker, ellerini saçlarıma dolayarak beni öper ve tüm vücudumu ısıtacak şekilde öper. Ve hiç şüphe duymadan, işte *bu*, tam da aşkın hissettirdiği şey, diye düşünürüm.

"Bir şey içmek ister misin?" diye sorar Leo, sonunda birbirimizden ayrıldığımızda.

"Evet, lütfen," diyorum ve yüzümde kocaman bir gülümsemeyle onunla mutfağa giriyorum. "Armut şarabı var mı?"

SON

Sevgili
okuyucu,
merhaba!

Jessica Beam'in macerasını okuduğunuz için çok teşekkürler. Bu hikayeyi yazmak çok uzun zamanımı aldı.

Bu kitabı tam olarak istediğim gibi yapmak için çok uğraştım ve sonuçtan gerçekten gurur duyuyorum. Umarım sizi güldürmüş ve endişelerinizden endişelerinden uzaklaştırmış olmasını umuyorum.

Okuyucu yorumları bir yazar için çok önemlidir. Bu yorumlar kitaplarıma ilgiyi (ve tabii ki satışları!) artırmanın yanı sıra, diğer okuyucuların yazdıklarını beğenip beğenmeyeceklerini anlamalarına yardımcı oluyor!

JESSICA BEAM IS A HOT MESS'i okumaktan keyif aldıysanız, birkaç dakikanızı ayırıp bir yorum bırakırsanız çok sevinirim. Çok kısa bir yorum bile harika olur. Hepsini okuyorum ve en sevdiklerime en beğendiklerime oy veriyorum, sanki ürkütücü bir yorum takipçisi gibi.

Çok teşekkür ederim, bir sonraki kitaba kadar!

Kirsty x

**KIRSTY GREENWOOD'UN DİĞER KİTAPLARINI
OKUYABİLİRSİNİZ (ve
hepsi Kindle Unlimited'da da mevcuttur).**

[Saygılarımla,](#)

[Big Sexy Love](#)

[Noel Arifesinde Olanlar O](#)

[Benim Olacak](#)

Yeni yayın güncellemeleri, aylık hediyeler ve Kirsty'den ücretsiz kısa öykü almak için [haber bültenine](#) kaydolun!

TEŞEKKÜR

Bu kitabı yazmak oldukça uzun bir yolculuktu ve bu kadar harika insan olmasaydı mümkün olmazdı.

İçten teşekkürlerimi sunarım:

Hannah Ferguson, süper menajer, bilgelik, sabır ve cesaretin mükemmel bir karışımı. Mükemmel Marsh Agency ekibine de teşekkürler.

Editörüm ve arkadaşım, son derece zeki Caroline Hogg, bu kitabın en iyi hale gelmesi için en harika şekilde hiç pes etmedi. Olağanüstü bir kadın.

Satış pazarlama ve editörlük ekipleri dahil olmak üzere Pan Macmillan'daki zeki insanlara. Natasha Harding, Jeremy Trevathan, Eloise Wood, Jodie Mullish ve Juliet Van Oss'a özel teşekkürlerimi sunarım.

James Annal ve Lloyd Jones, muhteşem orijinal kapak tasarımı için.

Team Novelicious, tanıyabileceğim en parlak kitap meraklıları grubu olduğunuz için.

Kerry Hiatt - harika bir Novelicious editörü ve birçok kez hayatımı kurtaran kişi!

Poppy Dolan, Rosie Blake ve Holly Kingston, muazzam yeteneklerinizle bana ilham verdiğiniz ve sizinle çalışmama izin verdiğiniz için.

Leah Graham, bana en güzel ve en cesaret verici beta okumasını yaptığın için.

Sizden gelen övgü gerçekten büyük bir övgü!

İlk günden beri inanılmaz destek veren, muhteşem tutkulu kitap blogu topluluğu, özellikle Victoria Stone, Kevin Loh, Lynsey James, Kirsty MacLennan, Steph Pegler, Eve Chong, Amanda Moran ve Bronagh McAteer.

Andy ve Angie - harika ve sürekli desteğiniz için.

Yürekleri ısıtan teşvikleri için Dawn Dacombe, Nick Jones, Ben Holmes ve Sharon Dudley.

Cesca Major - tanıştığım en sevimli insan ve tüm bu yazma macerası boyunca en iyi e-posta arkadaşım.

Beni daha mutlu bir insan yaptıkları için - Mary Holmes.

Annem, babam, Lynette, Nichola ve Tony - her gün bana ilham veren gürültülü, absürt, güzel, komik ve kahramanca çetem.

Edd, güzel adam, çılgın bir yılda benim gerçek sabitim olduğun için.

Son olarak, siz okuyuculara çok teşekkür ederim. Sizlerden haber almak bu işin en güzel yanı. Jessica Beam ile vakit geçirmekten keyif aldığınızı umuyorum.

YAZAR HAKKINDA

Kirsty Greenwood, sıra dışı aşklar hakkında yazdığı komik, cesur ve hızlı tempolu romantik komedi romanlarıyla en çok satan on yazar arasında yer almaktadır.

Kitap yazmadığı zamanlarda müzikal besteler yapıyor, çeşitli tarifleri deniyor, yaşadığı rüzgarlı tepelerde yürüyüş yapıyor, çok fazla parlak göz farı satın alıyor, köpeğine şarkı söylüyor, kocasını öpüyor ve eline geçirebildiği tüm kitapları okuyor.

Kirsty'nin yeni kitapları, aylık hediyeleri ve daha fazlası hakkında bilgi almak için haber bültenine kaydolun. Kaydolma linki [burada!](#)

www.kirstygreenwood.com

HE WILL BE MINE ALINTI

HE WILL BE MINE, Kirsty Greenwood'un yepyeni, kahkahalarla dolu romantik komedi romanı. İşte tanıtım yazısı ve ilk bölüm!

Nora Tucker, Sheffield'da bir idari asistan. Gary Montgomery, Hollywood'un en yeni yıldızı. Onu beyaz perdede gördükten sonra Nora, Gary'nin ruh ikizi, tek gerçek aşkı, birlikte yaşanıp kırıyacak adam olduğuna inanır. Bunun çılgınca geldiğini, tamamen delilik olduğunu bilir.

Ama bazen aşk delice olur, değil mi?

Sadece... bu sıradan, içe dönük kız Los Angeles'a nasıl gidecek, Gary'nin yakın çevresine nasıl girecek ve onu kendilerinin birbirleri için yaratıldıklarına nasıl ikna edecek? Bu göreve kendini adanmak zor bir iş olabilir, ama bu, Nora'nın iki yıl önce hayatının alt üst olduğu o korkunç günü düşünmekten kurtulması anlamına geliyor...

Güneşli Kaliforniya'da çalışan bir hava durumu sunucusu, süper seksi ama süper huysuz bir senarist ve çok tutkulu bir Adam Levine taklitçisinin yardımıyla Nora, imkansız denemeye ve kaderinin karar vermesine izin vermeye hazırlanıyor...

BİRİNCİ BÖLÜM

Nora

Her serbest çalışan için günün bir noktasında, çok önemli bir soruyu kendilerine sormaları gerekir.

Bugün giyinmeye zahmet etmeli miyim?

Genellikle birkaç soruyu daha sorarak bir sonuca varılabilir. Örneğin:

- a) Evden çıkmam gerekiyor mu?
- b) Kapıya teslimatçı gelecek mi?
- c) Pijamalarım bulutlar kadar yumuşak mı?

d) Söz konusu pijamaların bel kısmında, öğle yemeğinde yemeyi planladığım dev peynirli tostı sığdıracak kadar fazladan yer var mı?

e) 26 yaşındaki bir yetişkinin nasıl davranması gerektiğine dair tipik kuralları çiğnemekten rahatsızlık duymuyor muyum ve bazen utanç veya suçluluk duymadan tembel bir kaltak olmaya razı mıyım?

Son zamanlarda kendime bu soruları sık sık soruyorum ve cevaplarım genellikle beni belimden bağlanan pijamalarla kanepeye götürüyor. Sanal yönetici asistanlığı, insanlık tarihinin en sıkıcı işlerinden biri olabilir, ama çok rahat bir iş ve evden esnek saatlerde çalışmak, bazı günler (son zamanlarda çoğu gün) sabahın ortasında uzun ve köpüklü bir banyo yapmamı, öğleden sonra saat 2'de uzun bir şekerleme yapmamı, e-postalar arasında lezzetli aşk romanları okumamı veya en sevdiğim aktris Meg Ryan'ın oynadığı en sevdiğim filmlerden biri olan *Sleepless in Seattle*'ı canım ne zaman isterse izlememi sağlıyor. Sıradan bir içe dönük insan için oldukça güzel bir hayat.

Kendimi oturma odasındaki kanepeye atıyorum, eski, biraz yıpranmış *Sleepless in Seattle* DVD kutusuna bakıp iç çekiyorum.

"Bugün olmaz Meg Ryan," diyorum onun mükemmel sevimli yüzüne.

Maalesef bu sabah giyinmek zorundayım. Rahat küçük dairemden çıkıp dışarıya gitmem gerekiyor ve bunu en saçma sebepten dolayı yapmak zorundayım: Sevgili annem ve babam iki yıl önce bugün öldüler ve kız kardeşim Imogene, onların anısına yaptırdığımız anıt bankını ziyaret etmek için sevdikleri yerel parkta yürüyüşe çıkmamızda ısrar ediyor. Orada muhtemelen bir süre oturup ağlayacağız ve sonra Imogene, "endişe verici hayatım" hakkında dırdır etmeye başlayacak ya da belki de "en verimli yaşlarımda olduğum ve erkekler konusunda seçici olamayacak durumda olduğum" için tanıdığı basit biriyle beni tanıştırmaya çalışacak.

Eyvah.

Yatağın üzerinde katlanmış, soluk mavi, bulutlar kadar yumuşak pijamalarım bakıp nazikçe okşuyorum. Sonra, bugün, yarın ve açıkçası öngörülebilir gelecekte kendimi gömmek istediğim romantik komedi filmleri ve *Harcourt Royals* romanlarının yığınına bakıyorum.

Kalın, koyu renkli dalgalı saçlarımı en sevdiğim mor kadife saç lastiğiyle topluyorum, büyük bir tişört ve kot pantolon giyiyorum ve gözlerimin altındaki gölgeli torbaların bir haftalık market alışverişini taşıyabilecek kadar büyük olduğunu düşünmemeye çalışıyorum.

"Seni şimdiden özledim, içeride," diye teatral bir şekilde fısıldayarak, isteksizce eski ama çok rahat spor ayakkabılarımı giyip sevdiğim kozamdan çıkıyorum.

"Çok solgun görünüyorsun Nora. Yemek yiyor musun?" Brigglesford Village parkında nehir kenarında buluştuğumuzda Imogene'nin ilk söylediği şey bu. Tertemiz, göz kamaştırıcı beyaz bir kolsuz bluz ve şık, dar siyah kot pantolon giymiş. Bir yaşındaki yeğenim Ariana, onun yanında bebek arabasında, aynı derecede temiz ve göz kamaştırıcı beyaz bir sundress giymiş. Bebek arabasına eğilip onu öpücüklerle boğuyorum. "Merhaba, benim tatlı pudingim," diyorum, o bana gülerek, tükürük dolu bir öpücük gönderirken gülüyorum.

Güneş gözlüklerimi çıkarıp Imogene'ye gülümsüyorum. "Merhaba sana da, sevgili kardeşim."

Kısa ve biraz garip bir şekilde birbirimizin koluna dokunup, yan yana nehir kenarındaki patikaya doğru yola çıkıyoruz.

Yürürken Imogene beni baştan aşağı süzer, gözleri şu anda rahat bir beden olan 16 beden olan karnıma ve uyluklarıma biraz takılır. "Belli ki yemek yiyorsun," der. "Ama doğru düzgün yiyorsun, değil mi? Sürekli peynirli tost yemiyorsun, değil mi? Güneşleniyorsun, değil mi? Çok solgun görünüyorsun. Temmuz ayındayız! Sıcak hava dalgası var. Bronzlaşmalısın. Bronzluğuma bak!" Spor salonunda şekillendirdiği altın rengi kollarını gururla gösterir. Dirsekleri şüpheli bir şekilde lekeli görünür.

"O sahte bronzluk, Imogene," diyorum.

O ise başını sertçe sallar. "Hepsi değil. Bir kısmı doğal bronzluk. Gerçek vitamin D'den. Bu ülkedeki çoğu insan vitamin D eksikliği çekiyor, biliyor musun? Yeterince almazsan ruh halin değişebilir..."

"Takviye alırım."

"Sesine ne oldu? Boğuk ve kısık sesli konuşuyorsun. Michael Bolton gibi, ama seksi değil."

Boğazımı temizledim. Haklıydı. Sesim gerçekten kısık çıkıyordu. Ama sonra dört gündür başka bir insanla konuşmadığımı fark ettim. Ses tellerim biraz paslanmış, hepsi bu. "Sadece boğazım kurudu." Omuz silkiyorum ve yalan söylüyorum. Neden yalan söylediğimi bilmiyorum. Evde tek başıma çok zaman geçirmek utanılacak bir şey değil. Benim için sorun değilse, başkası için de olmamalı, değil mi? Orada olmak hoşuma gidiyor ve kimseye zarar vermiyorum.

"Sen de uyumamış gibi görünüyorsun."

Imogene bu konuda haklı. Yaklaşık iki yıldır düzgün uyumuyorum. Bu yüzden öğleden sonra saat 2'de yaptığım uzun şekerlemelere çok alıştım.

"Biraz makyaj yaparsan kendini daha iyi hissedersin. Biraz daha düzenli görünürsün, anlarsın ya?"

Yüzüme utangaçça dokunuyorum. Aslında en son ne zaman makyaj yaptığımı hatırlamıyorum. Eskiden sürekli makyaj yapardım. Güzel sayılmayacak bir yüzüm olduğu için, cesur rujlar ve birkaç kat maskara sürme sanatında ustaydım, ama son zamanlarda bu alışkanlığımdan tamamen vazgeçtim. Ama önemli değil. Son zamanlarda kimseyle çıkmıyorum, pek dışarı da çıkmıyorum.

"Ben iyiyim," diyorum Imogene'e kararlı bir şekilde. "Endişelenmeyi bırak, aptal. Seni seviyorum ve beni korumaya çalıştığını biliyorum ama ben iyiyim, gerçekten!"

"Hmmm." Beni inceliyor, gözlerinde acıma var, bu da beni biraz sinirlendiriyor. Hayatımı onun gibi milenyum pembe saten kurdelelerle süsleyip toparlayamamış olmam, benim acınacak biri olduğum anlamına gelmez.

Köşeyi dönüp bir açıklığa giriyoruz ve annemle babam öldükten sonra koyduğumuz siyah dökme demir bankın yanına yaklaşıyoruz. Dünkü yaz yağmurları sayesinde temiz ve parlak. Etrafındaki çiçek bahçesi rengarenk çiçeklerle dolmuş: pembe, sarı ve turuncu çiçekler, kalın yağlı boya lekeleri gibi her yere dağılmış. Çok güzel bir yer. Bankaya yaklaşırken midem burkuldu. Yanımda Imogene'nin hıçkırarak ağlamaya başladığını duyunca, elini tutup hafifçe sıktım. Birlikte altın plaketin üzerindeki yazıyı okuduk.

Emily ve Daniel Tucker. Birbirlerinin gerçek ruh eşleri, Imogene ve Nora'nın sevgili ebeveynleri.

Otururuz, Imogene bebek arabasını önünde ileri geri yuvarlar ve birkaç dakika boyunca tek ses, ara sıra geçenlerin ayak sesleri, başımızın üstünde cıvıldaayan kuşlar ve Ariana'nın bebek arabasının tekerleklerinin altında çakılların çıtırtısıdır.

Annem ve babamı düşünüyorum. Cenaze töreninde herkes onların mükemmel bir çift olduğunu söyleyip duruyordu. Onlar gerçekten mükemmel bir çiftti. Onlarıki gerçek bir aşk hikayesiydi. 80'lerin sonlarında tanıştıkları gece, yılbaşı partisinde kalabalık bir bahçede birbirlerini gördüler. Saat gece yarısını gösterdiğinde, havai fişekler parıldayıp patlarken, birbirlerinin gözlerine baktılar ve anında birbirlerine ait olduklarını anladılar. Annem bunu *büyük bir şimşek çakması* olarak tanımlamıştı: *karnının ortasından geçmişti*. Babam, onun yaramaz gülümsemesini gördüğünde, sanki hayatı boyunca onu özlemiş ve sonunda karşısına çıkmış gibi başının döndüğünü söylemişti. O andan itibaren her şeyin harika olacağını bildiğini söylemişti. Kötü anlar bile, çünkü o ve annem birlikte olacaktı ve önemli olan tek şey buydu.

önemli olan tek şeydi. Bana her şey çok büyülü geldi. Sanki bağımlısı olduğum *Harcourt Royals* romanlarından birinden çıkmış gibiydi. Sonuna kadar birlikte gerçekten çok mutluydular.

Hala bankta sessizce ağlayan Imogene'ye yan gözle bakıyorum. Ariana'nın ve sanırım benim için de ağlamasını belli etmemeye çalışıyor. Kendine sadece bu gün, yılda bir kez üzülmeye izni veriyor. Geri kalan zamanlarda hiç durmadan, etrafındaki herkesi organize ediyor, her şeyin mükemmel olmasını sağlıyor. Dışarıdan bakıldığında, annemle babamın ölmesinin onu benim kadar etkilemediğini düşünmek çok kolay. Ama şu anda kalbinin, tıpkı benimki gibi, sessizce yeniden parçalandığını görebiliyorum.

"Çok üzgünüm," diyorum küçük bir sesle.

Imogene bana bakar, gözleri kızarmış, maskarası iç köşelerinde hafifçe akmış. Elini uzatıp kolumu okşar. "Tanrı aşkına Nora. Senin suçun değildi."

Beni rahatlatmak için yalan söylüyor. Çünkü gerçek şu ki, bu tamamen benim hatamdı.

Ailemin ölmesinin sebebi benim.

[HE WILL BE MINE'](#)1 okumaya devam et

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

